

MIDA MALENA

PAȘI PRIN INDONEZIA

Volumul I

~ Când Bali îți atinge sufletul ~

MIDA MALENA @ 2025
Ploiești, România

PAȘI PRIN INDONEZIA: Când Bali îți atinge sufletul

Copyright © 2025 Mida-Malena

Independent Publisher

Această carte este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat. Orice altă utilizare, inclusiv împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, inclusiv prin internet sau altele decât cele pe care a fost încărcată, se pedepsește penal și/ sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Această carte este un jurnal personal de călătorie. Evenimentele, locurile și persoanele menționate sunt descrise prin prisma experiențelor și amintirilor autorului. Deși textul reflectă emoții autentice, unele detalii au fost condensate, adaptate sau ficționalizate pentru a crea o narațiune coerentă. Orice interpretare sau concluzie aparține exclusiv autorului, care nu are nicio intenție de a defăima sau jigni persoanele sau locurile la care se face referire în această lucrare.

Stilizare, tehnoredactare, corectură: Ciunca Adina

Design Copertă: Ciunca Alexandra

ISBN 978-9-7304-1386-1

Tel.: +40 0740.010.119

e-mail: midamalena@yahoo.com

Copyright © 2025 Mida-Malena

**„Viața este gânduri.
Și în fiecare gând, mă aleg – uneori pe mine, uneori pe alții.
Dar de fiecare dată, învăț cine sunt.”**
Mida Malena

Cuprins

Din inima Vietnamului către magia insulei Bali	1
Călătorind spre Nimic: Bali și fascinația Necunoscutului	6
1. Dansând cu destinul	10
2. Harta propriei lumi	24
3. Magia lui Nadir: Povestea unei seri la palat	32
4. Ritmuri neașteptate în Bali	46
5. Ritualuri, prietenii și apusuri în Bali	58
6. Între valuri și vise: Dorințe, regrete și renașteri	68
7. Pulsul adevărat al aventurii	77
8. Ultima îmbrățișare a trecutului	88
9. Peregrinajul sufletului: Între vis și realitate	95
10. Viața e făcută din gânduri	105
11. O zi între cer și pământ: Clipe suspendate	118
12. Unde duce rătăcirea	139
13. Învingând curenții fricii	145
14. Dansul Ubudului	157

15. Călătorie prin arome și revelații	163
16. Așteaptă-te la neașteptat	173
17. Respiră adânc și fă următorul pas	185
18. Acolo unde frica devine o simplă ușă	203
19. Un apus între două lumi	216
20. Eu nu urmăresc! Eu atrag!	225
21. Porți spre cer: Lecții din natură și din noi înșine	236
22. Ce îmi este menit, mă va găsi!	256
23. Mesaje din două lumi	268
24. Întâmplări care nu trebuiau să existe	281
25. Chemarea Marocului	287
26. Universul mută piesele. Ce fac eu?	294
27. Lovina: frumusețe și deziluzie	305
28. Jocurile tăcerii	316
29. Ultima iluzie	322
30. Diamantul numit Viață	330
31. Răscrucea Destinului	334
Notă de final	340

Din inima Vietnamului către magia insulei Bali

Am clipit pentru o secundă, iar gândurile s-au desprins, asemenea păsărilor sălbatice eliberate din colivie. Oboseala, orele nedormite îmi atârnau greu pe umeri, dar acum, toate acestea erau doar detalii nesemnificative. Trăiam în miezul propriului vis, retrăind fiecare moment într-un carusel al amintirilor. Era ca și cum un film se derula în fața ochilor mei – un film atât de viu, încât realitatea părea să se contopească cu magia.

O lună întreagă în Vietnam... Cu rucsacul în spate, ducând amintirile ca pe comori fragile, dintr-un loc în altul. Amintiri ce curgeau asemenea unui râu de munte, limpede și liber: locuri, oameni, conversații care se întrepătrundeau cu momente de exaltare, melancolie și, da, chiar durere. Ah, durerea... o umbră difuză acum, ca un vis risipit în zori.

Fiecare capitol al acelei călătorii mi se întorcea în minte, ca o carte citită pe nerăsuflăte: *Hanoi*, unde ploaia m-a întâmpinat ca un vechi prieten, cu o forță dezarmantă, de parcă ar fi vrut să-mi spună: „Aici nu vei cunoaște plictiseala.”

Apoi, acea alergătură frenetică prin oraș, ca un dans al descoperirii – să văd, să simt, să gust din fiecare deliciu care îmi ieșea în cale. Însă, fiecare frumusețe a venit și cu provocări. Laptopul meu, companionul credincios, aproape că m-a abandonat încă din prima zi. Pentru o clipă, am crezut că toate gândurile și cuvintele ce așteptau să fie scrise s-ar putea pierde pentru totdeauna.

Dar nu.

Vietnamul mi-a adus și oameni – personaje ce aveau să îmi marcheze drumul: *Tom*, cu râsul său ștregăresc, ca un ecou al copilăriei pierdute, *Huy*, *Vhu* și *mama ei* – ca niște fluturi fragili care au intrat încet, dar hotărâți, în povestea mea.

Ha Long Bay, cu stâncile ei sculptate de zei, îmi amintește de acel moment care mi-a schimbat traiectoria. Și el... enigmatic, o prezență care mi-a rescris viața mai mult decât am anticipat. Dar Vietnamul are multe povești, iar unele sunt menite să rămână ascunse. Până când vei dori să le descoperi...

A urmat drumul spre *Sapa* – o călătorie în inima naturii pure, unde munții păreau să-și dezvăluie secretele străvechi, șoptite printre razele de soare. Fiecare colț pulsa de viață și mister, iar priveliștile ce mi se deschideau înainte îmi umpleau sufletul de o liniște profundă, dar și de un dor inexplicabil, ca și cum aparțineam acelui loc.

Am continuat să urmez semnele, ca o călătoare ghidată de stele și m-am îndreptat spre *Ha Giang* – o aventură pe motocicletă pe care o voi păstra mereu în suflet, alături de *Zen* și tăcerea lui plină de înțelesuri. Era mai mult decât un tovarăș de drum; era ca o prezență care îți amintea să asculți liniștea.

Noaptea petrecute cu *Sarah*, râsul nesfârșit al spaniolilor și „happy water” care curgea în pahare la fel de ușor precum clipele... Acolo am adus la suprafață acele „bucăți” uitate, adânc îngropate, fără de care nu puteam merge mai departe.

M-am lăsat purtată și, la fiecare cotitură, am lepădat câte un strat de *mine*, ca și cum aș fi aruncat haine prea grele pentru această călătorie. Fiecare kilometru parcurs era o întoarcere spre origini, iar ploaia îmi limpezea privirea, făcându-mă să văd cu o claritate nouă.

Atunci mi-am dat seama: era doar începutul.

Ninh Binh mi l-a dezvăluit pe „old man”, cu privirea lui adâncă și pașii mășurați, care părea să vegheze asupra sufletului meu, ca un paznic nevăzut al liniștii. Orașul mi i-a adus pe *Lisa*, *Oscar*, *Trangg*, dar și pe călugărul cu muzica lui divină.

Phong Nha a fost ca un capitol uitat dintr-o carte, un micuț orașel unde n-ar fi trebuit să ajung, dar unde l-am întâlnit pe misteriosul *Luong*... el rămâne un mister chiar și acum, dar un mister care încă șoptește ceva în mintea mea.

Fiecare loc, fiecare chip îmi șlefuiau povestea cu răbdare. Era ca și cum pașii mei sculptau o hartă invizibilă, un traseu al sufletului, de la o amintire la alta.

Hue, cu acele lacrimi grele, dureroase; *Da Nang*, cu marea ei sălbatică și evadarea în copilărie; *Hoi An*, cu renumitele „*Phong-uri*” și lampioanele fermecate. Românii întâlniți în acel mic restaurant ascuns au adus o căldură neașteptată în mijlocul unui tărâm magic.

Nu era timp de pierdut. Am lăsat în urmă fiecare mirare, fiecare minunare, căci timpul îmi arăta că aveam încă multe de văzut. Am urcat munții, m-am scufundat în mări, am pășit în temple și castele și am povestit cu oameni ce păreau să apară direct din Universul virtual al TikTok-ului, acea lume ce fura orice urmă de energie, lăsându-mă doar cu un ecou fără sfârșit.

Marea... ah, marea cea albastră, care mă primea în valurile ei spumoase și norii care se adunau ca niște martori tăcuți la călătoria mea. Căldura și taximetriștii care mi-au părut ca o specie aparte a acestui Univers fascinant.

Nha Trang, cu aerul său boem și contrastul viu; și *Dalat*, unde frigul pătrunzător mi-a dezvăluit vulnerabilitățile ascunse. Grădinile pline de culori și haosul vibrant al nopții au creat un spectacol parcă improvizat doar pentru mine.

Fără internet, m-am simțit pierdută, ca o corabie fără busolă, plutind spre *Ho Chi Minh*. Frustrarea m-a copleșit, dar tocmai atunci am întâlnit-o pe *Trang* – fata cu zâmbet cald și voce blândă. Parcă ne știam dintr-o altă viață. Ea a devenit farul care mi-a luminat drumul prin întuneric.

Ne-am lăsat purtate de ploaia din Saigon, dansând frenetic pe ritmurile ei, ca și cum fiecare picătură de apă îmi reînvia amintirile, imprimând în carne și suflet acel moment ce avea să rămână pentru

totdeauna. În acele clipe, eram parte dintr-o simfonie, un duet dintre om și natură.

Acolo i-am întâlnit pe *Andrea, Moon, Darren și Queen* – chipuri noi, dar parcă totuși familiare, ca niște fragmente dintr-o poveste veche, împletită cu a mea.

Și apoi a venit durerea... Ah, durerea, mereu prezentă, ca o umbră ce nu m-ar fi părăsit niciodată, dar care m-a învățat să simt cu adevărat. Strângerea de stomac a fost ca o aducere aminte, ca un ultim „test” al călătoriei prin Vietnam – un memento că, chiar și în paradis, există spini. Un joc amețitor al sentimentelor ce se ciocneau în mine.

Și totuși, fiecare pas, fiecare cădere, fiecare ridicare își găseau sensul în povestea mea, țeșându-mă într-o versiune mai puternică și mai liberă a propriei ființe.

Când mesajul *Irinei* a ajuns la mine: „– Hey, poți veni. S-au ridicat restricțiile anti-Covid,” – a fost ca o undă verde de la Univers, o aprobare că drumul meu era clar.

Mesajul matinal de la *Essra*, ca o stea călăuzitoare, reamintindu-mi, chiar cu o zi înainte de zborul meu spre Indonezia, că existența sa nu era un simplu capriciu al destinului, ci o lecție care mă chema, încă o dată, să nu uit.

A fost ca și cum o fantomă a trecutului și-a fluturat voalul în fața ochilor mei, readucându-mă la viață și făcându-mă să înțeleg: „*Nimic nu e întâmplător.*”

Și astfel, am început să lepăd fiecare grijă, rând pe rând, ca pe niște vechi straturi de piele care nu-mi mai aparțineau.

Le-am lăsat în urma mea, pe pământul Vietnamului, până când m-am simțit ușoară, ca un fluture eliberat din crisalidă.

Și da, acum zâmbesc.

Îmi privesc viața ca pe un „film” vibrant, plin de culori vii și momente intense, de parcă fiecare pas, fiecare întâlnire, fiecare lacrimă a fost o pensulă care a contribuit la crearea acestui tablou al existenței mele.

O lună chiar te poate schimba?

Fără îndoială, răspunsul este DA.

Mai mult ca oricând, îmbrățișez necunoscutul, mă las în grija Universului, căci de ce nu? Sunt în zbor spre visul meu și simt că realitatea se împletește cu fantezia într-o îmbrățișare dulce-amăruie. Totul e atât de real, încât mă întreb dacă poate exista ceva mai intens decât ceea ce trăiesc chiar acum.

Vietnamul m-a sculptat, m-a învățat să iubesc imprevizibilul și momentele care îți taie respirația. M-a pregătit să îmbrățișez necunoscutul și să văd magia din haos. Am învățat să-mi privesc durerea drept un profesor.

Umbrele din trecutul meu – acele lucruri îngropate adânc, pe care nici nu le voiam scoase la lumină – m-au urmat peste tot, din Hanoi până în Ho Chi Minh.

Dar, între ploi torențiale și râsete de oameni necunoscuți, am început să le privesc cu alți ochi. Nu le-am depășit cu totul, dar am învățat să dansez cu ele.

Dar știi... povestea sa nu s-a încheiat. Nu încă...

Brusc, mă trezesc, ca scuturată dintr-un vis. Privirea mi se limpezește și observ oamenii din jur, agitați și neliniștiți, parcă incapabili să se așeze în propriile vieți. Hărmălaia din avion mă învăluie, dar rămân liniștită, de parcă ațipisem pentru un moment.

Și atunci îmi amintesc... Vietnamul m-a pregătit pentru ceva mai mare, mai intens!

Azi, am sufletul deschis, gata să descopăr măreția Indoneziei. Dar mă întreb: oare Bali îmi va da răspunsuri la întrebările pe care nici nu le-am rostit încă? Sau îmi va aduce întrebări noi, mai grele, mai profunde?

Ce urmează? Nu știu. Dar tocmai asta face ca povestea să merite. Și totuși, când roțile avionului ating pista... înțeleg.

Povestea aceea a fost începutul.

Acum vine răspunsul.

Sau o altă întrebare.

Călătorind spre Nimic: Bali și fascinația Necunoscutului

Există un moment, undeva între vis și realitate, în care „simți” că drumul te alege pe tine. Nu știm niciodată dacă traseul vieții noastre este deja scris, ca o hartă secretă în stele, sau dacă îl desenăm singuri, cu fiecare pas, fiecare alegere, fiecare greșală. Dar, undeva în adâncul ființei, ne place să credem că avem un rol în această poveste.

E ca și cum mi-aș fi trimis mie însămi semne misterioase – mesaje criptate pe care doar eu le pot înțelege, doar eu le pot descifra, în timp ce-mi croiesc calea deja aleasă. Dar știm, oare, ce e scris în stele? Sau suntem doar marionete mânuite de o mână nevăzută?

Poate că totul e doar un joc al hazardului, iar noi mergem înainte, orbiți de lumina intensă a vieții – asemenea fluturilor ce se avântă spre flacără, convinși că sunt stăpânii propriului destin. Dar suntem, oare? Sau purtăm, fără să știm, poveri nevăzute – saci grei, plini de temeri și dorințe, pe care îi căram fără să întrebăm vreodată ce se ascunde înăuntru?

De ce aceste gânduri îmi răsună în minte acum? Poate că sunt doar ecouri ale unor întrebări vechi, răscolite de drumurile pe care le-am ales. Poate că nici nu contează. Dar totul duce undeva. Orice drum, fie el clar sau haotic, converge într-un punct misterios – *un punct care ne cheamă.*

În mintea mea, totul pare să se rezume la un adevăr simplu:

„Viața nu se termină până nu trăim tot ceea ce trebuie să trăim.”

Fiecare moment este o piesă dintr-un puzzle imens, un Matrix al miliardelor de drumuri care se intersectează. Poate că sensul acestui labirint există doar în mintea mea.

Dar aceste întrebări despre destin și hazard s-au intensificat cu fiecare drum pe care l-am parcurs, căutând nu doar răspunsuri, ci mai ales experiențe. Și astfel, într-o zi, am plecat. Nu am plecat cu un scop precis. Am plecat ca să mă pierd – lăsând în urmă tot ceea ce știam, tot ceea ce eram, tot ceea ce îmi spunea lumea că „trebuie” să fiu. Și astfel, am străbătut Vietnamul de la un capăt la altul, m-am pierdut în cotloanele lui misterioase, până când, într-un mod pe care încă nu pot să-l explic, am ajuns exact unde trebuia să ajung.

Unde? Știi deja.

Bali.

În cele din urmă, pe această insulă mult visată – celebra BALI – dorită, râvnită, așteptată ca o promisiune. Pentru mine, Bali a fost mai mult decât o destinație. A fost o chemare. Un miraj pe care l-am urmărit luni de zile, un vis purtat în mine ca un copil care nu-și poate lua ochii de la jucăria de pe raftul unui magazin. Am plâns după ea, am planificat și am sperat, până când întreaga forță a Universului părea să conspire să mă aducă aici.

Și iată-mă acum, în 20 iunie 2023, când Universul, în sfârșit, a deschis larg ușa în fața mea, șoptindu-mi:

„Poftiți, domnișoară, visul tău e aici!”

Am fost acel copil încâpățânat care nu se lasă până nu obține ceea ce își dorește cu ardoare. Bali a fost „jucăria” visurilor mele – iar acum, iată-mă, ținând-o în mâini. Perseverența mea, acel strop constant de insistență, m-a purtat aici. Poate că aceasta este esența evoluției noastre: să visăm, să insistăm, să cădem și să continuăm. Pas cu pas.

De când am pornit din România, am schimbat rutina pe spontaneitate și am lăsat în urmă confortul pentru necunoscut. Bali este începutul unui nou capitol. În fața mea se deschide „Celebra Insulă” din inima Indoneziei – insula soarelui, a energiilor contagioase, a mii de turiști care vin și pleacă, insula balinezilor

pașnici și cu zâmbetul pe buze, a iubirii și contrastelor. Aici am găsit locul unde apusurile îți taie răsufarea și fiecare colț îți șoptește o poveste.

Dar de ce Bali?

Aceasta este întrebarea pe care o primesc cel mai des. Uneori mă întreb și eu. Nu am un răspuns clar. Dar, în adâncul meu, știu. Pentru mulți, părea o nebunie să vreau să mă mut aici.

„De ce să pleci atât de departe? Ce vei face acolo? Din ce vei trăi? Nu ți-e bine aici, unde ai tot ce-ți trebuie?” Întrebările veneau ca o ploaie de toamnă, una după alta, dar niciuna nu a reușit să mă oprească.

Și totuși, de ce Bali?

Poate pentru că este manifestarea propriei mele nebunii frumoase. A dorinței de a trăi autentic. De a-mi urma propriul drum, oricât de ciudat ar părea pentru alții.

Bali nu este doar o destinație.

Este o alegere.

Este un salt în necunoscut.

Astăzi, sunt aici, trăind acest „VIS” scris cu litere mari. Am învățat că un vis nu este o fantezie îndepărtată – este un plan, o direcție, o realitate care așteaptă să fie construită pas cu pas, kilometru cu kilometru.

Nu-mi amintesc exact când a început acest vis. Poate că nici nu contează. Ceea ce contează este că sunt aici, că am ajuns și că am câștigat un moment de respiro pentru a-mi întinde aripile.

Drumul nu se oprește aici. Bali este doar o altă oprire în această călătorie spre necunoscut.

De curând, cineva m-a întrebat:

„Ce cauți, de fapt?”

I-am răspuns simplu, cu un zâmbet:

„Nimic.”

Pentru că, dacă aș ști ce caut, aș mai fi aici?

Fascinația necunoscutului e răvășitoare.

Bali este doar următorul capitol din povestea mea.

Așa că te invit, dragă cititorule, să te așezi confortabil și să pornești alături de mine în această aventură. Lasă magia să te cuprindă.

Hai să descoperim împreună bucuria de a trăi și de a căuta.
Pentru că, fără să știi, ești deja parte din povestea mea.

Și **îți mulțumesc** pentru asta.

1

Dansând cu destinul

Joi, 20 iulie 2023

Aeroportul Internațional Gusti Ngurah Rai, Denpasar – Bali, Indonezia

La 7:55, avionul s-a ridicat din Ho Chi Minh, purtându-mă, ca într-un vis, spre Denpasar, Bali – destinația la care am visat de atâtea ori.

Cele patru ore dintre cer și pământ au fost un dans între luciditate și vis. Dincolo de geam, cerul era o pânză de acuarelă, iar norii se desfășurau la marginea orizontului, rătăcindu-mi gândurile într-un dans tăcut.

Ecoul căpitanului anunțând turbulențe plutea între nori, dar eu stăteam nemișcată, ca o păpușă de ceară, imună la zgomotele și agitația din jur. Aerul rece îmi îngheța trupul obosit, dar în mine pulsa nerăbdarea – un freamăt tăcut ce mă împingea înainte. Bali îmi părea un cântec uitat, un refren pe care îl știam, dar nu îl puteam fredona încă.

Știam că drumul ăsta e doar într-o singură direcție, iar inima îmi tresărea la fiecare imagine a insulei.

În fața ghișeului de Imigrări, am răspuns hotărâtă, fără nicio urmă de ezitare. Nu mai eram femeia nesigură care se pierdea prin aeroporturi. Ceva în mine se așezase altfel. O forță tăcută îmi spunea clar: „Ești exact unde trebuie să fii.”

„– Welcome to Bali,” mi-a spus funcționarul, întinzându-mi pașaportul cu un zâmbet. M-am simțit ușoară, ca și cum tocmai primisem cheia unui Univers nou.

„*Ce simplu a fost... și cât de bine se simte...*” mi-am spus, simțind bucuria cum îmi pătrunde în fiecare fibră.

La punctul de control, funcționarul mi-a cerut un cod QR. Am privit, confuză, panoul din față. Un angajat amabil mi-a venit în ajutor, așa că am scanat codul și am urmat instrucțiunile. Câteva minute mai târziu, problema era rezolvată. Am oftat ușurată și m-am întors la verificare.

„– Gata, ai intrat în Bali,” mi-a spus zâmbind tipul de la control, iar în mintea mea am auzit un „Yesss!” triumfător, ca un strigăt mut de victorie. Pașaportul meu părea un talisman. Un mic obiect care mi-a deschis ușa spre acest moment. Euforia era completă și nimic nu o putea tulbura.

Am înaintat prin labirintul de fețe și bagaje, cu luminile magazinelor și panourile strălucitoare amestecându-mă la fiecare pas. M-au chemat, m-au ispitit să mă opresc și să mă pierd printre ofertele lor, dar nu aveam timp de distrageri.

Trebuia să ajung la Circle K, să găsesc un punct fix în acest aeroport vibrant. Fiecare pas era un amestec de speranță și nerăbdare care mă împingea înainte.

Întreb un angajat al aeroportului, care mi-a indicat direcția cu un gest scurt: „– După biroul de informații.”

Am pornit încrezătoare, cu nerăbdarea alergându-mi prin vene ca un val de entuziasm care se sparge în mii de picături în interior. Energia îmi dansa prin corp, de parcă cineva ar fi pus „Lambada” pe repeat, iar fiecare fibră răspundea în ritm. Nici nu mi-a trecut prin cap să verific telefonul pentru Wi-Fi. Tot ce conta era să-l găsesc pe Gusti.

Am ieșit din clădire și m-a lovit un zid de căldură înecăcioasă, care s-a lipit de piele ca un văl invizibil. Vuietul de glasuri, claxoane

și râsete s-a amestecat cu tropotul grăbit al pașilor, într-un haos orchestrat – insuportabil și fascinant în același timp.

În fața mea, o mulțime de oameni era aliniată dincolo de o barieră, cu plăcuțe în mâini. „*Parcă e un film,*” mi-am spus, cu un zâmbet în colțul gurii.

Privirile mi-au alunecat peste numele scrise stângaci pe plăcuțe – nimic cunoscut. Era ca o ruletă emoțională, fiecare secundă amplificând freacămul mulțimii și senzația că rămân singură.

„*Oare m-a uitat? Sau poate nu a venit deloc?*”

Mi-am trecut mâna prin păr, încercând să-mi controlez respirația. Încă nici urmă de Gusti. Mulțimea continua să se miște, acoperindu-mi speranța cu fiecare secundă care trecea. Așteptarea se transforma într-un joc al imaginației.

„*Dacă nu vine? Dacă mesajele Irinei au fost greșite? Sau poate... poate m-a lăsat să mă descurc singură.*”

Mintea mea alerga nebunește, agățându-se de scenarii haotice. Într-o clipă, Bali, care îmi părea o destinație plină de promisiuni, devenise un labirint al incertitudinii.

Și totuși, undeva adânc în mine, un fir subțire de încredere refuza să cedeze: „*Bali nu m-a adus aici ca să mă abandoneze.*”

Mi-am scos telefonul. Nema Wi-Fi. Roamingul refuza să coopereze, lăsându-mă învăluită în haosul îndoielilor. Simțeam cum confuzia se strecura tot mai adânc în mine. Mi-am aruncat privirea în toate direcțiile, sperând într-un miracol, într-un semn care să mă ghideze.

Realizez că nu știu nimic despre Gusti – nu știu cum arată, nu știu cine este. E doar un nume și un preț, un personaj invizibil în povestea mea, ca o fantomă pe care încerc să o găsesc în mijlocul mulțimii.

Telefonul m-a abandonat, iar sfaturile Irinei par acum doar ecouri inutile. Mintea îmi accelerează, căutând frenetic o soluție care refuza să apară. Văd clădirea Circle K în depărtare, dar nici urmă de Gusti.

„*De ce nu apare? De ce nu vine?*” mă întreb, în timp ce setea și căldura mă împing la limită.

Picături de transpirație mi se preling pe spate, iar aerul devine tot mai greu. Mi-aș da tricoul jos, dar mă opresc. E acel sentiment ciudat că nu e momentul să renunț. Că poate, doar poate, soluția va apărea în ultimul moment.

Un taximetrist îmbrăcat în roșu, cu un zâmbet liniștitor, se apropie. Cu un gest simplu, îmi oferă Wi-Fi și, fără grabă, îl sună pe Gusti în locul meu.

„– Stai aici, vine Gusti,” spune calm.

Și atunci, din mulțimea agitată, a apărut: un bărbat cu ochi căprui ce străluceau ca pământul umed după ploaie. Purta un tricou alb și sandale, iar calmul lui contrasta puternic cu gălăgia din jur.

„– Yda?” a întrebat el, iar eu i-am răspuns imediat. Cu un gest firesc, mi-a luat rucsacul, de parcă ar fi știut că aveam nevoie de o mână de ajutor, și m-a condus spre o mașină neagră. Când mi-a deschis portiera, a fost ca și cum îmi întindea o punte spre cer.

Interiorul mașinii era simplu, parfumat discret cu lavandă. Pe bord, o statueta mică a lui Ganesha veghea călătoria, iar de oglinda retrovizoare atârna un șirag de flori uscate – probabil lăsat acolo după o ceremonie balineză. Fiecare detaliu spunea o poveste despre tradiții, spiritualitate și o viață trăită fără grabă.

„– Santai, santai,” a spus el râzând, ridicând o mână, de parcă ar fi vrut să împrășteie neliniștea mea în aer. „Nu te grăbi, în Bali timpul merge mai încet.”

Râsul lui molipsitor pornea din ochi, iar mâinile puternice gesticulau cu naturalețe, ca și cum poveștile lui ar fi avut nevoie și de aer ca să prindă viață.

Am râs și eu, simțind cum prezența lui îmi alungă agitația.

Fiecare cuvânt, fiecare intonație îmi spunea să mă las purtată de ritmul acestui loc.

Pe măsură ce mașina înainta, Gusti și-a împins ochelarii pe nas și, ca un narator de basm, a început să-mi povestească despre insula pe care abia o descopeream.

„– Prima dată în Bali?” a întrebat, zâmbind cu o curiozitate sinceră.

„– Da... și cred că e visul meu de-o viață,” am răspuns, lăsând cuvintele să-mi scape ca un secret eliberat.

„– Hmm,” a murmurat el, trimițându-mi o privire scurtă prin oglinda retrovizoare. „Nu ești doar în Bali. Bali e deja în tine.”

Vorbele lui m-au luat pe nepregătite. Am tăcut, simțindu-le cum se așază în mine, încet, ca o revelație.

„– În Bali, nimic nu e întâmplător,” a continuat Gusti, privindu-mă cu un amestec de curiozitate și certitudine, de parcă ar fi văzut mai mult decât o simplă turistă. „Destinul își are propriul său calendar aici.”

Zâmbetul lui părea să-mi șoptească:

„Hey, noi ne cunoșteam deja.”

Am râs amândoi, iar mașina s-a strecurat prin traficul insulei.

Pe trotuare, în fața fiecărui magazin, erau așezate mici ofrande – pătrate din frunze de palmier, umplute cu flori, boabe de orez și biscuiți. Fumul bețișoarelor parfumate se ridica leneș spre cer, ca o conversație mută cu zeii insulei.

„– În Bali, traficul e un fel de test. Dacă rezști la el, poți să rezști la orice,” a spus Gusti, în timp ce o motocicletă trecea pe lângă noi, aproape lipită de mașină.

M-a amuzat, dar în vorbele lui era un adevăr subtil.

Aici, totul era haos – dar un haos viu, care părea să danseze într-un ritm propriu.

„VISUL TĂU E REAL ACUM, YDA,” mi-am șoptit.

„EȘTI ÎN BALI!”

Hotel Casananta, Seminyak – Bali

Pfff... n-am scris nimic despre primele mele zile în Bali. De ce avem tendința să ignorăm momentele care contează, doar ca să le regretăm mai târziu? Au trecut aproape șapte luni de atunci... cine își mai poate aminti exact ce a făcut acum șapte luni?

Dar nu am de ales. Trebuie să-mi recompun povestea, piesă cu piesă. Din fericire, am mesajele – firul meu de Ariadnă prin labirintul amintirilor. Provocarea zilei? Să refac acest puzzle al trecutului.

Deci...

Eram cu Gusti în mașina lui neagră, o carapace no-name ce purta un parfum discret de lavandă, datorită unei mici prostii agățate de oglinda retrovizoare. Povesteam ca doi prieteni care s-au regăsit după ani de zile, deși abia ne cunoșteam.

Gusti era aici datorită Irinei, româncea pe care o descoperisem cu câteva luni înainte. O mână invizibilă mă condusese la ea, iar sfaturile ei deveniseră ghidul meu prin această călătorie.

O întâlnisem întâmplător... sau poate nu. Cine poate ști cu adevărat? După eșecul plecării cu Freya, ideea de a ajunge în Bali mă obseda. Era ca un cântec de sirenă care mă chema, iar Irina părea sirena care să-mi deschidă calea. Luase legătura cu mine înainte să plec, iar conversațiile noastre m-au ajutat să simt energia insulei, să-i deslușesc vibrațiile, să înțeleg de ce toată lumea vorbea despre Bali cu atâta pasiune.

Când, în sfârșit, am aflat că granițele s-au redeschis și restricțiile s-au ridicat, am simțit că Universul îmi șoptea: „Acum e momentul tău.”

„– Ieee... Vin într-o lună! Merg întâi în Vietnam, mâine am avionul...” îi scrisesem Irinei cu nerăbdare, ca și cum întreaga mea viață ar fi fost dată peste cap de acea simplă frază.

Dar oare percepem cu adevărat valoarea momentelor care ni se întâmplă zi de zi? De multe ori mă întreb dacă eu am găsit soluțiile sau ele m-au găsit pe mine. Când m-am urcat în mașina lui Gusti, mi-am dat seama cât de palpabil devenise visul meu.

Și acum eram acolo, în drum spre Seminyak City, locul unde urma să înceapă aventura mea pe insulă. Gusti, un șofer balinez simplu, devenise mai mult decât atât – era un ghid, un povestitor al acestui prim pas către noul meu Univers.

Și, desigur, nu a ratat ocazia să mă ia la întrebări, așa cum fac toți cei curioși să afle ce-i cu tine pe insula lor.

„– Cine ești, de unde vii, ce planuri ai? De ce călătorești singură?” Întrebările curgeau una după alta, ca un izvor nesecat, iar eu mă străduiam să-mi găsesc cuvintele în engleză, în timp ce gândurile îmi alergau haotic prin toate limbile pe care nu le știam.

Apoi, brusc, Gusti s-a transformat în naratorul propriei mele povești:

„– Celebra Yda ajunge pe insula Bali, un loc magic, cum n-a mai văzut niciodată. Ea îl întâlnește pe Gusti, un localnic extraordinar, care o va călăuzi în această lume nouă...” Și tot așa, dictând cu seriozitatea unui regizor care părea convins că joacă în filmul vieții sale.

Am izbucnit în râs, încercând să-mi stăpânesc bucuria, în timp ce-l priveam pe Gusti, cu figura lui concentrată și serioasă, ca și cum chiar el ar fi decis destinul meu pe această insulă.

Nu-mi amintesc exact toate cuvintele lui – au trecut șapte luni de atunci! – dar știu că am râs amândoi. Și, în acea mașină, în mijlocul unui trafic de neimaginat, am avut revelația că, uneori, oamenii pe care îi întâlnim sunt portaluri către noi Universuri.

Iar Bali tocmai își deschisese portalul pentru mine.

Am oprit la o casă de schimb valutar – primul pas spre a mă ancora în realitatea acestui loc. Aveam nevoie de bani locali ca să-l plătesc pe Gusti pentru cursă.

Drumul, care părea nesfârșit, s-a scurs încet, ca un râu leneș prins în mrejele unui timp ce curgea după propriile reguli. Aici, pe insula asta tropicală, nimic nu părea să se grăbească.

Când am ajuns în fața hotelului, Gusti m-a privit cu un zâmbet sincer, încărcat de o căldură greu de explicat.

„– Să ai cel mai minunat sejur al vieții tale,” mi-a urât, iar pentru o clipă, cuvintele lui au rămas suspendate în aer, ca și cum ar fi rostit o profeție.

Soarele apusului se reflecta în ochii lui, dându-i o strălucire aparte. Aveam senzația că vedea în mine ceva ce eu încă nu descoperisem. Și, cumva, știam că magia avea să se întâmple.

Coborând din mașină, am privit în jur. Bali mă întâmpina cu o energie pe care o simțeam în fiecare adiere de vânt, în murmurul frunzelor de palmier, în căldura densă a amiezii. Cu fiecare pas, barierele dintre trecut și prezent se dizolvau, iar eu mă contopeam cu locul.

„Nu voi mai spune niciodată că am uitat ceva...” mi-am șoptit în gând, ca un jurământ făcut mie însămi. Pentru că, atunci când e nevoie, când momentul e potrivit, trecutul ne șoptește tot ce trebuie să știm. Ne arată calea, chiar și atunci când credem că am pierdut-o.

Gusti mi-a făcut cu ochiul, cu acel licăr de înțelepciune pe care doar cei care au văzut multe îl poartă în privire. Poate că fiecare călător pe care-l întâlnea avea un destin pe care el îl intuia, dar pe care îl lăsa să se dezvăluie în propriul ritm.

A pornit mașina și s-a îndepărtat încet, ca și cum nu voia să rupă vraja momentului. Am rămas pe loc, urmărindu-l cu privirea, până când silueta mașinii s-a contopit cu haosul traficului balinez.

Am ridicat privirea spre cerul albastru, unde norii desenau forme efemere, ca o pânză pictată de un artist invizibil.

Am inspirat adânc.

În aer plutea o promisiune.

Promisiunea că această călătorie nu avea să fie doar un simplu sejur, ci o întâlnire cu mine însămi – cu fiecare versiune a mea risipită în vârtoarea vieții.

Drumurile prin Vietnam, alegerile haotice, deciziile care păreau întâmplătoare – toate mă aduseseră aici, ca niște fire nevăzute țesute de destin. Bali nu era doar o insulă, era un tărâm unde realitatea și visul începeau să se contopească.

Atunci am simțit că Bali era deja în mine. Îi simțeam freamătul, chemarea, dorința de a trăi și de a descoperi. Era ca un foc mocnit,

așteptând să fie aprins, iar eu eram gata să mă las cuprinsă de flăcările lui. Și, în acel moment, gândul m-a izbit:

„Poate că nu eram doar eu cea care venise să descopere Bali. Poate că și insula mă descoperea pe mine.”

Apoi, ca un răspuns la tot ce simțeam, am auzit-o – o bătaie surdă de tobe, un cânt ancestral care părea să răsară direct din inima pământului. O chemare veche de când lumea.

Am zâmbit pentru mine însămi și am făcut primul pas spre ușile hotelului. Știam că o lume întreagă mă aștepta dincolo de ele. Și, pentru prima dată după mult timp, am simțit că îmi deschid aripile. Pregătită să zbor. Să zbor cu adevărat.

Am trecut prin acea ușă, simțind că pășesc într-un portal către un Univers nou, plin de mister.

Fericită, am intrat în hotel, târându-mi rucsacul – povara dulce a călătoriei mele. *„Ce mișto e hotelul ăsta!”* m-am surprins gândind, privindu-l cu ochi de copil curios. Pozele de pe Agoda nu reușiseră să surprindă magia locului – în realitate, hotelul pulsa de viață și culoare, ca o pictură care-și schimba nuanțele odată cu lumina.

La parter, recepția și restaurantul se contopeau într-un spațiu deschis, primitiv, care părea să respire odată cu mine. Am făcut check-in-ul, iar băiatul de la recepție mi-a înmănat cheia cu numărul 109 și parola de la Wi-Fi – micul dar al civilizației.

Camera mea era la primul etaj. Am urcat scările cu telefonul în mână, încercând să recuperez fiecare moment pierdut departe de lume. Mesajele curgeau pe ecran, dar eu mergeam înainte, fără să privesc, simțind cum holul se întinde ca un tunel nesfârșit, plin de uși care ascundeau alte povești.

Când am intrat în cameră, am simțit că am ajuns... acasă.

Oglindea imensă de pe perete reflecta nu doar chipul meu, ci toate drumurile care mă aduseseră aici. Razele soarelui, filtrate prin perdele, dansau pe pereți ca niște șoapte tăcute, învăluindu-mă într-o pace pe care n-o mai simțisem de mult. M-am lăsat cuprinsă de euforie și am început să dansez cu razele. Pe muzica din mintea

mea, pe ritmuri pe care doar eu le auzeam, m-am învățat ca o stea pierdută, dar strălucitoare.

Bali își revărsa magia asupra mea, mă îmbrățișa cu o energie caldă, mistică, șoptindu-mi ca unei fiice răătăitoare: „Fii binevenită, draga mea Yda.”

Din acea visare m-a trezit sunetul unui mesaj. Mone.

„– Ai ajuns în Bali?”

„– Da, da. Sunt la hotel.”

„– Totul ok? Aeroportul? A fost coadă mare?”

„– Nu, a fost ok. Doar că n-am avut internet, cartela de România n-a mers, dar m-am descurcat.”

Am zâmbit în timp ce îi răspundeam. Fiecare cuvânt îmi reconfirma că eram cu adevărat aici. Nu era un vis. Era realitate.

Însă stomacul meu îmi amintea de nevoile mai pământești. Mi-e foame. Logic... când nu mi-e foame mie?

Am făcut un duș rapid, dar, odată ce am ieșit din hotel, căldura tropicală m-a izbit ca o avalanșă neplanificată. Senzația de „cuptor încins” am acceptat-o ca pe o nouă provocare a insulei.

Am pornit în căutarea unui warung – acele mici restaurante locale care par să aparțină unei alte lumi. Bali avea propria ei personalitate, iar eu eram hotărâtă să n-o las să mă copleșească. Așa că am mers înainte, ignorând orice ezitare, orice gând care încerca să-mi spună „nu”.

Warungul ales era simplu, cu mese mici din lemn și scaune din plastic, învăluite într-un aer greu, saturat de mirosuri – fum de grătar, condimente și ceva dulce, aproape grețos. Deasupra bucătăriei deschise, pe un raft îngust, trona un altar mic, decorat cu flori galbene și un bețișor parfumat care fumega încet, de parcă încerca să mascheze aroma persistentă de ulei încins.

Am ales pește la grătar – o alegere simplă, perfectă pentru prima mea zi în Bali. Femeia care mi-a adus farfuria zâmbea complice, de parcă știa ceva ce eu nu știam.

„– Ikan bakar,” a spus ea mândră. „Sambal – foarte gustos.”

I-am întors zâmbetul și m-am aplecat asupra mâncării, fără să știu ce mă așteaptă.

Peștele arăta bine, prăjit perfect, cu pielea crocantă. Dar, de la prima îmbucătură, am simțit cum întreaga salinitate a oceanului părea să fi fost absorbită de carnea lui. Era atât de sărat, încât mi s-a strâns gura instantaneu.

Doar am atins sambalul – greșeală fatală. Foc pur. Am băut toată apa. Degeaba.

În timp ce mă luptam cu sărătenia peștelui și arsurile sosului sambal, am ridicat privirea spre familia din colțul terasei. Râdeau și mâncau cu poftă, ca și cum mâncarea era exact așa cum trebuia să fie. O fetiță, cu părul prins în două codițe, mi-a aruncat o privire curioasă și a început să râdă, ascunzându-și fața în brațele mamei.

„Dacă e doar reflexia mea?” mi-am spus. „Poate e o lecție să renunț la preconcepții și să accept lucrurile așa cum sunt.” Sau poate peștele era pur și simplu prea sărat.

Am încercat să mănânc tofu-ul, dar textura lui moale și gustul ușor ranced mi-au făcut stomacul să protesteze mut. M-am uitat la farfurie și, pentru o secundă, m-am simțit copilul care se strâmbă la mâncare și împinge farfuria deoparte.

Am privit din nou familia din colț. Mama îi zâmbea fetei, iar ea chicotea printre lingurițele de orez. Ei nu păreau să simtă căldura, nici să se gândească la cât de sărat era peștele. În ochii lor, totul era exact așa cum trebuia să fie. Poate că ei știau ceva ce eu abia începeam să înțeleg: că viața nu are nevoie să fie perfectă ca să fie frumoasă. Mi-am dat seama că nu era despre mâncare. Era despre a lăsa toate „pretențiile” în urmă.

„Bali nu e aici ca să-mi satisfacă capriciile,” mi-am spus. „Bali e aici ca să mă învețe să trăiesc.”

M-am ridicat cu un oftat, flămândă și un pic dezamăgită. Oare așa trebuia să arate prima mea masă în Bali? Mă așteptasem la arome exotice care să-mi deschidă sufletul spre noi orizonturi, dar m-am trezit cu o farfurie care mi-a testat limitele răbdării și papilele

gustative. Poate era vina mea că venisem cu așteptări atât de mari. Sau poate era doar o lecție – că nu toate experiențele noi sunt perfecte. Unele sunt doar începuturi stângace.

Din nou pe stradă, traficul pulsa ca un organism viu – mă atrăgea și mă respingea în același timp. Motociclete vâjâiau pe lângă mașini, claxoanele țipau ca niște păsări pierdute. Aici nimeni nu aștepta la semafor, iar timpul părea să curgă în valuri.

Eram prinsă în mijlocul acestei agitații ca o insulă mică și vulnerabilă, dar, ciudat, nu mă simțeam copleșită. Era o energie brută care pulsa prin fiecare colț al orașului, un freamăt ciudat care îmi șoptea: *ești aici, trăiește!*

Eram flămândă. Dar nu doar puțin flămândă, ci cu acel gol în stomac care îți subliniază fiecare secundă de foame, și aveam o sete ca și cum cineva mi-ar fi întins un deșert în gură. Peștele ăla părea că îmi scursese toată umiditatea din corp.

Am găsit un magazin de cartele pe partea cealaltă a străzii și, cu un oftat, m-am strecurat printre motociclete. Înăuntru, în timp ce îmi activam cartela, am auzit brusc română – un tânăr vorbea la telefon, nervos, gesticulând larg. Pentru o clipă m-am simțit teleportată acasă, dar n-am intervenit. Am zâmbit pentru mine însămi și am lăsat momentul să treacă. În Bali, românii se intersectau fără să știe unul de altul, ca niște fire invizibile dintr-o pânză mai mare.

După ce mi-am achitat cumpărăturile, m-am mai învârtit puțin prin zonă, încercând să absorb totul. Dar *totul* era prea mult. Oboseala zilei, zborul interminabil din Vietnam, căldura copleșitoare care mă strângea ca o pânză de păianjen... toate se acumulau, împingându-mă spre marginea rezistenței.

O durere de cap ciudată începuse să mă apese, ca un clopot de sticlă ce se cobora încet peste mine, și știam că nu mai pot continua.

Am revenit la cazare. Ventilatorul din cameră aducea o adiere blândă, ca o șoptă care-mi spunea să mă opresc din alergat. Poate că, în sfârșit, nu trebuia să mai caut nimic. Poate că ceea ce eram și ceea ce visam se întâlneau aici, sub aceleași stele.

I-am scris Irinei: „– Hello, sunt la hotel, gata. Mi-am luat număr de Bali, dar mi-a dat ceva rateu și nu-l mai pot conecta următoarele 24 de ore. O să rezolv mâine cu băiatul de la magazin. Până atunci ne auzim tot pe numărul din România. Am ajuns cu bine, o să mă odihnesc azi, sunt ruptă.”

Răspunsul ei a venit repede, un simplu „– Ok.” Atât. Și a fost suficient. Era liniștitor să știu că ea era acolo, la celălalt capăt al ecranului – un punct fix în această lume în continuă mișcare.

M-am întins pe pat și am lăsat gândurile să curgă. Nu eram doar o călătoare care bifa o destinație nouă pe hartă. Eram o femeie care își căuta propriul centru. Am lăsat oboseala să mă cuprindă, simțind cum pulsul vibrant al insulei se amesteca cu bătăile inimii mele. Bali nu trebuia să-mi spună nimic. Îl simțeam la fiecare inspirație și expirație.

Cuvintele lui Gusti îmi reveneau în minte, ca un cântec care prinde sens abia după ce îl ascuți de mai multe ori: „*Bali e deja în tine.*” Dar dacă era adevărat? Dacă Bali nu era un loc pe care să-l cuceresc sau să-l descopăr, ci doar un loc unde să mă întorc la mine însămi?

Zâmbetul lui, calmul lui – poate că știa ceva ce eu abia începeam să simt. Poate că Bali nu avea să-mi ofere răspunsuri. Poate că doar îmi cerea să ascult. Să învăț să fiu.

În adierea blândă a ventilatorului din cameră și liniștea care înlocuise zgomotul traficului, am înțeles ceva: poate că toate versiunile mele pierdute pe drum nu se rătăciseră, ci doar mă așteptau aici.

Da... Bali, visul meu, nu era doar plajele perfecte și apusurile aprinse. Era și căldura care te sufoca, haosul traficului și gustul prea sărat al peștelui. Dar poate tocmai aceste imperfecțiuni îi dădeau farmecul – ca o pictură cu tușe neuniforme, care te captivează tocmai pentru că nu e perfectă.

Corpul meu s-a relaxat și, încet, gândurile mele s-au scufundat în întuneric. Simțeam cum Bali îmi pătrundea în suflet, împletind liniștea cu agitația vie a insulei.

Și, în acel moment, am știut: *Bali nu era doar o destinație*. Era dansul destinului, iar eu îi învățam pașii. Marea nu se afla doar înaintea mea, ci se trezea în mine – o chemare veche, cu glas nou.

Și, cu fiecare respirație, simțeam că nu doar eu dansez cu Bali, ci și Bali dansează cu mine.

Și poate, doar poate, n-am fost niciodată atât de aproape de mine însămi. În prima mea noapte în Bali, am adormit cu gândul la mare. La marea din fața mea. Și la cea din mine.

„Călătoria este singura formă de transformare în care învățăm să ne cunoaștem cu adevărat.” – Răzvan Exarhu

2

Harta propriei lumi

Vineri, 21 iulie 2023

E prima mea dimineată în Bali, iar insula mă întâmpină cu brațele deschise, ca pe un vechi prieten. Aerul e dulce, iar lumina dimineții îmi inundă camera. În oglindă, îmi zâmbesc, ca după o regăsire. Nu e un zâmbet forțat, ci unul pur, venit dintr-un loc adânc din mine. Întreaga lume îmi șoptește: *trăiește!*

Îmi trag șlapii în picioare și cobor, cu rochița albastră dansând în jurul meu. Micul restaurant al hotelului Casananta pare desprins dintr-un vis tropical – mese decorate cu flori și o lumină aurie care răsfată totul. Aroma cafelei proaspăt preparate îmi invadează simțurile, dulce și intensă, ca o promisiune de bine.

Comand o omletă și un cappuccino, lăsându-mă purtată de moment și savurând fiecare înghițitură. Sunetul linguriței care atinge marginea ceșcuței delicate se împletește cu aroma cafelei – caldă, îmbietoare, cu o atingere de vanilie și promisiuni noi. Totul are un gust diferit aici – un gust de începuturi și curaj.

Mă gândesc la ce să fac azi. Nu am planuri fixe, dar știu că vreau să ajung la mare... am de trimis poze pentru toți cei care așteaptă. Irina nu a dat încă niciun semn. Să-i scriu? Poate e ocupată... așa că decid să aștept. Va da ea semne când va avea timp. Între timp, mă las purtată de moment și zâmbesc tuturor din restaurant – e ca și cum aș împărți bucăți din bucuria mea.

„Ce viață!” îmi spun, simțindu-mă ca o prințesă rătăcită într-un paradis exotic. Poate că oamenii mă văd așa. Sau poate doar îmi place

mie să cred. Dar, în clipa asta, sunt propria mea regină – și nimic altceva nu mai contează.

Era aproape ora 11:00 când, în sfârșit, am părăsit răcoarea hotelului. M-am aruncat direct în mijlocul traficului. Simfonia de motoare, claxoane și râsete mă învăluia, iar soarele, puternic și arzător, mă împingea înainte ca o forță invizibilă. Am deschis harta și mi-am stabilit destinația: *Double Six Beach*. Numele suna exotic, aproape mistic.

Aplicația Grab refuza să coopereze, dar nu mă deranja. Un taximetrist a oprit lângă mine, oferindu-mi un drum rapid, dar am refuzat. Azi voiam să merg pe jos, să pășesc în ritmul fiecărei clipe.

Pe traseu, culorile vibrante și mirosurile exotice mă seduceau la fiecare pas. M-am oprit să ating rochii vii colorate și am simțit energia locului strecurându-se în fiecare alegere. Am luat o eșarfă verde și o geantă de plajă, continuând drumul, savurând fiecare pas.

Străduțele înguste erau presărate cu tarabe de fructe colorate, iar printre copaci se ascundeau temple tăcute, încărcate de povești. Totul părea să-mi șoptească, fără grabă, că aici, în Bali, timpul curge altfel.

După două ore de mers, plaja s-a dezvăluit ca o promisiune împlinită: nisip auriu care se pierde în orizont și valuri care dansează sub un cer fără nori. Totul părea desprins dintr-o altă lume. Mi-am scos sandalele și am pășit pe nisip – fierbinte și moale, ca o șoptă de foc.

M-am așezat pe un șezlong, pierdută în vastitatea oceanului. Apa avea acel albastru care îți taie răsuflarea, ca și cum cerul s-ar fi topit în adâncimi. Am închis ochii și am lăsat sunetul valurilor să mă cuprindă. Era mai mult decât o plajă; era un loc în care sufletul meu părea să găsească o alinare pe care nici nu știa că o caută. Valurile spălau mai mult decât nisipul – ștergeau minciunile pe care mi le spuseseam. Fiecare adiere de vânt îmi șoptea adevăruri uitate.

Am venit aici să *evadez* – dar de ce anume, nici eu nu știam exact. Poate de mine însămi, de rutină sau doar de zgometul lumii.

În Bali, speram să găsesc liniște, dar și ceva ce pierdusem în vârtoarea existenței: curajul de a fi autentică.

După o pauză de „respiro”, m-am ridicat și nu m-am putut opri să fac poză după poză. Fiecare imagine părea o capsulă de fericire pe care voiam s-o păstrez pentru totdeauna. Am trimis câteva fotografii prietenilor mei și mi-am imaginat zâmbetul lor când le vor primi.

M-am lăsat din nou pe spate, lăsând oceanul să-mi umple privirea. Zgomotul mării era mai puternic decât murmurul oamenilor din jur – ca un cântec de leagăn pentru sufletul meu. Marea îmi era confident tăcut, chemându-mă să renunț la toate zidurile pe care le ridicasem. Valurile păreau să-mi spună povești despre curaj, renunțare și un dans sincer cu necunoscutul.

Surferii își încep dansul pe valuri, unii cu grație naturală, alții străduindu-se, la început de drum. Îi privesc fascinată, imaginându-mă plutind deasupra apei. Nu e încă momentul meu. Poate într-o zi. Până atunci, mă bucur de priveliște.

Când, în sfârșit, îndrăznesc să intru în apă, anticipând fiorul răcorii, valurile mă surprind cu căldura lor blândă și delicată, ca într-o îmbrățișare tandră. Fiecare val pare să poarte în el o lecție tăcută – despre curajul de a te lăsa purtat, despre frumusețea necunoscutului. Marea nu cere nimic de la mine, doar să fiu. Și, pentru prima dată, sunt pregătită să ascult.

„– Cum e la hotel? Cum te-ai acomodat?” Irina. În sfârșit, dă semne de viață.

„– Hey, Irina. E bine la hotel. Am ieșit prin oraș azi, acum sunt la plajă. Tu ce faci?”

Și, fără să-mi dau seama, conversația noastră curge la fel de natural ca valurile. Vorbim despre masaje, despre dans, despre locurile pe care le voi explora, despre cazare și despre apusul care ne așteaptă.

„– Sau... poate mai bine vin eu să te întâlnesc și să vedem apusul împreună.”

Inima îmi tresare. Irina, prietena mea din Bali, vrea să împărtășească cu mine această clipă magică.

„– Oooooo... asta ar fi super!” îi răspund, cu un entuziasm pe care nu mi-l pot ascunde.

„– Da. După masaj,” îmi răspunde ea.

„– Ok. Vedem apusul.”

Așteptarea îmi joacă feste. Fiecare minut pare mai lung decât ultimul, iar soarele coboară încet, colorând cerul într-un spectacol de roz și portocaliu. Cerul Baliului părea să compună un tablou special pentru noi. Inima mea tresare la fiecare siluetă care trece.

„Ce îi voi spune? Cum va fi să o întâlnesc în realitate, dincolo de ecrane?”

Briza mării îmi mângâie pielea, chemându-mă să rămân în acest moment, să mă las purtată de liniștea lui. Îmi trec degetele prin nisip, lăsând firele să se strecoare printre ele. E o atingere delicată, ca și cum pământul mi-ar mângâia sufletul cu o grație tăcută.

Iau telefonul din reflex și butonez absentă, pierdută între realitate și fluxul virtual. Deschid TikTok-ul – șapte de străini, valuri de mesaje, dar nimic nu atinge golul din mine. Sunt ca o fereastră prin care lumea privește fără să vadă.

Închid aplicația, zâmbind ușor. A fost ultima mea transmisie live – și e în regulă. Viața reală îmi dă acum cel mai frumos spectacol: fără spectatori, fără aplauze și fără efecte speciale.

Ceea ce căutam acolo – atenție, confirmare, atingerea unei alte inimi – e deja aici: în aer, în lumină, în zgomotul valurilor.

Viața nu poate fi transmisă live. Ea trebuie trăită, simțită, gustată cu toate simțurile. Iar azi, valurile dansează doar pentru mine, spunându-mi povești care nu încap în ecrane.

Astăzi nu sunt aici doar pentru mine. O aștept pe ea. Pe femeia din spatele ecranului. Prietena mea. Un mister care prinde contur în lumina apusului.

Minutele trec, iar eu oscilez între nerăbdare și teama tăcută că realitatea nu va fi la fel de ușoară ca un mesaj scris. Gândurile mi se

rostogolesc asemeni oceanului din fața mea, dar mă liniștesc cu un adevăr simplu: uneori, magia stă tocmai în necunoscut.

O zăresc, iar pentru o clipă, lumea pare să se retragă într-un fundal neclar. Mă simt deopotrivă bucuroasă și vulnerabilă, de parcă ceva nou și misterios îmi pătrunde sufletul. Trupul meu vibrează, imperceptibil, dar zâmbetul Irinei, cald și sincer, îmi dă siguranța că toate lunile de conversații au fost mai mult decât cuvinte.

În ochii ei luminați de soare, zăresc o oglindă – o versiune a mea pe care abia acum o redescopăr. O clipă mai târziu, râdeam amândouă – un râs sincer, eliberator, de parcă lumea întreagă nu conta.

Două românce, pe o plajă din Seminyak.

Cine s-ar fi gândit?

„Așa ceva nu se întâmplă doar în filme, e viața,” îmi spun.

Irina a fost ancora mea într-un ocean de incertitudini. Iar acum, să o văd în fața mea, să-i aud glasul, era ca și cum o piesă lipsă din puzzle-ul vieții mele își găsea locul.

Ne așezăm pe nisip și începem să povestim. Lumea virtuală dispare, iar acum încercăm să ne cunoaștem altfel, dincolo de ecrane. Vocea Irinei îmi umple urechile, iar intonațiile ei îmi dezvăluie lucruri pe care niciun mesaj nu le-ar fi putut surprinde. Felul în care buzele ei se mișcă atunci când își spune povestea, gesturile ei ușor stângace, ochii care strălucesc când își amintește ceva drag și micile pauze dintre cuvinte – toate acestea sunt atât de vii, atât de reale.

Pentru prima dată, o văd pe Irina dincolo de ecran – întreagă, reală. Niciun ecran din lume nu poate reda asta. Este ceva profund în a fi față în față cu cineva, în a respira același aer, în a simți vibrația unui glas care îți atinge sufletul. Aici, în Bali, totul pare clar, sincer. Și atunci înțeleg: conexiunea dintre noi nu a fost niciodată doar în cuvinte. Era acolo, așteptând să devină realitate.

„– Trebuie să recunosc, m-am întrebat dacă momentul ăsta va fi la fel de special pe cât mi l-am imaginat...” spune Irina, cu o sinceritate dezarmantă.

„– Și eu...” îi răspund, simțind o ușurare care îmi încălzește inima.

În acea secundă, îmi dau seama că îmi place Irina. Are o căldură aparte, un fel de a se exprima care mă atrage. Vorbește corect, cu o intonație plăcută și calmă, iar ochii ei par să poarte povești nespuse, imagini pe care doar ea le poate vedea. Uneori, mă privește direct în ochi; alteori, își îndreaptă privirea spre orizont, de parcă ar retrăi momentele pe care le-a lăsat în urmă. E un sentiment straniu, dar liniștitor – ca și cum aș fi regăsit o soră pe care nu am cunoscut-o niciodată.

Pielea ei albă, imaculată, pare protejată cu grijă de razele soarelui, iar asta mă fascinează. Eu, în schimb, ador să am acel luciu bronzat al pielii, acea culoare creolă care îmi dă senzația că trăiesc cu adevărat, că soarele mă sărută în fiecare zi.

Irina își scutură ușor nisipul de pe picioare, apoi privește spre mare și oftează.

„– Uite, aici se simte ca acasă,” a spus ea, întinzând un deget spre orizontul care începea să se stingă în culori incredibile.

Deasupra noastră, norii păreau să alunece leneș pe cer, iar umbrele palmierilor se întindeau pe nisipul auriu. Marea șoptea la mal, un murmur nesfârșit al vieții, curgând fără oprire.

După o vreme, îi spun Irinei că mi-e foame. Zâmbește și îmi propune să mergem în altă parte. Cerul e colorat în nuanțe de galben, portocaliu și roz, de parcă un artist invizibil și-ar fi lăsat amprenta pe pânza cerului. E primul meu apus în Bali – unul care nu-mi colorează doar cerul, ci și sufletul. Sunt recunoscătoare că pot împărtăși acest moment cu ea.

Pornim desculțe prin nisip, iar fiecare pas al nostru e o mică atingere a fericirii. Ne îndreptăm către o terasă albă de pe malul mării. Aici, pe această insulă, simt că numele nu au importanță. E mai mult decât un simplu loc – e o stare de spirit.

Ne oprim să privim surferii dansând pe valuri. Este un dans plin de viață, fiecare săritură pe creasta valurilor părând un act de curaj.

Continuăm să povestim, să derulăm firele vieților noastre, ca niște pelicule ce se întretaie.

Ideea că *lecțiile* mele nu sunt despre locurile pe care le văd, ci despre oamenii pe care îi întâlnesc pe traseu devine tot mai puternică în mintea mea.

În timp ce vorbim, Irina își dă părul din ochi, iar eu, aproape instinctiv, fac același gest. Amândouă observăm mișcarea și zâmbim. Un gest simplu, dar care mă face să simt că suntem pe aceeași lungime de undă, ca și cum un fir invizibil ne leagă. O legătură care nu cere explicații.

Îmi comand ceva de mâncare, iar Irina alege un mango sticky rice. Continuăm să vorbim și să râdem, iar la un moment dat îmi vibrează telefonul. Mone mă întreabă dacă am rezolvat cu numărul de Bali.

„– Nu merge încă,” îi răspund. Schimbăm câteva mesaje, dar atenția mea rămâne la Irina și la soarele care se pierde treptat în mare.

Seara se stinge încet și, după ce ne săturăm de povești și admirație, pornim pe jos către centrul orașului. Simt că fiecare pas deschide o nouă filă.

Ne despărțim la un colț de stradă, sub luminile nopții care dansează pe chipurile noastre. Nu mai știu exact unde sunt, dar nici nu contează. Merg spre hotel, lăsându-mă furată de agitația orașului, de străzile încă vii, de chipurile oamenilor, de gesturile lor.

Ajunsă în cameră, mă prăbușesc pe pat. Corpul îmi e greu, dar mintea aleargă, plină de imagini și senzații. Tânjesec după un moment de răsfăț, așa că îi scriu lui Nian, maseuza despre care mi-a povestit Irina. Vreau să-mi abandonez toată tensiunea în mâinile ei pricepute, să simt cum fiecare mușchi cedează sub atingerea calmă.

Răspunde rapid, cu profesionalism, și îmi confirmă că poate veni mâine. Răsfoind lista ei de oferte, într-un impuls de generozitate față de mine însămi, adaug și un tratament cosmetic. „*Doar o dată ajung pentru prima dată în Bali,*” îmi spun zâmbind, ca și cum aş avea nevoie de o scuză pentru a mă răsfăța.

Închid conversația și las liniștea camerei să mă îmbrățișeze. Privesc pânza de păianjen din colțul tavanului. Se întindea, firavă și totuși rezistentă. O văd ca pe o hartă a vieții mele – nodurile sunt

alegerile, ocolurile sunt ezitățile, iar firele sunt visurile care încă așteaptă să fie țesute. Unele fire par să se termine brusc, dar altele continuă, întinse spre necunoscut. Poate că acolo, în necunoscut, se află adevărata mea poveste.

În Bali, simt că lucrurile încep să se schimbe. Cu fiecare pas făcut pe această insulă, cu fiecare val care m-a atins azi, mă descopăr mai aproape de mine însămi ca niciodată. Sunt vulnerabilă, dar și puternică, ca și cum aș fi pe marginea unei prăpăstii. Și totuși, nu mi-e teamă să cad. Mă las mângâiată de vânt, ca o șoaptă care îmi amintește că nu trebuie să am toate răspunsurile.

Pe fereastră, umbrele palmierilor se întind pe zidul hotelului, amintindu-mi că sunt încă aici, pe tărâmul necunoscutului.

Închid ochii. Aud marea. Îi simt forța. Mă întreb: „Voi avea curajul să mă las purtată de valuri, fără să știu unde voi ajunge?”

Să fii viu înseamnă să dansezi cu necunoscutul, fără să încerci să-l îmblânzești. „Bali,” îmi șoptesc în întuneric, „fii blândă cu mine, dar învață-mă să nu mai fiu blândă cu mine însămi.”

Pe tavan, pânza de păianjen strălucește slab în lumina galbenă a veiozei. E firavă și totuși încăpățânată. Ca mine, nu se teme de imperfecțiuni. Poate că harta vieții mele nu va fi niciodată perfectă, dar fiecare fir neterminat sau nod ezitant spune o poveste.

Și azi, aici, în Bali, am început să țin din nou – fără frică.

Mă las cuprinsă de somn, știind că dimineața mă va găsi altfel. Mai curajoasă, mai împăcată. Bali mi-a arătat azi că nu e nevoie să știu totul dinainte. E suficient să am curajul de a face încă un pas – pe nisip fierbinte, în apă blândă sau într-un vis fără contur.

Mâine voi îmbrățișa necunoscutul cu inima deschisă. În sfârșit, sunt gata să trăiesc.

„Viața începe acolo unde se termină zona ta de confort.” – Neale Donald Walsch

3

Magia lui Nadir: Povestea unei seri la palat

Sâmbătă, 22 iulie 2023

A doua mea zi în Bali e mai mult decât o dimineată – pare o invitație la redescoperire. Sunt încă aici, dar mă surprind trăgând de mine să ies din pat înainte de ora 9:00, să prind micul dejun.

O parte din mine ar vrea să rămână cuibărită sub așternuturi, până la prânz, însă locul acesta îmi șoptește altceva – ca și cum ziua ar avea deja un plan pregătit pentru mine.

Mă întind leneș, ca o pisică adormită la soare, și zâmbesc. Visez ca într-o zi să pierd numărătoarea și să devin parte din acest loc – ca nisipul din mare sau ca vântul ce adie printre palmieri.

Totuși, o voce mică și curioasă se strecoară în gândurile mele: „Ce cauți, de fapt, aici? De ce simți că fiecare pas te împinge spre ceva mai mare?”

Poate că Bali nu e doar o destinație, ci o ghicitoare care așteaptă să fie descifrată.

Cobor somnoroasă din pat și mă îndrept spre duș. Jetul puternic de apă îmi trezește simțurile, alungând ultimele umbre de vis ce-mi rămăseseră lipite de pleoape. Încep să prind viață, ca o floare care își deschide petalele sub prima rază de lumină.

Îmi urmez rutina de dimineată, pas cu pas. Oglinda îmi reflectă o versiune puțin mai aranjată a mea. Îmi arunc o privire complice: n-are cine să mă admire, așa că... cineva trebuie s-o facă!

La parterul hotelului, micul restaurant mă întâmpină cu un parfum ademenitor de pâine prăjită și cafea fierbinte. Mesele sunt așezate cu grijă, tacâmurile strălucesc sub lumina dimineții. Dar în locul fetelor zâmbitoare de ieri, astăzi găsesc doi băieți care își fac treaba în liniște, răspândind un aer relaxat.

Îmi încep ziua cu o mică dezamăgire: se pare că nu mai am cappuccino inclus la micul dejun, doar cafea cu lapte sau... ness.

„– Nu, nu vreau ness, mulțumesc,” spun, încercând să-mi maschez dezamăgirea cu un zâmbet politicos. „Ieri fetele mi-au dat cappuccino,” adaug cu speranța că acest detaliu ar putea schimba lucrurile.

Băieții îmi aruncă o privire impasibilă, iar unul dintre ei spune calm:

„– Nu e inclus, dar puteți alege un ceai.”

Minunat. Serios, Bali, așa îți tratezi oaspeții? Ieri eram regină, azi o simplă muritoare fără cappuccino? Mi-aș dori să fiu genul de persoană care acceptă asta cu grație, dar adevărul e că simt cum cineva mi-a furat mica bucurie matinală.

„– Bine, atunci vreau cafeaua cu lapte,” murmur resemnată, ca un copil care a pierdut o luptă mărunță. În sinea mea, însă, îmi repet că nimic nu se compară cu acel cappuccino – acea ceașcă magică ce transformă fiecare dimineață banală într-un început promițător, plin de posibilități.

E deja 14:30 când aud o bătaie ușoară în ușă, ca o șoaptă delicată pe lemn. E Nian. Îmi place punctualitatea – e ca și cum ar spune, fără cuvinte, că îți respectă timpul. Deschid ușa și îi fac semn să intre, zâmbind.

Experiența masajului la domiciliu e mereu diferită, fiindcă fiecare persoană aduce cu ea propria energie, o vibrație aparte care îți schimbă întregul moment. Nian are ceva calm în felul în care se mișcă, ca și cum aerul din jurul ei devine mai lin, mai blând.

Sunt deja înfășurată într-un prosop, proaspăt ieșită de la duș. De ce să mă îmbrac, dacă tot urmează un masaj? Prosopul devine

uniforma relaxării, iar astăzi nu vreau să mă abat de la această regulă nescrisă.

Nian intră timid, cu o delicatețe care oglindește ciocănitul sfios. Își cere scuze pentru ceva – poate pentru prea multă precauție, poate pentru emoție – dar nu insist. O privesc atent: micuță de statură, cu părul lung prins într-o coadă, zâmbește blând. Măinile ei par sculptate dintr-un material mai fin, contrastând cu forța pe care o intuiesc în ele. „*Cum poate un trup atât de fragil să frământa trupuri și să aline suflete?...*” mă întreb, fascinată de contrastele ei tăcute.

Nian întinde cu grijă o pânză mare și colorată pe patul din hotel, iar sticlutele cu uleiuri aromatate își găsesc locul într-o ordine calmă, aproape ritualică.

Începem să vorbim. Îmi pune întrebări – despre Irina, despre câți ani am, dacă sunt căsătorită sau am copii. Povestește la rândul ei despre băiețelul de un an și nouă luni și despre casa pe care o construiește împreună cu soțul ei. O casă simplă, dar plină de speranță, un vis care îi poartă departe de agitația unei familii numeroase.

În glasul ei e o lumină, ca despre un loc în care liniștea va înlocui zgomotul.

Măinile lui Nian îmi alungă tensiunea mușchi după mușchi, ca zăpada topită sub soarele cald. Aroma uleiurilor și muzica discretă creează un cocon de pace în jurul meu. Mă pierd într-o liniște cum rar am întâlnit.

Închid ochii. Timpul se dizolvă, iar fiecare atingere îmi spune o poveste uitată. Gândurile mi se risipesc ca un râu care poartă amintiri de fericire și tristețe, lăsându-se duse în oceanul nesfârșit al timpului. Pe această insulă visată, mă simt parte din ceva fără început și fără sfârșit. Gândurile zboară libere, fără granițe, fără povară.

„*E atât de simplu să fiu aici,*” îmi șoptesc, lăsând liniștea să-mi îmbrace sufletul ca un val diafan.

De afară, zgomotul orașului ajunge doar ca o umbră vagă de vis, dar nu mă atinge. Tot ce contează e acest moment – al meu, al liniștii, al adevărului.

Îmi amintesc norii de pe plajă, firișoarele de nisip lipite de piele, căldura soarelui pe trup și atingerea suavă a valurilor. Acum, fiecare detaliu al acestei zile îmi pare parte dintr-un tablou în care sunt personaj, nu privitor.

Pe măsură ce masajul continuă, senzația de foame își face simțită prezența, dar aleg să o ignor. Respir adânc, simțindu-mi trupul complet relaxat. Respirația lui Nian se amestecă cu a mea, în ritmuri tăcute. O aud deplasându-se cu grație, când în stânga, când în dreapta, ca o panteră care își urmează ritualul. Mâinile ei calde poartă o energie liniștitoare, de parcă fiecare atingere ar alunga o grijă, o teamă.

Deodată, sunetul scurt al telefonului mă smulge din plutare. Deschid ușor un ochi, dar nu mă grăbesc să verific. Gândul trece, se dizolvă, iar când vocea blândă a lui Nian mă readuce în prezent, clilesc, ca trezită dintr-o transă ușoară.

„– Masajul s-a terminat,” îmi spune cu blândețe.

Răspund, fără să mă gândesc: „– Deja?”

O oră a trecut fără ca măcar să o simt, învăluită în parfumuri și miresme. Între atingerea caldă a mâinilor lui Nian și liniștea care mi-a cuprins mintea, am pierdut orice noțiune a realității. Dar acum, cu un zâmbet cald, Nian îmi spune că urmează să-mi pregătească cremele pentru tratamentul cosmetic.

Ziua aceasta părea cu adevărat dedicată „mie”.

Nian desface cu delicatețe mici borcânașe, iar aerul se umple de miresme dulci: lavandă, trandafiri, portocale – un amestec care plutește ca un voal invizibil peste simțurile mele. Închid ochii și mă las, din nou, pe mâinile ei, uitând de orice gând.

Fiecare mișcare e ca o atingere mătăsoasă, iar cremele se aștern pe pielea mea ca niște văluri fine. Mă simt ca o pânză pe care se conturează o versiune mai proaspătă și luminoasă a mea. Visasem de

mult la un astfel de tratament, dar abia aici, pe această insulă a viselor, totul își găsește locul.

Pe măsură ce Nian continuă, simt cum timpul încetinește, oferindu-mi un răgaz rar. Măinile ei devin instrumente ale unui ritual vechi, iar eu mă abandonez în vraja lui.

Când totul se încheie, aproape că nu știu unde s-a dus timpul – a fost ca o graniță fină între magie și realitate.

Fața mea părea mai ușoară, de parcă toate urmele de oboseală și griji fuseseră șterse, lăsând în urmă o versiune mai pură a mea. Nian și-a strâns instrumentele în liniște, iar eu am rămas întinsă, încercând să păstrez ecoul acelei stări de pace și reînnoire.

I-am plătit cei 500.000 IDR (150 de lei) pentru cele două ore de răsfăț, simțind că a fost un preț mic pentru cât de departe m-a purtat.

Ca un gest de recunoștință, mi-a dăruit o sticlută de ulei esențial – mică, maro, cu un capac auriu care strălucea discret în lumină.

„– O amintire a acestei zile,” mi-a spus. Am ținut-o în palmă, știind că nu era doar un dar, ci un simbol al drumului meu.

Am făcut o poză împreună, iar Nian mi-a zâmbit cald, cerându-mi politicos să-i las un review dacă am fost mulțumită de serviciile ei. A plecat apoi la fel de sfioasă cum venise, târându-și geanta după ea, de parcă ar fi cărat în ea o parte din toată greutatea acestei lumi.

Am închis ușa și am rămas în tăcerea camerei, ascultând pentru o clipă ecoul energiei lui Nian rămasă în aer. M-am așezat pe marginea patului și mi-am atins fața – simțeam cum pielea mea radiază, ca și cum toată oboseala, tot praful adunat pe drumurile Vietnamului, fuseseră spălate de mâinile ei magice.

Privirea mi-a căzut asupra sticluței de ulei, strălucind discret pe noptieră. Nu era doar un simplu ulei esențial – era un fragment din Bali, o amintire a momentului în care m-am regăsit pe mine.

„Sunt în Bali și zilele nu mai trebuie numărate.”

Rămân cu gândul suspendat, ascultând liniștea și simțind că, în sfârșit, aparțin poveștii mele. Poate că acesta e adevăratul cadou pe care l-am primit astăzi – nu doar relaxare, ci o stare de prezență, de

apartenență. Dar intuiția îmi șoptea că ziua nu se terminase aici, că ceva mai aștepta să fie descoperit.

Mi-am amintit de vorbele lui Nian despre homestay-uri: „O cameră aici costă în jur de 20 de euro pe noapte...” Aproape ca la Casananta. Dintr-odată, hotelul meu nu mai părea atât de scump, mai ales că micul dejun era inclus și locul deja îmi era familiar.

M-am ridicat, plimbându-mă prin cameră. Hmmm. Poate că ar trebui să rămân aici mai mult și să scap de grija mutatului. Oricum, îmi place hotelul – nu e chiar lângă plajă, dar cine se plânge de puțină mișcare? „Mișcarea face piciorul frumos, nu?” îmi spun amuzată, făcând câțiva pași leneși ca și cum aș dansa pe un ritm tăcut.

Îmi verific telefonul și reiau conversația cu Sawa:

„– Grab-ul nu funcționează deloc aici. Am umblat pe jos de două zile!” îi scriu, ușor frustrată.

„– Normal că nu merge,” îmi răspunde imediat. „Acolo se folosește GoJek, nu Grab. Instalează aplicația.”

Pfff. „Deci de asta,” îmi spun în gând, instalând rapid aplicația. Privesc cerculețul de descărcare cum dansează pe ecran – un mic simbol al adaptării mele la insulă.

„– Mda, habar n-aveam. Cum ai supraviețuit aici?” întreb, chicotind.

„– Mi-am luat scuter,” îmi răspunde el. „250 de lei pentru o lună. Super ofertă!”

Tastez rapid:

„– Eu sigur aș face accident în primele două secunde. Țștia merg pe trotuare ca și cum ar fi făcute special pentru ei.”

„– Da, e haos, dar te obișnuiești. Știi cum e: când ești acolo, înveți regulile junglei,” îmi scrie el, tonul glumeț aducându-mi un moment de amuzament.

„– Hmm, poate că ar trebui să învăț și eu, să nu mai fiu doar un spectator,” îi scriu, simțind cum gândul de a mă integra în viața insulei mă provoacă.

Trecem de la glume la recomandări, iar Sawa îmi trimite rapid câteva locuri de neratat.

„– Ai auzit de *Signature Al Jazerah*? Super fain loc, dar dacă vrei dans adevărat, mergi la *Red Ruby*.”

Privesc mesajul și deja mă simt acolo – muzica vibrând sub tălpi, corpul lăsându-se purtat de ritm. Simt un mic fior de entuziasm la gândul că azi voi dansa.

Îl întreb, oarecum stângaci:

„– Apropo, e nașpa pentru un băiat să danseze cu o fată care nu știe pașii?”

Răspunsul vine rapid, cu un râs virtual:

„– Nu-i problemă, ne adaptăm. Doar așa se învață.”

Închid conversația cu planuri deja făcute. Seara asta e făcută pentru dans.

Foamea începea să-și facă simțită prezența, așa că m-am ridicat hotărâtă, trăgându-mi rochia vaporosă pe umeri. Era momentul să ies din nou în lume, să explorez, să simt agitația orașului și să descopăr un loc unde să savurez o masă adevărată. Pe una dintre cele mai frumoase insule din lume, totul părea să mă cheme să gust din fiecare clipă.

Am luat uleiul esențial din sticluță și mi-am atins încheieturile, inhalând aroma delicată. Era ca și cum aș lua o bucățică de liniște cu mine, un amulet al momentului pe care tocmai îl trăisem.

Am ieșit din cameră, lăsând în urmă liniștea și pornind în căutarea unui nou loc, a unui colț de lume care să-mi aducă în față încă o poveste. Bali mă aștepta, iar eu eram pregătită să-i răspund chemării.

Ies pe stradă – același amestec de motoare turate, râsete și voci care se împletesc într-un flux continuu. Totul pare viu, ca o orchestră neobișnuită condusă de ritmul Baliului.

Mă simt mică și totuși conectată la ceva mai mare, la energia care curge fără oprire în jurul meu. Îmi las pașii să se așeze în ritmul străzii, absorbind pulsul unic al acestui loc.

Merg fără o destinație clară, lăsându-mă ghidată de instinct, până când ceva îmi atrage privirea – o vitrină scaldată în culori, ce pare să mă cheme ca un magnet. E o cofetărie. Torturile, perfect aranjate, îmi fac cu ochiul din spatele sticlei. Aproape că simt cum mă trag înăuntru, ca o forță invizibilă care îmi șoptește să-mi iau un moment dulce.

Caut o scuză pentru poftele mele, dar nu găsesc. În câteva minute, ies cu cinci prăjituri la pachet. Cinci – fiindcă n-am putut alege.

Le strâng în brațe ca pe un trofeu, inspirând aroma lor dulce. Pe buze îmi înflorește un zâmbet copilăros. Uneori, câteva prăjituri sunt tot ce ai nevoie ca să-ți amintești să savurezi viața – fără să aștepti permisiunea cuiva.

Mai târziu, dau peste un warung mic și modest, cu doar câteva mese din lemn și scaune de plastic, așezate la întâmplare. Atmosfera pare improvizată, dar autentică, cu un farmec aparte – de parcă timpul s-a oprit în loc pentru a celebra simplitatea vieții.

Beculețele atârnă neglijent peste mesele goale, iar mirosul îmbietor al mâncării gătite proaspăt îmi gădila simțurile. Pe fundal, voci necunoscute se amestecă într-un murmur blând, aducându-mi o pace subtilă.

Mă așez la o masă lângă perete, unde un ventilator îmi oferă o adiere plăcută de aer. Comand pui gătit lent, scaldat într-un sos aromat, alături de ciuperci, broccoli și o porție de orez. Ceaiul cu gheață vine ca un răsfăț răcoritor.

Privesc în jur, lăsându-mă cuprinsă de vibrația locului, de agitația plăcută a celor care intră și ies, de ritmul cotidian al Baliului.

Bucatele sunt simple, dar incredibil de gustoase – fiecare înghițitură îmi umple papilele gustative cu arome intense, iar combinația de condimente mă face să zâmbesc. Fiecare ingredient pare ales cu grijă, iar în gustul fiecărei înghițituri simt mâinile celor care au gătit-o. Nota de plată – 40.000 IDR (12 lei) – mă lasă cu un sentiment de recunoștință pentru micile bucurii pe care le oferă viața.

Când ies din nou pe stradă, noaptea schimbase totul. Orașul pulsează acum în lumini calde și umbre jucăușe, un spectacol ce te ține cu privirea ridicată. Clădirile dansează în reflexia șoselelor, iar scuterele care brăzdează străzile par parte dintr-o coregrafie spontană, dar perfect sincronizată.

„*Un dans fascinant al călătorilor pe două roți,*” îmi spun, gândindu-mă la *Ha Giang Loop* și lăsând un zâmbet visător să-mi scape. În lumina orașului, fiecare clipă e o invitație la libertate, la descoperire.

Ajunsă în cameră, mă confrunt cu eterna întrebare a femeilor: „Cu ce să mă îmbrac?”

Răscolesc bagajul, scoțând fiecare bucățică de îmbrăcăminte. Tricouri ușor șifonate, pantaloni scurți atrăgători, câteva rochii vapoaze... dar nimic nu pare să fie „acel” outfit perfect pentru seara care mă așteaptă.

În cele din urmă, mâinile mi se opresc asupra rochiței verzi – cea purtată la party-ul din Saigon. O aleg fără ezitare. E ușoară, comodă, perfectă pentru o seară în care vreau să dansez până la epuizare. Frânturi din noaptea vietnameză îmi ating pielea, ca o adiere, și un zâmbet îmi înflorește pe buze.

Deschid aplicația GoJek și comand un scuter. Când văd prețul – doar 3 lei – nu pot să nu zâmbesc. Urc și ne aventurăm prin trafic. Noaptea, Bali își schimbă pulsul – mai rapid, mai sălbatic, mai hipnotic. Luminile străzilor, felinarele și reclamele colorate se amestecă într-un spectacol vibrant.

Pe drum, traficul se mișcă fluid, printre clădiri și oameni, ca într-un vis. Atmosfera e electrizantă, ca și cum orașul însuși ar dansa. Parcă am aterizat în mijlocul unui carnaval – culori vii, muzică invizibilă în aer, o energie care te prinde și nu-ți mai dă drumul.

Bali pulsează de viață, iar eu mă las purtată de energia acestui loc. Totul pare desprins dintr-un scenariu care se scrie sub ochii mei.

Ajung în fața *Signature Al Jazerah Seminyak*, iar imaginea mă oprește în loc. Clădirea, impunătoare și luminată blând, pare să spună

o poveste în fiecare detaliu sculptat. Prima reacție care îmi vine în minte este un simplu: wow!

Treptele de marmură se întind larg spre o intrare scăldată în lumina serii, ca o invitație tăcută. Pășesc încet, simțind că intru într-o lume unde timpul curge altfel, unde totul este rafinat. Când intru în holul principal, liniștea mă cuprinde. E o liniște care nu te incomodează, ci te învăluie.

Două fete în uniforme negre, cu inserții aurii, îmi zâmbesc politicos de la recepție. Le întreb de ora de dans, iar una dintre ele îmi răspunde cu o voce calmă, potrivită decorului:

„– Urcăți scările până la etajul doi, mergeți pe holul lung până la capăt, apoi faceți stânga, iar după câțiva pași veți găsi salonul la dreapta.”

Înclin capul, mulțumesc și pornesc spre scări. Simt cum inima îmi bate mai tare de anticipație. Trec pe lângă candelabre care luminează pereții ornamentați cu motive tradiționale. Cu fiecare pas, mă las prinsă în atmosfera acestui loc desprins dintr-o poveste orientală, dar simt o ezitare mocnită. Pășesc pe coridoarele lungi, de parcă locul însuși ar fi o metaforă pentru gândurile mele – rătăcitoare, dar în căutarea unei destinații.

Mă opresc. Mă uit în jur. M-am rătăcit. Zâmbesc – normal. Cum altfel? Merg câțiva pași în plus și intru din greșeală într-o baie. Pereții placați cu mozaic și oglinzile cu rame aurii reflectă o lumină difuză care te face să te simți bine fără motiv.

În cele din urmă, ajung la capătul coridorului și fac stânga, așa cum îmi spusese recepționista. Ușa salonului de dans se află în fața mea. Îmi opresc pașii pentru o secundă, inspir adânc și apăs ușor pe mâner.

Când ușa se deschide, mă izbește o altă lume. Muzica senzuală de kizomba plutește în aer, iar încăperea, luminată discret, are un farmec aparte. În mijlocul ringului de dans, câteva perechi se mișcă lent, într-un echilibru perfect între eleganță și pasiune. Mesele așezate atent, cu scaune tapițate, creează un spațiu intim și primitiv.

Inspir din nou și pășesc înăuntru. Energia locului mă cuprinde – calmă, dar vibrantă. Nu e doar un salon de dans, e un sanctuar. Deși mă simt ușor intimidată, nu pot să nu zâmbesc. Știu că sunt exact unde trebuie să fiu.

Mă așez la o masă aproape de intrare, suficient de departe de ringul de dans, dar destul de aproape cât să simt atmosfera. Nu mă grăbesc. Încă mă adaptez. Totuși, ceva mă atrage. Nu e doar muzica sau decorul somptuos, ci o prezență aparte.

În mijlocul ringului, un bărbat mic de statură. Poartă o cămașă albă și o pereche de jeansi albaștri. Trupul lui nu e perfect, dar are un șarm aparte. Dansul lui... are o grație care sfidează timpul și gravitația. Mișcările lui sunt lente, sigure, pline de o eleganță uitată. Un limbaj vechi și secret pe care toți îl simt, dar nimeni nu îl poate înțelege.

Lumina slabă îi conturează trăsăturile, iar fiecare privire din salon gravitează în jurul lui.

Oamenii îl salută, îl admiră, dar el rămâne calm, concentrat, ca și cum ar purta un secret doar al lui. „Cine o fi?” mă întreb, fascinată. Degetele îmi tremură ușor, ca și cum ar aștepta o chemare tăcută, scrisă în pași de dans.

Atunci îl aud pe unul dintre chelneri șoptind către un alt invitat:
„– E Nadir.”

Nadir. Numele are ceva misterios, ca dintr-o poveste. Îl repet în gând, iar fiecare silabă pare să aibă propria ei vibrație. Ca un ecou venit dintr-o altă viață. Toți îl cunosc, dar pentru mine, în această seară, e o enigmă.

După câteva momente, o fată se apropie de mine. Zâmbetul ei cald, dar profesionist, mă scoate din gânduri.

„– Vă pot aduce ceva de băut?” mă întreabă cu o voce plăcută.

„– Nu, nu acum,” îi răspund politicos, ușor jenată că m-a surprins atât de pierdută în contemplant.

Dintr-o dată, Nadir își întoarce privirea către mine. Ochii lui negri sunt un abis în care timpul încetează să mai curgă, iar pentru o clipă

mă simt văzută într-un fel care mă destabilizează. Înainte să-mi dau seama, e în fața mea și îmi întinde mâna.

„– Vrei să dansezi?” întreabă cu o voce calmă, aproape hipnotică.

Rămân blocată, simțind toate privirile din sală ațintite asupra mea. Pentru o secundă, ezit. Reflexul de a fugi mă străbate ca un curent rece, dar e deja prea târziu. Ceva în privirea lui îmi spune că refuzul nu e o opțiune.

„– Da,” răspund fără să mă gândesc prea mult și îmi las mâna să alunece în a lui.

Pe ringul de dans, mișcările mele sunt stângace, dar Nadir pare să simtă fiecare ezitare și o transformă în ceva fluid. Nu vorbește mult, dar fiecare gest al lui e un ghidaj tăcut, o încurajare.

„– Nu trebuie să fie perfect,” îmi șoptește, iar vocea lui, joasă și calmă, se împletește cu ritmul muzicii. „Lasă-te purtată de moment.”

„– E ușor de zis,” îi răspund, încercând să maschez timiditatea. „Dar mi se pare că am două picioare stângi.”

El râde scurt, sincer, și strânge ușor mâna mea, de parcă mi-ar transmite un mesaj.

„– Ai încredere.”

Atunci mă abandonez. Picioarele mele încetează să mai caute siguranță, iar corpul meu începe, în sfârșit, să asculte muzica. Încet, ritmul nostru devine armonios, iar lumea din jur dispare. Este doar muzica, Nadir și liniștea neașteptată care se naște în mine.

Când dansul se sfârșește, rămân o clipă nemișcată, ca și cum întreaga lume s-ar fi oprit odată cu muzica. „Viața nu e despre a fi perfect. E despre a avea curaj să fi tu însăși,” spusese el.

„– Mulțumesc,” îi spun, iar el înclină ușor capul înainte să se îndepărteze.

Nadir se pierde printre dansatori, ca un fum care se risipește înainte să-l poți prinde.

Respir adânc. Muzica continuă, dar nu mai are aceeași intensitate pentru mine. Știu acum: nu e despre muzică, nici despre Nadir. E despre mine.

Un alt bărbat, cu un zâmbet larg, mă invită la dans. Ezit o secundă, dar apoi îmi întind mâna. Pe ring, nu mai caut perfecțiunea. Sunt acolo, prezentă, ușoară, liberă.

Pe parcursul serii dansez cu alți parteneri – un francez elegant, un australian pasional. Dar știu că momentul cu Nadir a fost complet, întreg, unic.

În oglindă, îmi surprind reflexia și îmi amintesc cuvintele lui: „*Viața nu e despre a fi perfect. E despre a avea curaj să fii tu însăși.*”

În acea seară, nu am dansat doar cu Nadir. Am dansat cu mine însămi.

Viața nu cere perfecțiune. Cere doar curaj. Iar acum, simt că am curajul să fiu eu însămi.

Când mă ridic să plec, simt o ușurință nouă în mine. Nu doar pentru că am dansat, ci pentru că m-am regăsit. Privirea lui Nadir ascundea un adevăr greu de descifrat, dar magia lui nu era în pașii de dans – era în felul în care te făcea să te simți: văzută, suficientă, liberă.

Părăsesc *Signature Al Jazerah* cu pași mărunți, savurând ultimele detalii. Candelabrele, umbrele și eleganța sobră par să-mi șoptească să rămân, dar simt că seara și-a spus deja povestea.

Cobor scările, lăsându-mi gândurile să plutească liber. „*Oare voi mai reveni vreodată aici?*” mă întreb, dar nu caut un răspuns. Unele momente sunt menite să rămână unice, trăite o singură dată, dar păstrate o viață întreagă.

În parcare, scot telefonul și comand un scuter prin GoJek. În câteva minute, un băiat cu o expresie prietenoasă ajunge să mă preia. Îi zâmbesc în semn de recunoștință și urc pe scuter. Vântul cald al nopții îmi mângâie fața, iar orașul pare mai liniștit acum, ca și cum pulsația intensă a serii s-a domolit.

Drumul până la hotel se scurge prea repede, de parcă noaptea s-ar grăbi să mă lase singură cu gândurile mele. Trupul meu e pe scuter, dar sufletul încă dansează în salon, pierdut în ritmuri pe care le simt și acum în piept.

Îl revăd pe Nadir, făcând acei pași simpli, dar încărcăți de o energie imposibil de descris.

Nu mă gândesc doar la el, ci la senzația pe care a lăsat-o – acea siguranță tăcută, acel mesaj nerostit că nu trebuie să mă grăbesc să fiu altcineva.

Ajunsă în cameră, nu simt oboseală fizică, dar ceva din mine cere liniște. Intru direct sub duș. Închid ochii, lăsându-mă cuprinsă de senzația reconfortantă a apei. Emoțiile încă îmi vibrează în piept.

Mă întind în pat, deschid Netflix-ul și încerc să mă pierd într-un episod, dar literele de pe ecran devin doar un fundal mut. Nu mă pot concentra.

Îmi revine în minte privirea lui Nadir și zâmbetul care părea să spună că am deja tot ce-mi trebuie pentru a merge mai departe.

„Fricile,” îmi șoptesc. „Da, de asta sunt aici – să-mi înfrunt fricile, una câte una.”

Poate că lecția de azi a fost primul pas: să am curajul de a fi imperfectă, dar prezentă.

Închid ochii și, după o eternitate de lupte interioare, simt că nu mai am nimic de dovedit.

Poate că vindecarea nu înseamnă să lupți cu durerea, ci să o lași să plece – ca un val ce se retrage încet de pe mal, ștergând urmele pașilor grei și lăsând nisipul neted, gata pentru noi începuturi.

„Dansăm pentru râs, dansăm pentru lacrimi, dansăm pentru nebulie, dansăm pentru frici, dansăm pentru speranțe, dansăm pentru țipete, noi suntem dansatorii, noi creăm visele.” – Albert Einstein

4

Ritmuri neașteptate în Bali

Duminică, 23 iulie 2023

Dimineța în Bali părea o promisiune de liniște. Razele soarelui pătrundeau prin perdele, desenând umbre jucăușe pe pereți, iar aerul ușor și proaspăt îmi mângâia pielea. Mă simțeam eliberată de visele complicate și gândurile neliniștitoare.

După haosul emoțiilor de noaptea trecută, astăzi eram doar Yda – fără presiunea perfecțiunii. „Proaspătă ca un nor scăldat în soare,” îmi zâmbesc în oglindă, fără să mai caut defecte.

La micul dejun, aroma cafelei simple îmi amintește că nu voi primi cappuccino. Dar astăzi, asta nu mă mai irită la fel. „Progres,” îmi spun, luând prima înghițitură. Pe ecranul telefonului, lista de „must-see” a lui Sawa îmi sare în față.

Printre locuri și sugestii, un cuvânt îmi luminează ziua: ciocolată. O fabrică de ciocolată tradițională, la câțiva kilometri. De ce nu? Mă surprind zâmbind la gândul unei zile dulci – la propriu.

Îmi prind părul într-un coc lejer, îmbrac pantaloni scurți și un maiou, iar în câteva minute sunt deja pe scuter, lăsând orașul să mă învâluie.

Claxoanele, reclamele stridente și mirosurile amestecate – dulci și înțepătoare – îmi inundă simțurile. Mă simt parte din vitalitatea insulei, ca un fir de nisip pierdut în vârtejul vieții.

Paradoxal, găsesc o liniște neașteptată în haosul din jur. Vocile străine devin un fundal fără semnificație, iar pentru prima dată ascult

doar liniștea din mine. Simt că acest loc îmi oferă un spațiu în care să fiu pur și simplu prezentă.

Pe măsură ce mă apropii de destinație, îmi amintesc că viața nu e mereu despre marile momente. Uneori, e despre micile bucurii care dau savoare unei zile. Și azi... e despre ciocolată și liniște.

Ajungem pe o străduță îngustă. Casele par să se sprijine unele pe altele, iar șoferul oprește în fața unei clădiri cu obloane trase și un grilaj masiv, ferecat cu un lacăt mare.

„– Dar e închis?” întreb, surprinsă. Verific din nou adresa pe telefon, de parcă un refresh magic ar schimba realitatea.

Șoferul ridică din umeri și arată spre clădire:

„– Da, pare că nu e nimeni aici...”

În timp ce încerc să înțeleg ce se întâmplă, un vecin trece pe stradă, purtând un coș mare cu fructe. Șoferul îl oprește, iar cei doi schimbă câteva cuvinte rapide în balineză. Tonul lor e atât de blând, încât uit pentru o clipă dezamăgirea.

„– Ce zice?” întreb curioasă.

„– E duminică,” răspunde șoferul, jenat. „Poate e zi liberă.”

Adevărul mă lovește: nici măcar o secundă nu m-am gândit că azi ar putea fi o zi în care fabrica să fie închisă.

„– Poți să-i suni pe proprietari,” sugerează el, încercând să fie de ajutor.

Îmi scapă un zâmbet ironic. Cum ar fi să sun pe cineva într-o zi liberă doar pentru mine? Ce sunt, regina Angliei?

„– Nu, nu-i sun,” îi răspund hotărât.

Vecinul mă privește în continuare, de parcă așteaptă să fac o mișcare, iar râsetele unor copii care se joacă pe marginea străzii îmi aduc o rază de lumină. Ce rost are să mă supăr?

„– Și acum, ce vrei să faci?” întreabă șoferul, ridicând din sprâncene.

Închid ochii o clipă. Simt soarele cald pe piele și briza ușoară care îmi mângâie fața. Iau o decizie simplă:

„– Vreau să mă plimb puțin.”

Mă pierd pe străduțele înguste, fără vreo destinație clară. Oamenii mă privesc cu o curiozitate amuzată, dar sub ochelarii mei de soare, mă simt invizibilă, parte din peisaj. În acest anonim, găsesc o libertate nouă.

Când o reclamă uriașă cu înghețată îmi prinde privirea, mă opresc fără să stau pe gânduri. Cofetăria mă întâmpină cu un miros dulce, de copilărie, și fără să mă gândesc prea mult, aleg înghețată de vanilie. Prima înghițitură e ca o teleportare în vremuri simple.

Stau la o măsuță din colț, lăsând dulceața să-mi invadeze simțurile. Telefonul vibrează, dar aleg să-l ignor. Poate azi nu e despre liste sau bifat obiective turistice. Poate azi e despre *a fi*.

Aerul insulei are ceva magic. Viața ar trebui să fie ca această înghețată – dulce, dar simplă. Îmi place această stare nouă – o liniște pe care n-am cunoscut-o până acum. Nu-mi lipsește nimic, nu-mi doresc nimic. Sunt aici, autentică, fără gânduri împovărătoare, fără dorințe care să mă împingă înainte sau să mă tragă înapoi.

„*I follow the life!*” îmi amintesc de vorbele lui Essra, care îmi răsună acum ca o melodie, ca o șoaptă de dincolo de orizont.

În aerul insulei plutește o libertate care îmi umple sufletul. Simt viața în fiecare fibră, fără planuri prestabilite, doar intensitatea fiecărei clipe.

„*Voi face ce-mi dictează inima,*” îmi spun în gând, lăsând momentul să mă poarte mai departe.

Înainte să plec, mă opresc în fața oglinzii. Reflexia mea îmi zâmbește – relaxată, liniștită, poate chiar mai tânără. Îmi trec mâna prin păr, simțind acea dorință familiară. „*O schimbare,*” îmi spun. Da, acum e momentul.

Cu acest gând, ies pe stradă. Mă las ghidată de instinct, fără grabă, rătăcind printre vitrinele pline de bijuterii ascunse și haine viu colorate. Totul pare să pulseze în jurul meu, iar inima îmi bate într-un ritm alert, ca și cum ar aștepta ceva important.

Când văd vitrina plină de culori a unui salon, ceva mă trage spre ea. „Charlotta” scrie pe geam. Intrarea mă întâmpină cu un decor care parcă dansează – culori, râsete și o atmosferă care te face să visezi.

„– Cu ce te putem ajuta?” mă întreabă o femeie cu un zâmbet cald.

„– Aș vrea niște codițe africane,” spun, aproape șoptit, ca și cum aș vorbi doar pentru mine.

Femeia îmi arată un catalog plin de opțiuni spectaculoase, dar prețul mă oprește. Ezit, simțind că îndrăzneala mea scade. Poate nu azi... Femeia pare să-mi simtă ezitarea și mă privește cu o blândețe empatică:

„– Ce-ai zice de ceva mai simplu? Două codițe clasice, ușor de întreținut.”

„– Da,” accept, fără să mă mai gândesc prea mult.

Pe scaun, dorința urcă la suprafață ca un impuls pe care nu-l mai pot ignora.

„– Schimbare de plan. Facem codițele din catalog.”

Femeia zâmbeste.

„– Ești sigură?”

„– Mai sigură ca niciodată.”

Închid ochii, lăsând procesul să devină un ritual. Împletiturile iau formă, iar fiecare mișcare îmi pare ca o decizie luată, un pas în plus spre cine sunt cu adevărat.

Când deschid ochii, reflexia din oglindă mă lasă fără cuvinte. Schimbarea e mai mult decât fizică – e ca și cum aș privi o fațetă a mea pe care n-am mai întâlnit-o niciodată.

„– Arăți ca o regină,” îmi spune coafeza, iar în vocea ei simt sinceritate.

Îmi întind mâna spre oglindă, parcă vrând să ating acea imagine.

„– Poate chiar mai mult,” răspund zâmbind.

Achit cei 800.000 IDR și ies fără să mai adaug cuvinte.

Strada mă întâmpină cu un aer proaspăt, iar vitrinele magazinelor îmi reflectă o Yda nouă – mai încrezătoare, mai vie.

Două fete blonde se opresc lângă mine, privindu-mă admirativ.

„– Unde ți le-ai făcut?” mă întreabă una dintre ele, entuziasmată.

„– La *Charllotta*,” le răspund, simțind cum vanitatea îmi înflorește până în vârful codițelor. „A fost magic.”

În acel moment, îmi dau seama că nu e doar un stil. E un semn că încep să mă aleg pe mine.

Verific Google Maps și descopăr că merg în direcția greșită. Hotelul e acum mai departe decât înainte. Dar zâmbesc – dacă n-aș fi răătăcit, n-aș fi găsit salonul „*Charllotta*” și momentul care tocmai mi-a transformat ziua.

„*Drumurile greșite te duc uneori exact unde trebuie să fii,*” îmi spun amuzată.

Mă plimb mai departe, fără grabă, lăsându-mă ghidată doar de curiozitate. Rătăcesc printre aceleași vitrine ademenitoare. Intru într-un magazin și probez un maiou albastru care îmi vine perfect. Apoi o rochiță roșie, care îmi îmbrățișează formele cu o simplitate de invidiat.

Dar nu cumpăr nimic. Nu azi...

Mă întorc pe stradă, iar privirea îmi cade pe un afiș uriaș. Un spectacol tradițional balinez, duminica seara, cu dansatori îmbrăcați în costume strălucitoare și mișcări fluide care spun povești fără cuvinte. Afișul pare să lumineze în fața mea, ca o invitație.

Înainte să pot procesa gândul, un bărbat apare ca din senin. E tânăr, cu ochi luminoși și un zâmbet deschis.

„– Te interesează spectacolul?” mă întreabă cu entuziasm, arătând spre afiș.

Îmi povestește despre dansul tradițional, despre energia magică a poveștilor balineze, iar cuvintele lui sunt aproape hipnotice.

„– Ar fi păcat să ratezi,” spune el, lăsând un ecou cald în aer.

Îi zâmbesc ușor, dar stomacul meu mă trage în altă direcție. Îmi dau seama că mi-e foame, așa că îi mulțumesc și plec mai departe. Poate mai târziu...

În curând, găsesc un restaurant elegant. Locul e gol, dar atmosfera are farmecul unui vis care prinde contur la amurg. Miroase a

lemn ars și sare de mare, iar din difuzoare plutește discret vocea inconfundabilă a UB40. Mă așez la o masă lângă geam și comand o salată de avocado și ton, împreună cu o sticlă de apă rece.

În timp ce aștept salata, telefonul vibrează pe masă.

E Sawa:

„– Hey... cum a fost ieri la party?”

Zâmbesc și-i răspund:

„– Hey. A fost bine... Am stat până pe la 23:00 și am plecat.”

Îmi las privirea să alunece peste decorul elegant din jur – pereți îmbrăcați în nuanțe calde, lumânări care pâlpâie pe mesele goale și o melodie cunoscută care leagănă liniștea.

„– Vezi că trebuie să mergi la Ruby Red. Mai ai o oră,” îmi scrie Sawa, întotdeauna pus pe șotii. „Începe la 20:00.”

„– E abia 17:40 aici. Mai am timp,” îi răspund, aranjându-mi șervetul pe genunchi.

„– Nah, două ore atunci... hehe. Au fost mulți aseară la dans?”

Îmi vine să râd de nerăbdarea lui.

„– Da. Sala era plină la un moment dat.”

„– Woow! Și ți-a plăcut? A meritat să mergi?” insistă el.

Îmi înfig furculița în prima bucățiță de avocado din salata care tocmai a sosit și scriu, aproape fără să gândesc:

„– Daaa, clar. Locația aia e de-a dreptul de basme.”

„– Așa este!” îmi trimite el imediat, iar eu îmi las telefonul pe masă, savurând o altă îmbucătură.

Cina asta are farmecul unei scene dintr-un film, iar fiecare detaliu mă face să zâmbesc. M-a costat puțin, dar mi-a oferit mult – un moment care pare rupt dintr-un vis.

Mă ridic, achit și mă întorc încet către hotel. Pe drum, aerul e cald, dar briza ușoară îmi mângâie pielea. Mă joc absentă cu vârfurile codițelor, zâmbind de propria-mi uitare: „Cum am putut să uit de party?”

Dar poate că în seara asta nu mai e vorba despre dans sau petreceri. Poate că azi e despre momente simple și despre bucuria de a te lăsa purtat de viață, fără planuri și fără presiune.

Înapoi în camera mea, dilema serii mă întâmpină: ce să port? Scanez din nou bagajul, căutând ceva diferit... iar degetele mi se opresc pe rochița roșie – acea rochie pe care n-am avut niciodată curajul să o îmbrac în Asia. O privesc preț de o secundă, ezitând. E îndrăzneată, intensă, poate prea mult.

Dar apoi zâmbesc. O trag ușor afară din bagaj, mângâind materialul fin cu degetele. „Da, ea e câștigătoare,” îmi șoptesc, lăsând rochia să-mi îmbrățișeze trupul.

Când mă privesc în oglindă, văd o Yda transformată – încrezătoare, radiantă, gata să cucerească lumea. „*Ruby Red, I'm coming now!*” fredonez, chicotind. Îmi arunc cămașa de blugi peste rochie, păstrând un aer relaxat pentru drumul cu scuterul.

Cobor în hol, iar fata de la recepție mă privește cu ochi mari:

„– Woow! Ce bine arăți!”

Îi mulțumesc cu un zâmbet larg, simțind cum cuvintele ei îmi amplifică energia. Taxiul ajunge rapid, iar scuterul se strecoară lin printre mașini. Briza îmi ridică marginea rochiei mai mult decât mi-aș fi dorit, dar nu-mi pasă. Îmi las capul pe spate o secundă, simțind vântul libertății pe piele.

Nu e loc de ezitări. Nu azi.

Ajung la Ruby Red cu un sentiment de schimbare. Intru fără urmă de timiditate, ca și cum locul m-ar fi așteptat dintotdeauna. Muzica pulsează, luminile dansează printre umbre, iar atmosfera e ca dintr-un vis. Mă simt parte din poveste și, pentru prima dată, privirile din jur nu mă incomodează.

Mă așez la o masă mică, în fața barului, și îmi dau jos cămașa, dezvăluind rochia care mă face să mă simt ca o adevărată divă. Doi barmani îmi zâmbesc, iar pentru o clipă mă întreb ce văd în mine – o necunoscută misterioasă sau o femeie care radiază încredere?

Muzica mă prinde imediat. Ritmurile latino îmi pătrund în corp, dezlegându-mi orice reținere. Fiecare pas pe ringul de dans devine o declarație de libertate. Mișcările mele nu mai sunt doar mișcări. Sunt un limbaj. O conversație tăcută cu viața însăși.

Danzez cu parteneri diferiți – unii nesiguri, alții atât de talentați, încât muzica devine magie. Cu unii, parcă plutesc; cu alții, mă lovesc de rigiditatea lor. Dar nimic nu contează. Sunt aici pentru dans, pentru vibrația momentului.

Cu fiecare pas, îmi amintesc lecția lui Nadir: „*Dansul nu trebuie să fie perfect. Perfecțiunea e o iluzie. Important e să dansezi.*”

Fiecare stângăcie e un pas înainte. Și dansez. Cu toată inima, fără temeri și fără rețineri.

La un moment dat, un bărbat enigmatic îmi prinde privirea și se apropie. Are o postură elegantă, iar ochii lui sunt un amestec de căldură și mister.

„– Vrei să dansăm?” întreabă el cu o voce caldă.

Îi răspund fără ezitare:

„– Sigur.”

Pe ring, dansul nostru nu are început sau sfârșit. E un flux continuu, iar în acel flux, simt că timpul se oprește.

„– Știi să te pierzi în muzică,” îmi spune el, iar cuvintele lui sunt mai mult decât un compliment. Sunt un ecou al stării mele interioare. Pentru prima dată, mă pierd complet. Dar, paradoxal, mă regăsesc.

Fiecare pas se naște din vibrația tobelor, fiecare mișcare e ca un ecou al inimii mele. Muzica devine parte din mine – o chemare căreia nu pot și nu vreau să-i rezist.

Petrecerea continuă, iar eu dansez în ritmul muzicii. Nu dansez doar pe ring, ci prin viață însăși.

Când, în cele din urmă, decid să plec, simt că am trăit o noapte cum nu mai trăisem vreodată. În timp ce ies din Ruby Red, aerul nopții mă învăluie în căldura lui. Mă simt ca o Cenușăreasă care pleacă înainte ca vraja să dispară.

Briza insulei îmi mângâie fața, iar lumea se simte mai vie, mai plină de posibilități. Nu e vorba despre a cuceri lumea, ci despre curajul de a dansa în ea. Pe drumul spre hotel, gândurile zboară libere – muzica, mirosul nopții și senzația fiecărui pas de dans se amestecă într-o dulce euforie.

Ajunsă în cameră, mă privesc în oglindă: codițele împletite, rujul estompat, iar pe piele, un amestec de parfum masculin – amintirea partenerilor diferiți, a celor care și-au lăsat amprenta în trecere, ca o șoaptă. Nu mai caut planuri, nu mai vânez perfecțiunea. Trăiesc momentul.

„Yda de azi,” îmi șoptesc în gând, „nu mai numără insule. Le trăiește.”

Fiecare moment al serii pare să se fi topit în mine, lăsând în urmă o vibrație care încă arde, încă luminează, încă îmi încălzește sufletul. De parcă viața, pentru o clipă, nu mai e despre a merge înainte sau înapoi. E doar un flux continuu, care curge fără să se termine.

Telefonul vibrează pe noptieră, trezindu-mă din starea de semi reverie. Ridic ecranul și zâmbesc larg. E Sawa, mereu curios, mereu conectat:

„– Hey, exploratoare! Cum a fost la party?” glumește el, cu tonul relaxat care îmi amintește cât de bine ne înțelegem.

„– Hey... mai mult decât perfect, așa spune.” Scriu repede, iar zâmbetul meu se lărgeste. Ruby Red mi-a oferit mai mult decât o noapte de dans. A fost o noapte de transformare, un capitol nou scris pe ringul de dans.

Privesc pliantele adunate astăzi de la toneta improvizată de pe stradă și îmi amintesc că nu le-am studiat încă. Profit de conversație și îi cer ajutorul:

„– Mă ajuți cu astea, te rog?” îi trimit, atașând o poză cu ofertele.

„– Da, așteaptă puțin, aventuriero! Știi că îmi place să fiu ghidul tău de nădejde,” răspunde el imediat.

După câteva minute vine și răspunsul:

„– Dar ce pachet vrei? Aici sunt mai multe.”

Mă uit la lista lungă de opțiuni și realizez că n-am nici cea mai vagă idee. Îi răspund sincer:

„– Da, da. Tocmai asta e dilema... că nu știu.”

„– Sfatul meu e să nu cumperi de laăștia, au prețuri mult prea mari,” scrie el.

Îi las mesajul citit, dar nu mai simt energia de a lua vreo decizie în noaptea asta. E prea mult. Prea multe insule, prea multe oferte, prea multe visuri în care să mă pierd.

Las telefonul jos și mă întind pe spate. Mă pierd cu privirea pe tavanul alb al camerei. Pânza de păianjen e în același loc...

Sawa continuă să-mi trimită sugestii, iar eu îi răspund mecanic. Mintea mea rătăcește undeva între tururile insulelor și momentele de pe ringul de dans. Conversația curge lin, dar sufletul meu rămâne prins în ritmurile serii de la *Ruby Red*.

„– Dar nu ți-e somn? E deja 1:00 acolo,” mă întreabă, mai mult curios decât îngrijorat.

„– Nu încă. Dar dimineța trag de mine să mă dau jos din pat,” îi răspund chicotind. Îmi trec mâna peste codițele împletite și îmi amintesc cât de spontană a fost decizia de azi. „Ai văzut ce freză mi-am tras?”

„– Ce bine îți stă!” răspunde el cu entuziasm.

„– Mersi,” scriu rapid, încântată de confirmarea lui.

Îi povestesc despre cât a costat, iar el exclamă:

„– Woow! Cam scumpă afacerea.”

„– Știu. E doar un simplu moft de 240 de lei!” îi răspund, râzând în sinea mea.

„– Dar e mișto!” adaugă el imediat.

Și în acel moment, simt că mă aprobă, că înțelege de ce am făcut-o. Da, chiar a meritat fiecare bănuț. Îmi mângâi codițele blonde, simțind că schimbarea asta e mai mult decât un look.

„Nu e despre codițe sau nopți de dans, ci despre curajul de a trăi fiecare clipă așa cum sunt.”

Închid ochii, iar ritmurile de la *Ruby Red* încă îmi dansează în vene, amintindu-mi că în fiecare pas imperfect există frumusețea de a fi viu.

După ce închid conversația, verific notificările rămase. Un mesaj neașteptat de la Sully îmi apare pe ecran: „– Tot singură ești, viața mea?”

Întrebarea lui mă face să ridic o sprânceană. E copilărească și amuzantă. Aproape că uitasem de existența lui. Pentru o clipă, simt un fior ciudat, ca și cum o parte din mine ar vrea să răspundă. Dar îmi amintesc că nu mai e loc pentru el în povestea mea.

Privesc mesajul fără să tastez nimic. Nu-i mai răspund de când a transformat fiecare conversație într-un teatru absurd al geloziei imaginare.

„Tot singură,” îi răspund în gând, dar nu ating tastatura.

Îi dau *seen* fără regrete.

Dacă ar ști cât de puțin loc mai are trecutul în povestea mea... poate ar înceta să mai scrie.

Ce i-aș putea spune? Poate că nu sunt singură, ci exact acolo unde trebuie să fiu. Dar nu merită efortul să-i explic.

Pentru el, singurătatea înseamnă lipsă.

Pentru mine, e libertate.

O libertate pe care nu o voi sacrifica pentru cineva care vede fantome acolo unde nu sunt. E șansa mea să mă descopăr fără să mă pierd în altcineva. Dacă Universul va decide să-mi trimită pe cineva, va fi la timpul potrivit. Până atunci, îmi aparțin doar mie.

Las telefonul deoparte și deschid TikTok-ul. Mă pierd printre clipuri fără să-mi dau seama cum trece timpul. Îmi apar pe ecran imagini cu insule paradisiace – Penida, Gili, Lombok... toate plutind ca niște miraje. Știu că vreau să le ating, să le simt sub tălpi. Într-o zi.

Închid ochii și mă las purtată de fantezia unei călătorii nesfârșite, ca și cum aș fi deja acolo, pe o plajă pustie, cu valurile spărgându-se la picioarele mele. Tălpile îmi zvâcnesc încă de la dans, ca și cum ar refuza să accepte că noaptea s-a terminat.

Îmi zâmbesc mie însămi. Îmi amintesc de fiecare pas, de fiecare atingere, de fiecare privire schimbată pe ringul de dans. Simt că am trăit o viață într-o singură seară. Și că mi-am permis, pentru o clipă, să fiu tot ceea ce îmi doresc să fiu.

E trecut de 3:00 când, în sfârșit, somnul mă prinde. Dar înainte ca noaptea să mă îmbrățișeze complet, un gând îmi străbate mintea, ca o șoaptă:

„Câte insule își așteaptă descoperirea în mine?”

Dacă noaptea asta mi-a arătat ceva, e că niciuna nu se dezvăluie decât în ritmul ei.

Tot ce pot face e să dansez – cu viața, cu mine însămi.

Adorm învăluită de magia unei nopți care pare nesfârșită, cu promisiunea tăcută că dimineața va aduce o altă aventură, o altă descoperire.

„Nu te mișca așa cum te împinge frica. Mișcă-te așa cum te îndeamnă bucuria.” – Osho

5

Ritualuri, prietenii și apusuri în Bali

Luni, 24 iulie 2023

M-am trezit cu cinci minute înainte ca alarma să sune, ca și cum dimineața asta mă aștepta pe mine, nu invers. Aveam senzația că ziua îmi cunoștea deja pașii înainte ca eu să-i fac. Poate că asta înseamnă să trăiești fără planuri – să te lași purtat, ca o frunză într-un vânt blând de primăvară.

Aseară, hotărâsem să prelungesc cazarea la Casananta. Decizia asta – spontană, dar cumva firească – îmi dădea impresia că toate piesele vieții mele se așezau de la sine, ca într-un puzzle cosmic.

Joi urma să plec cu Irina spre Ubud, o idee apărută pe moment, dar care îmi dădea un sentiment de direcție. Parcă viața țesea un fir invizibil, iar nici eu, nici Irina nu îndrăzneam să-l destrămăm.

La micul dejun, în timp ce sorb absentă din cafeaua cu lapte, degetele mele curioase deschid aplicația Agoda. Prima ofertă care îmi sare în față e tocmai Casananta – 70 de lei pe noapte, mic dejun inclus. Eu plătisem 118 lei. O fi o glumă? Fără să pierd o secundă, apăs pe butonul de rezervare. Simțeam o mică victorie personală, ca și cum tocmai aș fi trișat jocul vieții. Am mers spre recepție cu un zâmbet care îmi spunea că totul e sub control.

„– Vreau să rămân în aceeași cameră, nu vreau să împachetez și să despachetez iar.” Recepționista a dat din cap, dar zâmbetul ei discret părea să-mi spună că ghicise deja mica mea șmecherie.

Tot aseară, în timp ce îmi consumam energia pe ringul de dans, dansând până la epuizare cu câțiva tipi simpatici, manuscrisul lui Alin ateriza în inbox-ul meu.

Din nou. „*Manuscrisul...*”

Nu-mi venea să cred că încă mă urmărea. De fiecare dată când cred că am scăpat, revine, ca un refren care nu-mi mai iese din minte. Parcă viața mea e un carusel, iar cartea asta e melodia care îl învâрте fără oprire.

Mi se pare absurd că, în timp ce simt că mă reinventez, trebuie să corectez o poveste care nu mai seamănă cu nimic din ceea ce știu.

E luni, început de săptămână și, în loc să mă relaxez la plajă, mă așteaptă 270 de pagini care strigă după mine, cerșindu-mi atenția. Oftez, simțind greutatea fiecărei pagini care mă trage înapoi în realitate. „*Când se va termina?*” mă întreb. Și apoi râd de mine – parcă viața mea ar putea fi lipsită de povești.

Irina încă nu a dat niciun semn de viață, așa că mă scufund în muncă, pierzându-mă în cuvinte, fraze și corecturi. După câteva ore, însă, rândurile încep să danseze pe ecranul laptopului, iar eu îmi dau seama că am nevoie de o pauză.

Am ieșit să mănânc ceva rapid – frigărui și cartofi prăjiți. Gusturile familiare mi-au adus un moment de confort, dar gândurile mele erau deja în altă parte – la ce urmează să descopăr. M-am întors rapid în camera mea, convinsă că o să finalizez azi măcar jumătate din carte.

Dar oboseala nu a întârziat să mă învăluie, iar cuvintele au început să-mi joace feste. Literele de pe ecran se amestecau ca frunzele purtate de vânt, iar mintea mea aluneca într-o stare de visare. Am închis laptopul, abandonându-mă în tăcere. În liniștea acelei după-amieze, un gând familiar mi-a revenit: „*Oare cum pot să fac bani fără să muncesc nimic?*”

Știam cât de nebunească suna întrebarea, dar ceva în mine nu putea să o ignore. Era genul de întrebare care îți vine când stai pe marginea unei prăpastii, privind spre necunoscut. „*De ce nu? Ce-ar fi dacă?*” Am lăsat aceste cuvinte să-mi plutească în minte, ca niște

valuri care vin și pleacă, fără să-mi dau seama dacă mă apropie sau mă îndepărtează de un răspuns.

Zâmbesc fără să vreau, lăsându-mi gândurile să călătorească înapoi, peste tot ce am făcut până acum. Atâtea ore de muncă, atâtea compromisuri, atâtea vise amânate... și toate pentru ce? Pentru a câștiga dreptul la câteva zile de vacanță, doar ca să mă întorc la aceeași roată nesfârșită? Poate că nu mi-am dorit niciodată doar o vacanță. Poate că îmi doream o viață care să se simtă ca o vacanță – continuă, nesfârșită, cu sens.

Îmi amintesc că aceleași întrebări m-au bântuit și în Vietnam. Poate că nici atunci nu căutam doar peisaje noi, ci un răspuns care să-mi liniștească sufletul. Dar, deși am rătăcit prin toate orașele acelei țări, nu am găsit nimic clar. Și acum, aici, în Bali, întrebările par să danseze în jurul meu, ca niște șoaapte vechi care refuză să tacă.

„Poate calea mea e să câștig bani scriind,” îmi spun, în timp ce ideea prinde formă. Scrisul m-a salvat mereu. În cuvinte mă regăsesc, iar prin povești, viața pare mai ușoară, mai frumoasă. Poate că aceasta ar putea fi soluția – să împletesc visurile cu realitatea, să trăiesc din ceea ce iubesc.

O altă idee îndrăzneță îmi trece prin minte: „Să pozez pentru bani?” Mă amuză, dar nu o resping complet. Ceva îmi spune că schimbarea e posibilă. Noua mea freză africană pare să simbolizeze asta. E ca și cum ceva în mine s-a deblocat – o ușă invizibilă, un mecanism mic, dar important, care mă face să privesc lumea cu alți ochi. Poate că fiecare zi e o șansă să descopăr un nou vis, un nou început.

Dar adevărul e că nu am răspunsuri. Și poate că nici nu ar trebui să le caut cu atâta disperare. Am pornit la drum doar cu economiile mele, cu visuri mari și planuri mici. Știu că într-o zi o să am nevoie de o sursă de venit. Dar azi nu e acea zi. Azi îmi dau voie să nu știu.

Telefonul vibrează pe masă, smulgându-mă din fluxul gândurilor. Ridic ecranul și văd mesajul lui Mone.

„– Ai stat trei ore să-ți faci freza aia?” întreabă el, cu tonul sceptic al unui frate mai mare care tocmai te-a prins cu un moft nou.

„– Cam așa,” îi răspund repede. „Dar îmi place la nebunie! Mi-am dorit asta de ani de zile.”

„– O să te doară capul...” îmi scrie, de parcă tocmai mi-a prezis viitorul.

Nu mă pot abține să nu râd și tastez imediat:

„– Mofturile sunt esențiale... dar nu mă aștept să înțelegi latura mea feminină.” Apoi îmi vine o idee: „Și să știi că m-au oprit niște tipe pe stradă să-mi spună cât de tare e freza mea. Una chiar m-a întrebat unde mi-am făcut-o.”

Mone îmi trimite un emoji cu ochii dați peste cap.

„– Tare. Dar stai să te văd după o săptămână. O să le scoți din rădăcină.”

„– Știi că sunt rezistentă. Plus, dacă nu mă descurc, le dau jos și gata. Dar până atunci... îmi iubesc freza. E noul meu look de Bali,” îi răspund triumfătoare, lăsându-mi un nou zâmbet să-mi înflorească pe buze.

„– Bun, dar cum te speli pe cap?” întreabă el, iar replica lui mă face să chicotesc.

„– Mă spăl cumva, mă descurc. Nu o să-ți spun toate secretele, Mone,” îi scriu. „Dar să știi că merită fiecare secundă petrecută în salon.”

„– Bine, bine. Numai să nu te văd că te tunzi scurt,” adaugă el, cu un ton care parcă ar încerca să prevină o eventuală criză de identitate.

Râd în sinea mea și închid conversația, uitându-mă câteva secunde la reflexia mea în oglindă. Noua freză chiar are un efect neașteptat. Îmi schimbă ceva din atitudine, din felul în care mă port, în care mă privesc pe mine însămi. Parcă e o declarație tăcută, un simbol al transformării care se întâmplă înăuntrul meu.

Se pare că nu doar ideile noi atrag această freză, ci și conversațiile pline de umor cu prietenii vechi. Și cine știe? Poate că răspunsurile pe

care le caut nici nu sunt atât de importante. Poate că transformarea de acum, oricât de mică, este suficientă.

Pe la 16:00, telefonul vibrează din nou, scoțându-mă din alte gânduri. E Irina.

„– Ne vedem după 17:00, lângă magazinul din colțul străzii mele. Ce zici?” îmi scrie ea.

Las baltă manuscrisul – care, sincer, începuse deja să-mi pară o corvoadă – și mă ridic de la masă. Nu mai am timp pentru corecturi acum, așa că dau scroll printre hainele din rucsac, încercând să mă hotărâsc rapid.

În mai puțin de o oră, sunt deja acolo, punctuală ca întotdeauna. La 16:55 o aștept în fața magazinului. Simt un vânt ușor care îmi mângâie pielea, iar în aer plutește miros de flori proaspăt stropite.

Irina apare la scurt timp, cu zâmbetul ei larg și o rochie vaporosă care pare să danseze în briză. Luăm la pas străzile pline de viață, vorbind despre tot ce ne trece prin minte – de la lucruri mărunte, cum ar fi vremea, până la vise și planuri de viitor.

Trecem pe lângă zeci de tarabe, fiecare încărcată cu fel de fel de obiecte – mici insule de culori care par să pulseze sub lumina apusului. Aerul era încărcat de mirosul săpunurilor artizanale, de aroma dulce a fructelor tropicale și de sunetul molcom al tobelor tradiționale, cântând undeva în depărtare.

„– Uite cât de frumoase sunt brățările astea!” exclam, oprindu-mă la o tarabă cu bijuterii handmade.

Irina se apleacă să le studieze și ea.

„– Poți să-ți cumperi una, ca să-ți amintească de Bali,” spune, atingând cu degetele delicate o brățară albă cu scoici.

„– Poate mai târziu. Deocamdată, vreau să-mi iau doar amintiri,” îi răspund, lăsând taraba în urmă.

În depărtare, valurile mării se aud lovindu-se leneș de țărm. Soarele începe să coboare, pierzându-și strălucirea aspră și îmbrăcând cerul într-o nuanță caldă de portocaliu.

„– Hai să mergem la terasa aia de acolo,” îmi spune Irina, indicând spre un loc cu mese de lemn, aranjate simplu, dar cu vedere perfectă spre mare. „Se spune că aici se vede cel mai frumos apus.”

Ne așezăm la o masă mică, cu fața spre ocean. Vântul îmi joacă prin păr, iar valurile par să fie acompaniamentul perfect pentru conversația noastră. Lumina aurie a soarelui reflectată în apă mă face să mă simt parte dintr-un tablou.

„– De câte ori ajung la mare, îmi dau seama că apusurile sunt felul naturii de a-și lua la revedere în cel mai frumos mod posibil,” îi spun.

Irina zâmbește, iar ochii ei îmi confirmă că simte la fel.

„– Aș zice că Bali chiar știe să-și ia la revedere cum trebuie.”

Momentul e atât de simplu și totuși plin de sens. O liniște plăcută se așterne peste noi, ca și cum nu am avea nevoie de cuvinte pentru a înțelege frumusețea momentului.

„– O să iau un ceai de iasomie și o salată,” spune ea, răsfoind absentă meniul.

„– Hmm... eu merg pe un șnițel cu cartofi pai și smoothie de mango,” îi spun, lăsând meniul deoparte.

Ridică din sprâncene, cu un aer ușor amuzat.

„– Serios? Șnițel? Asta ai venit să mănânci în Bali?” Râd.

„– Câteodată simplitatea e răspunsul. În Vietnam nu am găsit așa ceva. Deci trebuie să profit de moment.”

Tăcerea care urmează nu e deloc apăsătoare. E genul de liniște care vine atunci când cuvintele nu mai sunt necesare. Soarele începe să coboare lent spre linia orizontului, lăsând dăre lungi de lumină aurie pe suprafața apei.

„– Știi,” spune Irina, rupând liniștea, „copiii din Bali sunt priviți ca suflete reîncarnate. Ai auzit vreodată asta?”

Îmi ridic privirea din paharul de smoothie.

„– Reîncarnate? Cum adică?” Irina își sprijină bărbia în palmă, ochii ei fixându-se undeva în depărtare, spre valuri.

„– Ei cred că fiecare copil poartă cu el o parte din karma unei vieți trecute. De aceea îi tratează ca pe niște mici zei. Sunt sacri. O binecuvântare.”

Copiii lor, tratați ca „mici zei”, sunt un simbol al armoniei. Îi văd râzând pe stradă, fără jucării costisitoare, fără ecrane. Irina are dreptate – totul la ei e conectat. Îi studiez expresia – vocea ei are o nuanță de fascinație și respect.

„– Asta explică de ce sunt atât de prietenoși cu copiii turiștilor,” îi spun, gândindu-mă la zâmbetele largi și la gesturile afectuoase pe care le văzusem zilele trecute.

Irina dă din cap.

„– Exact. Totul la ei e conectat. Copiii sunt suflete pure, iar adulții încearcă să-și câștige un loc mai bun în karma viitoare prin modul în care îi tratează. Sunt oameni care trăiesc cu recunoștință pentru fiecare zi.”

Îmi amintesc de micile ofrande de pe străzi – acele cutii delicate din frunze, pline cu flori, orez și bețișoare parfumate. Le văzusem peste tot, dar acum îmi păreau mult mai pline de sens.

„– Și toate ofrandele astea... sunt parte din ritualul lor zilnic, nu-i așa?”

„– Da. E felul lor de a spune mulțumesc divinității. Fiecare dimineață începe cu ele, iar fiecare apus le încheie,” răspunde ea, zâmbind. „Înțelegi acum de ce sunt atât de calmi? Viața lor e o ceremonie în sine.”

Sorbind din smoothie-ul meu de mango, mă gândesc cât de diferit trăiesc ei față de noi, cei obișnuiți să alergăm după ceva invizibil.

„– E ca și cum viața lor ar fi un dans. Fără grabă, fără frică. Doar ritm și recunoștință,” spun încet, aproape ca pentru mine însămi.

Irina aprobă din cap, iar privirea ei se pierde din nou în ocean.

„– Așa este. Și, știi ce? Cred că asta e una dintre cele mai frumoase lecții pe care le putem lua cu noi de aici.”

Până ajunge mâncarea, continuăm să discutăm despre diferențele dintre viețile noastre și ale lor. Simt cum fiecare cuvânt al Irinei și

fiecare observație mă fac să mă gândesc mai adânc la propria mea viață.

După ce terminăm de mâncat, Irina îmi povestește despre un prieten fotograf pe care îl cheamă Luke.

„– E genul de om care poate transforma orice în artă. A făcut niște poze superbe pentru firma mea. Sunt sigură că ar putea să-ți facă și ție ceva memorabil,” spune ea, entuziasmată.

„– Chiar? Crezi că ai putea să mă pui în legătură cu el?” întreb, simțind cum ideea îmi luminează mintea.

„– Sigur. Îți trimit numărul lui mai târziu.”

Apoi Irina îmi propune o excursie.

„– Ce zici să vizităm un templu vechi? E unul pe care nici eu nu l-am văzut încă, deși sunt aici de doi ani,” spune ea, cu un ton care sugerează că abia așteaptă să-l descopere.

„– Sună perfect! Vreau să mergem.”

„– Atunci scrie-i lui Gusti, poate ne duce el marți sau miercuri.” Îi trimit un mesaj imediat, dar răspunsul lui vine cu o mică incertitudine.

„– Am un client important, dar o să încerc să mă organizez,” ne spune el la telefon, cu vocea calmă caracteristică balinezilor.

Irina râde ușor.

„– Vedem ce reușește. Dacă nu, găsim altă soluție.” Apoi uităm complet de el.

Soarele se scufundă complet în ocean, iar terasa se aprinde în luminile calde ale felinarelor. Atmosfera are un farmec aparte – acel moment unic al zilei când totul pare să respire mai încet. Încerc să prind în obiectiv frumusețea aceluia moment, dar e greu.

„– Ar trebui să faci o expoziție cu pozele tale,” mă tachinează Irina, cu tonul unei provocări.

„– Da, poate că o să o fac într-o zi,” îi răspund, prinzând ideea din zbor.

Pe drumul spre casă, Irina îmi propune să mâncăm o înghețată artizanală. Aleg mango și mentă, iar ea optează pentru biscuiți și caramel.

„– Deci, cum e?” mă întreabă cu un zâmbet larg.

„– E cea mai bună înghețată pe care am mâncat-o vreodată!” exclam, savurând fiecare linguriță.

„– Ți-am zis eu că o să-ți placă,” spune ea, cu buzele ușor pătate de înghețată.

Trecem pe lângă alte tarabe și magazine care vibrează de viață, dar, în ciuda forfotei, simt o liniște adâncă în mine. Ne despărțim în fața unui colț de stradă, cu promisiunea de a ne vedea din nou pentru excursia la templu.

Pe drumul spre hotel, îmi simt pașii ușori, aproape dansând pe trotuar. Gândurile mele plutesc, ca și cum Bali mi-ar fi oferit un moment de echilibru perfect. În liniștea camerei, gândurile zilei revin, plutind lin peste trupul meu obosit. Uneori, cele mai frumoase momente sunt cele simple – conversații, râsete, apusuri.

Ecourile zilei îmi mai dansează prin minte. Mă întind pe pat și, fără vreun motiv aparent, gândul mă duce la Freya. Încep să mă întreb ce s-ar fi schimbat dacă aș fi venit cu ea aici, dacă destinul meu ar fi fost altul sau dacă Bali ar fi avut același farmec în prezența ei.

Mi-aș dori să o sun, să îi povestesc despre apusul care m-a făcut să-mi țin respirația, despre sunetul valurilor care mi-au cântat parcă doar mie, despre cum mă pierd zilnic în ritmul dulce și nepăsător al insulei.

Dar știu deja ce mi-ar spune: „Îmi pare rău, Yda. Încă nu pot.”

Freya e o umbră pe care o port cu mine. Uneori abia o simt, alteori devine o greutate. Dar azi e doar o adiere – o amintire care îmi șoptește că sunt aici pentru amândouă. Poate că doar trăind aceste momente singură pot înțelege mai bine ce înseamnă să fii prezent – să fii complet. Și poate că, într-o zi, o să-i povestesc despre toate acestea.

Mă ridic încet din pat și mă îndrept spre oglindă. Reflexia mea mă întâmpină cu un zâmbet obosit, dar plin de mulțumire. Privesc codițele împletite, acea împletitură impecabilă, simțind schimbarea subtilă care a început să se insinueze în mine.

„Freya, chiar dacă nu ești aici, o parte din tine e cu mine,” îi spun în gând, de parcă ar putea să mă audă.

Îmi simt trupul ușor, ca și cum fiecare celulă mi-a fost reîncărcată cu energia pe care doar Bali o poate oferi. Frumusețea unei călătorii nesfârșite nu stă în certitudini, ci în felul în care îți deschide porți spre necunoscut – spre tine însăși.

În acea noapte, mi-am spus că unele drumuri sunt mai prețioase tocmai pentru că le parcurgem în propria tăcere. Bali nu e doar o insulă – e un spațiu unde descoperi cele mai ascunse colțuri ale sufletului tău, chiar și pe cele pe care nu știai că le cauți.

Iar aventura numită „Bali” e menită să fie doar a mea.

Închid ochii și încet, adorm.

„Unele călătorii le facem cu alții, dar cele mai profunde le parcurgem singuri.” – Anaïs Nin

Între valuri și vise: Dorințe, regrete și renașteri

Marți, 25 iulie 2023

M-am trezit cu senzația că ziua aceasta urma să fie specială, fără să știu încă de ce. Când m-am așezat la micul dejun, telefonul meu a început să vibreze pe masă, sărind ușor ca și cum ar fi vrut să-mi atragă atenția. Am zâmbit. „Iar mesaje, la ora asta? Cine poate fi?” mă întreb, în timp ce mă aplec să văd notificările.

Mesajul e de la Irina, cum altfel? Mereu organizată și eficientă, reușise deja să-mi rezolve una dintre dilemele zilei.

„– Hey. Am vorbit cu prietenul meu fotograf. Îl găsești pe Instagram, ți-am trimis link. I-am spus de tine și e de acord să te ia de la hotel cu scuterul lui și să mergi unde vrei tu pentru poze. Ai contul de la mine, deci nu te sfii să-i scrii direct.”

„Wow,” mi-am zis în timp ce citeam mesajul, încercând să-mi imaginez, pentru o secundă, cum arată acest fotograf.

Am deschis rapid Instagramul, inima bătându-mi parcă puțin mai tare. Când i-am găsit profilul, m-a lovit un val de emoție: fotografiile incredibile, instantanee care păreau că surprind esența pură a insulei, cadre cu fete care păreau desprinse din filme de modă, locuri magice, peisaje sălbatice și tot ce mi-aș fi putut dori pentru o zi memorabilă.

„Deci așa arată Baliul când este surprins de ochiul potrivit,” am murmurat, simțind cum entuziasmul îmi crește cu fiecare imagine pe care o treceam în revistă.

Nu am mai stat pe gânduri și i-am scris direct un mesaj:

„– Bună, Luke! Sunt Yda, prietena Irinei. Mi-a spus despre tine și mi-ar plăcea să facem niște fotografii împreună.”

Am lăsat telefonul pe masă și am încercat să-mi revin din vraja în care mă aruncase Universul digital. Cât de tare ar fi să am și eu astfel de poze? Să prind în ele tot ceea ce trăiam aici, să surprind esența acestor zile de libertate, de transformare.

Până la urmă, nu e asta Bali? O colecție de momente, culori și vise?

Eram atât de prinsă de ideea de a crea ceva frumos cu Luke, de a-mi transforma visurile în imagini, încât realitatea mea imediată părea să se dizolve, să dispară undeva în fundal.

Telefonul bâzâie, din nou. Este tot Irina:

„– Hey, tocmai am aflat că mâine și poimâine trebuie să vină muncitorii aici la vilă, să termine ceva. Asta înseamnă că nu pot veni la templu. Îți scriu mai încolo și programul pentru joi, la ce oră o să pornim către Ubud, în funcție tot de muncitori.”

Am luat o înghițitură din cafeaua fierbinte și, în timp ce mă pregăteam să-i răspund, am primit răspunsul lui Luke:

„– Hey, Yda! Irina mi-a povestit deja despre tine. Ne vedem mâine dimineață la 9:30? Te iau de la hotel. O să-ți arăt niște locuri superbe. Prețul pentru o zi este de 1.000.000 IDR.”

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, poate chiar puțin prea larg. Asta era! Era șansa mea să trăiesc exact ceea ce visam. Dar prețul... „1.000.000 IDR? E o sumă considerabilă, 300 lei,” îmi trece prin minte pentru o clipă. Dar la fel de rapid cum a apărut acest gând, l-am alungat. „Nimic nu valorează mai mult decât să mă simt vie, să am parte de momente ca acestea,” îmi șoptesc, și îi răspund scurt și concis:

„– Ok, mâine la 9:30 la Casananta.”

Entuziasmul mă acaparează complet. Încep să visez cu ochii deschiși la cascadă, la templu, la copacul acela uriaș de 700 de ani, ale cărui rădăcini păreau să cuprindă întreaga istorie a insulei.

Nici nu-mi dau seama când timpul zboară, dar simt cum, pentru prima dată în mult timp, inima îmi bate în același ritm cu visurile mele. „O să fie fantastic!” îmi spun, deja pierdută în imaginație.

În mintea mea, ședința cu Luke nu era doar despre poze. Era despre a mă vedea pe mine așa cum nu mă văzusem niciodată înainte. Frumoasă, liberă, complet vie.

Mi se părea că fiecare cadru va captura nu doar imagini, ci și părți din sufletul meu – acelea care se deschid doar aici, în Bali. Și cum să nu vreau asta? Cum să nu fug după o versiune mai îndrăzneță, mai luminoasă a mea însămi?

Nu am rezistat să nu-i scriu Irinei cât de încântată eram.

„– Irina, nu pot să cred! Luke pare să fie un super fotograf! Ai văzut ce imagini face?!”

Parcă o și auzeam râzând.

„– Da, da, ți-am spus. Știam că o să-ți placă. Abia aștept să văd ce poze o să faci. O să fie extraordinar!”

„– Dar, sincer, cum de ai dat de el așa repede? Parcă ai niște superputeri,” îi spun, recunoscătoare.

„– Ei bine, știi cum e... Câteodată, doar trebuie să-ți lași dorințele să zboare și Universul le rezolvă pentru tine.”

„– Cred că ai dreptate,” îi răspund eu, încă încercând să-mi domolesc entuziasmul.

Am urcat în camera mea, dar mintea îmi era deja în ziua de mâine, visând la toate cadrele pe care le voi trăi, la momentele pe care Luke le va surprinde. „*Da, mâine va fi o zi de neuitat,*” îmi spun, convinsă că am făcut cea mai bună alegere. „*E timpul să mă las purtată de val.*”

Eram atât de copleșită de entuziasm încât nici măcar nu mi-a trecut prin minte să-l anunț pe Gusti că nu mai mergem cu el la templul acela. Tot Universul meu părea să se fi redus la vibrația mesajului de la Irina, iar orice responsabilitate legată de informarea lui Gusti s-a evaporat în aerul cald al dimineții.

Nu m-am sinchisit să întreb dacă Irina l-a anunțat la rândul ei – pur și simplu, în momentul în care am citit acel mesaj, subiectul a fost închis pentru mine.

În mintea mea, acțiunea era pecetluită. Efectiv, această secvență, atât de banală pentru unii, a devenit pentru mine un punct mort.

Aveam deja planurile făcute cu Luke, iar gândul că aș mai putea merge la vreun alt templu nici nu mai avea loc în Universul meu. Îmi doream să fiu cu Luke. Întotdeauna cu Luke! Oricum, n-aș fi mers niciunde fără Irina. Dar cum să ghicească Gusti asta? Cum să viseze că el a fost pur și simplu „uitat”?

Efectele acestei decizii neanunțate mi-au căzut mai târziu în cârcă, lovind cu o forță neașteptată, ca un val care te răstoarnă când crezi că ești în siguranță la mal.

Restul zilei a fost un alt vis tropical, petrecut la plajă, un răsfăț decadent. Am închiriat un șezlong cu 100.000 IDR – un preț cam piperat, e drept, cam 30 de lei, dar m-am consolată că merită. Era chiar în fața mării, pe primul rând și m-am lăsat îmbrățișată de căldura soarelui, fără să mă clintesc. Totul părea desprins dintr-o poveste exotică, iar eu mă bucuram de privilegiul de a nu face absolut „nimic”. Că așa-i viața unei prințese!

Am ascultat muzică în căști, am intrat în starea mea zen și am trăit visul unei zile perfecte în paradis.

Am deschis laptopul cu gândul să lucrez la manuscris, dar l-am închis la fel de repede. Parcă întreaga esență a lumii s-a comprimat în acea liniște a valurilor.

Apoi, a venit mesajul de la Gusti, ca o bombă neanunțată, lovindu-mă cu o putere incredibilă. Zen-ul meu s-a evaporat instantaneu, dispărând ca aburii unui vis la primele raze ale realității.

„– Măine vin la ora 15:00 după tine și apoi mergem după Irina.” Inima mi-a sărit o bătaie.

„– Cum adică?” îi scriu, panicată. „Nu ți-a zis Irina că nu mai mergem?”

Mi-am așteptat răspunsul înfrigurată, conștientă că adevărul loviturii se apropie. Și, când în sfârșit a venit, parcă am simțit cum mi se scurge sângele din obraji.

„– Nu! Nu am vorbit azi cu Irina, ți-am scris ție acum.”

Am simțit că pământul mi se smulge de sub picioare. Tot ce era în jurul meu nu mai exista: plaja, marea, oamenii... Cum să nu mă

gândesc la el? Cum să fi omis să-l anunț? Mă făcusem deja comodă în planurile mele cu fotografia pentru mâine. Irina avea treaba ei cu muncitorii. Iar Gusti? Ei bine, el rămăsese pe dinafară, complet în ceață.

A cui era datoria? A mea? A ei? Întrebarea mă bântuia, dar răspunsul era deja clar: *era datoria mea*. Primisem o sarcină simplă și o neglijasem cu o nepăsare uimitoare.

Îl vedeam în minte stând în fața telefonului, încercând să-și ascundă dezamăgirea în timp ce formula un răspuns politic. Poate că se simțea umilit, dar prea respectuos pentru a-mi spune asta în față. Asta mă durea și mai tare.

Îmi cere explicații, mă întreabă de ce nu l-am anunțat mai devreme. Oftez adânc și încerc să-i spun că Irina m-a anunțat dimineață că nu poate veni. Că nu știu alte detalii. Încerc să acopăr cu vorbe, dar simt cum orice cuvânt se lovește de tăcerea lui ca de un zid rece.

„– Dar joi mai vreți să mergeți în Ubud?” întreabă el, parcă încercând să salveze o fărâmbă de speranță.

„– Da, cred că da. Va trebui să vorbești mai mult cu Irina, eu nu știu detalii.”

Simțeam rușinea cum mă invadează, se infiltrează în fiecare celulă a mea. Era ca și cum l-aș fi trădat pe omul acesta, care fusese întotdeauna un exemplu de răbdare și bunătate. Fără să vreau, fără să intenționez, dar totuși, l-am dus cu zăhărelul.

Parcă îi simțeam privirea pierdută către o stradă aglomerată. Poate își frământa mâinile pe telefon, întrebându-se dacă să mă sune din nou. Sau poate renunțase, gândindu-se că fusese, pur și simplu, trecut cu vederea – un ghid prea tăcut pentru o turistă prea ocupată.

În tăcerea imaginară a momentului, îi simțeam tristețea, un amestec ciudat de rușine și demnitate care mă zdrobea.

După discuția cu el, simțeam cum mă cufund într-un hău al gândurilor. Mă prăbușeam de la acea stare zen la una de anxietate, de parcă cineva trăsese brusc cortina de pe scena paradisului meu.

Și asta nu era tot. Mai urma să primesc un mesaj... de la Irina.

Am închis telefonul și mi-am strâns lucrurile în tăcere. Nici nu știu cum am ajuns în camera mea. M-am trântit direct pe pat, istovită, încercând să-mi dau seama cum am putut să ignor complet această responsabilitate. M-am lovit de întrebări, de regrete, de scuze imaginare.

„Cum am putut să fiu atât de prinsă în entuziasmul întâlnirii cu Luke încât să uit complet de tot restul lumii?”

Dar... era prea târziu. Faptul era consumat, iar consecințele își cereau tributul. Tot farmecul paradisiului s-a dizolvat în acel nor de vinovăție.

Când a venit și mesajul de la Irina, l-am așteptat ca pe un verdict final:

„– Yda... Nu mai face din astea! Îl pui pe Gusti șoferul să mă sune ca să mă întrebe de templu. Eu ți-am scris dimineață că nu pot, fiindcă sunt ocupată.”

Cuvintele erau puternice și s-au înfipt direct acolo unde le era locul. Erau dureroase, chinuitoare. Cuvintele Irinei nu erau doar o mustrare – păreau să-mi scoată la lumină acea nesiguranță veche, acel sentiment că, oricât aș încerca, greșelile mele vor cântări mereu mai mult decât reușitele.

Nu era vorba doar de Gusti, nici măcar de templu. Era despre mine, despre lupta mea constantă de a fi suficientă pentru ceilalți.

Încerc să-i răspund calm, să-i explic că nu era intenția mea. Dar știam că adevărul este deja irelevant, că tot ce contează e că am greșit.

„– Nu știu ce a înțeles el. Îmi pare rău. Sincer...” Și chiar era așa, simțeam regretul în fiecare fibră a corpului meu. Prea târziu, totuși, pentru scuze. Mult prea târziu.

Irina era întotdeauna cea organizată și știam că aștepta mai mult de la mine, dar astăzi nu fusesem capabilă să-i ofer acel „mai mult”.

Irina nu mi-a mai răspuns. Știam că e supărată, o simțeam, chiar dacă eram departe de ea. Simțeam acea răceală a cuvintelor ei care

m-a lovit și a trezit în mine toate acele emoții vechi, acele nesiguranțe care mă urmăresc de ani de zile. Eram în paradis, dar simțeam cum frigul realității mă îngheață din interior.

O vreme, m-am plimbat precum un leu în cușcă, în jurul patului, până am obosit de atâta gândit. M-am prăbușit pe saltea, încercând să-mi eliberez mintea de haosul pe care îl creasem. Dar oricât mă străduiam, gândurile se agățau de mine, ca niște umbre încăpățânate.

„Nu poți schimba trecutul, Yda,” îmi repetam.

Și totuși, cum mi-aș fi dorit să pot! Astăzi, în paradisul meu tropical, mă simțeam răătăcită în propriile nesiguranțe.

Întinsă pe pat, ascultam freamătul orașului din depărtare. Sunetul lui avea ceva hipnotic, dar în același timp, fiecare claxon sau huruit de motor părea să-mi reamintească de greșelile făcute.

Îmi simțeam corpul greu, ca și cum toate aceste emoții s-ar fi transformat în pietre legate de sufletul meu. Gândul la Gusti și la felul în care l-am lăsat pe dinafară nu-mi dădea pace. Încercam să mă mint că e doar o neînțelegere, o întâmplare banală, dar adevărul era că îl ignorasem complet. Aroganța sau poate doar inconștiența mea îl transformase într-o victimă colaterală a entuziasmului meu pentru întâlnirea cu Luke.

„Cum am putut fi atât de egoistă?” mă întrebam.

Cu cât încercam să mă detașez de acest gând, cu atât părea să se înfigă mai adânc în mintea mea, ca un spin în carne. Îmi imaginam expresia dezamăgită a lui Gusti, acel amestec de confuzie și tristețe pe care îl resimt oamenii atunci când realizează că nu au fost luați în seamă. Și mă durea. Pentru că, de fapt, tot ce îmi doresc este să fiu acea persoană care aduce bucurie celor din jur, nu dezamăgire.

Eram prinsă în această luptă interioară, ca într-un vârtej, când am simțit vibrația telefonului – Marty. A fost ca un colac de salvare aruncat într-o mare agitată. M-am agățat de el, în conversația noastră despre nimic și tot, ca să scap de greutatea propriei vinovății.

Însă, în timp ce povesteam, am realizat că Marty era, de fapt, doar o altă reflexie a fugii mele de mine însămi. O altă evadare, o altă încercare de a nu privi cu adevărat în oglindă.

Conversația cu Marty e ca o cameră goală unde mă pot întinde pe podea și doar respira. Fără întrebări, fără explicații. În timp ce râdeam la glumele lui, am simțit o ușurare pe care nici nu știam că o caut. Însă, undeva în fundal, îmi dădeam seama că răsul era doar o evadare. Întotdeauna mă simt mai ușoară cu Marty, dar niciodată complet eliberată. Era doar un popas, un moment în care îmi dădeam voie să fiu copilăroasă înainte de a mă întoarce la responsabilitățile mele.

„Marty, tu cum faci să nu te simți niciodată sufocat de propriile greșeli?” am vrut să-l întreb, dar cuvintele mi-au rămas în gât. Era mai ușor să păstrez conversațiile superficiale – să nu sap prea adânc nici în mine, nici în alții.

Și totuși, m-a ajutat. Îmi oferise acea mică porțiță de evadare prin care am reușit să respir din nou. M-a făcut să râd, m-a făcut să mă opresc din zbulucium, chiar și pentru câteva momente.

Într-un mod ciudat, conversația cu el mi-a amintit că viața este plină de momente trecătoare, că uneori oamenii apar în viața noastră pentru a ne salva de noi înșine, măcar pentru o clipă. Însă nu puteam să-l las să fie mai mult decât atât. Nu trebuia să fie ancora mea, ci doar un popas.

Și poate că în asta constă toată frumusețea vieții – să învăț să mă iert, să accept că voi face greșeli, că voi dezamăgi oameni, că voi lăsa lucruri neterminate. Că uneori voi fi atât de absorbită de propria fericire, încât voi uita de ceilalți.

Și totuși, asta nu mă definește complet. Nu greșeala în sine e problema, ci incapacitatea de a mă împăca cu ea, de a-mi cere iertare, de a merge mai departe cu inima deschisă.

M-am întors pe partea cealaltă, încercând să găsesc o poziție mai confortabilă, atât în pat, cât și în mintea mea. M-am gândit la plaja pe care o lăsasem în urmă, la valurile care au spălat urmele mele, la

soarele care mă încălzise astăzi. Mi-am imaginat cum fiecare val lua cu el o parte din vinovăția mea, ducând-o departe, în larg, acolo unde poate nu voi mai simți povara ei.

Și, la fel cum nisipul rămâne întotdeauna sub apă, știam că regretele mele nu vor dispărea complet. Dar valurile îmi promiteau ceva mai important: *că pot începe din nou, de fiecare dată, cu un țărm curat.*

Astăzi am învățat că nu e suficient să alergi după propriile vise; trebuie să te asiguri că nu calci pe visele altora în drumul tău.

Și totuși, am înțeles și că vinovăția nu schimbă nimic – doar acțiunile o pot face. Poate că nu pot îndrepta tot ce am greșit azi, dar pot încerca să fac din *mâine* o zi mai bună. Și asta era tot ce puteam să cer de la mine.

Și chiar dacă mâine va aduce alte provocări, alte erori, am decis să cred că voi putea începe din nou.

„Mâine, Yda,” mi-am șoptit, „*mâine vei fi din nou tu. Iar astăzi... astăzi ești doar o versiune a ta în proces de a învăța.*”

Marty, Gusti, Irina, Luke, plaja, valurile, toate erau fragmente dintr-un puzzle mai mare, dintr-o poveste pe care încă o scriam și care, ca orice poveste bună, avea nevoie și de momente de îndoială și de greșeli.

Înainte de a adormi, am acceptat că nu pot schimba trecutul, dar pot alege ce fel de viitor voi crea din el.

„Viața este ceea ce facem din ea.” – Goethe

Pulsul adevărat al aventurii

Miercuri, 26 iulie 2023

Astăzi este ziua cu Luke.

Gândul acesta mă ridică din pat înainte ca alarma să aibă vreo șansă să-și facă datoria. Noaptea a fost scurtă, agitată, dar am decis să nu-mi las mintea să mai rătăcească prin labirinturile zilei de ieri. Am apăsat acel buton de „delete” imaginar și am promis că nu voi mai privi înapoi.

Azi e o nouă filă – o aventură ce așteaptă să fie scrisă.

Cobor la micul dejun, iar fiecare înghițitură de cafea îmi trezește simțurile, îmi inundă ființa cu energia atât de necesară pentru ziua care se deschide în fața mea. Gândurile îmi aleargă înaintea timpului, imaginându-și toate momentele pe care le voi trăi alături de el.

La 9:20 primesc un mesaj:

„– Sunt pe drum, mă opresc la benzinărie și apoi vin.”

Îmi place această punctualitate aproape germanică a lui Luke. Într-o lume haotică, nesigură, faptul că își respectă cuvântul îmi oferă un sentiment reconfortant, ca un punct de sprijin în mijlocul furtunii.

Îmi simt mâinile ușor transpirate de emoție, de parcă sunt, din nou, în prima zi de școală. Întâlnirea cu Luke nu e doar o sesiune de fotografii; e o provocare pentru mine – să mă văd prin ochii altcuiva, să las garda jos.

Cobor și-l văd, în sfârșit.

„Surpriza zilei” – Luke, renumitul fotograf care pare să sfideze orice.

Nu mă așteptam la nimic, dar privindu-l cum așteaptă la scuterul lui, cu păr rebel și bucle ce par să danseze în adierea vântului, realizez că e mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

Are acel aer misterios al unui artist, o carismă irezistibilă, o combinație rară între fragilitatea unui băiat și siguranța unui bărbat. Nu e deloc genul tipic pe care l-ai găsi pe străzile din Bali. Nu, el pare desprins dintr-o poveste exotică, ca un personaj care se încapățânează să rămână viu în imaginația cititorului.

Pe scuter, în spatele lui, mă simt liberă. Drumul de 35 de minute trece într-o clipită. Vibrațiile motorului îmi străbat fiecare fibră a corpului, iar vântul îmi dezmoștește toate gândurile rămase captive în ziua de ieri. Simt cum totul devine mai clar, mai viu, ca și cum însăși esența acestei insule se filtrează prin venele mele.

„Da, asta e Bali,” îmi spun, „asta e senzația pe care am visat-o de atâtea ori.”

Taman Ayun Temple

Prima oprire a zilei este *Taman Ayun Temple*, un loc ce pare să emane o aură mistică, o energie veche și profundă, aproape palpabilă. La intrare, portarul îmi aruncă o privire evaluatoare și îmi spune că ținuta mea nu este potrivită pentru a intra.

Dar nu mă simt deloc deranjată, dimpotrivă, eram deja conștientă de aceste reguli stricte și simt respect pentru cultura lor. Cu un zâmbet liniștit, scot din rucsac eșarfa verde, pregătită special pentru astfel de momente. O prind cu grație în jurul meu, transformând-o într-o rochie improvizată, cu un nod elegant la ceafă. Mă simt ca și cum aș îndeplini un mic ritual de adaptare, un gest mic față de sacralitatea acestui loc.

După ce primesc aprobarea portarului și plătesc taxa de intrare, pășesc înăuntru și simt cum liniștea templului îmi inundă simțurile. Aerul este încărcat de mirosul de bețișoare parfumate, iar verdele luxuriant al grădinilor pare mai viu decât orice culoare pe care am

văzut-o vreodată. Luke mă urmează îndeaproape, iar în privirea lui simt o atenție aproape reverențioasă față de loc. Fiecare pas pe care îl fac pare să mă apropie de o lume ascunsă, ca și cum aș fi invitată să descopăr un mister bine păzit.

Ne oprim în fața unuia dintre temple, iar Luke începe să-și facă meseria de fotograf cu o naturalețe dezarmantă. Îmi arată locurile perfecte, mă ghidează cu răbdare, indicându-mi cum să-mi așez corpul, cum să privesc spre cer sau să-mi întind brațele.

Îi simt prezența caldă în spatele meu și, deși nu spune multe cuvinte, fiecare gest al lui îmi dă un sentiment de siguranță și de încredere. Simt că facem parte din același dans.

Stând acolo, înconjurată de liniștea templului, cu eșarfa verde fluturând ușor în briză, am senzația că devin parte dintr-un tablou viu. Totul pare desprins dintr-o altă lume, dintr-o poveste veche de mii de ani.

Privirea lui Luke surprinde fiecare detaliu – părul meu cu codițele în stil african, nodul improvizat al eșarfei, contrastul dintre pielea mea bronzată și pietrele templului. Pozele ies incredibile, o adevărată reflexie a momentului magic în care ne aflăm. E ca și cum, pentru câteva clipe, am devenit personajul principal dintr-o legendă.

„– Ai un fel aparte de a-ți face loc în peisaj,” spune Luke, iar vocea lui e blândă, de parcă ar fi rostit o constatare mai degrabă decât un compliment. Îi răspund cu un zâmbet, simțind un val de mulțumire. În acel moment, mă simt conectată nu doar la templu, ci și la mine însămi, la esența mea autentică, pur feminină, fără măști, fără griji.

Pe măsură ce îi urmăresc gesturile precise, simt cum se creează un fir invizibil între noi. E o admirație care merge dincolo de talentul lui – e ceva mai profund, dar încă nedefinit. „*Oare ce ascunde zâmbetul acela calm?*”

Ne învârtim în jurul templului, pentru a-i simți energia, pentru a captura cele mai bune unghiuri. Azi, templul e închis pentru public. Îl privesc lung, în timp ce Luke își face treaba, surprinzând ultimele imagini.

„Unele lucruri sunt mai frumoase când rămân închise, misterioase,” îmi șoptesc..

Un val de pace îmi străbate sufletul și înțeleg, dintr-odată, că darul templului mi-a fost deja oferit. Nu era ceva vizibil, ci o liniște profundă care rămâne cu mine.

Apoi plecăm către următoarea destinație.

Stau cuminte pe scuter, absorbind toată frumusețea din jur, iar gândul îmi zboară la eforturile pe care le-am făcut pentru a ajunge aici.

„Chiar e frumoasă insula asta,” îmi șoptesc mie însămi, fără să-mi dau seama de adevărul ascuns al unor simple șoapte. În acel moment, nimic altceva nu mai contează.

Banyan Ancient Tree

A doua oprire este în fața unui gigant tăcut: *Banyan Ancient Tree*, un colos care pare să-și întindă rădăcinile în chiar esența pământului. O prezență antică, ce radiază înțelepciune și forță, ca și cum ar fi văzut lumi întregi trecând pe lângă el, de-a lungul celor 700 de ani de existență.

Mă simt minusculă în fața lui, ca un fir de nisip în fața unui munte și, totuși, în același timp, simt că îi aparțin, că fac parte din legenda lui.

Îi ating scoarța, iar textura ei aspră, albicioasă, îmi trimite fiori de-a lungul coloanei vertebrale. Pare că fiecare crăpătură spune o poveste, fiecare nod în lemn reprezintă o lecție.

Luke îmi explică istoria copacului, vorbindu-mi despre modul în care acesta reprezintă ciclul vieții și al morții, despre credința că spiritele strămoșilor locuiesc în el, despre energia spirituală pe care o emană. Fiecare cuvânt al lui pare să se dizolve în aerul încărcat de mister, contopindu-se cu frunzele tremurătoare ale copacului.

Îmi schimb ținuta, îmi pun o cămașă de blugi peste maiou, ca și cum fiecare sesiune de fotografii ar fi un nou capitol care trebuie

scris. Sunt plină de energie, atât de vie, încât îmi vine să sar și să dansez în jurul lui Luke.

„– Te simți parte din el, nu-i așa?” întreabă Luke, iar eu dau din cap, incapabilă să exprim în cuvinte acea senzație de conexiune, de apartenență. În fața acestui copac, toate neliniștile mele se dizolvă, devin irelevante, iar eu mă transform într-un fir de energie, într-o prelungire a crengilor ce par să atingă cerul. Luke mă privește de parcă ar vedea ceva ce nici eu nu văd încă.

Îmi trec din nou degetele peste scoarța aspră, iar pentru o clipă mă întreb: *„Dacă Banyan a rezistat 700 de ani, prin furtuni și uscăciuni, pot eu rezista măcar furtunii din mine însămi? Oare e asta cheia – să îți întinzi rădăcinile adânc și să accepți că vânturile vor veni oricum?”*

La un moment dat, vântul începe să bată mai puternic și frunzele copacului foșnesc, ca și cum ar încerca să-mi șoptească un secret. Mă trezesc învăluită într-o stare de reverie, în care timpul se dilată și se contractă la nesfârșit, iar eu mă simt transportată într-o altă realitate, una în care tot ce contează este acest moment.

„– Acesta este un loc în care oamenii își caută liniștea,” îmi spune Luke, iar eu îmi dau seama că, de fapt, și eu o căutam. Și poate că, pentru o clipă, în brațele acestui copac, am găsit-o.

Facem un selfie înainte de a pleca, iar zâmbetul lui fermecător se reflectă în lentilele aparatului. *„Parcă-s eu, în varianta masculină,”* îmi spun râzând. Nu pot să nu mă minunez de cât de bine ne potrivim.

În timp ce ne îndepărtăm, privesc înapoi la Banyan, recunoscătoare pentru această întâlnire. Nu e doar un copac. E un profesor, un protector, un simbol al eternității într-o lume mereu în schimbare. Și poate că, astăzi, am învățat și eu o lecție importantă – *că adevărata putere nu vine din forță, ci din capacitatea de a rămâne ancorat în esența ta, indiferent de vânturile care bat în jurul tău.*

Suntem din nou pe scuter, iar liniștea care ne înconjoară se simte ca o îmbrățișare tăcută. În spatele lui Luke, mă simt în siguranță, de

parcă ritmul constant al motorului ar fi sincronizat cu bătăile inimii mele.

Observ cât de tăcut este – nu vorbește neîntrebat, nu caută să umple spațiul cu vorbe inutile. Pare genul de persoană care preferă să asculte, să absoarbă fiecare detaliu al lumii din jur. Îmi dau seama că mă atrage tocmai pentru că mă lasă să fiu eu însămi, fără să mă simt presată să îi ofer mai mult decât ceea ce sunt.

Lake Lake Waterfall

Ultima noastră destinație este cascada *Lake Lake*. Drumul până acolo e lung, dar peisajul pare să se deschidă în fața noastră ca o tapiserie vibrantă de verdeață, palete de culori ce îmi inundă privirea. În momentul în care oprim într-o parcare, mă simt deja deconectată de lume și pregătită să mă cufund în acest colț de paradis.

Intru în micul local cu măsuțe și refuz politicoș oferta fetelor de a bea ceva răcoritor. Nu vreau nimic care să-mi încetinească pulsul, vreau să rămân prezentă în moment.

Plătesc taxa de intrare, îmi schimb costumul de baie în toaleta de lângă, lăsând eșarfa verde să cadă peste umerii mei într-un gest neglijent, dar atât de natural.

„Așa face un model, își schimbă ținuta în funcție de locație, nu?” mă gândesc și nu pot să nu zâmbesc. Dacă e ceva ce am învățat până acum, e că viața însăși este o serie de schimbări de decor.

Luke mă avertizează că avem de coborât vreo 15 minute pe o cărare abruptă. Îmi privesc șlapii și zâmbesc – sunt departe de a fi echipată pentru junglă. Luke, cu pantofii lui sport, pare mult mai pregătit pentru aventură.

Coborâm împreună, trecând prin pădurea deasă, iar foșnetul frunzelor și sunetul apei în depărtare îmi dau senzația că intru într-o lume magică, una în care orice este posibil. Trecem peste un podeț de bambus și ajungem, în cele din urmă, la cascada ce se dezvăluie în fața noastră.

Privind-o, rămân fără cuvinte. E exact cum o văzusem în imagini, dar realitatea are o forță proprie, una care îți taie respirația. Apa se prăvălește cu putere, iar stropii reci ajung până la mine, trezindu-mi fiecare celulă a corpului.

„Sunt aici, chiar aici,” îmi spun, aproape nevenindu-mi să cred. Pentru câteva minute, suntem doar noi doi, cascada și vuietul ei aproape hipnotic.

„– Ești pregătită?” mă întreabă Luke, iar eu dau din cap, entuziasmată. Începem sesiunea de poze, fiecare cadru fiind parcă rupt dintr-un vis. Fiecare unghi, fiecare zâmbet, fiecare moment se transformă într-o amintire memorabilă.

Urcăm apoi pe o mică potecă pentru a prinde un alt unghi, iar de acolo, priveliștea e de-a dreptul magnifică. Sunetul cascadei devine un cântec al naturii, iar eu simt că aș putea sta aici pentru totdeauna. Într-un alt Univers, poate că aș rămâne aici, în acest colț de paradis, fără să mă gândesc la nimic altceva.

Dintr-o dată, o voce feminină îmi întrerupe reveria:

„– Vezi că ai un șarpe în spate!”

„– Ce?” Și în următoarea clipă, totul se mișcă prea repede – sar înapoi pe o piatră mare și simt mâna lui Luke în jurul meu, strângându-mă cu fermitate, ca un scut protector. Abia când mă liniștesc, realizez că era doar un pui de șarpe care s-a retras rapid în tufișuri.

Îl privesc pe Luke și observ că e cam palid. Își ridică ochii spre mine, iar expresia lui trădează o grije sinceră care îmi încălzește inima. Dar adrenalina momentului mă face să râd.

„– Ești bine?” mă întreabă, cu ochii larg deschiși, scânteind de îngrijorare.

„– Da, sunt ok!” îi răspund, în timp ce râsul meu devine mai puternic, eliberator.

Experiența aceasta – autentică, neașteptată – a transformat cascada într-una dintre destinațiile mele preferate. Poate că pericolul a fost cel care m-a făcut să simt mai acut că sunt în viață, că fiecare

secundă are greutate, că momentele care îți taie respirația sunt cele care merită trăite.

„– Mai vrei să facem poze?” mă întreabă, iar eu dau din cap, de data aceasta cu un pic mai multă reținere. Dar simt că momentul a fost deja capturat în sufletul meu.

Am realizat atunci cât de fragile sunt secundele care ne leagă de o lume sigură. Un singur gest, o mișcare greșită și totul s-ar putea schimba.

În mâna lui Luke, m-am simțit pentru prima dată după mult timp protejată, dar și rușinată de propria mea neatenție. Pentru o clipă, am realizat că fragilitatea mea – care de atâtea ori m-a făcut să mă simt vulnerabilă – era și cea care mă conecta profund cu lumea din jurul meu. Era, în același timp, o slăbiciune și o forță.

Ne pregătim de plecare și realizez că Luke și-a îndeplinit promisiunea – mi-a arătat trei locuri inedite, fiecare mai surprinzător decât celălalt. Acum era timpul să ne întoarcem.

„– Chiar așa mult am mers până aici?” întreb, verificând telefonul și descoperind că ne așteaptă 75 de minute înapoi. Însă distanțele își pierd sensul când trăiești intens. Timpul devine elastic – se dilată, se contractă, schimbându-și forma după cât de viu te simți în fiecare clipă.

Îl întreb pe Luke dacă îmi poate face niște poze cu scuterul când ajungem la hotel. Se uită în oglinda retrovizoare și îmi zâmbește:

„– Bine că mi-ai spus acum, știu un loc perfect pentru poze. Nu le facem la hotel.”

Ne abatem de la traseu și mă trezesc într-un câmp cu lanuri de orez și palmieri, un peisaj atât de frumos încât pare rupt dintr-o pictură impresionistă.

Aici, Luke își arată adevărata măiestrie de fotograf, surprinzând fiecare detaliu al siluetei mele, al scuterului, al frunzelor de palmier ce se unduiesc în bătaia vântului. Pur și simplu, mă simt ca o adevărată zeiță a naturii.

„– Hai să facem un video cu scuterul pe cărarea asta îngustă,” îmi spune Luke, cu ochii sclipind de entuziasm.

„– Serios?” întreb eu, cu inima bătându-mi mai repede. Dar cum să refuz o asemenea provocare? Așa că pornim pe acel mic drum șerpuitor, iar inima îmi stă în loc de fiecare dată când roata scuterului pare să alunece periculos de aproape de marginea pârlului.

Ajungem la capăt, râzând ca doi copii care tocmai au făcut o năzbâtie. Dar când verificăm filmarea, descoperim că Luke uitase să apese „record”.

„– Nu pot să cred,” zice el, uimit, dar apoi își recapătă zâmbetul: „Hai să o facem din nou, în sens invers!”

Și așa am făcut, am rețrăit aceeași aventură, parcă și mai intensă de data asta. Zâmbetele noastre, sclipirea din ochi, freacățul frunzelor – totul a fost mai viu, mai real decât orice am experimentat până acum.

Când, în sfârșit, am ajuns înapoi la hotel, am simțit că am trăit o viață întreagă într-o singură zi. Îi întind banii cu recunoștință, iar el îi bagă în buzunar fără să-i numere.

„– Nu-i verifici?” îl întreb.

„– Am încredere,” spune, zâmbind. Și, în acel moment, simt că tot ce a însemnat ziua de azi – experiența, aventura, legătura creată între noi – valorează mai mult decât orice altceva.

Îi mulțumesc pentru tot și, privindu-l cum pleacă, mă gândesc că, deși drumurile noastre poate nu se vor mai intersecta, amintirea acestei zile va rămâne veșnic vie în sufletul meu.

Ajung în camera mea, obosită, dar fericită, cu un zâmbet care îmi luminează fața. Apa fierbinte a dușului îmi mângâie delicat pielea. Închid ochii și fredonez o melodie, lăsându-mă învăluită de căldura care îmi relaxează mușchii. Sunt fericită. O fericire pură, simplă, ca și cum întreaga lume s-ar fi adunat în jurul meu într-o îmbrățișare tăcută.

După duș, mă întind pe pat, cu părul ud și mintea încă agitată de evenimentele zilei. Ecranul telefonului se luminează, dezvăluind

câteva mesaje de la Irina. Mă încercă un sentiment de vinovăție – prinsă cu Luke, am uitat complet de restul lumii: de planurile pentru mâine, de Gusti, de toate.

Și totuși, într-un fel, poate pentru prima dată, am reușit să trăiesc cu adevărat în „acum”. Fără să mă gândesc la ceea ce urmează, fără să-mi amintesc că există altceva decât momentul prezent. Doar eu, ziua care a trecut și liniștea acestui moment.

Ecranul telefonului vibrează și îmi aduce înapoi realitatea zilei de mâine. Deschid mesajele:

„– Hey. Mâine pe la 16:00 pornim către Ubud.”

„– Super. Plecarea va fi de la tine?”

„– Da. O să ne ducă fratele lui Gusti. Prețul e 125.000 IDR de persoană.”

„– Bun, ne vedem mâine.”

Închid telefonul și stau câteva clipe cu privirea pierdută în tavan, ascultându-mi bătăile inimii și propria respirație. Îmi dau seama că am fost atât de prinsă în frumusețea momentelor de astăzi încât am uitat să mă îngrijorez, să mă frământ, să mă îndoiesc de mine.

Poate că asta înseamnă să fii cu adevărat viu – să fii prezent în fiecare secundă, fără să-ți lași mintea să alerge înainte sau înapoi.

Îmi e foame, așa că ies să mănânc. Revin cu gândul să mă ocup de manuscris și deschid laptopul, dar cuvintele se amestecă în fața ochilor mei obosiți, pierzându-și sensul. Abandonez ideea, simțind că astăzi nu e o zi pentru corecturi și efort. Azi e o zi doar pentru mine – pentru a respira, pentru a mă pierde în timp și a mă regăsi.

Deschid galeria foto și mă pierd în imaginile pe care Luke mi le-a trimis. Fiecare fotografie spune o poveste – un moment surprins într-o secundă, o fărâma de eternitate. Le privesc cu un zâmbet pe față, mândră de locurile pe care le-am descoperit și de emoțiile trăite.

Trimit câteva poze prietenilor, împărtășindu-le bucuria mea, iar în curând încep să primesc mesaje înapoi. Printre ele, un mesaj de la Ralu.

„– Ce zi incredibilă ai avut!” scrie ea, iar entuziasmul din cuvintele ei îmi amintește cât de speciale au fost aceste momente. E frumos să știi că bucuria ta poate rezona cu ceilalți.

Nu continui discuția, o las efectiv să plutească în neant, dar un gând rămâne agățat: *modeling*. E ca o flacără care pâlpâie undeva adânc, imposibil de stins. O parte din mine încă visează la lucruri mari, îndrăznețe, iar acea flacără îmi șoptește că drumul meu nu s-a terminat.

Mă așez în pat și închid ochii, dar mintea refuză să tacă. Mă întorc la momentele zilei: zâmbetul lui Luke, liniștea templului, puterea copacului Banyan, frumusețea cascadei și adrenalina când am simțit șarpele la picioarele mele. Toate se amestecă într-un caleidoscop de emoții care dansează frenetic.

„Ce-ar fi dacă?” mă întreb. „Ce-ar fi dacă aș deveni model? Dacă aș continua să călătoresc, să pozez, să trăiesc fiecare zi la intensitatea asta?” Un zâmbet îmi înflorește pe buze în întuneric. Poate că nu am toate răspunsurile, dar astăzi îmi dau voie să visez.

Închizând ochii, gândul îmi fuge către ziua de mâine. „Ce surprize mai are pregătite această insulă pentru mine? Și oare voi fi pregătită să le primesc, să le trăiesc așa cum am trăit azi?” Știu doar că nu mai vreau să fiu aceeași – fiecare răsufare trebuie să mă schimbe.

Târziu, adorm cu o imagine în minte: eu, pozând pe o insulă tropicală, înconjurată de ape turcoaz, cu razele soarelui mângâindu-mi pielea. Și, pe măsură ce somnul mă cuprinde, înțeleg că cele mai frumoase vise sunt cele pe care începem să le trăim înainte de a adormi.

Iar astăzi am învățat că fericirea vine din momente simple, dar pline de viață. Și pentru prima dată, nu mai simt teama de a crede că totul este posibil.

„Nu contează cât de încet mergi, atâta timp cât nu te oprești.” – Confucius

8

Ultima îmbrățișare a trecutului

Joi, 27 iulie 2023

M-am trezit ușoară ca un fulg, ca și cum toate griile trecutului s-ar fi topit în aerul cald al dimineții. Zâmbetul mi-a răsărit pe buze înainte să-mi deschid ochii de tot și m-am lăsat copleșită de senzația aceasta de libertate.

După ritualul obișnuit – duș, hidratare, dansul dimineții – am coborât la același mic dejun de la Casananta. Omleta pufoasă și cafeaua cu lapte îmi încălzesc sufletul.

Telefonul e tăcut; nu există niciun mesaj, nimic care să-mi tulbure liniștea. Zâmbesc tuturor din jurul meu – angajaților, turiștilor cu fețe somnoroase – oameni ce par pierduți în gândurile lor. Azi este o nouă zi și simt în fiecare celulă a corpului că mă așteaptă o altă aventură necunoscută.

Întorcându-mă în camera mea, îmi dau seama că ar fi cazul să mă epilez – detalii de femeie, firești, de care nu te poți ascunde nici măcar în Bali. Mă ocup de asta în timp ce gândurile îmi zboară în toate direcțiile, pierzându-se printre amintirile și planurile mele.

Timpul trece încet, dar nu mă grăbesc. Împachetez toate lucrurile, predau cheia camerei pe la 11:00 și o rog pe recepționistă să-mi țină bagajul până diseară.

Îl așază într-o cameră de lângă recepție și încuie ușa în urma ei cu mare grijă, de parcă ar păzi o comoară. Zâmbesc – nu-i nimic de valoare acolo, doar haine, cosmetice, amintiri frumoase învelite în

țesături. Dar n-are rost să-i spun asta. Fiecare are propriile ritualuri de securitate, propriile temeri.

O altă față verifică atent camera pe care am lăsat-o în urmă, asigurându-se că totul e în regulă, că nu am lăsat nicio urmă a prezenței mele acolo.

Îmi păstrez laptopul și mă retrag în holul de la etajul 1, unde văzusem o canapea confortabilă de care tot am vrut să profit, dar niciodată nu găsisem timp. Acum am. Orele dintre mine și momentul întâlnirii cu Irina se întind înaintea mea ca o pânză albă și mă hotărâsc să le umplu, să fiu productivă.

Deschid laptopul și încerc să mă cufund în manuscris. E o bătălie tăcută, o luptă între dorința de a crea și rezistența unui text care parcă refuză să prindă viață. „*De ce se lasă cartea asta atât de greu dezvăluită?*” mă întreb, în timp ce corectez frază după frază.

Primesc un mesaj de la Irina: plecarea noastră către Ubud a fost amânată pentru ora 17:00. Zâmbesc – am și mai mult timp de petrecut cu paginile acestui mic tezaur încă nedescoperit.

Hotărâtă să nu-mi risipesc ziua, decid să mănânc chiar la restaurantul hotelului, fără să ies în căldura sufocantă de afară. Îmi comand bruschete cu usturoi și un shake de mango – un mic răsfăț.

Întorcându-mă, descopăr o terasă cochetă, decorată cu statuete și copăcei. Un colț de lume de care nici nu știam că există, ascuns în văzul tuturor. Mă așez acolo pentru câteva clipe, dar gălăgia străzii îmi tulbură concentrarea. Revin în holul de la etajul 1; sunt plină de dorința de a-mi termina manuscrisul.

Privesc la textul din fața mea și îmi dau seama că „a plouat” cu greșeli când l-am scris – literele au dansat haotic, lăsând urme incoerente, imposibil de descifrat. Încerc să le ordonez, să aduc sens în lumea lor. „*De ce e atât de greu?*” mă întreb, dar continui, mânăta de un fel de determinare încăpățânată.

La 16:20 chem un taxi, îmi recuperez bagajul din camera obscură și mă îndrept spre Irina. O aștept în fața magazinului – am ajuns prea devreme, dar ea apare destul de repede.

Ne privim și zâmbim, fără să pomenim nimic despre „faza minune” de zilele trecute. Este ca și cum acel moment nu ar fi existat – amândouă, în tăcere, ne dorim să lăsăm trecutul în urmă.

Șoferul – fratele lui Gusti – întârzie, așa că Irina profită de timpul acesta să scoată bani de la un bancomat din apropiere, iar eu rămân să păzesc bagajele. Când, în sfârșit, mașina noastră apare, încercăm toate bagajele în portbagaj și așteptăm ca Irina să revină.

Pornim. Mă așez confortabil pe bancheta din spate și mă las pierdută în peisajul din jur. Mașina se mișcă lent, ca și cum am fi înaintat printr-un ocean de oameni și vehicule. „Două ore,” îmi spune GPS-ul. Dar, în Asia, distanțele sunt întotdeauna iluzii.

Povestesc cu Irina – nimicuri, banalități – până când șoferul ne întreabă de adresa la care urmează să ne lase în Ubud. Irina, care se afla în stânga lui, îi explică unde trebuie s-o lase pe ea și unde pe mine. Atunci totul se schimbă.

„– Va costa 50.000 IDR în plus față de prețul stabilit, dacă nu vă las pe amândouă în același loc,” ne anunță el, sec.

Într-o clipă, Irina e foc și pară, iar eu simt cum energia din mașină devine foarte tensionată. Din nou, aceeași problemă de comunicare, se pare. Argumentăm, încercăm să-i explicăm, dar el rămâne neclintit, agățat de versiunea lui a adevărului.

„Cine-i de vină acum?” mă întreb, dar vocea mea interioară e tăcută. Chiar nu mai contează. Mă ofer să plătesc diferența, simțind că poate, în felul acesta, îmi răscumpăr vechea greșeală, cea cu Gusti.

Irina e contrariată, mă întreabă dacă sunt sigură, apoi, într-un sfârșit, îmi acceptă decizia. În sinea mea, știu că e doar o bătălie inutilă – ce rost are să te lupți cu cineva care e convins că are dreptate? Pierzi doar energie.

Drumul nostru s-a transformat într-o călătorie interminabilă, lungită la peste două ore și jumătate, mult mai mult decât promisese GPS-ul. Parcă fiecare kilometru se întindea ca o gumă elastică, întinzându-se dincolo de orice răbdare.

Am făcut un scurt popas pentru a o lăsa pe Irina aproape de casa ei, pe o stradă îngustă, înghițită de o beznă nefirească. Totul părea atât de tăcut, de parcă întunericul însuși ar fi absorbit orice sunet. Am coborât din mașină și am îmbrățișat-o.

În acea clipă, m-am simțit de parcă ar fi fost o îmbrățișare de adio, dar nu știam atunci că era ultima oară când o voi vedea... pentru mult timp.

Mi-a dat 130.000 IDR (39 lei), mai mult decât fusese înțelegerea noastră, și mi-a spus simplu să acopăr eu restul.

După ce Irina a dispărut în întuneric, șoferul a continuat să conducă în tăcere, încă vreo douăzeci de minute, deși GPS-ul îmi spunea că mai aveam doar trei kilometri până la destinație.

Poate voia să tragă de timp, să-și facă socotelile, gândindu-se dacă am înțeles că suma lui urma să crească acum că Irina plecase și lăsase banii la mine. Sau poate, pur și simplu, tăcerea lui era o reflectare a tăcerii mele. Cert este că acea tăcere devenise o companie grea, apăsătoare. O simțeam cum mi se așază pe umeri, devenind tot mai greu de suportat cu fiecare kilometru care trecea.

„Până la urmă, sunt doar niște bani,” mi-am spus, încercând să mă liniștesc. Viața e plină de astfel de lecții neașteptate. Iar uneori, cele mai importante învățăminte vin la pachet cu un cost pe care nu l-ai prevăzut. „Dar cele mai eficiente sunt fix cele pentru care plătești,” îmi șoptesc, conștientă că data viitoare voi ști mai bine.

Îmi trec degetele peste codițele africane, într-un gest reflex și respir adânc, lăsând experiența zilei să se așeze în mine.

Am învățat ceva astăzi, un alt fragment de înțelepciune pe care îl adaug la povestea mea. Și, cumva, mă simt mai puternică, mai împăcată cu mine însămi.

Poate că, în final, fiecare zi e doar o etapă în căutarea sensului, iar călătoria continuă. Banii? Sunt doar acel schimb pe care trebuie să-l facem pentru asimilarea lecțiilor. „Totul este taxat,” murmur încet, în liniștea nopții.

Argasoka Bungalow Resort, Ubud - Bali

În cele din urmă, am ajuns în fața resortului meu.

Șoferul a oprit mașina și am simțit că inima mi se scurgea de oboseală, odată cu motorul care s-a oprit.

Am coborât, mi-am recuperat rucsacul din portbagaj și i-am întins cei 300.000 IDR (90 lei) – fără vreo altă vorbă în plus. Un murmur neinteligibil i-a ieșit din gură, a dat din cap în semn de salut, apoi a plecat.

Doar atunci am privit în jurul meu – eram pe celebra *Monkey Street*, unde totul era de neimaginat, pulsând de viață și culoare, dar eu mă simțeam mică, un suflet pierdut, plutind pe deasupra tuturor.

Resortul – *Argasoka Bungalow* – o intrare micuță, abia vizibilă, ca o gaură de cheie spre o altă lume.

Am coborât panta spre recepție, unde o femeie m-a întâmpinat cu un zâmbet cald, însă și ea părea la fel de detașată de lume precum mă simțeam eu în acel moment.

Amuzată, mi-am dat seama că așteptările mele pentru un bungalow în junglă fuseseră complet eronate. Fără să verific în prealabil, m-am trezit fix în mijlocul agitației urbane, în buricul târgului Ubud.

Am primit cheia cu numărul 102 și, în timp ce mă conducea către căsuța mea, femeia îmi povestea veselă despre „atracțiile” zonei – maimuțele care fură cu îndemânare orice le atrage atenția.

„– Trebuie să fii atentă,” mi-a spus ea și, pentru o clipă, am simțit că se referea nu doar la maimuțe, ci la lumea din jur în general.

În timp ce vorbele ei îmi răsunau ca niște ecouri, m-am surprins luând câteva pliante, gândindu-mă la „adevăratele atracții” ale Ubudului.

Camera era... simplă, nimic deosebit. Mobilierul părea obosit, la fel ca mine, iar mirosul de stătut era mai mult decât o prezență – era ca un trecut împietrit în lemn umed și pereți murdari. Am zâmbit amar

privind chiuveta amplasată în cameră, cu „mațe” atârdate peste tot – un alt semn că spațiul era mai mult funcțional decât primitiv.

Baia, mai mică decât mă așteptam, că aproape ajungeam cu capul la tavan, avea doar apă rece. Dar... nu conta. Eram în inima celui mai scump oraș din Bali și nicio plângere nu-și avea locul aici.

Stomacul îmi cârâia zgomotos, ca un mecanism ruginit. Un fel de protest împotriva zilei lungi care trecuse. Mi-am lăsat bagajul într-un colț și am ieșit pe stradă fără să am niciun plan în cap – doar căutând ceva de mâncare.

Oboseala îmi apăsa tâmpile ca o piatră de moară, iar picioarele îmi păreau grele. Mă mișcam lent, de parcă pășeam într-un vis ce n-avea sfârșit.

Am ales cu greu o terasă cu vedere la strada luminată, atrasă de spectacolul nopții. Meniul a fost o enigmă – literele păreau să danseze pe pagină, nehotărâte, și n-am înțeles mare lucru.

Am comandat, totuși, o supă de pește care, după prima înghițitură, s-a dovedit a fi o zeamă amară și sălcie, ca o greșală pe care nu o poți corecta. „*Probabil laturi,*” mi-am spus în gând, simțind că mă afund tot mai mult în dezamăgire.

Nici sucul de ananas nu a fost mai bun – era mai mult gheață topită decât fruct, iar dulceața sa excesivă mi-a lăsat o senzație ciudată pe buze. Am părăsit terasa cu un gust de neîmplinire, plătindu-mi consumația fără să mă uit înapoi.

Am luat un croissant cu vanilie de la un mini-market și am început să-l mănânc pe drum, ca și cum era singurul lucru care mă mai putea ancora în realitate.

Odată ajunsă înapoi în cameră, oboseala mă înghițea cu totul, dar totuși, ceva mă ținea trează. Am ieșit pe terasă și m-am așezat să lucrez la manuscris, de parcă în acele pagini găseam singurul refugiu de care aveam nevoie să simt că trăiesc.

Am adormit târziu, dar m-am trezit la 4:00 dimineața, fără vreun motiv aparent. Mă simțeam de parcă un ceas interior îmi dăduse alarma. O stare de neliniște îmi strângea pieptul, iar ochii mei mari

fixau ecranul telefonului, căutând un răspuns pentru întrebarea nespusă care îmi clocotea în minte.

Și, în acel moment, mesajul a sosit.

„– Dormi?”

„– Nu,” a fost răspunsul meu, prompt. Ca și cum așteptase toată viața după acel „Nu”, Marty m-a sunat instantaneu.

„– Hei, îmi pare rău dacă te-am trezit”, mi-a spus el cu o voce nesigură, dar atât de familiară încât aproape că mi-a dat fiori. „Dar mi-a fost dor să-ți aud vocea.” Am vrut să-i răspund: „Și mie...” dar am tăcut.

Sunetul vocii lui mă făcea să mă simt altfel. De fiecare dată când mă suna, aveam senzația că mă întorc acasă, într-o lume care nu mai există, dar pe care o port încă în mine. Și totuși, nu el îmi lipsea. Îmi lipsea ideea – ideea de a avea pe cineva care să-ți scrie la 4:00 dimineața, să-ți spună că i-a fost dor de tine. Nu Marty. Nu el. Doar *cineva*.

Dar... poate că ne agățăm, cu toții, de iluzii fragile, doar ca să găsim un strop de siguranță într-o lume care nu ne promite niciodată perfecțiunea.

A durat doar două minute, dar acele clipe s-au simțit ca o eternitate. Închizând convorbirea, am căzut într-un somn adânc, parcă îmbrățișată de acele cuvinte. „*Oare am visat?*” mă întrebam.

Dar poate că nici nu conta dacă era real sau un vis. Uneori, chiar și o amintire poate avea puterea unui adevăr. Și undeva, între o realitate și un vis, răspunsul se ascundea ca un mister nedeslușit.

„Suntem cu toții călători în pustiul acestei lumi, iar cel mai bun lucru pe care îl putem găsi în călătoriile noastre este un prieten sincer.” – Robert Louis Stevenson

Peregrinajul sufletului: Între vis și realitate

Vineri, 28 iulie 2023

M-am trezit învăluită într-o căldură sufocantă, transpirația mi se scurgea pe tâmpile, de parcă tot corpul îmi fusese prins într-o luptă nevăzută. Brusc, mi-am amintit de Marty. Era ca un fulger care îți luminează mintea pentru o clipă. M-am repezit spre telefon, cu inima pulsând în urechi. Da, apelul video de la 4:04 era acolo, confirmarea că nu fusesem nebună.

Apelul acela, oricât de scurt, lăsase o urmă ciudată în mine. O ușă întredeschisă către ceva ce nu puteam defini, dar care îmi trezea o nevoie – de a privi oamenii mai atent, de a-i asculta, de a fi prezentă.

Realitatea se desfășura dincolo de limitele somnului și visului. Acum era 10:20. Nici nu-mi venea să cred cât dormisem. Liniștea din cameră era atât de adâncă încât mă întrebam dacă timpul nu rămăsese suspendat în acele ore.

Știam că n-am mic dejun inclus aici, așa că puteam să mă lăfăi în așternuturi cât doream. Telefonul devenise un companion tăcut, degetele mi se mișcau fără țință pe ecran, până când mesajul de la Irina mi-a zdruncinat toropeala:

„– Salutare. Uite, el e șoferul de scuter care te poate duce oriunde, îl cheamă Ketut; iar el este șoferul cu mașină, Arika. Cum ești? Te-ai acomodat?”

Cuvintele ei erau ca o adiere proaspătă într-o cameră închisă. I-am răspuns că totul e în grafic, i-am mulțumit pentru contactele

primite și am adăugat, poate prea nonșalant, că mi-ar plăcea să ieșim la o poveste când va avea timp. Poate că, într-un fel, speram ca ea să fie cheia către necunoscut, acel ceva care să mă scoată din starea de amorțeală din care nu găseam ieșirea.

Mă simțeam de parcă fiecare celulă din corp își cerșea energia, așa că m-am târât din pat și m-am dus direct la duș, lăsând apa rece să-mi spele somnolența. Am încercat să mă adun, să-mi trezesc corpul cu câteva exerciții, aceleași promisiuni pe care mi le făceam mereu.

Cu laptopul la subraț, am ieșit în stradă. Soarele m-a izbit cu puterea lui, orbitor și neîndurător. Mi-am pus ochelarii, lăsând lumina să-mi alunece printre gânduri. Privirea mi-a alunecat în jur, căutând instinctiv o direcție.

Mi-am amintit de o cafenea pe care o remarcasem aseară, așa că am pornit într-acolo. O vitrină plină de prăjituri zâmbea ostentativ în fața mea, ca un vis dulce. Ochii mei se plimbau alene peste fiecare bucățică colorată, întrebându-mă ce să aleg. Îmi doream să gust din fiecare – o voluptate a momentului. O femeie a apărut lângă mine, cu un zâmbet formal.

„– Vreau o cafea,” i-am spus, și ea mi-a făcut semn să iau loc la o masă. Dar nu m-am așezat, simțeam cum întreaga cafenea mă chema să o descopăr. Atrasă ca de un magnet, am privit la grădina verde ce se zărea în spate, îmbietoare și misterioasă. Acolo trebuia să fiu.

Grădina se desfăcea în fața mea ca un secret descoperit întâmplător, dar atât de necesar. Era acel loc unde frumusețea naturală părea să ascundă răspunsuri, acelea pe care le cauți fără să știi că le cauți.

M-am strecurat printre mese, de parcă mă aflam într-un labirint al viselor, până am ajuns la acea fântână arteziană. Muzica din boxe era delicată, calmă, de parcă șoptea povești doar pentru mine.

Era un mic paradis ascuns de ochii lumii și era... goală.

M-am așezat la o masă în stil turcesc – cu pernuțe pufoase, viu colorate – și am inspirat adânc mirosul de bețișoare parfumate. Am închis ochii și, pentru o clipă, am simțit că sunt „acasă”. Acel sentiment

de apartenență era ca un fior care îmi străbătea coloana, făcându-mă să mă simt „vie”.

M-a scos din visare o chelneriță care a lăsat meniul pe masă, cu un zgomot surd. Am comandat un cappuccino, o tartă cu măr și un suc „Vitamin C” din meniu. Îmi trebuia acea cafea ca să pot reveni la mine înșămi, să pot gândi.

Am deschis laptopul, dar mintea mea era încă în grădina plină de frunze și flori exotice. A trebuit să-mi dau un reset ca să pot continua...

Am lucrat cu pasiune, pierdută în corecturile manuscrisului. Era ca și cum fiecare cuvânt se alinia, se reazeza în interiorul meu.

Târziu, când mi-am ridicat ochii, am realizat că toate mesele din jur erau pline de oameni. Nici nu observasem când se umpluse localul, de parcă aș fi fost absorbită într-un vortex temporal.

La ora 14:00, am trimis manuscrisul la agenție, oferindu-i lui Alin ultimele instrucțiuni. Picioarele îmi erau amorțite, trupul îmi era greu, dar aveam sufletul ușor. M-am ridicat și am ieșit, cu un oftat. După atâtea ore petrecute în acel mic paradis, uitasem că mă aflu în Bali.

Întoarsă la cazare, am decis să mă recompensez. Finalizasem manuscrisul și eram mândră de mine. Piscina mă aștepta, iar grădina arăta ca un tablou scaldat de soare. Grădinarul se ocupa de frunze cu o atenție aproape ritualică, parcă atingând fiecare fir de iarbă ca pe un element sacru. M-a salutat cu o plecăciune de cap și am trecut zâmbind pe lângă el.

Pe un șezlong era un băiat, singur. Părea cufundat într-un Univers propriu, căștile i se lipiseră de urechi, iar soarele îi îmbrăca trupul ca un val de lumină. Era închis în propria bulă de gânduri, iar eu m-am mișcat încet, ca să nu-i sparg acea invizibilă membrană de liniște.

Mi-am lăsat lucrurile la celălalt capăt al piscinei și am intrat în apă. Era atât de rece, de parcă tocmai coborâsem în mijlocul unei dimineți de toamnă.

M-am scufundat până la umeri, simțind cum fiecare celulă îmi tresare, protestând. Înotam, încercând să mă încălzesc, să alung frigul ce mă invadea, dar totul părea zadarnic.

În cele din urmă, am ieșit și m-am întins pe un șezlong, simțind cum soarele îmi desenează trasee de căldură pe piele, evaporând fiecare broboană de apă rece.

Au apărut câteva fete gălăgioase care și-au etalat bronzul proaspăt, au râs, s-au pozat, apoi au plecat la fel de repede, ca niște fantome efemere care doar au trecut prin viața mea pentru a-și lăsa un strop de agitație.

M-am întrebat, pentru o clipă, ce le împingea să-și trăiască viața așa, în acel ritm... până când atenția mi-a fost capturată de băiatul de pe șezlong. Se ridicase și intrase în apă. L-am urmărit înotând cu mișcări line, ca un pește într-un acvariu uriaș, până când s-a așezat pe margine, în capătul celălalt al piscinei. Părea că și el era imersat în propriile gânduri, la fel ca mine.

Apoi, liniștea s-a rupt.

Dintr-o dată, ele au apărut... maimuțele. Veneau în grupuri, mici și mari, de parcă erau invitate la o nuntă, invadând spațiul nostru intim, fără niciun pic de rușine.

Povestisem despre ele aseară, dar nu mă așteptam să le văd – nu aici și acum. Am încercat să mă ridic încet, să nu le sperii, în timp ce mi-am scos telefonul să înregistrez totul. Una dintre ele s-a apropiat de băiat și aproape că l-a mușcat, agresivă, cu o privire neiertătoare.

Am simțit un val de adrenalină izbindu-mă în piept. „*Câtă nervozitate*,” mi-am spus, inima bătându-mi nebunește. În acele clipe, mi s-a părut că timpul s-a oprit și că eram suspendată într-o lume străină, în care legile nu mai contau. Am simțit teama...

Maimuțele treceau pe lângă mine, atât de aproape încât le simțeam mirosul, acel amestec de natură sălbatică și curiozitate neîmblânzită. M-am surprins strângând telefonul la piept, de parcă era singura mea legătură cu realitatea, singura mea armă împotriva lor.

„Dacă mă atacă acum?”

Gândul m-a fulgerat, neinvitat și am simțit un fior rece urcându-mi pe șira spinării.

Dar, după câteva minute, la fel de brusc cum apăruseră, maimuțele au plecat, lăsându-mă să-mi trag sufletul și să realizez cât de fragilă sunt în fața forțelor naturale.

Câteva clipe, m-am simțit expusă și vulnerabilă, ca și cum existența mea ar fi fost la mila lor.

M-am întins din nou pe șezlong, în timp ce băiatul și-a strâns lucrurile și a plecat fără niciun cuvânt, ca și cum n-ar fi fost decât o iluzie, o umbră care trecuse pe acolo.

Am rămas singură, ascultând liniștea și am început să desenez în minte traseul meu prin insulă. De când ajunsesem în Bali, simțeam că fiecare zi îmi atinge sufletul într-un mod nou, dezgropând amintiri și senzații pe care credeam că le-am îngropat demult.

Irina, cu prezența ei, nu fusese decât un catalizator, deschizând uși pe care le ferecasem cu atâta grijă.

„Nu poți îngropa emoțiile, Yda, pentru că ele vor găsi mereu o cale să te găsească.”

Era ca și cum învățasem să-mi controlez furtunile interioare, să le privesc fără frică, în loc să le ascund. Cu fiecare zi care trecea, aveam nevoie să aduc la lumină ceva adânc îngropat în mine, o comoară de sentimente uitată, care strigau acum să fie recunoscute.

Nu știu când și cum am ajuns în bungalow, de parcă pașii mei fuseseră purtați de o forță invizibilă. Jetul puternic al dușului mi-a spălat gândurile, dar n-a putut să le șteargă complet.

Am ieșit pe terasă, am deschis laptopul și am încercat să-mi pun ordine în gânduri. Locul acesta avea un aer familiar, ca și cum ar fi fost grădina mamei mele, un spațiu sigur unde puteam să fiu eu însămi.

Răscolind prin rucsac, am găsit punga cu batoane de ciocolată cu mentă, parțial sfărâmate, care îmi rămăsese din Seminyak. Mirosul lor era ademenitor...

Scriam, pierdută în propriile idei, când deodată a apărut ea – o maimuță, ca o fantomă care și-a făcut loc în lumea mea, neinvitată.

Ochii ni s-au întâlnit și, pentru o clipă, am simțit că mă privește direct în suflet. Apoi, fără să ezite, a scanat masa, a prins punga cu batoane și a fugit.

Am rămas paralizată.

Când am ieșit din starea de șoc, am văzut ambalajul aruncat pe alee și pe ea satisfăcută, cu burta plină de ciocolată. Mă privea de la distanță, de pe terasa căsuței din celălalt capăt al aleii; o privire sfidătoare și obraznică – satisfăcută.

„– Te porți ca o maimuță,” i-am strigat, privind-o... chiar dacă ea n-a înțeles nimic. Dar adevărul era că nu ele ne imitau pe noi, ci noi eram oglinda lor.

Rapid, mi-am strâns lucrurile de pe masă, am tras fermoarul rucsacului, asigurându-mă că nu mai rămăsese nimic vulnerabil în fața acestor mici hoți.

Curând, a apărut o altă maimuță. M-a privit intens, cu o curiozitate ciudată, apoi a dispărut la fel de rapid cum apăruse. Atât de silențios... Viața le-a învățat această abilitate, de a se strecura fără a fi simțite.

Mi-au amintit de ceva, mult mai intens și mai profund: de fragilitatea vieții. Cum alergăm continuu după tot ce credem că ne va face fericiți. Realitatea e că adevăratul paradis e în noi, în fiecare moment pe care alegem să-l trăim maxim. Indiferent de ce ni se întâmplă.

Stomacul m-a scos din reverie cu un sunet ciudat, amintindu-mi că trecuse prea mult timp fără să-l hrănesc. Energia mea se balansa la limita dintre a fi și a nu fi. „Cum să păstrez un echilibru?” mi-am șoptit, de parcă răspunsul era acolo, undeva în mine, doar că refuza să se lase descoperit.

Am ieșit și am comandat o pizza, pe care am mestecat-o încet, simțindu-i fiecare aromă. Un mic răsfăț culinar. Un ceai de iasomie mi-a completat meniul. Căldura lui mi-a invadat simțurile.

Am zâmbit, uitându-mă la prețurile mari – mult mai mari decât în Seminyak.

Dar nu conta... voiam să descopăr și mai multe din farmecul Ubudului, să mă las purtată de poveștile locului.

Simțeam că „trebuie”.

M-a sunat și Marty, așa cum promisese. O vreme, am fost absorbită în poveștile lui. Unele cuvinte spun mai mult decât vor să spună...

Primisem de la Sawa programul cu cluburile de dans și tematica fiecăruia, iar tentația era uriașă. Dansul fusese mereu eliberarea mea, momentul în care eram cea mai vie. Cum Irina n-a dat niciun semn, simțeam că seara îmi aparține și aveam de gând să dansez.

Pe la 20:00, am început să mă pregătesc de party: salopeta albă cu floricele albastre, adidasii negri. Ceva șic și totodată confortabil, combinația unei seri perfecte.

Încă nu eram decisă unde vreau să merg. Cel mai apropiat club? *CP Lounge Club* se afla la doar 450 de metri de *Argasoka*. „*O plimbare de seară,*” îmi spun, bucurându-mă că, încă o dată, Universul a decis pentru mine.

Am pășit hotărâtă pe alee cu câteva minute înainte de ora oficială de începere, când petrecerea era încă un vis în așteptare.

La intrare, nu mai puțin de zece bărbați îmbrăcați în negru – bodyguardii clubului – stăteau aliniați ca o armată privată, salutându-mă aproape la unison. Am simțit privirile lor fixate asupra mea, un amestec de curiozitate și profesionalism. Unul dintre ei m-a informat politicos că taxa de intrare e 100.000 IDR (aproximativ 30 de lei) și că include o băutură.

Faptul că eram singură părea să stârnească murmure între ei. Le-am oferit un zâmbet și am achitat taxa, simțindu-mă de parcă tocmai pășisem într-un film noir în care eram personajul misterios.

Am găsit o masă de două locuri chiar în fața scenei, locul perfect pentru a observa totul. Instrumentele așteptau în tăcere – chitare, tobe, boxe și alte mistere muzicale pregătite să aducă viață în această

noapte. Întreaga sală avea un aer intim, cu luminile obscure care dansau în jurul meu, colorând umbrele oamenilor care începeau să sosească.

O tipă a venit să-mi ia comanda și am cerut simplu: un suc de ananas.

Între timp, membrii trupei au apărut pe scenă, iar publicul începea să-și ocupe locurile – cupluri de toate vârstele și naționalitățile, grupuri gălăgioase de tineri, câteva persoane singure ca și mine.

Atmosfera era electrizantă, iar privirea mea s-a ridicat spre cer. „*Dacă ar stinge toate luminile, probabil am vedea stelele,*” mi-am spus, realizând că aici, sub acest cer deschis, ne aflam la granița dintre realitate și magie.

La ora 21:00, formația ne-a anunțat că va fi o seară live de salsa și bachata. Muzica a început să curgă, iar ritmul a prins viață, făcându-și loc prin corpul meu.

Unii oameni s-au ridicat deja să danseze, alții au așteptat cumiți să simtă beat-ul care-i va chema. Mă uitam la acele femei dansând, mișcându-se cu atâta grație, încât părea că nu atingeau podeaua, ci pluteau. Mi-am privit adidașii, apoi ochii mi s-au ridicat spre sandalele lor elegante – cu sau fără ele, dansul meu ar fi rămas la fel.

Câțiva bărbați m-au invitat la dans. Fiind chiar în fața scenei, eram o țintă ușoară pentru ei. M-am lăsat absorbită de atmosfera din jur, de vibrațiile muzicii.

La un moment dat, o femeie îmbrăcată într-o rochiță roșie a apărut lângă mine, zâmbind cu naturalețea unei vechi prietene.

„– Pot să stau la masă cu tine?” a întrebat ea. I-am făcut semn către scaunul liber.

„– Da, desigur, ia loc.”

Eram vizibil surprinsă de ușurința cu care părea să-și facă drum în lumea mea, de parcă ne cunoșteam. Am început să povestim ca două suflete care se regăsiseră după ani de căutări.

Ea era *Esther* – surpriza acestei seri.

„– Știi cum Universul conspiră uneori și-ți aduce exact ceea ce ai nevoie?” mi-a spus ea mai târziu, de parcă ar fi avut o revelație pregătită pentru mine. „Așa a fost și cu noi.”

Esther, călătoare singură, venită tocmai din Olanda, avea 53 de ani și, ca și mine, își începea explorarea insulei.

Povestea ei m-a prins în mreje, iar în scurt timp mi-am amintit că, în această lume, întâlnirile nu sunt niciodată întâmplătoare.

Poate că, la fel ca Esther, fiecare persoană pe care o întâlnim ne învață ceva despre noi. Și poate că astfel aflăm ce căutăm de fapt.

Sosise în Ubud doar cu o zi înainte, direct de la aeroport.

Mi-a povestit despre festivalul de salsa din Singapore, unde făcuse voluntariat câteva zile și despre cum lumea dansului era, de fapt, un Univers întreg pe care îl purta în suflet. Pentru o clipă, am simțit acea discordanță între noi – eu, încă în căutarea propriului ritm, ea, deja stăpână pe pașii săi.

Pe la 23:00, trupa a anunțat că programul lor s-a încheiat și că va urma muzică de dans pe melodii celebre. Ne-am ridicat și am dansat împreună, bucurându-ne de moment, ca două adolescente.

Esther era o dansatoare desăvârșită, iar eu mă simțeam precum o copilă, dar una care se bucură cu adevărat de moment. Mă impresionase felul în care ne-am conectat, această energie care ne adusesse la aceeași masă, fără nicio avertizare.

„Universul nu te va întreba niciodată dacă vrei,” mi-am spus în gând, în timp ce o priveam pe Esther cum își desfăcea cu eleganță sandalele de dans pe care le avea în geantă.

Am plecat înainte de miezul nopții, lăsând-o acolo, încă dansând, cu un zâmbet pe buze și cu ochii strălucind în lumina reflectoarelor.

Am schimbat numerele de telefon și ne-am promis că ne vom revedea, pentru o cafea, cât timp suntem amândouă în Ubud. Când mi-a spus că încă nu știe unde va merge după Ubud și că poate am putea explora insulele împreună, am simțit un fior de entuziasm, dar n-am răspuns.

Băieții de la intrare mi-au urat noapte bună, zâmbindu-mi cu aceea insolentă tipică celor care încearcă să lase o impresie.

I-am salutat și am plecat agale spre Argasoka, lăsându-mă purtată de străzile luminate și încă pline de oameni.

„În paradis, oamenii nu dorm niciodată?” m-am întrebat, simțind cum o energie proaspătă îmi curgea prin vene.

Am zâmbit și mi-am continuat drumul, pășind încet sub acel cer presărat cu stele ascunse.

Nu-mi era somn. Vibram în aceea energie. Am făcut un duș rapid, câteva exerciții și m-am așezat în fața laptopului. În sfârșit, am început să scriu. După tumultul ultimelor zile, simțeam cum Ubudul îmi dăruise, în sfârșit, aceea armonie mult căutată, aceea pauză binemeritată. Și, în sfârșit, puteam așterne gândurile pe pagină... în liniște.

Dar, așa cum aveam să aflu curând, liniștea aceasta nu avea să dureze mult. Mi-am amintit de viză și am trimis un e-mail la Imigrări, sperând să aflu cum aș putea să o prelungesc. Lungile mesaje cu Sawa nu erau încurajatoare...

Târziu în noapte, m-a cuprins oboseala și am închis laptopul. Am pus telefonul pe modul silențios, hotărâtă să nu mai fiu deranjată de nimeni. Aveam nevoie să dorm, să-mi las sufletul să se odihnească.

Undeva, în adâncul minții mele, știam că *dansul vieții* va continua. Acum, doar voiam să nu mai gândesc...

„Nu există drumuri spre fericire. Fericirea este drumul.” – Lao Tzu

10

Viața e făcută din gânduri

Sâmbătă, 29 iulie 2023

Era ora 10:00 când mi-am deschis ochii, iar gândurile alergau deja înaintea mea. Păreau să fi așteptat ca eu să mă trezesc, ca să-și reia spectacolul.

O întrebare, ca un fir de lumină care se strecoară printr-o fereastră întredeschisă, mi s-a prins de minte: „Ce înseamnă, cu adevărat, să-ți trăiești gândurile?”

Aș fi vrut să rămân în pat, să mă mai las în voia dulcelor ezitări ale dimineații. Dar trupul avea alte planuri, iar necesitatea de a merge la baie m-a obligat să mă ridic.

Pe drumul scurt dintre pat și chiuvetă, aceleași gesturi automate de dimineață mi-au scos la iveală o monotonie familiară. Pieptănatul, periatul pe dinți – toate se desfășurau ca într-un ritual în care nu mai era loc de conștiență.

Și totuși, astăzi, ceva era diferit.

Un gând m-a izbit pe neașteptate, ca o scânteie care cade într-un loc uscat. Nu era doar un gând trecător, ci o revelație. O înțelegere care m-a făcut să simt că aerul din jurul meu devenise mai dens, mai greu de respirat.

Totul a pornit de la Marty. Nu știu exact când, dar, la un moment dat, cuvintele lui au început să funcționeze ca niște fascicule de lumină. Pătrundeau în colțurile întunecate ale minții mele, în locuri unde nu mai fusese lumină de mult. Dezvăluiau răspunsuri la întrebări pe care nici măcar nu știam că le port cu mine.

Era ca și cum Marty ar fi apărut de dincolo de linia orizontului gândurilor mele, ca un răsărit neașteptat. Nu mi-a oferit întregul răspuns, doar o direcție. O flacără care să-mi arate că există un drum, chiar dacă nu știam unde duce. Așteptam de mult un semn, iar acum, se pare, venise.

Revelația?

Suntem construiți din tentații – acele frânturi de lumină care ne atrag mereu dincolo de ceea ce iubim cel mai mult. Și nu putem scăpa. Chiar și lângă persoana visurilor tale, cea pentru care ai luptat și pe care o consideri perfecțiunea întrupată, există mereu o privire, un gest, o atingere care tulbură liniștea inimii.

Acel „altceva” apare ca o furtună neașteptată, îți taie respirația și te lasă fără răspuns.

Devine o obsesie.

Gândul acela rămâne ancorat în tine, crescând ca o plantă otrăvitoare. Cu cât încerci să-l ignori, cu atât te agăți mai tare de el. Știi că ai tot ce îți trebuie. Știi că viața ta este completă. Dar, cu toate acestea, acel „altceva” – imposibil, interzis – îți face inima să bată mai repede. Nu pentru că ai nevoie de el. Ci pentru că nu-l poți avea.

Încerc să deslușesc mecanismul minții unui bărbat. E un mister. Fiecare bărbat are fantezii, dorințe și impulsuri. Le urmează, le obține, apoi o ia de la capăt. Dorințele lui sunt nesfârșite, iar începuturile pasionale îl atrag mereu.

Dar stai puțin, oare nu suntem cu toții la fel? Și femeile au aceleași dorințe, poate exprimate într-un mod mai poetic, mai colorat, dar suntem în aceeași barcă.

Stăteam în fața laptopului, cu mâinile plutind deasupra tastaturii, gata să ies din camera mea din Bali într-o dimineață superbă de iulie. Dar nu puteam pleca încă.

„Dacă nu notez aceste gânduri acum, ele vor dispărea pentru totdeauna,” mi-am spus.

Și, pentru prima dată, am realizat cât de multe idei, momente și revelații pierdem zilnic.

Gândurile sunt efemere – se sting ca niște stele căzătoare, înainte să apucăm să le cuprindem în întregime.

De ce sunt atât de fragile? Poate că noi, oamenii, suntem doar recipiente prin care gândurile trec – fără să ne aparțină vreodată.

Citisem undeva că avem în jur de 50.000 de gânduri pe zi.

La început, mi s-a părut imposibil. Dar acum, cu toate întrebările care mi se îngrămădeau în minte, cifra părea chiar mică.

Mi-am imaginat pentru o clipă cum ar fi să le rețin pe toate. Poate că ar fi copleșitor. Poate că aș descoperi o versiune a mea pe care nu sunt pregătită să o cunosc.

Statisticile spun că 70% dintre gândurile noastre sunt negative. Refuz să cred asta. „Nu poate fi adevărat,” mi-am spus, în timp ce degetele mele atingeau în sfârșit tastatura. Dar poate că nu contează. Nu tot ce gândim merită să fie reținut.

„De unde vin gândurile?” mă întrebam, privind pierdută la ecranul laptopului. Universul e plin de ele, dar cum ar fi dacă le-am putea vedea, dacă am putea să le atingem?

Cuvintele lui Marty încă îmi răsună în colțurile ascunse ale minții, provocându-mă să pășesc într-o lume interzisă. E ca un test al propriei mele voințe, al limitelor mele.

Dar acum știam adevărul – și nu voiam să fiu acolo. Îmi mărturisise că are o relație. Cuvintele lui Marty aveau încă puterea unui ecou pe care nu-l pot opri. Știu că nu ar trebui. Și totuși... unele gânduri trăiesc din contradicții. Tocmai pentru că sunt interzise, devin imposibil de ignorat.

„De ce ne dorim mereu ceva ce nu putem avea?” Gândul mi-a străpuns mintea cu o claritate crudă. Ne agățăm de iluzii care uită realitatea, dar tocmai ele ne trezesc din amorțeală.

Și atunci, ca o explozie de lumină, mi-am dat seama:

„Viața este gânduri.”

Un adevăr simplu, dar amețitor, care mi-a traversat mintea ca un fulger. În acel moment, tot ce puteam face era să respir adânc și

să-l las să se așeze în mine. Energia acestui gând mi-a lăsat corpul tremurând.

Am făcut o pauză.

Două lacrimi mici mi-au umezit colțurile ochilor, dar nu erau lacrimi de tristețe. Erau de eliberare. Cum poți exprima în cuvinte ceea ce simți atunci când, în sfârșit, „înțelegi”?

Un gând în sine nu are formă, nu are substanță.

Dar, în același timp, este tot ce ne definește. Este fundația a tot ce suntem.

Am închis ochii pentru o clipă și am lăsat această revelație să se așeze în mine. Tot ce am trăit, tot ce m-a bucurat sau m-a rănit, fiecare moment de îndoială, fiecare fir de speranță – toate acestea au fost create de mine, în propria mea minte.

„Ce rămâne din noi, dacă gândurile noastre dispar?” mă întrebam. *„Dacă într-o zi toate vocile din capul meu ar tăcea, dacă tumultul constant al minții ar deveni liniște, ce ar mai rămâne?”*

Și poate că tocmai din acest motiv oamenii se agită atât de mult. Caută confirmări, iubire, succes, siguranță. La sfârșitul zilei, tot ce rămâne este felul în care gândim despre noi înșine. O relație trăiește doar prin gândurile noastre. Fericirea, la fel.

Lumea nu este decât o oglindă a ceea ce se naște în minte.

Mi-am amintit toate acele momente în care am crezut că viața mea depinde de acțiuni, de oameni, de evenimente exterioare. Dar acum, stând aici, în Bali, realizez că tot ce am trăit a fost rezultatul gândurilor mele.

Apoi, o altă întrebare mi-a venit: *„Dacă viața este făurită din gânduri, de ce mă las ademenită de dorințe efemere, de tentații care mă distrag de la ceea ce contează cu adevărat?”*

Răspunsul nu s-a lăsat așteptat.

A venit ca o șoaptă caldă, ca o mângâiere care te face să te oprești din tremurat: *„Pentru că așa înveți. Prin gânduri te descoperi, prin dorințe îți înțelegi limitele, iar prin tentații îți afli adevărata forță.”*

Poate că tocmai de aceea Marty a apărut în viața mea. Poate că el era mai mult decât o simplă persoană – era un gând manifestat în realitate. Un gând care îmi testa răbdarea, înțelegerea și dorința de a fi autentică. Tot ce îmi spunea nu era altceva decât o reflecție a trăirilor mele. O oglindă.

Mi-am repetat cuvintele până când am simțit cum devin parte din mine: „**v-i-a-ț-a e-s-t-e g-â-n-d-u-r-i.**” Am simțit cum aceste cuvinte îmi pătrund în fiecare celulă, transformându-se într-un adevăr pe care nu-l mai puteam nega.

Și, în acel moment, totul a devenit mai clar.

Nu era vorba despre Marty, nici despre tentațiile mele.

Era despre mine – despre cum eu sunt *autoarea* propriei mele realități. Despre faptul că, indiferent ce aș lăsa să mă tulbure, nimic din exterior nu mă poate atinge cu adevărat.

Poate că acesta este cel mai mare mister al vieții – faptul că *ne trăim propria creație*. Că suntem autorii nevăzuți ai poveștii noastre. Și că, în orice clipă, putem decide să schimbăm finalul.

Sunt aici, în Bali, într-un bungalow din *Argasoka* și mă opresc din drum să-mi notez gândurile. De ce? Poate pentru că nu vreau să le pierd. Fiecare gând e o nouă piesă din „puzzle-ul” meu personal.

Cineva mi-a spus că sunt exact acolo unde trebuie să fiu, că viața mea este exact așa cum trebuie să fie. Și știi ce? Încep să cred că așa e.

Universul mă ghidează, chiar și când nu văd asta – chiar dacă mă repet. Și poate, la un moment dat, voi înțelege cu adevărat profunzimea vieții. Dar până atunci, mă voi bucura de fiecare gând, fiecare tentație, de fiecare clipă de conștientizare. Pentru că, în cele din urmă, doar asta contează.

Iar azi... O nouă zi în paradis începe.

E sâmbătă și un cer fără nori mă însoțește pe traseu. Îmi dau seama că nici măcar nu am un scop precis, dar poate nici nu e nevoie. Aerul cald și umed din Bali m-a izbit în față imediat ce am ieșit din bungalow.

Soarele se ridicase deja sus pe cer, strălucind orbitor peste acoperișurile clădirilor. Străzile din Ubud erau pline de culoare și forfotă: magazine, restaurante, tarabe improvizate unde localnicii își expuneau mărfurile cu o mândrie discretă.

Pe măsură ce mergeam, priveau spre mine tot felul de tentații materiale: bijuterii care sclipeau sub soare, rochii vapoase, geți și suveniruri în forme ingenioase. Mirosul de bețișoare parfumate amestecat cu cel al florilor de frangipani umplea aerul.

„Cât de ușor e să te pierzi în toate astea,” mi-am spus.

Dar, spre surprinderea mea, nu simțeam dorința de a cumpăra ceva. În schimb, mi-am amintit de discuția cu Irina despre bagajul meu minimalist:

„– Țsta e tot bagajul tău?” mă întrebases ea, ridicând o sprânceană.

„– Da,” îi răspunsesem zâmbind. „Am doar câteva lucruri, dar nu-mi lipsește nimic.”

Minimalismul devenise, pentru mine, un fel de eliberare. Cu cât renunțam la mai multe obiecte, cu atât mă simțeam mai aproape de esența mea. Fără haine luxoase sau accesorii scumpe, eram doar eu, împreună cu gândurile mele, explorând lumea.

Minimalismul nu era doar despre bagaj, era despre gânduri. Cu cât eliberez mai multe, cu atât mă apropii mai mult de ceea ce sunt.

Ajung la coada pentru bilete la *Monkey Forest*.

E aglomerat, turiștii râd, își fac poze și se întrec să intre primii. Îmi verific portofelul și realizez că mai am foarte puțin cash. POS-ul bancar nu funcționează.

Pentru o clipă, simt iritarea familiară. Serios? Chiar acum?! Dar ceva din mine șoptește liniștit: „O simplă întâmplare. Nu lăsa lucrurile mici să-ți umbrească ziua.” Respir adânc, iar tensiunea dispare.

Am intrat în parc, lăsând agitația orașului undeva, departe. Vegetația densă a pădurii mi-a adus o răcoare binevenită, iar aerul era umed, proaspăt, încărcat de mirosul frunzelor și al pământului. Lumina soarelui abia pătrundea printre crengi.

Maimuțele, acele creaturi aparent obraznice și imprevizibile, păreau să fie stăpânele acestei lumi. Se plimbau printre oameni cu o siguranță a cuiva care știe că acolo îi e locul. Că ele fac parte din vechiul ordin al lucrurilor, în timp ce noi, turiștii curioși, eram doar niște musafiri trecători.

La un moment dat, una dintre ele mi-a tăiat calea.

Avea blana zbârlită și ochii pătrunzători, care păreau să vadă dincolo de mine.

Privirea ei a durat doar o secundă, dar a fost suficientă să mă treacă un fior. În ochii ei, parcă mă vedeam pe mine – curioasă, dar plină de neîncredere.

Oare maimuțele gândesc la noi, la fel cum noi gândim la ele? Ne privesc cu curiozitate sau pur și simplu trăiesc, fără să fie tulburate de dorințe sau întrebări inutile?

Pe măsură ce mă adânceam în parc, răcoarea devenea mai intensă, iar aerul părea să se îngroașe, ca și cum pădurea respira într-un ritm al ei, distinct.

Frunzele foșneau ca niște șoapte, iar maimuțele mișunau libere, cu o curiozitate care părea să oglindească agitația noastră interioară. Fiecare pas pe care îl făceam scotea un sunet blând, aproape ritualic, ca o bătaie de tobă pierdută în liniștea tropicală.

M-am oprit lângă un copac imens, cu rădăcini groase care se întindeau pe pământ ca niște vene pulsând de viață. Am atins trunchiul lui, iar textura aspră a scoarței m-a făcut să-mi închid ochii. Simțeam că acest copac, cu rădăcinile lui adânc ancorate, îmi transmitea ceva. Poate că și eu, ca el, aveam rădăcini invizibile care mă hrăneau chiar și atunci când mă simțeam pierdută. Poate că nu trebuia să alerg mereu, să fac ceva sau să schimb ceva. Poate că era suficient să stau aici, în momentul prezent și doar să las gândurile să curgă, să se înrădăcineze.

La câțiva pași de mine, o maimuță mai mare trecea agale, cu un pui mic atârnat de burta ei. Simplitatea gesturilor lor era hipnotizantă. Păreau să se miște într-o armonie perfectă cu tot ce era în jur,

complet nepăsătoare la haosul și curiozitatea oamenilor care le fotografiau frenetic.

„Cum ar fi să trăim și noi așa?” m-am întrebat. „Conectați la instinctele noastre, fără să fim bântuiți de dorințe contradictorii, fără să ne pierdem în mii de gânduri care nu duc nicăieri.”

Am continuat să merg pe aleile înguste ale pădurii, lăsând sunetele să-mi însoțească pașii.

O maimuță mai mică, cu blana zbârlită și ochii iscoditori, mi-a tăiat calea.

S-a oprit brusc, ridicându-se pe labele din spate și a început să scoată sunete scurte și ciudate. Era o creatură micuță, dar în acea clipă, simțeam că deținea controlul asupra mea.

Am încercat să o privesc în ochi, dar mi-am amintit avertismentul: nu privi maimuțele direct. Am lăsat privirea în jos.

Inima îmi bătea tare, de parcă și ea înțelesese lecția: uneori, a renunța la control înseamnă supraviețuire. În acel moment, maimuța s-a liniștit. A dispărut în desișul pădurii.

M-am sprijinit de un alt copac, rămasă pe gânduri. La fel ca maimuțele, gândurile își pierd puterea dacă le privești din alt unghi – fără să le confrunți.

„Poate tot ce trebuie să fac este să le las să treacă, să nu mă mai agăț de ele, la fel cum am făcut cu maimuța.”

Am continuat să mă plimb, dar acum pădurea părea să-mi vorbească mai clar. Era ceva în ritmul ei care mă calma, o ordine tăcută în haosul aparent al copacilor, al maimuțelor, al frunzelor care cădeau din când în când pe alei. În acest loc, totul părea să aibă un sens – chiar și lucrurile pe care nu le înțelegeam complet.

După aproape trei ore, am simțit că am văzut și am trăit destule pentru o zi.

Mă îndreptam încet spre ieșire, simțind o oboseală plăcută în picioare și o liniște nouă în mintea mea. *Monkey Forest*, cu toată sălbăticia și dezordinea lui aparentă, mi-a oferit mai mult decât o simplă plimbare.

A fost o reflecție a vieții mele interioare, a gândurilor care vin și pleacă, a momentelor de liniște care se strecoară printre momentele de agitație. Iar adevărata lecție a pădurii a fost să învăț să accept fără să încerc să controlez.

Am intrat într-un restaurant micuț, cu mese de bambus și decor minimalist. Mi-am comandat o porție de spaghetti și o nucă de cocos.

Când mi-au adus mâncarea, m-am lăsat în voia momentului, savurând gusturile simple.

În timp ce mestecam, m-am uitat în jur. Ceilalți clienți își făceau poze, râdeau, se filmau cu mâncarea în față, încercând să captureze perfecțiunea unui moment care părea mai mult pentru camerele lor decât pentru ei înșiși.

Am zâmbit ușor și m-am lăsat copleșită de senzația de lux simplu: o masă bună, o conversație interioară profundă și liniștea care începea să se așternă peste mintea mea.

Știam deja că fericirea nu vine din farfuria minunat decorată, din selfie-urile perfecte sau din locația exotică.

„Fericirea vine din felul în care alegi să-ți trăiești gândurile.”

Verific și WhatsApp-ul.

Ketut, prietenul Irinei, nu mi-a răspuns la mesaje și am lăsat gândul la el să se piardă, așa cum se pierd multe altele.

La un colț de stradă, un localnic mi-a tăiat calea, zâmbind larg.

„– Bună, doamnă! Tur? Vă arăt cel mai frumos Bali! 250.000 IDR, preț bun pentru o zi întreagă.”

Vocea lui avea un amestec de speranță și disperare care m-a făcut să mă opresc. L-am ascultat pentru câteva momente, simțind cum insistența lui ascundea o povară.

„– Mulțumesc, dar am deja un plan,” i-am spus, oferindu-i un zâmbet scurt. Și, chiar dacă l-am refuzat, i-am lăsat numărul meu. Poate din politete. Sau poate pentru că o parte din mine își dorea să păstreze toate opțiunile deschise.

Pe măsură ce mă îndepărtam, gândurile mi-au revenit la călătoria mea. Nu contează dacă ajung să explorez fiecare colț al acestei insule

sau dacă mă pierd pe o singură stradă. Esențial nu este ce văd, ci *cum aleg* să văd. Totul este despre perspectiva pe care o construiesc.

În cele din urmă, telefonul a vibrat din nou și de data asta era Ketut, revenind la viață în ecranul meu, ca un personaj care se întorsese în poveste exact în momentul potrivit.

Ketut apăruse, materializat de propriile mele gânduri, ca să facă parte din povestea mea. Voiam să văd mai mult din orașelul ăsta minunat și știam că am nevoie de un ghid pe măsură.

„– Hey, Yda! Irina mi-a spus deja despre tine. Bali e un loc care cere răbdare. Dacă te grăbești, pierzi frumusețea. Dar mâine, îți arăt eu tot ce trebuie să vezi.”

Am discutat despre planurile noastre pentru a doua zi. Simțeam cum totul se așeza de la sine și că mâine voi explora Ubudul cu omul potrivit.

Un simplu gând m-a făcut să-l contactez pe Ketut, după ce promisem contactul lui de la Irina – iar din acel gând s-a născut un întreg plan pentru mâine.

Totul începe în minte, ca o sămânță care prinde rădăcini și crește. Uneori, nici nu realizăm cât de puternic este ceea ce gândim.

Mi-am amintit de omul de la colțul străzii. Of, da... i-am trimis un mesaj și i-am explicat că nu voi merge cu el. A insistat, spunându-mi că are familie și copii de hrănit și am simțit pentru o clipă o fărâmă de vinovăție, ca și cum ar fi vrut să mă transforme în salvatoarea lui.

Dar apoi m-am oprit. Realizam că fiecare își trăiește propriile gânduri, propriile încercări și că nu pot purta lecțiile lui pe umerii mei. E atât de ușor să te pierzi în gândurile altora, să lași presiunea lor să devină povara ta. Dar dacă viața este gânduri, atunci trebuie să aleg ce gânduri las să-mi modeleze realitatea.

După ce am închis telefonul, mi-am amintit brusc de problema cu viza. Era ceva ce trebuia să rezolv astăzi, dar, în mod bizar, simțeam că mă temeam să încep.

În capul meu, scenariile se derulau cu rapiditate: complicații inutile, birocrație, taxe exorbitante. Am pornit spre agenție cu un nod în stomac.

Am intrat cu speranță, dar confuzia din agenție s-a strecurat rapid în mine. Tarifele exagerate și răspunsurile vagi nu au făcut decât să amplifice agitația care deja mocnea în mine. Plus drumuri în Denpasar pentru semnătură. Pfff... tocmai venisem de acolo, nu aveam de gând să mă întorc.

„– Dacă plătești acum două milioane IDR, noi rezolvăm totul pentru tine,” mi-a spus un tânăr cu un zâmbet fals lipit pe față.

„– Mulțumesc, dar cred că o să mă descurc singură,” i-am răspuns, încercând să-mi păstrez calmul.

Când am ieșit din agenție, aveam capul greu și mintea obosită. Am mers fără direcție câteva minute, încercând să-mi limpezesc gândurile.

Mi-am scos telefonul și am verificat din nou e-mailul primit de la Imigrări. Am derulat încet, până când un detaliu aparent banal mi-a atras atenția: *„Pentru prelungirea vizei, scanați codul QR și urmați pașii.”*

M-am oprit brusc pe marginea trotuarului. Am citit din nou acea frază, ca și cum o vedeam pentru prima dată. Era atât de evident. Tot ce trebuia să fac era deja acolo. Am deschis aplicația, am scanat codul, și, în câteva minute, procesul era încheiat. Prelungirea vizei fusese aprobată.

Am început să râd în mijlocul aglomerației din Ubud, cu sentimentul că întreaga zi fusese un „test”. Totul fusese acolo, la îndemâna mea, iar eu mă orbisem singură în fața soluției. Era aproape comic.

Când am ajuns înapoi la bungalow, apusul colora cerul într-un amestec de portocaliu și roz. M-am așezat pe terasa mea și mi-am lăsat mintea să revină la evenimentele zilei.

Maimuțele din pădure, cu gesturile lor simple, îmi reveneau în minte. Modul în care trăiau fără să fie tulburate de complexitățile umane. Fără gânduri inutile, fără dorințe contradictorii.

Ketut, cu promisiunea lui de a-mi arăta locurile preferate, părea un alt simbol al simplității. Totul era atât de direct în felul lui, atât de necomplicat.

Și apoi problema vizei, care îmi dovedise încă o dată cât de ușor pot să-mi las mintea să mă saboteze. Tot ce îmi trebuia fusese mereu acolo, dar propria mea agitație interioară mă orbise.

Fiecare decizie, fiecare emoție – toate pornesc dintr-un gând. Viața mea este doar o creație a ceea ce aleg să gândesc. Și, la fel cum poți alege să privești sau să eviți o maimuță în pădure, la fel poți alege să te agăți sau să renunți la propriile gânduri.

Poate că de aceea această zi a părut atât de intensă.

Era trecut de ora 23:00, dar somnul era departe. M-am ridicat încet din pat și am ieșit pe terasă, privind cu recunoștință către cerul împodobit cu stele și către luna care își răspândea lumina ca un voal delicat peste căsuțele din complexul *Argasoka*.

De undeva de departe, se auzea muzica tradițională balineză, iar forfota orașului începea să se estompeze, ca un murmur ce se risipește în noapte. Am inspirat adânc, lăsând aerul cald și umed să-mi umple plămânii și am simțit cum gândurile mele se așază, încetul cu încetul.

„Mâine, îl voi întâlni pe Ketut,” mi-am spus și, pentru prima dată, gândul unei întâlniri noi nu m-a mai neliniștit. Am simțit un val de calm, de încredere. Poate că el va fi mai mult decât un ghid, poate va fi o altă piesă din puzzle-ul acestei călătorii pe care o fac prin mine înșămi.

Am revenit în cameră și, cu un impuls de dincolo de mine, mi-am deschis laptopul și am început să scriu, lăsând fiecare cuvânt să curgă, să se așeze, să-și contureze povestea acestei zile extraordinare.

Știam că, la final, nu erau doar simple cuvinte pe o pagină digitală. Erau gânduri. Gândurile mele, transmise în această lume, în această realitate.

„Modelează-ți traseul propriilor gânduri, Yda,” mi-am spus, zâmbind. Și atunci am știut: indiferent de ce va aduce ziua de mâine, totul va fi exact așa cum trebuie.

Am stins lumina și am lăsat gândurile să curgă, ca valurile pe nisip, liniștite și libere.

Fiecare zi ne testează și ne oferă șansa să fim creatori ai propriei povești. Alegerea noastră este firul pe care îl urmărim. Iar viața mea e doar o poveste scrisă din gânduri – iar eu, autoarea.

„Noi suntem ceea ce gândim. Tot ceea ce suntem izvorăște din gândurile noastre. Cu gândurile noastre, creăm lumea.” – Buddha

O zi între cer și pământ: Clipe suspendate

Duminică, 30 iulie 2023

Nu știu ce m-a răscolit azi-noapte, dar am dormit ca pe ghimpi, prinsă într-o neliniște greu de descifrat.

La 3:00 dimineața aveam ochii larg deschiși, luminând tavanul întunecat ca niște faruri aprinse. Am mai ațipit o vreme, dar la ora 4:00 eram din nou trează, cu o energie care nu-și găsea locul în trupul meu obosit.

„Ce se întâmplă cu mine?” m-am întrebat, fără să găsesc răspunsul. Era ca și cum ceva plutea în aer, o tensiune care prevestea neașteptatul.

Și, bineînțeles, fix azi trebuia să mă întâlnesc cu Ketut.

Când ceasul a sunat în sfârșit la 6:15, m-am ridicat cu greu din pat, parcă având nisip în ochi. Dar nu mai conta. O nouă zi în paradis își deschidea porțile.

După un duș lung am reușit să-mi limpezesc privirea și să-mi recuperez puțin din echilibru.

La ora 7:00 eram în fața resortului, așteptând cuminte, lăsându-mă mângaiată de briza caldă a dimineții.

Am butonat telefonul absentă, până când l-am văzut venind – un tinerel energic ca un căprior, gata să mă îmbarce pe scuter. Îl priveam și zâmbeam – brunet, carismatic și cu o sfială dezarmantă, emana un farmec aparte și un aer de bun-simț. Iar numele lui – Ketut – răsună

atât de autentic, ca și cum fusese predestinat să apară în viața mea fix aici, în inima Baliului.

„Fără îndoială... urmează o zi deosebită,” mi-am spus în gând, realizând că Irina are niște „prietenii” minunați.

Și, pe măsură ce Ketut își prezenta planurile, am realizat că, la fel ca și mine, nu avea nicio idee clară despre unde urma să ne ducă ziua.

Cred că îi provocam un fel de confuzie, o disonanță, pentru că el era obișnuit cu turiști care știau „exact” ce vor. Când i-am spus ce vreau cu adevărat, m-a privit cu ochi mari, vizibil surprins.

„– Cafea?” m-a întrebat.

„– Da, cafea.” Am zâmbit. Aveam nevoie de ea ca de aer, nu doar ca să mă trezesc, ci și ca să mă pot ancora în realitatea dimineții.

Voiam să-mi recapăt un „aparent” control, însă știam... Cele mai frumoase zile din viața mea au fost fix acelea în care nu am avut niciun plan. Cele în care am lăsat lucrurile să se întâmple.

În acel moment, am surprins un zâmbet jucăuș pe fața lui Ketut, în mica oglindă retrovizoare a scuterului. El nu mai plecase la drum fără un itinerar clar, fără un scop. Dar eu simțeam că tocmai în această imprevizibilă lipsă de plan stătea toată frumusețea unui moment.

Am trecut pe lângă o piață unde localnicii, adunați în număr mare, umpleau aerul cu râsete și forfotă. Fețele lor, luminate de soarele blând al dimineții, emanau o bucurie simplă, ca o celebrare tăcută a unei noi zile. Mirosul proaspăt de fructe, culorile vii ale standurilor și vocile lor amestecate transformau piața într-un spectacol plin de viață.

Ketut mi-a spus că așa este în fiecare dimineață, iar pentru mine părea aproape incredibil – o lume care se trezea înaintea răsăritului, ca un ritual neîntrerupt al comunității.

Copii mici alergau printre standuri, bătrânii purtau coșuri încărcate, iar femeile își negociau cumpărăturile cu o energie molipsitoare.

În timp ce scuterul ne purta prin farmecul acelei piețe, simțeam că fac parte dintr-un ritm neîntrerupt al unei lumi care nu avea nevoie de cuvinte.

Swing Heaven era primul nostru obiectiv al zilei.

Sau, mai bine spus, era alegerea lui Ketut, care părea intrigat de lipsa mea de interes pentru planuri. Eu însă aveam speranța că ne va aștepta deschis, deși nu știam ce urma să descopăr. Dar, când am ajuns, un lacăt mare și sfidător ne-a întâmpinat.

„– Se deschide abia la ora 9:00,” a spus Ketut, studiind programul cu o ușoară dezamăgire în glas. Am aruncat o privire la ceas: 7:25. Prea devreme, mult prea devreme pentru paradis.

Am râs, iar el, ridicând din umeri, a zâmbit resemnat:

„– Cafeaua rămâne opțiunea noastră.”

Și-am pornit din nou la drum, lăsând în urmă lacătul și promisiunea unei aventuri care mai avea de așteptat.

A condus încă vreo zece minute până am ajuns în fața unei cafenele. Surprizele dimineții se adunau una după alta, ca frunzele căzute pe o potecă în pădure – aparent dezordonate, dar fiecare cu locul său perfect. Te-ai prins, era închis și aici.

Strada era pustie, iar razele de soare care se întindeau leneș peste terasele de orez nu reușeau să aducă vreun strop de viață locului. Cafeneaua părea prinsă într-o amorțeală de dinaintea trezirii, iar liniștea o învăluia ca un voal invizibil.

„– Se deschide doar la ora 8:00,” a murmurat Ketut, mai mult pentru sine decât pentru mine.

Am surprins, pentru o clipă, o umbră de frustrare pe chipul lui, dar aproape instantaneu fața i s-a luminat. Privirea i s-a transformat, ca și cum tocmai descoperise o comoară ascunsă.

„– Am o surpriză pentru tine,” a spus brusc, cu entuziasmul unui copil care abia a născocit o idee genială. „Hai să mergem!”

M-am lăsat purtată de mister, fără să întreb nimic, lăsând scuterul să spintece aerul proaspăt al dimineții. Briza îmi atingea pielea,

încărcată de mirosuri subtile de pământ umed și frunze care abia se trezeau la viață.

Eram sigură că mă duce în locul potrivit. Chiar dacă habar n-aveam ce mă aștepta, o certitudine liniștitoare îmi șoptea că ziua aceasta avea să fie cu totul specială.

Am ajuns într-o parcare goală, unde o plăcuță mare și bine lustruită mi-a dezvăluit destinația: *Bali Pulina Plantation*. Am râs singură. Serios? Plantația de cafea *Luwak* despre care îmi vorbise ieri...

Și totuși, era închisă – o surpriză neașteptată, dar foarte amuzantă.

L-am privit pe Ketut cum își cerea scuze într-un amestec de jenă și încurcătură. Dar, în loc să fiu dezamăgită, un râs puternic și eliberator mi-a scăpat fără să-mi dau seama.

Situația, care ar fi putut părea frustrantă, devenise acum sursa unei amintiri unice. „*Imprevizibilul creează magia,*” mi-am spus, cu zâmbetul încă întipărit pe față, ca o revelație a dimineții.

Stând în parcare, aceea pustie, cu soarele dimineții mângâindu-mi chipul, am simțit cum ceva se schimbă. Oboseala care mă apăsase până atunci dispăruse ca o umbră, iar energia momentului îmi pulsa în vene, un suflu nou care promitea aventuri.

Eram acolo, în fața lui Ketut – doi străini care tocmai traversaseră o dimineată plină de imprevizibil. Și totuși, în acea clipă, am simțit că începeam să ne cunoaștem. Între noi se năștea ceva, un fir invizibil de încredere, o prietenie firavă care își întindea primele rădăcini, înfipte adânc în vulnerabilitatea împărtășită. L-am privit și am întrebat, cu ochi curioși:

„– Și acum încotro?”

Era o întrebare simplă, dar încărcată de posibilități nesfârșite.

Ketut, care trecuse deja printr-un carusel de stări în acea dimineată, părea că începe să se relaxeze. Zâmbetul lui timid s-a transformat într-o siguranță nouă, iar ochii lui aveau acum o lumină diferită. O scânteie tăcută, un moment de vulnerabilitate care părea

să ne apropie – ca și cum toate întâmplările de până atunci ne aduseseră exact aici, în acest punct de cotitură.

Dar momentul a trecut, ca o adiere de vânt care îți mângâie pielea pentru o clipă și dispare. Și poate că în asta constă frumusețea vieții – faptul că nimic nu durează la nesfârșit, că magia momentelor vine și pleacă fără să-și ceară scuze.

Magia aceasta e greu de prins în cuvinte.

E ca o energie subtilă, invizibilă, care învăluie banalul și-l transformă în extraordinar. Nu e ceva ce poți ține în mâini sau explica pe deplin. E ca un fulger care, pentru o secundă, îți luminează drumul în întuneric.

Exact așa au fost acele clipe cu Ketut – efemere, dar pline de intensitate. O flacără scurtă, un băț de chibrit care arde repede, dar îți lasă lumina întipărită în minte. Poate că viața nu e altceva decât o colecție de astfel de străfulgerări – scurte, fragile, dar atât de prețioase.

Am realizat că nu putem prelungi o clipă mai mult decât îi este sortit să dureze. Putem încerca să o păstrăm în minte, să o reluăm în imaginație la nesfârșit, dar adevărata magie stă în a o trăi atunci, în prezentul ei fragil.

„Oare asta e magia vieții?” m-am întrebat. *„Să te bucuri de fiecare clipă în toată splendoarea ei, fără să încerci să o oprești?”*

Pentru că magia nu e ceva ce poți programa sau controla. E un val neașteptat care te cuprinde, o lumină care te atinge doar dacă ești deschis să o primești. În acea parcare pustie, cu soarele cald al dimineții alături de Ketut, am simțit că trăiesc acel „acum” unic, irepetabil.

Și, de fapt, chiar asta e magia vieții – să trăiești fiecare clipă ca pe o revelație, să o lași să fie ceea ce este, fără să o agăți de trecut sau să o împingi în viitor.

Ochii lui s-au luminat din nou, și, pentru prima dată, am simțit cum barierele dintre noi se destramă, ca un voal subțire pe care soarele îl spulberă dimineața.

„– Oriunde,” a spus el simplu.

Privindu-i chipul serios, am izbucnit din nou în râs – un râs sincer, molipsitor, care părea să dezvăluie ceva esențial. Ketut a râs și el, ca și cum, în acea parcare goală, am fi împărțit bucuria pură a unei clipe perfecte tocmai prin imperfecțiunea ei.

Era un moment care nu avea nevoie de altceva – doar de noi și de râsul nostru.

Acolo, în acea dimineață, am înțeles că viața e despre a te lăsa purtat, despre a-ți permite să fii surprins. Chiar și atunci când cafenelele sunt închise.

„– Hai să căutăm cafea,” i-am spus, simțind cum lipsa ei începea să-mi învâluie gândurile într-o ceață dulce-amăruie. Am întors scuterul și ne-am îndreptat din nou spre „Tis Cafe”.

Parcarea era la fel de pustie, dar de data aceasta nu mai conta.

Am așteptat acolo, în timp ce soarele dimineții începea să-și întindă degetele aurii peste lumea din jur.

Încet, alți oameni au început să apară – două tinere blonde cu zâmbete somnoroase, câțiva tineri pe scutere, cu râsete ușoare care umpleau liniștea.

Și atunci am înțeles că poate locul acesta avea ceva special – o energie tăcută, dar irezistibilă, care atrăgea oamenii chiar înainte ca porțile să se deschidă. Era ca și cum locul știa să promită, chiar înainte să ofere.

Tis Cafe

Am pășit în incinta celebrei cafenele și, pentru câteva momente, m-am pierdut în frumusețea locului. Terasile de orez se întindeau în fața mea ca un vis verde, cu nuanțe atât de vii încât păreau pictate de mâna unui artist desăvârșit. Respirația mi s-a oprit o secundă, iar un gând mi-a străbătut mintea:

„Ești aici, Yda. În sfârșit, ești cu adevărat aici. Țasta e Bali la care visai...”

Ketut, care voia să mă aștepte afară, părea surprins când i-am făcut semn să intre.

„– Vrei să vii cu mine și să bem cafeaua împreună?” Privirea lui ezitantă, plină de o neîncredere copilărească, trăda nesiguranța de a pași într-un loc nou. „Serios, Ketut, nu o să stai afară. Hai cu mine.”

Pentru o clipă, l-am văzut transformat – nu mai era ghidul încrezător care mă însoțise toată dimineața, ci un băiat timid, ca și cum i-aș fi deschis ușa unui sanctuar secret.

Ochii lui, plini de o neîncredere copilărească, au ezitat, dar în cele din urmă a cedat și m-a urmat. I-am zâmbit, convinsă că ziua aceasta avea să rămână în amintirile noastre pentru totdeauna.

Am găsit o masă mică, cu doar două scaune, și m-am așezat chiar în fața teraselor de orez, priveliștea fiind maiestuoasă.

„– Hai, stai cu mine, nu mă lăsa singură aici, în paradis,” i-am spus, arătând către scaunul gol.

A zâmbit timid și s-a așezat, iar pentru prima dată mi s-a părut că acest moment era mai mult decât un simplu popas – era începutul unei povești pe care niciunul dintre noi nu o prevăzuse.

Am învățat să împart bucuria cu cei din jurul meu, să las fericirea să se răspândească, cuprinzându-i pe toți cei care mă însoțeau. Pentru mine, a împărți un moment nu înseamnă a-l diminua, ci a-l amplifica, să-l fac mai viu prin emoțiile celorlalți.

Pentru Ketut, însă, părea ceva nou, o lecție pe care abia acum începea să o descifreze. Mirarea i se citea pe chip, clară ca un text într-o carte deschisă. Ochii îi trădau stânjeneala, ca și cum se întreba dacă are dreptul să se bucure la fel de mult.

Îi simțeam reținerea și, dorind să-l fac să se simtă în largul lui, am evitat să spun prea multe. În cele din urmă, s-a lăsat purtat de moment, renunțând să se mai împotrivescă.

Terasa, construită cu migală din bambus și lemn, părea desprinsă dintr-o altă lume – o lume suspendată undeva între pământ și cer. Am zâmbit jucăuș către Ketut:

„– Aș vrea să rămânem aici toată ziua, să nu mai plecăm niciodată.”

Privirea lui a trădat un moment de uimire, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă vorbesc serios.

„– Da?” a întrebat cu o nesiguranță copilărească.

„– Da!” i-am răspuns, râzând, în timp ce deja mă imaginam tolănită la piscina infinită, pierzându-mi privirea în verdele vibrant al teraselor de orez.

Era un vis, o lume care părea să vibreze sub razele blânde ale unei noi zile.

„– O viață de invidiat!” am adăugat, ca un murmur, mai mult pentru mine decât pentru el.

Pentru o clipă, m-am oprit și m-am întrebat: „Cum să nu invidiezi un asemenea moment? O asemenea priveliște?”

Poate că răspunsul nu era despre invidie, ci despre recunoștință – recunoștința că puteam fi acolo, că puteam simți toată această frumusețe pulsând prin fiecare colț al sufletului meu.

Era greu de crezut că, nu demult, tânjeam după astfel de momente – iar acum, le trăiam cu toată ființa mea, ca și cum fiecare detaliu fusese desenat special pentru mine.

„Cum să nu vreau să rămân aici pentru totdeauna?” mi-am spus, în timp ce privirea îmi rătăcea peste imaginea pulsând de viață din fața mea.

Dar realitatea m-a tras ușor de mânecă, adusă înapoi de chelnerița balineză, care ne-a întâmpinat cu un zâmbet atât de radiant, încât părea să fie o extensie a soarelui.

„– Ce doriți să comandați?” a întrebat, cu vocea ei blândă.

Am comandat un cappuccino, iar Ketut, plin de curiozitate, a ales o cafea vietnameză.

Cafeaua... oh, cafeaua! Era impecabilă – cremoasă, fierbinte, învăluindu-mi simțurile ca o îmbrățișare. Aromele bogate și textura catifelată mi-au alungat orice urmă de oboseală, iar cu fiecare sorbitură, mi se părea că timpul încetinește. În acel moment, totul părea să atingă perfecțiunea: „EU, trăind un vis pe care îl avusesem de mii de ori.”

În timp ce savuram cafeaua, i-am povestit despre călătoria mea prin Vietnam și despre cum, într-o dimineață târzie din Hanoi, descoperisem celebra „Egg Coffee”. Ochii lui s-au luminat, o sclipire de uimire traversându-i privirea – el, un barista pasionat, nu mai auzise niciodată de această băutură.

„– Serios? Cafea cu ou?” a întrebat, ridicând o sprânceană.

Am căutat rapid un video pe Google și i l-am arătat.

Privirea lui, transformată în pură fascinație, era de-a dreptul neprețuită. Era ca și cum tocmai descoperise o comoară ascunsă – o lume nouă de arome și tehnici pe care abia aștepta să le exploreze.

Pentru o clipă, am simțit că nu doar eu trăiesc un moment special, ci și el – o mică descoperire care l-a făcut să zâmbească cu tot sufletul.

Pe măsură ce sorbeam din cafeaua mea, Ketut mi-a dezvăluit câteva frânturi din povestea lui. Era barista într-o cafenea din Ubud, iar recent își asumase și rolul de ghid pentru turiști, încercând să găsească noi surse de venit.

În timp ce vorbea, ochii i se luminau de pasiune, mai ales când descria arta de a crea acele modele perfecte pe spuma cremoasă a cafelei.

„– E atât de dificil să faci asta, nu-i așa?” am întrebat, zâmbindu-i.

„– Da, dar e și atât de satisfăcător,” a răspuns, ridicând privirea. „Fiecare ceașcă de cafea e ca o mică operă de artă. Uneori îți iese perfect, alteori nu, dar asta e frumusețea.”

Nu puteam decât să-i admir talentul și dedicarea.

Ketut era un adevărat maestru, iar eu mă simțeam privilegiată să fiu acolo, împărtășind o discuție atât de autentică. Era o conversație despre cafea, dar și despre mult mai mult – despre viață, despre munca făcută cu dragoste, despre micile satisfacții care îți dau sens.

Timpul s-a scurs fără să ne dăm seama. Am stat probabil mai bine de o oră, pierzându-ne în conversații spontane și râsete care parcă veneau de nicăieri. Erau momente simple, dar aveau o greutate aparte – o bucurie subtilă care îți lasă o amprentă în suflet.

Dar, ca toate lucrurile frumoase, și acesta trebuia să se termine. Ziua se mișca înainte, iar Ketut avea alte responsabilități care îl așteptau.

Am terminat cafelele, iar când am mers să achit consumația, am simțit că aș fi plătit dublu – nu pentru băutura în sine, ci pentru liniștea, râsetele și bucuria împărtășită cu noul meu prieten, Ketut.

Uneori, valoarea unui moment nu stă în ceea ce consumi, ci în ceea ce simți și în prezența de alături.

Ne-am urcat pe scuter și am pornit din nou către plantația de cafea, acolo unde, fără să știm, ne aștepta o nouă poveste.

Bali Pulina

Eram primii clienți ai zilei, iar bărbatul de la intrare mi-a întins un cartonaș cu un număr pe el – un bilet de acces într-o experiență care promitea să fie unică. Am zâmbit.

„Ce-i cu asta?” m-am întrebat, amuzată de formalitatea unui loc care părea desprins dintr-un vis. În jur, totul era tăcut – o liniște aproape reverențioasă. Nici țipenie de om. Doar noi și plantația adormită, așteptând să-și dezvăluie poveștile.

Tis Cafe fusese un loc de vis, cu energia sa vibrantă, dar plantația de cafea avea să mă uimească în cu totul alt mod. Eram pregătită să descopăr mai mult, să simt, să trăiesc și să mă pierd în acest Univers al cafelei, al aromelor și al poveștilor care încă nu fuseseră spuse.

O tânără zâmbitoare, cu o expresie care părea să ascundă un secret bine păzit, mi-a solicitat cartonașul primit și ne-a spus să o urmăm.

Gesturile ei erau pline de energie calmă, ca și cum fiecare mișcare ar fi fost atent orchestrată. Ne-a condus prin acea grădină plină de arbuști, iar acolo, în semiumbră, într-o cușcă, mi-a arătat o creatură micuță, care semăna cu o vulpe leneșă, tolănită pe o improvizație suspendată din tavan.

„– Acesta este *Luwak*, cel care produce cafeaua faimoasă,” a spus ea, arătând spre animalul care părea complet dezinteresat de prezența noastră.

Am privit creatura adormită, întrebându-mă dacă știa cât de multă atenție i se acorda. Ce-o fi gândind despre oamenii care veneau să-i admire „opera de artă”? Era amuzant și, totuși, fascinant.

Fata ne-a povestit legenda faimoasei „*Kopi Luwak*”: boabele de cafea sunt ingerate de animal, trec prin sistemul său digestiv și sunt apoi excretate, devenind ingredientul de bază al uneia dintre cele mai scumpe cafele din lume.

Mi s-a părut bizar, dar interesant. Era o lecție subtilă despre cum ceva aparent neînsemnat poate căpăta valoare atunci când este privit dintr-o altă perspectivă.

Ajunsa în fața unor tăvi uriașe cu boabe de cafea, m-am simțit ca un copil în fața unui bol cu bomboane. Am avut un impuls irezistibil de a gusta din ele.

„– Nuuu, nu sunt curate,” a spus fata, oprindu-mă la timp, cu o expresie ușor uluită. „Și nici nu sunt bune. O să te las să guști boabele abia la ultimul stadiu, înainte de măcinare.” Mi-a explicat rapid, râzând încurcată: „Boabele acestea nu sunt decorticate încă – acum sunt doar un 'poo' – un mic răhățel de vulpiță adormită.”

Am izbucnit în râs, conștientă că eram, probabil, prima persoană care încercase să mănânce boabe de cafea „crude” dintr-o plantație de lux.

Ketut m-a privit uimit, dar în ochii lui am surprins o scânteie care mi-a spus mai mult decât orice cuvânt. Era o combinație de surprindere și admirație – ca și cum spunea: „*Această femeie e ceva deosebit.*”

Însă curiozitatea mea nu cunoștea limite.

„Ce-ar putea fi atât de rău?” m-am întrebat, chicotind de propria mea aventură culinară. Am avut chiar un impuls filosofic: „*Sigur enzimele din stomacul vulpiței contribuie cumva la magia aromei finale.*”

Poate că, în fond, fiecare experiență – oricât de bizară ar fi – are un strop de poezie, o magie pe care o poți simți doar dacă o accepți cu toată inima.

Pentru o clipă, m-am simțit ca un copil neastâmpărat care tocmai a făcut o prostie, dar care a reușit, cumva, să câștige admirația tăcută a celor din jur.

Și poate că asta e, de fapt, magia momentelor absurde: ele creează poveștile care merită trăite și povestite. Iar eu, în acel moment, știam că tocmai îmi scriam una dintre ele.

După ce am urmărit boabele de cafea trecând prin spălare, decorticare și uscare, a venit momentul prăjirii – partea care părea să aibă un farmec aparte.

M-am trezit în fața unei plite improvizate, grea și arsă de timp, ca un artefact adus direct dintr-un trecut îndepărtat. În fața ei, m-am simțit dintr-odată ca un copil în bucătăria bunicii, unde totul avea un ritm diferit – încet, autentic, fără grabă.

Focul mocnea sub plită, hrănit de lemne groase care trosneau ușor, iar căldura mă învăluia, încălzindu-mi obraji. Mirosul a fost cel care m-a cucerit cu totul – un amestec de fum și aromă crudă, amară, de cafea care începea să prindă viață. Aerul vibra ușor, iar în acel moment, timpul părea să încetinească, de parcă fiecare etapă a acestui proces avea propria semnificație, propriul său ritm.

Era ca și cum m-aș fi transportat într-o lume unde totul era manual, intim, lipsit de graba impersonală a mașinilor moderne. O lume în care fiecare mișcare era încărcată de răbdare și pasiune.

Chiar și plita de fontă părea să spună o poveste – o poveste despre mâini care au lucrat cu grijă și despre tradiții care refuză să dispară – ca o ceremonie, parte a unui ritual străvechi.

Era ceva magic în această bucătărie improvizată, o magie care părea să locuiască în fiecare detaliu. Ustensilele rudimentare, uzate de trecerea timpului, păreau să poarte urmele meșteșugurilor vechi, povești nespuse despre muncă, dedicare și grijă.

Totul avea un aer de autenticitate aproape sacră, iar simplitatea locului îți transmitea o liniște aparte, ca și cum fiecare obiect își cunoștea locul și scopul.

Până și scaunele mici din lemn, șlefuite de greutatea atâtor trupuri care s-au odihnit pe ele, păreau să-mi spună propriile lor povești. Aveau acea patină unică a lucrurilor care au văzut mai multe vieți decât pot cuvintele să exprime, un fel de martori tăcuți ai trecerii timpului.

Ketut era lipit de mine, mai fidel decât o umbră, urmărindu-mă cu o curiozitate amestecată cu grijă.

În negrul hainelor lui, părea desprins și el dintr-o poveste, ca un personaj secundar care, cumva, îți fură privirea. Pentru o clipă, m-am simțit ca eroina unui film – iar el, „bodyguardul” meu devotat, veghindu-mă atent, gata să vadă ce nebunie voi inventa în continuare.

În ochii lui se citea când uimirea, când amuzamentul, ca și cum fiecare pas pe care îl făceam era o mică aventură care își merită așteptarea.

Invitată să particip la procesul de prăjire, mi s-a pus în mână o lingură lungă de lemn, iar pe cap mi-au așezat un coif haios. Mă simțeam mai degrabă ca o vrăjitoare pregătind o poțiune magică decât ca o turistă dornică de aventură.

„O mătură mai îmi lipsea,” am gândit distrată, cu zâmbetul ascuns sub bărbie.

Plita din fontă, grea și încinsă, părea să fie inima vie a bucătăriei improvizate. Flăcările dansau frenetic sub ea, aruncând umbre jucăușe pe chipul meu, iar căldura îmi îmbrățișa pielea cu o intensitate care aproape că te făcea să tresari.

M-am aplecat deasupra ei, hotărâtă să nu cedez, și am început să învârt boabele de cafea *Luwak*, mișcându-le ritmic într-o direcție doar de mine știută, de parcă interpretam un ritual antic, pierdut în negura vremurilor.

Boabele crude, palide la început, se transformau sub ochii mei, căpătând treptat un maro intens, aproape negru. Era ca și cum le priveam renașterea, momentul lor de apogeu.

„– Vrei poze? Video?” m-a întrebat fata care mă îndruma, iar eu, cu zâmbetul unui copil fericit, am strigat entuziasmată:

„– Daaa!” Cum aș fi putut să refuz să immortalizez un asemenea moment? Am scăpat repede geanta în mâinile lui Ketut, care a oftat ușor, dar s-a conformat fără să comenteze.

Am ales un scăunel mic din lemn, dar când m-am așezat, am simțit cum echilibrul îmi joacă feste – avea doar trei picioare!

M-am redresat în ultima clipă, iar toată lumea a izbucnit în râs. Așezată într-un echilibru precar și învârtind de zor în tava uriașă, eram în elementul meu.

Într-un mod bizar, scena asta mă făcea să mă simt protagonistă a unui film despre cafeaua indoneziană, parte dintr-un scenariu ce acum se scria pentru mine. Simțeam mirosul boabelor prăjite pătrunzându-mi pielea și sufletul, într-o perfecțiune greu de cuprins în cuvinte.

Dintr-odată, au apărut doi turiști indieni, oprindu-se brusc în fața mea și râzând cu poftă.

„– Pozele tale sunt super tari!” mi-au spus, iar eu le-am răspuns cu un zâmbet larg:

„– Mulțumesc! Dar fumul face toată magia...”

Am râs împreună, bucuroasă că am reușit să transform chiar și un moment banal într-o mică poveste.

Fumul gros mă învăluia ca o mantie invizibilă, aerul devenea greu de respirat, dar nimic din toate astea nu mai conta. Eram prea absorbită de moment – de bucuria pură a unei clipe care îmi părea deja atemporală.

Sunetul boabelor care se prăjeau pe plită, acel pocnet ritmic și liniștitor, îmi pătrundea în minte, în timp ce aroma lor intensă dansa în aer, alunecând ca într-un dans hipnotic. Era unul dintre acele

momente rare, care te consumă cu totul, în care te simți viu în fiecare celulă a ființei tale.

Dar, ca toate momentele frumoase, și acesta s-a risipit, ca un alt nor trecător.

Am privit plita pentru ultima oară, simțind cum magia se dizolvă odată cu mirosul de fum care începea să dispară.

M-am ridicat și am urmat-o pe fată mai departe, lăsând în urmă focul, plita și acea senzație de vrajă suspendată.

Știam că am trăit ceva unic, dar îmi acceptam deja efemeritatea – un alt fir din țesătura zilei.

Am ajuns în fața unei mașinării uriașe, cu o manivelă grea și lucioasă, de parcă fusese mângâiată de sute de mâini de-a lungul timpului. Părea un exponat scos dintr-un muzeu al unui alt secol, o relicvă care încă pulsa de viață. În carapacea metalică, boabele de cafea prăjite erau măcinate cu un sunet ritmic, monoton – sunet ce părea să vorbească într-un dialect secret.

M-a fascinat să văd cum, într-o lume dominată de tehnologie, aceste metode tradiționale își păstrau încă farmecul. Ah, deci există mai mult decât piua aceea uriașă – un întreg ritual al transformării cafelei, fiecare unealtă având un rol perfect în această poveste.

Fata m-a condus apoi spre o masă lungă, unde trei borcane mari din sticlă străluceau sub lumina blândă a soarelui. Fiecare borcan era plin cu boabe de cafea – *Robusta*, *Arabica* și faimoasa *Luwak*.

„– Poți să guști câte vrei,” mi-a spus ea, cu un zâmbet larg, în timp ce deschidea unul dintre borcane.

Ketut, cu o privire serioasă care încerca să-și mascheze amuzamentul, m-a urmărit cum mă îndreptam încântată spre borcane. Nu mai puteam să-mi ascund entuziasmul. M-am simțit exact ca un copil într-un magazin de dulciuri – atrasă irezistibil de micile boabe de cafea.

Am întins mâna, nerăbdătoare să gust din fiecare, ca și cum fiecare bob ar fi fost o mică comoară care mă aștepta să o descifrez.

Le-am pipăit textura – unele netede, altele ușor aspre – și le-am apropiat de nas, lăsând mirosul lor să mă învăluie. Apoi le-am gustat, un pic din fiecare, ca să pot spune că am explorat întregul Univers al cafelei.

Era ceva aproape ritualic în felul în care mă apropiam de ele, un moment de conexiune tăcută cu această „băutură” care unea lumea.

În timp ce degustam, cei doi turiști indieni ne urmăreau amuzați, râzând la entuziasmul meu copilăresc. Fata, zâmbind larg, le povestea despre episodul cu „poo”-ul de Civeta.

Am râs și eu cu ei, cu poftă, pentru că viața e prea scurtă ca să nu te bucuri de astfel de momente haioase – momente de eliberare, în care nu-ți mai pasă ce cred ceilalți.

Am lăsat boabele să se topească încet pe limba mea, iar gustul lor m-a învăluit complet. Era puternic, intens, cu o dulceață subtilă – ca însăși călătoria mea prin această țară exotică.

Era ca și cum poveștile lor, călătoria lor din uriașele plantații până aici, se contopeau cu propria mea experiență. O călătorie a transformării, a descoperirii, a întoarcerii la simplitatea lucrurilor care contează.

Lecția fetei ajunsese la final, dar ceea ce rămăsese în urma ei era mai mult decât o simplă lecție despre cafea. Era o amintire, un moment de bucurie pură, ceva ce voi păstra în suflet ca pe un talisman al acestei zile perfecte.

Și poate, dincolo de gustul cafelei, asta e adevărata esență a vieții: să colecționezi astfel de momente și să le porți cu tine oriunde te duci. Mici nestemate presărate pe poteca vieții.

În cele din urmă, am ajuns la adevărata degustare. Ne-am așezat pe terasa plantației, iar în fața mea, o ceașcă aburindă de „*Kopi Luwak*” părea să-mi dezvăluie noi povești. Gustul era complex, dulce, delicios – ca un mic secret spus în șoaptă.

Mi-am lăsat gândurile să plutească deasupra teraselor de orez, acea infinitate verde care se unduia ca o mare liniștită sub razele

blânde ale soarelui. Totul părea suspendat – un moment perfect în toată splendoarea lui.

Ketut stătea tăcut lângă mine, sorbindu-și propria licoare din ceșcuța delicată. În acea clipă, tăcerea noastră comună nu era stânjenitoare, ci reconfortantă – cuvintele nu își aveau rostul. Privirea lui pierdută și calmă reflecta tot ce simțeam și eu: o liniște care spunea mai multe decât ar fi putut vreodată să exprime vreun sunet.

Nu mai eram doi străini. Eram două suflete care împărtășeau acea clipă de magie într-un colț de lume uitat de timp.

„– O să-ți amintești ziua asta, Ketut?” l-am întrebat, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet liniștit, un zâmbet care spunea mai mult decât orice. Părea atât de evident că răspunsul era „da”, încât tăcerea lui a devenit un răspuns de sine stătător.

Când ne-am ridicat și ne-am îndreptat spre scuter, soarele arunca umbre lungi peste terasele de orez, iar aerul mirosea a pământ cald și a frunze trezite la viață.

Pe drum, vântul îmi flutura părul, iar soarele îmi încălzea chipul ca o mângâiere delicată.

Poate că ziua nu a decurs conform unui plan, dar tocmai asta i-a dat farmecul. Orice moment neplanificat e simplă bucurie pură. Iar astăzi, simțeam că am trăit cu adevărat.

Și ziua își continuă cursul ei firesc.

Swing Heaven

Am pășit pe teritoriul acestui loc cu inima deschisă, gata să simt fiorul aventurii.

Învăluită în noutatea fiecărei clipe, uitasem complet că inițial îmi dorisem să merg la cascadă, nu la „swing”. Dar în acel moment, nimic din asta nu mai conta.

Parcarea, care fusese goală la 7:25, se transformase într-o mare de oameni, scutere și mașini, un adevărat furnicar. Totul pulsa de

agitație, de parcă lumea se adunase aici pentru a prinde bilete gratuite la un spectacol ce promitea să schimbe vieți.

Fetele în rochii viu colorate, dansând în lumina soarelui, se mișcau printre oameni ca niște fluturi exotici. Culorile – galben, roșu, albastru intens – păreau să prindă viață în aerul fierbinte al dimineții.

Ketut, observând scena, mi-a sugerat să închiriez și eu o rochie.

„– Dă bine în poze,” a spus, zâmbind ușor.

M-am uitat în jur, absorbind agitația febrilă a oamenilor care așteptau, râdeau, își ajustau ținutele, fiecare încercând să-și creeze momentul perfect de glorie. Era ca și cum mă aflam într-o altă lume, o realitate suspendată, un loc de vis în care fiecare își căuta o bucățică de nemurire.

„Și eu vreau pozeee,” mi-am spus, lăsând entuziasmul locului să mă cuprindă. Dar apoi m-am oprit. Am privit din nou în jur, la toate acele fete care păreau să joace un rol scris pentru ele, și mi-am dat seama că poate nu aveam nevoie de o rochie pentru a simți cu adevărat această experiență. Poate că momentul era deja complet – exact așa cum era.

Am urmat-o pe fată, care mi-a arătat toate opțiunile – pachete, prețuri, promisiuni de experiențe memorabile. M-am oprit la cel complet, dar fără extraopțiuni: fără rochie, fără poze profesionale.

Mi-am spus că frumusețea unui loc ca acesta nu poate fi cumpărată. Nu poate fi immortalizată perfect într-o fotografie. Trebuie trăită, simțită, respirată.

Am pășit împreună cu Ketut în interior, iar ceea ce mi s-a dezvăluit în fața ochilor m-a lăsat fără suflare. Terasale de orez se întindeau nesfârșite, pierzându-se în zare, acolo unde se împleteau cu cerul ca într-un dans vechi și sacru. Verdele vibrant al orezului părea să pulseze sub lumina blândă a dimineții, iar fiecare terasă părea o treaptă spre un alt Univers.

„– Wow...” a fost tot ce am putut rosti.

Atât de simplu și, totuși, atât de sincer. În acel moment, m-am simțit mică, ca o frunză plutind pe un râu imens, dar, paradoxal, conectată la ceva infinit de mare, la ceva mai profund decât mine.

Era ca și cum pământul și cerul mă îmbrățișau deopotrivă, iar eu deveneam o parte din această armonie.

Ketut stătea alături de mine, tăcut, respectând uimirea mea. Pentru o clipă, nu mai exista nimic altceva – doar pământul, cerul și noi, pierduți în frumusețea unui moment perfect.

Leagănele păreau un vis devenit realitate pentru copilul adult din mine.

Fiecare leagăn mă aștepta, suspendat parcă între cer și pământ, ca o invitație la libertate pură.

Ketut, pragmatic și atent ca întotdeauna, m-a îndrumat spre cele mai libere, lăsându-mă să-mi aleg drumul printre ele.

Am încercat toate cele șapte puncte de atracție. Fiecare balans mă făcea să uit de timp. Lumea de sub mine părea suspendată, ca un vis care nu avea nevoie de nimic altceva decât de vânt și cer.

„Eu și Universul,” mi-am spus, zâmbind cu toată ființa mea.

Era acel gen de moment care te umple de o bucurie pură, copilărească, una care face toate granițele vieții să dispară. Și pentru acea oră, chiar am crezut că totul este posibil.

Ketut, mereu la datorie ca un bun gardian, a rămas aproape, ținându-mi bagajele. Era vegheat de priviri curioase – și poate ușor invidioase – ale celorlalți turiști.

Dar când a venit rândul ultimului leagăn, ceva neașteptat s-a întâmplat. Băieții care se ocupau de el mi-au spus că nu pot să mă dau singură, că e nevoie de două persoane pentru balans.

„– Pot să-l iau pe Ketut cu mine?” am întrebat, iar ei au dat din cap aprobator.

Reacția lui a fost ca un răsărit surprinzător – ochii i s-au luminat, iar fața i s-a transformat într-un zâmbet larg, autentic, ca al unui copil care primește un cadou neașteptat. În acel moment, Ketut nu mai era doar ghidul meu. Era parte din povestea mea, un personaj care trăia magia cot la cot cu mine.

Când ne-am așezat împreună pe leagăn și am început să ne balansăm, răsetele noastre s-au contopit cu vântul. În acele clipe suspendate, am simțit că magia locului ne îmbrățișase pe amândoi.

Pentru mine, bucuria era că trăiam magia; pentru el, că o descoperea pentru prima dată. Și poate că asta este esența celor mai frumoase momente – ele nu devin cu adevărat reale decât atunci când le împarți cu cineva.

Mult mai târziu, Ketut mi-a mărturisit că fusese prima lui experiență. Și abia atunci am înțeles importanța acelei zile.

Am plecat de la *Swing Heaven* cu inima plină, dar, undeva, o parte din mine rămăsese suspendată în bătaia vântului, pe unul dintre acele leagăne. Ora era 11:20, dar timpul părea să-și fi pierdut sensul acolo, între cer și pământ.

Știam că Ketut trebuia să ajungă la muncă la 12:30, așa că nu voiam să-i dau programul peste cap.

În fața resortului, i-am înmănat cei 150.000 IDR (45 lei), iar privirile noastre s-au întâlnit pentru o clipă, într-un schimb tăcut de recunoștință.

Ne-am luat rămas bun, promițându-ne că poate vom explora împreună și mâine, că poate va reuși să-și schimbe tura cu o colegă.

Dar n-a fost să fie. Seara, un mesaj de la el mi-a adus vestea – nu reușise să schimbe tura. Am simțit o ușoară undă de regret, dar am zâmbit, știind că ziua de azi fusese deja perfectă în felul ei.

Uneori, magia se întâmplă doar o dată – iar asta o face cu atât mai prețioasă.

Ajunsă în camera mea de la *Argasoka*, m-am cufundat în mesajele primite pentru filmările mele. Eram inundată de feedback-uri pline de entuziasm și curiozitate, dar cel mai mult mi-a plăcut că oamenii observaseră același lucru pe care îl simțisem și eu: acel spirit de aventură care îmi dăduse aripi toată ziua.

Restul după-amiezii l-am petrecut la piscină, lăsându-mi gândurile să plutească spre Ketut. Mi-am amintit de naivitatea lui, de

timiditatea care îl împiedicase să intre singur în plantația de cafea sau să încerce swing-urile.

Era înduioșător felul în care descoperea lumea alături de mine, ca și cum fiecare pas îi dezvăluia o nouă fereastră spre un Univers de posibilități.

Și atunci am înțeles – nu era vorba de bani. Era vorba despre barierele invizibile pe care ni le construim singuri, despre felul în care ne refuzăm uneori să trăim, pentru că ni se pare că nu ni se cuvine.

Seara a venit încet, învăluindu-mă într-o liniște adâncă, ca o mantie grea de catifea. Am luat cina și m-am așezat să scriu, gândindu-mă la ziua aceasta incredibilă, la cât de norocoasă eram să trăiesc toate acestea.

Mă simțeam încărcată de energie, ca și cum entuziasmul tinereții lui Ketut mi-ar fi fost împrumutat pentru o vreme, transformând fiecare clipă în ceva viu și vibrant.

Vecinii din căsuța alăturată s-au întors târziu, pe la 1:30, tulburând noaptea cu vocile lor, iar o slujbă în care numele „Maria” era repetat obsesiv răsună ca un ecou absurd.

Am zâmbit, amuzată de contrastul între solemnitatea cântului și mica lume de vis în care încă pluteam.

Deși obosită, somnul refuza să mă cuprindă. Mintea mea plutea încă printre amintirile zilei – legănatul deasupra lumii, râsul molipsitor al lui Ketut, senzația aceea pură că viața poate fi atât de simplă și minunată.

Am închis ochii și m-am imaginat din nou acolo, suspendată deasupra lumii. Zâmbind abia perceptibil, mi-am spus:

„Viața e doar o țesătură de clipe efemere. Iar azi am adăugat un fir care va străluci mereu în amintirea mea.”

„Viața nu este măsurată prin numărul de respirații pe care le iei, ci prin momentele care îți taie respirația.” – Maya Angelou

12

Unde duce rătăcirea

Luni, 31 iulie 2023

O dimineată superbă de luni, în care îmi permit luxul de a rămâne în pat, de a mă răsfăța în îmbrățișarea caldă a cearșafurilor, până când somnul își pierde din intensitate.

Dar realitatea nu lasă întotdeauna loc pentru răsfățuri îndelungate. O bătaie hotărâtă în ușă mă dă jos din pat.

Femeia de la curățenie, cu părul prins neglijent și mâinile muncite, mi-a aruncat o privire care părea să spună: „*Am treabă. Tu n-ai altceva mai bun de făcut decât să dormi?*” Rochia ei viu colorată încerca parcă să îmblânzească monotonia unei zile la fel ca oricare alta.

„– Dormiți mult, domnișoară... De unde sunteți?” m-a întrebat ea, în timp ce ridica cu agilitate cearșaful mototolit. Vocea ei era blândă, dar ochii o trădau – păreau mai obosiți decât corpul ei.

„– Din România,” am răspuns cu o voce somnoroasă, iar ea a înclinat capul, ca și cum ar fi încercat să plaseze pe hartă un loc pe care nu-l mai auzise niciodată.

„– Frumoasă țară, cred. Nu că am ieșit vreodată de pe insulă. Dar lumea e mare, nu? Voi, turiștii, aveți viață frumoasă,” a spus, scuturând pernele de parcă ar fi vrut să alunge și praful, și o umbră de dor neîmplinit. Privind-o, am realizat:

„*Praful e ca gândurile – mereu revine. Și totuși, îl ștergem iar și iar.*” Era precum o revelație, apărută brusc în fața mea...

Verific ceasul: 10:30.

Cu un oftat, mi-am spus că azi nu e timp pentru vise târzii. Ea habar nu avea că am stat pe social media până târziu, urmărind oameni pe care nu-i cunosc și răsfoind viețile altora ca pe un jurnal de noapte târzie. Ei bine, se pare că unele zile încep fără a fi întrebate.

Cu pași leneși, ies pe terasă, lăsând-o să-și vadă de treabă. În timp ce fredona ceva necunoscut, o melodie care părea să alunge tăcerea, m-am întreat dacă fiecare dintre noi își are propriul ritual pentru a înfrunta ziua.

E o zi fără planuri, o zi în care singura mea misiune este să mă bucur de necunoscut.

Îmi arunc privirea pe ofertele de rafting și ATV, încercând să mă conving că mă așteaptă aventura zilei. Prețurile, însă, îmi șoptesc altceva. Decid să ies în căutarea unei oferte mai bune – e ceva plin de satisfacții în a negocia cu viața.

Purtând o rochiță lejeră care dansează pe mine la fiecare pas, pășesc cu încredere dincolo de poarta resortului. Primul contact este cu o agenție care îmi oferă prețuri rigide și cuvinte reci. Femeia din spatele biroului pare mai interesată de treburile ei decât de a-mi vinde un vis.

„Nu, mulțumesc,” îmi spun în gând, dar decid să o las să-și spună povestea. Îmi oferă un mic discount, sperând să mă atragă. Totuși, 400.000 IDR (120 lei), pentru o oră și jumătate de rafting, mi se pare un pic cam mult. Cu toate acestea, îmi dau seama că uneori oamenii se mulțumesc să ofere ceea ce cred ei că avem nevoie, nu ceea ce căutăm cu adevărat.

Mă plimb de la o agenție la alta, simțind că orașul îmi șoptește propriile secrete la fiecare colț. Aerul purta mirosuri amestecate: bețișoare parfumate din temple și aroma dulceagă de satay proaspăt.

După vreo două ore, ajung într-o cafenea – un refugiu al gândurilor mele, unde mirosul cafelei proaspete îmi readuce energia, cuprinzându-mi nările ca o îmbrățișare reconfortantă, iar omleta din fața mea părea mai mult o paletă de culori decât un mic dejun.

Zâmbesc ironic și dau la o parte legumele care îmi fură din simplitatea acestui moment. Muzica, abia auzită, se strecura printre mese, ca un fir invizibil care leagă toate poveștile de aici.

Era o muzică dulce, care îmi aducea aminte că, uneori, cele mai frumoase momente sunt cele care te găsesc nepregătit.

Timpul pare să încetinească. Din stradă se auzeau motoarele scuterelor, zgomotele lor amestecându-se cu chicoteli de copii și cântecul monoton al unei vânzătoare ambulante.

Ies din cafenea, lăsând în urmă aroma reconfortantă a cafelei, și mă pierd din nou în străzile Ubudului, urmând un traseu neplanificat care pare să mă conducă, inevitabil, spre ceva ce nu știu că aștept.

Pe una dintre plăcuțele publicitare, descopăr o ofertă mai ieftină pentru rafting – doar 250.000 IDR (75 lei).

În mintea mea apare brusc ideea: „Uite, viața chiar îți oferă ceea ce cauți, dacă ai suficientă răbdare să aștepți.”

Pornesc cu pași hotărâți către adresa indicată de GPS și cu sufletul plin de bucuria descoperirii. Drumul era străjuit de clădiri vechi, cu fațade crăpate, iar dalele de piatră se simțeau fierbinți sub pașii mei.

Dar când ajung la destinație, agenția e închisă. Ușa cu un lacăt mare pe ea, sticla prăfuită care reflectă lumina amiezii și un afiș vechi și parțial sfâșiat, care flutură ușor în bătaia vântului – toate îmi dau senzația că am ratat ceva. Este un sentiment ciudat, de așteptare împletită cu dezamăgire, ca și cum speranțele mele ar fi fost închise înăuntru, lăsate în voia hazardului.

Îmi așez trupul obosit pe bordură, iar mintea începe să danseze în necunoscut – iar așteptarea devine un fel de conversație tăcută cu mine însămi, un dialog fără prea multe răspunsuri.

„Acum ce fac? Nu vreau să dau 400.000 IDR pentru ceva ce pot avea cu 250.000 IDR,” îmi spun, în timp ce privirea mea se pierde în depărtare. În tăcerea aceasta adâncă, parcă timpul se dilată, iar eu mă simt suspendată între dorința de a obține ceea ce vreau și incertitudinea răspunsului.

Bordura fierbinte îmi ardea coapsele prin materialul subțire al rochiței, dar m-am lăsat în voia celui disconfort.

Poate că, uneori, e bine să simți ceva concret, chiar și atunci când sufletul pare suspendat în necunoscut.

Gândurile îmi dansează dezordonat pe pavajul străzii.

Privesc în jurul meu, parcă pentru prima dată de când m-am așezat. Câteva ambalaje goale sunt purtate de vânt. Un câțel mă privește cu ochi calmi de la o distanță de câțiva metri, parcă curios de popasul meu pe strada lui... Voci de copii se aud de undeva, ca niște sunete venite dintr-un trecut îndepărtat.

Și brusc, mă întreb: „Ce caut, de fapt? O ofertă bună de rafting? Sau poate ceva mai profund – un sens ascuns al acestui rătăcit aparent întâmplător prin oraș? O scuză să pierd timpul, până când sufletul meu găsește răspunsuri pe care nici măcar nu știu că le caut?”

Sau poate, fără să-mi dau seama, caut doar să mă întâlnesc pe mine însămi, acolo unde nu sunt planuri și totul este incertitudine.

Poate că, rațional, mă prefăceam că tot ce vreau e o ofertă bună de rafting, dar o altă voce, mai profundă, mă îndemna să rătăcesc fără țință, ca și cum răspunsurile veneau doar atunci când încetai să le cauți.

În colțul ochiului, zăresc numărul de telefon scris pe o hârtie jerpelită, lipită de geam, un detaliu ce pare trimis de Univers într-un moment crucial, ca un fir de speranță care să-mi arate calea. Îmi scot telefonul și trimit un mesaj pe WhatsApp, încăpățânându-mă să cred că cineva va răspunde.

Nimic.

Tăcerea mă învăluie ca un voal subțire, iar zgomotele orașului se topesc într-o absență completă. În această liniște, mă simt invizibilă, pierdută în agitația lumii din jur.

Telefonul părea mai greu în palma mea, iar mintea mea juca scenarii – dacă nu răspunde? Dacă lacătul închis este răspunsul final?

Cățelul mă privea calm, fără să se miște, ca și cum ar fi înțeles dilema mea mai bine decât o înțelegeam eu. În prezența lui tăcută,

am găsit o formă subtilă de încurajare – un reminder că uneori răspunsurile vin atunci când pur și simplu stai în loc și aștepți.

„*Are el habar de dilema mea oare?*” Zâmbesc gândului, de parcă acesta e momentul în care chiar înțeleg... e timpul să plec.

Și totuși, exact în momentul în care îmi ridic privirea și sunt gata să mă ridic, telefonul vibrează ușor în palma mea. Un răspuns.

Întotdeauna, tocmai în clipa în care renunți la a mai cere, viața îți oferă ceea ce ai nevoie. E ca și cum Universul ar fi așteptat să vadă dacă pot renunța la control, înainte să-mi dezvăluie ceea ce căutam.

Vibrația aceea mi-a trezit toate simțurile, ca o șoaptă discretă care îmi spunea că sunt văzută, auzită. Mâna mi-a tremurat ușor când am deschis mesajul – simplu, direct, dar plin de promisiuni.

„– Da, mâine la 9:00.” Câteva cuvinte și tot Universul meu se schimbese. Ca și cum întreaga zi, cu toată incertitudinea ei, fusese justificată de această mică promisiune. Îmi dau seama că momentul acesta va rămâne cu mine – nu pentru ceea ce va urma, ci pentru lecția învățată despre răbdare și acceptare.

Mai schimb câteva mesaje cu acea persoană invizibilă de dincolo de ecran, pentru a stabili detaliile, iar când mă ridic de pe bordură, simt cum sângele îmi curge din nou prin vene, ca și cum așteptarea m-ar fi făcut să îngheț.

„*Am obținut ceea ce am vrut,*” îmi spun în gând, un zâmbet ușor luminându-mi chipul. „*Și chiar dacă a trebuit să aștept, totul a meritat.*”

Fericită și ușoară, mă îndrept către resort, purtând în suflet încă o lecție pe care mi-a dăruit-o viața.

Întoarsă în camera mea, îmi deschid laptopul și încep să scriu, încercând să prind acele fire invizibile care leagă momentele zilei într-o tapiserie unică.

Seara se așterne blând, iar cartofii prăjiți și burgerul – aparent banali – devin un ritual tăcut al bucuriei simple.

E liniște. Terasa îmi oferă un spațiu unde pot respira și mă întreb unde sunt maimuțele care obișnuiau să apară, acele mici creaturi care îmi amintesc că niciodată nu suntem cu adevărat singuri.

În timp ce privesc cerul, îmi dau seama că am mai făcut un pas spre necunoscut.

Azi mi-am prelungit cazarea cu încă trei nopți, pentru că... încă nu știu încotro să mă îndrept.

Și poate că răspunsul nu e important, poate că destinația nu e decât o scuză pentru a descoperi.

„Poate,” îmi spun, *„că frumusețea adevărată se găsește în felul în care ne lăsăm purtați de vânt, fără a ne teme de direcție.”*

Acolo, printre stele, imprevizibilul își croșeta încă o poveste. O poveste pe care aveam s-o descopăr mâine.

Târziu, intru în camera mea și mă privesc în oglindă – văd reflexia unei femei care învață, în sfârșit, să trăiască. Zâmbesc, pentru că știu că imprevizibilul nu e un inamic, ci un aliat tăcut al aventurii mele. Și atunci îmi dau seama că tocmai aici, în necunoscut, își găsește magia puterea de „a fi”.

Da...

Poate că magia nu stă în planuri, ci în felul în care te abandonezi imprevizibilului.

Poate că adevărata frumusețe a vieții e să nu știi unde vei ajunge, dar să fii împăcat cu asta.

Noaptea mă îmbrățișează încet, iar în întunericul ei simt cum un fir invizibil leagă toate momentele trăite. Stelele păreau să șoptească povești care nu aveau nevoie de cuvinte, iar tăcerea lor m-a învățat că, uneori, răspunsurile sunt mai frumoase când rămân necunoscute.

Viața mea își scrie povestea, iar eu sunt doar condeii ei.

„A trăi este cel mai rar lucru din lume. Majoritatea oamenilor doar există, atât.” – Oscar Wilde

13

Învingând curenții fricii

Marti, 1 august 2023

M-am trezit înainte ca alarma să sune, ca și cum entuziasmul zilei mi-ar fi trezit fiecare celulă din corp.

Planul era clar – rafting – dar gândul mă tulbura. Rafting era un cuvânt care îmi aducea fiori reci de frică și valuri de entuziasm deopotrivă.

Sub straturile acelea de curaj care mă împingeau înainte, se ascundea o neliniște tăcută, dar persistentă.

Apa. Necunoscutul.

Era un duel între dorința de aventură și vocea aceea șoptită, care îmi amintea: „Nu ai fost niciodată o mare prietenă a apei.”

Apoi mi-am spus, aproape cu forța: „Ce poate fi atât de rău în a merge pe un râu?” Însă întrebarea rămânea suspendată în aer, fără răspuns.

La ora 9:00 am ieșit din hotel și am salutat-o zâmbind pe doamna de la recepție.

Ea, ca de obicei, nu a ratat ocazia să mă întrebe dacă aș dori să mă înscriu la un tur organizat. I-am refuzat oferta cu un zâmbet politicoș, știind deja că prețurile afișate în pliantele ei erau mult peste ceea ce descoperisem eu, explorând pe cont propriu.

La 9:10, o mașină neagră, un fel de jeep robust, a oprit în fața hotelului, iar doi tineri au coborât cu pași grăbiți.

M-am apropiat de ei și, cu o voce hotărâtă, le-am spus numele meu. Au răsfoit un carnețel, unde numele „Yda” era încercuit cu roșu.

Am aflat mai târziu motivul: eram singura care nu achitase în avans turul.

În mașină, am salutat rapid grupul.

Râsetele celorlalți umpleau spațiul strâmt, dar în mine nu era liniște.

Trei tineri australieni, cu glume spontane și o relaxare contagioasă, păreau să trăiască aventura ca pe o simplă distracție. Cele două fete spaniole, îmbrăcate sumar, chicoteau entuziasmate, gesticulând într-o spaniolă rapidă.

Eu, pe de altă parte, simțeam o tensiune crescândă. Priveam râsetele lor ca printr-un geam, de parcă eram doar un spectator la propria aventură.

Pentru mine, era un nou test, dar ei păreau să trăiască în propria lor ușurință, nepăsători la orice umbră de teamă.

În scurt timp, mașina a luat viteză, iar drumul șerpuia printre peisaje ce păreau desprinse dintr-o poveste uitată. După aproximativ 20 de minute, am ajuns la punctul de înregistrare pentru rafting – o parcare imensă, bântuită de un aer de așteptare, aproape goală.

Am traversat drumul și am intrat într-o clădire improvizată, ce arăta ca un depozit vechi, plin de echipamente de rafting împrăștiate haotic, și o masă lungă de lemn, unde am fost invitați să ne așezăm.

Am primit instrucțiunile, iar momentul a avut o solemnitate ciudată, de parcă fiecare cuvânt era un legământ cu aventura ce urma să vină.

Ne-au cerut să ne lăsăm toate bagajele acolo. Două dintre fete și-au păstrat doar costumele de baie, gata de confruntarea cu apele.

Eu, însă, am rămas cu pantalonii scurți și tricoul pe mine, simțind că mă protejează de necunoscutul ce urma să se dezvăluie.

Totul mi se părea ireal, un tablou în care urma să fac primul pas către aventura aventurilor. În stomac, un nod de emoție îmi amintea de vechile mele temeri.

Pe drum, frica mea s-a strecurat pe nesimțite, la fel ca fumul gros care invadea camioneta. Era ca un vechi inamic, un musafir nepoftit care îmi cunoștea deja slăbiciunile.

„Ce se întâmplă dacă barca se răstoarnă?” m-am întrebat.

Întrebarea plutea în mintea mea, alături de o teamă viscerală ce părea să nu dispară niciodată. Întrebarea părea simplă, dar răspunsurile au început să vină ca niște flashback-uri: copilăria mea, acele momente în care doar priveam apa și senzația apăsătoare că nu sunt suficient de bună, nici măcar pentru o piscină.

Respirația mi se tăia doar la gândul că apa rece mi-ar putea înghiți corpul. Mă întrebam de unde venea frica asta, dar poate nu conta. Tot ce simțeam era nodul din stomac și greutatea lui, ca un simbol al provocării care mă aștepta.

Emoțiile mi se amestecau ca într-o primă zi de școală – necunoscutul stătea la pândă, iar eu eram doar o exploratoare curajoasă, dar nesigură.

Am primit echipamentul necesar: niște căști galbene de protecție, care ne transformau într-un fel de mineri improvizați, și lopeți mari pentru vâslit, de parcă ne pregăteam pentru o expediție pe altă planetă. Abia reușeam să țin lopata în mână, greutatea ei dându-mi senzația că aveam în față un obstacol pe care trebuia să-l înfrunt.

O camionetă veche, scoțând un fum gros, a apărut în fața noastră. Ne-au îmbarcat pe toți în ea, fiecare cu casca și lopata proprie. Drumul părea să se întindă la nesfârșit, fiecare secundă accentuând disconfortul căștii care îmi încălzea scalpul, în timp ce fumul dens îmi invadea nările.

În cele din urmă, am ajuns într-o altă parcare, la fel de pustie și de ciudată. Am coborât cu mișcări lente, ca niște mineri ce se pregăteau să intre în subteran. Ni s-a spus că avem de parcurs, pe jos, un traseu de vreo 25 de minute până la râu.

M-am surprins zâmbind, simțind un fel de solidaritate cu ceilalți. Păream o mică armată improvizată – iar fetele în costume de baie și

căștile galbene erau un spectacol hipnotic, dar perfect regizat de o mână invizibilă.

De câte ori le întâlneau privirile, le zâmbeam cu toată sinceritatea, ca și cum eram parte dintr-un secret împărtășit.

Nici n-am avut timp să ne tragem sufletul când o altă camionetă a oprit lângă noi, iar alți șase tineri s-au alăturat grupului.

Am pornit împreună pe cărăruie, ca într-o procesiune stranie, trecând prin lanuri de orez de un verde strălucitor, printre livezi de bananieri și păduri atât de dese încât cerul abia se mai întrezărea printre frunzele înghesuite.

Când am început să coborâm pe drumul abrupt, cu scări alunecoase, am simțit un fior. Parcă ne îndreptam spre o bătălie, pregătiți cu lopețile noastre ca niște arme de apărare împotriva necunoscutului.

Pe măsură ce ne apropiam de râu, senzația de anticipare devenea palpabilă. Când am ajuns în sfârșit, am fost instruiți cum să vâslim, cum să ne ținem de sforile laterale și cum să reacționăm în fața imprevizibilului.

M-am urcat în barcă, așezându-mă lângă băiatul australian, în timp ce iubita lui îmi arunca priviri curioase.

Dar mintea mea țesea alte întrebări: „De ce mi-e așa frică de apă?” mă întrebam. „Oare este ceva în mine care refuză să se abandoneze?”

Și atunci mi-am amintit că „*viața e gânduri*”.

Și în acel moment, am decis să las toate fricile deoparte, să mă abandonez și să mă bucur de călătorie.

Și, dintr-o dată, povara se evaporase, ca un nor trecător.

Când barca s-a desprins ușor de mal, am simțit cum râul m-a luat în stăpânire. La început, fiecare mișcare părea forțată, fiecare val îmi amintea cât de fragilă eram în fața naturii. Dar apoi, ceva s-a schimbat. Un strop rece mi-a lovit fața, ca o palmă care alungă gândurile. Măinile mele țineau lopata, dar corpul meu părea să danseze după voia apei.

Râsetele celorlalți răsunau ca o muzică de fundal, iar eu, pentru prima dată, m-am simțit parte din ceva mai mare. Nu mai eram o străină într-un mediu ostil – eram un fir din pânza râului, lăsându-mă purtată de curent.

A fost, fără îndoială, una dintre cele mai intense experiențe pe care le-am trăit vreodată.

Râul Ayung, cu toată sălbăticia lui, m-a învăluit în povestea sa – liane ce se întindeau ca niște brațe încordate, sculpturi antice săpate în piatră, cascade ce cădeau de la înălțimi amețitoare și curbe de râu care păreau să sfideze orice lege a naturii.

În acele clipe, am simțit că mă aflu într-o altă lume, într-un Univers paralel.

Ne-am oprit la o cascadă, unde am râs și ne-am bătut cu apă ca într-un ritual inițiativ. Era ca și cum fusesem invitați să participăm la o sărbătoare a vieții, o celebrare a existenței. Am simțit cum râul ne boteza, ne primea în tainele sale și, în râsetele acelea zgomotoase, parcă ne pecetluia apartenența la momentul acela unic.

Hainele îmi erau îmbibate de apa rece, pantalonii scurți erau grei și parcă trăgeau în jos, dar nu mai conta. La fiecare hop sau cotitură, ne prindeam cu forță de frânghiile groase, ca și cum de ele atârna întreaga noastră existență.

Când barca se lovea de stâncile ascunse sub apă, am înțeles că râul avea propria lui voință, că fiecare colț ascundea o capcană menită să ne împiedice să ajungem de cealaltă parte.

Cădeam în ritmul râului, ținându-ne cu înverșunare să nu zburăm, râzând în hohote la fiecare bam-bam de funduri izbite de barca de plastic,acompaniate de chiote de bucurie și de acea senzație de furnicături pe piele, când frica se transformă în adrenalină.

Ne-am bucurat de fiecare strop rece de apă care ne invada.

Pădurea ne veghea de pe margine, un martor tăcut al aventurii noastre, grandioase și plină de mister.

În momentele acelea, am simțit din nou acea conexiune profundă cu natura, cu râul, dar și cu oamenii din jurul meu.

Din mijlocul râului, priveliștile se desfășurau precum o pânză pictată: sate pustii, urmate de așezări luxoase agățate pe stânci, iar la un moment dat, un pod suspendat, de pe care oamenii ne priveau și ne filmau, ca pe niște jucării abandonate în voia valurilor.

A fost o experiență la care nici nu am visat, într-un ritm perfect, o zi în care frica mea de apă a fost învinsă de bucuria de a trăi.

Și nu, nu am mai simțit acea strângere de gât la gândul că aș putea cădea în apele tulburi ale râului. Eram parte din râu, din pădure, din râsete, și fiecare minut a fost o victorie a vieții trăite din plin.

Am parcurs aproximativ 12 kilometri, în două ore care au zburat ca un vis. Când am ajuns la destinație, ni s-a dat voie să înotăm lângă barcă, dar am ezitat.

Frica revenise, tăcută și perfidă, exact când credeam că o învinsesem. Apa, care mai devreme părea prietenoasă, devenise din nou un teritoriu necunoscut. Era ca un prieten vechi care îți întoarce spatele fără avertisment.

Stăteam pe marginea bărcii, uitându-mă în râu.

Vedeam cum ceilalți se aruncau cu ușurință, râzând, plutind în apă ca niște copii eliberați de orice grijă. Dar eu? Picioarele îmi erau ținute parcă în acea barcă, ca și cum un lanț invizibil mă ținea pe loc. Nu era apa care mă speria acum, ci faptul că trebuia să renunț la control.

Îmi atingeam vârfurile degetelor de apă, simțind răcoarea ei, dar și greutatea deciziilor nespuse.

„Nu ești pregătită încă,” mi-am spus. Și mi-am permis să accept asta. Uneori, lupta nu e să treci peste frică, ci să o privești în ochi și să spui: „Nu azi, dar curând.”

Râul, cu sălbăticia și imprevizibilitatea lui, mi-a arătat că viața nu poate fi controlată – ci doar trăită. Uneori blând, alteori dur, râul te provoacă să-i accepți ritmul. Frica era acum parte din mine, la fel ca râul. Nu trebuia să o alung, ci doar să o accept.

Am ajuns la ponton și am urcat treptele abrupte prin pădure, simțindu-mă obosită, dar fericită.

La baracă, am primit un prosop, am făcut duș și mi-am schimbat hainele ude. La etajul clădirii, într-un restaurant improvizat, m-am bucurat de o masă caldă, deși mintea îmi era încă la acea călătorie pe apă.

„Am reușit”, mi-am spus, zâmbind în sinea mea. „Am înfruntat o teamă, am trăit o aventură. Poate că asta înseamnă să fii cu adevărat viu.”

Poate nu scăpasem complet de teama mea, dar, cu fiecare zi și fiecare mic pas, mă apropiam de visul meu: *să nu-mi mai fie frică de apă... deloc!*

Ajunsă în liniștea camerei mele, m-am întins pe pat, simțind cum toate emoțiile zilei încă îmi curg prin vene. Am închis ochii, iar acele momente de rafting au început să se deruleze în mintea mea, ca un film pe care nu aș vrea să-l uit niciodată.

Îmi amintesc râsetele, stropii de apă, vibrația bărcii la fiecare cotitură și cum inima îmi bătea la unison cu valurile. Trupul meu pare încă în mișcare, plutind pe un râu invizibil de adrenalină, de parcă valurile mă leagănă încă într-o îmbrățișare continuă.

Simt greutatea plăcută a oboselii, ca o pătură caldă care mă învăluie. Fiecare fibră a corpului îmi vibrează încă, dar este o vibrație dulce, o amintire vie a unei zile în care mi-am depășit propriile temeri. Cu fiecare clipă, simt cum energia zilei se dizolvă, cum adrenalina se transformă în liniște, iar ochii mi se închid încet.

Înainte să adorm, un gând îmi străbate mintea:

„*Dacă toate fricile sunt doar bariere iluzorii, cum le-aș putea cuceri de acum înainte?*”

Și cu această întrebare lăsată să plutească în eter, am adormit, purtată de valurile viselor într-o lume unde gândurile nu mai au cuști.

M-am trezit, plutind încă între starea de vis și realitate, dezorientată de senzația dulce a somnului de amiază. Când am deschis ochii, o oră întreagă parcă se scursese în alt timp, iar un zâmbet mi s-a așternut pe buze la amintirea turului de rafting de

astăzi. Eram ca o barcă rătăcită, dar iată-mă, am reușit să găsesc curentul potrivit, să mă las purtată de mirajul zilei.

Privirea îmi cade pe afișul cu ATV-ul de pe noptieră, care mă ispitește parcă mai seducător decât orice bărbat chipeș ar fi putut-o face vreodată.

Așa că știu deja că ziua îmi rezervă o nouă provocare: găsirea unui tur accesibil cu ATV-ul.

După ziua de astăzi, simt că am prins „cheia” acestor aventuri. Nu e nevoie să mă grăbesc, ci doar să fiu tenace, să las timpul să curgă, să mă încăpățânez puțin dacă e nevoie.

Adevărata aventură nu e doar călătoria în sine, ci răbdarea de a-i descoperi toate fațetele, cu încrederea că, în final, totul va căpăta sens.

Pe la ora 15:00, îmi pun ochelarii și ies din cameră, pregătită să caut o nouă doză de adrenalină.

Și așa începe... din nou.

Repet experiența de ieri, dar într-o altă lumină. Prețul turului cu ATV este același peste tot – 500.000 IDR (150 lei). Mă simt prinsă într-un fel de buclă temporală, mereu în același punct, așteptând ca ceva să se schimbe, să se întâmple o minune.

Știu deja că aventura nu înseamnă să găsesc răspunsurile imediat, ci să continui să întreb. Să fiu răbdătoare cu mine însămi.

Mă îndrept cu pași mecanici către acea femeie de la care încerc să obțin turul. E a treia oară când mă opresc la ea și tot ceva din mine mă împiedică să iau o decizie. Ceva energetic, aproape imperceptibil, îmi spune să nu o fac. Și de fiecare dată mă îndepărtez, cu un sentiment ciudat că mă atrage, dar nu e ceea ce am nevoie.

Îmi amintesc că ar fi bine să scot niște bani și mă opresc la un ATM. Îmi iau două croissante din market, ca să le am la îndemână în cameră pentru momentele de poftă de ceva dulce.

Timpul trece încet, aproape la fel ca oamenii pe lângă care mă perind. Unii îmi zâmbesc, alții par să nu mă vadă. Aproape că se

întunecă, și pașii mei mă poartă înapoi spre cazare, conduși de un instinct care pare mai presus de mine.

În lumina serii, oamenii își caută un loc pentru cină, agitați, dornici de noi experiențe, în timp ce eu trăiesc o liniște adâncă, o liniște care prevestește ceva.

Se simte în aer.

Îmi cumpăr un cornet de înghețată și, pierdută în gânduri, îl savurez în timp ce merg.

Eram la mijlocul drumului către resortul meu, printre cotiturile șerpuitoare ale străzilor din Ubud și gândurile mele erau departe. Și atunci o văd pe ea.

Esther.

E acolo, la câțiva metri în fața mea, neatentă, la fel de pierdută în propria ei lume ca și mine. În acea fracțiune de secundă, am decis să o abordez. Ar fi fost atât de ușor să trec pe lângă ea, să ne ignorăm reciproc existența. Dar n-am făcut-o.

Ceva din mine îmi spunea că nimic nu-i întâmplător.

Eram menite să ne „intersectăm”, chiar dacă atunci nu știam asta. Dar o simțeam. Uitasem complet că o întâlnisem în acea seară în club, prinsă cu unicitatea fiecărei zile.

M-am oprit brusc, în fața ei.

„– Hello!” i-am spus.

Esther mă privește surprinsă, ochii ei încă visători se întorc la realitate.

„– Aaa... hello...”

„– Ce faci?” o întreb.

„– Oooo, ce chestie, să ne întâlnim așa,” îmi răspunde ea zâmbind. „Tocmai am ieșit de la un curs de yoga și merg să mănânc o pizza.”

„– Super. Unde mergi?”

„– E un local mai încolo, au pizza bună și la un preț decent.”

Esther îmi zâmbește, vizibil uimită de întâlnirea noastră neașteptată, de parcă nu reușea să-și revină. Eu, cu ochii încă asupra cornetului de înghețată, întreb fără să mă gândesc:

„– Te deranjează dacă vin cu tine? Nici eu n-am mâncat încă și mi-ar face plăcere să-ți țin companie.”

„– Desigur. Se pare că tu ai început cu desertul,” îmi spune ea, arătând spre înghețata mea.

Râdem amândouă și pornim agale spre direcția indicată. Și eu mă minunez de această întâlnire neașteptată și mă gândesc la firele nevăzute care ne-au adus, din nou, împreună.

Simțeam că era una dintre acele întâlniri care te prind nepregătit, fără să-ți dai seama că îți vor rămâne adânc întipărite în suflet.

Avea un zâmbet care te primea parcă în sufletul ei, o căldură autentică ce radia în jur și îți alunga orice teamă.

M-a privit direct în ochi, fără grabă, ca și cum știa deja povestea mea, iar asta mi-a oferit o liniște interioară, un sentiment de apartenență într-o lume în care totul părea a fi efemer.

La restaurant, discutăm despre viețile noastre, despre călătoriile pe care le-am trăit și cele care ne așteaptă. Îmi povestește despre viața ei în Olanda, despre cum și-a luat un an liber pentru a explora lumea, despre dragostea ei pentru dansul salsa. O privesc, admirând modul în care vorbește, energia vibrantă pe care o emană.

Esther era ca o adiere blândă într-o zi toridă. Ochii ei căprui păreau o invitație să mă deschid, fără să mă tem.

În timp ce povestea despre călătoriile ei, mi-am dat seama că în melancolia zâmbetului ei era o chemare, o invitație să-mi privesc propriile zbuciumuri cu mai multă blândețe. Oglinda pe care o reprezenta nu era perfectă – avea fisuri, dar tocmai acele fisuri reflectau fragmentele mele ascunse.

În melancolia zâmbetului ei, vedeam un ecou al propriilor mele ezitări. Nu era doar o întâlnire întâmplătoare – era un moment trimis de Univers, să-mi arate că nu sunt singură pe acest drum al căutării.

După ce ne-am terminat pizza și limonadele, ne ridicăm și pornim spre resortul meu, unde ne despărțim. Am vrut să-i sugerez să călătorim împreună, simțeam că ar trebui să o întreb, dar am ezitat.

Poate că ea vrea să fie singură, să-și trăiască propria călătorie în ritmul ei. Am schimbat câteva cuvinte de rămas bun, dar în spatele lor se afla o complexitate a momentului, o conexiune pe care rar o întâlnești. Mi-a zis simplu:

„– Da, da, ținem legătura.”

Privind-o cum se îndepărtează cu pași ușori, un gând mi-a străbătut mintea: *„Oare unde ne vor duce drumurile pe fiecare?”*

Seara petrecută cu Esther a fost incredibilă și i-am simțit acea capacitate rară de a scoate la suprafață ce-i mai bun în mine, de a-mi oferi un spațiu în care să fiu eu, autentică. Părea o întâlnire predestinată, la care încă nu-i înțelesesem sensul pe deplin.

Ajunsă în camera mea, m-am aruncat sub dușul rece, lăsând apa să-mi ștergă oboseala zilei. Chipul lui Esther îmi revenea constant în minte – acel zâmbet blând și ochi adânci, ca două fântâni care ascund secrete.

Ce povești se ascundeau în spatele acelei priviri? Ce dureri tăcute îi apăsau sufletul?

Simțeam că dincolo de învelișul protector pe care-l purta, era o luptă, o încercare de a se regăsi, de a-și strânge laolaltă fragmentele risipite de-a lungul anilor.

Îmi dădeam seama că în acest an de autodescoperire, căutarea ei nu era doar despre locuri, ci despre acele bucăți de sine pe care spera să le recupereze.

„*Ca și mine,*” am murmurat și toată pielea mi s-a zgribulit sub răcoarea apei. Am ieșit și m-am învelit în prosopul pufos ce mirosea a lavandă.

Apoi mi-am deschis laptopul și am început să scriu. Fiecare cuvânt era o încercare de a capta esența acelei întâlniri, de a desluși ce anume m-a atins în felul în care Esther se prezenta. Era ceva atât de familiar în zbuciumul ei, ca și cum mă uitam într-o oglindă. Mă puteam privi în ochii ei. Și era ciudat!

M-am trezit reflectând asupra propriilor mele frici și ezitări. Încet, gândurile despre turul cu ATV-ul – acea nesiguranță care mă

măcinase toată ziua – s-au risipit ca un fum împrăștiat de o adiere ușoară, lăsând în urmă liniște.

În final, m-am întins în pat, iar moleșeala zilei m-a cuprins ca într-o îmbrățișare. Simțeam cum toată energia zilei se scurge, lăsând în urmă doar liniște. Imaginile râului, râsetele, Esther, toate se derulau în mintea mea ca un film care părea să nu aibă sfârșit. Și, dincolo de toate, acel gând simplu, dar puternic:

„Dacă fiecare frică pe care o simt e doar o invitație de a mă abandona mai mult vieții?”

Poate că nu era nevoie să înțeleg totul acum. Poate că, uneori, căutarea era răspunsul în sine.

Și, într-un ultim gând, înainte ca somnul să mă cuprindă, m-am gândit la Esther și la modul în care, uneori, oameni necunoscuți se pot transforma în oglinzi care reflectă părți din noi pe care nici măcar nu le-am descoperit încă.

M-am lăsat purtată de valurile somnului, în acea lume fără limite.

„Cea mai mare glorie nu constă în a nu cădea niciodată, ci în a te ridica de fiecare dată când cazi.” – Confucius

Dansul Ubudului

Miercuri, 2 august 2023

Pe la 9:00, m-am desprins cu greu din îmbrățișarea caldă a patului, după ce alarma îmi devenise un cântec de sirenă – o chemare dulce înapoi spre visare. Cu fiecare apăsare de amânare, mă agățam de un fir subțire de somn, ca și cum aș putea prelungi liniștea dimineții. În cele din urmă, m-am ridicat și am pășit spre baie, lăsând apa să-mi mângâie trupul gol.

În timp ce-mi executam micul ritual al dimineții, am revăzut în minte evenimentele din ultimele zile: călătoria cu Irina, acea mică neînțelegere financiară cu Gusti, întâlnirea neașteptată cu Ketut, și cum am cunoscut-o pe Esther. Viza? Rezolvată mai ușor decât mi-aș fi imaginat. Am zâmbit ușor spre reflexia din oglindă.

„*Mai am câteva zile aici,*” mi-am spus. Timp suficient pentru ATV-ul la care visasem sau pentru acel curs de gătit despre care îmi vorbise Esther cu atâta entuziasm.

„*De ce nu?*” am murmurat. „*Ce poate fi mai rău decât să-mi ard degetele pe un wok?*”

Și totuși, dincolo de toate aceste planuri, un gând îmi stăruia în minte: trebuia să mă întorc la *Tis Cafe*. Locul acesta mă aștepta și știam că nu puteam pleca fără să mai trăiesc odată acel moment.

Prima dată când am fost acolo cu Ketut, timpul părase să se oprească. Soarele îmi încălzea obrajii, mirosul cafelei plutea ca un parfum invizibil, iar râsul lui Ketut – sincer și lipsit de griji – încă îmi răsună în urechi. Era mai mult decât un cafe-bar pe valea *Tegalalang*.

Era un sanctuar, un loc unde liniștea și visurile se contopeau, devenind o parte din mine.

Dar realitatea zilei mă chema înapoi, ca o briză ușoară care te atinge pe umeri când te pierzi în visare. Am oftat ușor, lăsând aerul cald al dimineții să-mi umple plămânii, și am ieșit din starea de reverie, pășind înapoi în ritmul viu al orașului.

Ubudul vibra diferit azi. O energie misterioasă plutea în aer. Localurile aveau obloanele trase, ca niște ochi închiși în fața soarelui. Ofrandele, așezate cu grijă la colțuri de stradă, împrăștiu un miros dulce de bețișoare parfumate și frangipani. Totul era învăluit într-o mantie invizibilă.

„O mică pauză,” mi-am spus, trecând pe lângă oameni îmbrăcați în straie tradiționale, care păreau prinși într-un dans tăcut cu istoria locului.

Irina îmi vorbise despre această energie ciudată și grea a Ubudului, o povară invizibilă ce se așază pe umerii turiștilor. „Nu oricine poate suporta energia asta,” îmi spusese ea.

Dar eu nu o simțeam ca pe o povară. Pentru mine, Ubudul era ca brațele unei mame care își întâmpină copilul pierdut. În mijlocul haosului, găseam liniște profundă, ca o mare calmă sub un cer plin de stele.

Am rătăcit pe străzi fără o destinație anume, până când, într-un final, m-am întors la resort. La recepție, am întrebat, cu o urmă de speranță, dacă există vreo șansă să particip la un curs de gătit. Mi-au răspuns zâmbind blând:

„– E sărbătoare, azi nu avem cursuri.”

Am zâmbit, înțelegătoare, dar privirea mi s-a oprit pe ridurile lungi de pe obrajii recepționerei. Le purta cu mândrie, iar eu am invidiat pentru o clipă nonșalanța cu care își purta anii.

M-am retras în cameră, răsfoind telefonul fără scop. Încercam să-mi găsesc o direcție pentru ziua asta. Planurile dimineții nu erau disponibile... până mi-am amintit de Tis Cafe.

Între timp, mesajele lui Mone au început să curgă pe ecran: „– Cum ți-a plăcut raftingul?” „– Cum a fost gustul cafelei Luwak?” Și, inevitabil: „– Cine-i tipa blondă din poza asta?”

Era vorba despre Esther. Primise și o poză cu noi două, fericite, râzând ca două vechi prietene. Am zâmbit amintindu-mi întâlnirea și energia ei, care părea să-mi fi rămas în piept. Nu i-am răspuns imediat la întrebare. Unele lucruri e mai bine să rămână doar ale mele.

Am vorbit o vreme, eu povestindu-i despre toate senzațiile noi pe care le experimentasem, el ascultând atent, cu răbdarea unui prieten adevărat. Îl simțeam liniștit, cu sufletul ușor, știind că sunt mai bine decât și-ar fi imaginat vreodată.

Când ne-am încheiat conversația, am dat comandă la un taxi prin aplicația GoJek și m-am lăsat cuprinsă de liniștea momentului, așteptând cuminte în soarele orbitor din fața resortului. Aerul cald, mirosul de frangipani și zgomotele îndepărtate ale orașului păreau să șoptească că ziua ce urma avea să fie specială.

De pe scuter, am privit orașul care mi se dezvăluia exact ca un tablou viu – oameni îmbrăcați în straie tradiționale, copii cu zâmbete nevinovate, câte un câine rătăcit pe trotuare, căutându-și un loc la răcoare.

Când am coborât treptele de bambus la *Tis Cafe*, lumea părea îmbrățișată de o magie efemeră. Piscina sclișea sub soare, iar muzica DJ-ului se sincroniza perfect cu ritmul inimii mele. M-am așezat pe un șezlong, lăsând razele soarelui să-mi încălzească fiecare fibră a pielii.

În acea liniște, gândurile s-au topit. Tot ce rămăsese era Bali: aerul său dulce-amăru, culorile sale vibrante și parfumul unei povești pe care încă nu o terminasem de scris.

Am deschis laptopul, iar cuvintele au început să curgă. Era ca și cum inspirația, adormită atâtea zile, se trezise brusc și dansa prin mine. În acea liniște desăvârșită, în acel moment suspendat între realitate și vis, m-am întrebat, din nou, dacă aș putea rămâne aici pentru totdeauna. Dacă aș putea păstra pentru mine această stare de

grație, acest sentiment că întreaga lume nu e decât un fundal pentru propria mea poveste.

M-am simțit atât de conectată încât, pentru o clipă, granițele identității mele s-au estompat, iar eu am devenit doar un fir de nisip purtat de briza caldă, ca și cum Bali mă înghițise, iar eu eram acum parte din șoaptele lui, din culorile și parfumul lui discret.

Mi-am comandat o salată vegană și banane prăjite, iar aromele delicate, dar intense, mi-au inundat simțurile. Fiecare înghițitură era o reamintire a contrastelor pe care viața mi le oferise.

Stând acolo, pe marginea piscinei, am avut un moment de luciditate, un fulger de claritate care mi-a traversat mintea: visul pe care îl purtasem în suflet atâția ani, visul acela ce părea cândva atât de îndepărtat, era aici, era real. Nu mai era doar o fantezie răsărită în orele de insomnie, ci un loc palpabil, un Univers în care trăiam cu fiecare respirație, cu fiecare bătaie a inimii mele.

Și atunci, m-am întrebat, cu o curiozitate care mă ardea pe dinăuntru: *„Ce se întâmplă cu visul atunci când se transformă în realitate? Își pierde magia sau își schimbă forma, devenind parte din noi?”*

Când soarele a început să coboare, îmbrăcând orizontul într-un halou rozaliu, am coborât în piscină. Apa rece mi-a îmbrățișat trupul, iar în acea clipă m-am simțit ca o pictură pe care doar Bali o putea crea.

Eram mai mult decât o simplă ființă – eram un detaliu al tabloului, o pată de culoare contopită cu fundalul. În acea stare de grație, am înțeles că adevăratul vis nu era Bali sau piscina, ci acel sentiment profund de a te simți viu, conectat la ceva mai mare decât tine însuși.

Întunericul a coborât rapid peste *Tis Cafe*, ca o pelerină de mătase care acoperă scena după ultimul act al unei piese de teatru.

Lumina se estompa treptat, iar culorile locului păreau să se dizolve în umbre moi, ca și cum fiecare colț al cafenelei își lua rămas bun de la ziua ce trecuse. Am încercat, cu o ușoară neliniște, să găsesc un taxi care să mă ducă înapoi la hotel. Aerul era încărcat de mister

și răcoarea nopții, iar sunetele străzii începeau să se stingă, lăsând în urmă un murmur abia perceptibil.

Când, în sfârșit, am ajuns în camera mea, ceasul arăta 19:30. Simțeam că ziua era acum o poveste care și-a găsit sfârșitul, ca un roman pe care îl închizi după ultima pagină. Mi-am lăsat emoțiile zilei sub același duș rece, iar apa, în căderea ei continuă, se transforma în mici șuvoaie care se scurgeau și dispăreau. Fiecare picătură părea să șoptească amintiri, iar eu am stat acolo, ascultându-le până când s-au amestecat într-un cântec liniștitor.

Învelită în prosopul alb, m-am întins în patul mare și am privit, din nou, tavanul. Am închis ochii pentru o clipă și, în acel întuneric liniștit, mi-au apărut ca într-un film toate momentele pe care le trăisem – fiecare zâmbet al fetelor de la piscină, fiecare privire a chelnerilor curioși, fiecare pas pe care îl trăisem prin *Tis Cafe*.

„După-amiaza asta nu m-a deranjat nimeni.” De când vorbisem cu Mone, telefonul rămăsese tăcut. Niciun mesaj pe social media. Nicio întrebare curioasă din partea prietenilor. Părea că până și Universul înțelesese că aveam nevoie de acest moment, că aveam nevoie să mă afund în mine însămi, fără zgomot, fără așteptări.

În noaptea Ubudului, Universul îmi șoptea o nouă poveste. Și, pentru prima dată, am simțit ce înseamnă cu adevărat „liniștea”. Nu era doar absența sunetului, ci o liniște rară, în care gândurile se dizolvau înainte de a prinde formă.

Apoi, liniștea s-a spart ca un val izbindu-se de stânci. Esther. Da... Esther. Am zâmbit, simțind o căldură ciudată care-mi umplea pieptul. Uneori, magia se întâmplă exact când te aștepți mai puțin.

„– Hey, Yda, ce faci? Ai mâncat azi sticky rice?”

Detaliul banal despre sticky rice – desertul meu preferat – îmi dădea senzația că cineva, acolo, mă ascultase cu adevărat, cu o atenție care mă surprindea. Esther era plină de surprize, iar asta mă intriga mai mult decât aș fi vrut să recunosc. Am zâmbit mesajului, chiar dacă ea nu putea vedea asta.

„– Nu. Dar sper să găsesc în curând. Azi am fost la *Tis Cafe*.”

„– Eu plec mâine către Amed. Poate ne întâlnim acolo.”

Invitația ei era clară, ca o apă limpede de munte. Gândurile mele oscilau între entuziasm și teamă. Ceva din tonul ei părea să promită o nouă aventură, dar era și o neliniște pe care nu o puteam defini.

Poate era teama de necunoscut, de a-mi deschide din nou sufletul în fața unei persoane pe care o cunoșteam de abia de câteva zile. Sau poate era teama că, odată ce voi pleca din Ubud, voi pierde ceva din liniștea pe care abia o descoperisem.

„– Ok. O să-ți scriu când ajung acolo.”

Amed, renumit pentru cursurile de diving, era mai mult decât un punct pe hartă pentru mine; era o promisiune de răspunsuri, iar acum Universul părea să-mi arunce un indiciu. Locul deja părea să-mi promită aventuri acolo unde oceanul întâlnește munții și liniștea ascunde răspunsuri.

M-am gândit pentru o clipă că divingul nu era tocmai zona mea de confort – oceanul are propriile lui secrete, iar eu nu eram cea mai bună înotătoare – dar poate tocmai de asta *trebuia* să merg acolo.

Oceanul mă atrăgea și mă intimidă în același timp – un loc unde totul începe și totul se sfârșește. Poate tocmai de asta trebuia să-l întâlnesc, pentru a descoperi ceva mai adânc în mine.

„*Nimic nu este întâmplător,*” mi-am spus în sinea mea.

„– Bine. Ne auzim.”

Am închis telefonul și m-am lăsat în voia gândurilor. Poate că viața e un drum fără semne clare. Sau poate că oamenii sunt doar faruri care luminează drumul pentru ca noi să-l vedem mai bine.

În noaptea adâncă a Ubudului, m-am lăsat cuprinsă de somn. Amed mă aștepta – o călătorie nouă, încă o necunoscută.

„*Poate că asta înseamnă călătoria,*” mi-am spus. „*Nu călătorim pentru a scăpa de viață, ci pentru ca viața să nu ne scape.*”

Și poate că exact asta căutam – necunoscutul care să mă conducă spre o versiune mai completă a mea însămi.

„Drumul spre necunoscut nu se termină niciodată.” – Jack Kerouac

Călătorie prin arome și revelații

Joi, 3 august 2023

Prima rază de lumină mi-a mângâiat fața, dar gândul trezirii părea o pedeapsă. „*De ce trebuie să plecăm așa devreme la acest cooking class?*” m-am întrebat, buimacă, privind telefonul: 6:45. Aseară, târziu, recepția mă anunțase despre excursie.

Cu regret, m-am desprins din brațele pufoase ale patului, care parcă îmi șoptea conspirativ: „*Mai rămâi puțin...*”

Un duș rapid mi-a trezit simțurile, iar crema răcoroasă aplicată pe piele a devenit preludiul unui ritual de pregătire. *Accuweather* îmi arăta o zi toridă, dar gândul la experiențele promise m-a motivat.

Înainte de a ieși, m-am privit în oglindă. Rochia verde îmi mângâia pielea bronzată. Părul meu dansa rebel în jurul feței, prins parcă de un spirit sălbatic, ca și cum soarele Baliului îl însuflețise. Simt o legătură stranie între părul meu și Bali – ambele libere, indisciplinate, dar pline de viață.

În reflexia oglinzii, am văzut o Yda transformată – o femeie care purta acum semnele călătoriilor ei. Era o schimbare profundă, dincolo de cuvinte. Am zâmbit fetei din trecut, acelei Yda care nu știa că într-o zi va ajunge aici, la capătul lumii, îmbrățișată de propriul destin.

Am ieșit din cameră ușoară, de parcă tocmai primisem o porție dublă de energie.

Recepția era tăcută, pustie, ca și cum dimineața însăși ar fi fost suspendată. Am privit afișele de pe pereți, pierzându-mă în gânduri.

La ora 7:45, o mașină neagră a apărut în fața hotelului.

Șoferul, un bărbat elegant și cu un zâmbet cald, a schimbat câteva cuvinte cu recepționera înainte să-mi arunce o privire evaluatoare.

Privirea lui, combinată cu acel zâmbet de om încrezător, mi-a insuflat o senzație stranie.

„Ziua aceasta va fi specială,” mi-am șoptit.

Mașina a pornit, iar șoferul, cu ridurile adânci și zâmbetul lui enigmatic, părea să ascundă o viață plină de povești.

Am oprit în fața unui resort pentru a lua restul grupului. În fața mea, o familie franceză – Christelle, o femeie fermecătoare, soțul ei Manu, puțin stângaci, dar cu un zâmbet molipsitor, și doi băieți timizi, dar adorabili – mi-a devenit rapid familiară.

În scurt timp, grupul nostru s-a mărit cu încă o familie de francezi și trei copii zgomotoși.

Am râs în sinea mea de coincidența aceasta: „Eu, tocmai eu, singura româncă rătăcită printre francezi în mijlocul Baliului.”

Prima oprire a fost într-o piață locală, un labirint de tarabe ce păreau a fi mai mult decât simple locuri de vânzare – păreau pagini dintr-un manuscris vechi al vieții indoneziene.

Bob își unduia mâinile ca un povestitor desăvârșit, iar energia sa molipsitoare părea să ne tragă după el printre tarabe, ca pe niște elevi curioși într-o lecție neobișnuită. Vocea lui povestea despre condimente, tradiții și bucătăria balineză.

Piața era un spectacol senzorial. Fructele exotice – mango aurii, fructe dragon roz și banane verzi – străluceau sub soare. Mirosul florilor și al bețișoarelor parfumate se amesteca cu aroma condimentelor: turmeric, chili, piper. Bob, ca un adevărat profesor, ne explica cum fiecare condiment are propria lui poveste în bucătăria balineză.

În timp ce pășeam pe aleile pieței, m-am oprit la o tarabă unde o femeie îmi oferă să gust dintr-un fruct necunoscut – *salak*, cunoscut și sub numele de „fructul șarpelui”. Coaja lui maro roșiatică și solzoasă părea intimidantă, dar odată desfăcut, miezul era dulce-acrișor, cu o

textură crocantă. Mi-a zâmbit și mi-a spus ceva în indoneziană, iar zâmbetul ei era suficient pentru a înțelege că mă invita să mai gust.

Pe o altă tarabă, o băutură tradițională, servită în sticle vechi, atrăgea priviri curioase.

„– E o băutură tare, asemănătoare cu țuica,” ne spune Bob, cu un zâmbet ștrengar. „După primul pahar, totul e frumos. După al patrulea, abia mai vezi clar, iar la al zecelea probabil te trezești într-un pat de spital.” Râsul nostru a răsunat printre tarabe, iar poveștile lui Bob au transformat momentul într-o experiență unică.

La ieșire, o pisicuță adormită, tolănită pe un sac de rafie, mi-a atras atenția. Bob ne-a spus că balinezii au o relație specială cu câinii, dar pisicile sunt mai degrabă ignorate.

Am privit felina cu un amestec de compasiune și curiozitate, întrebându-mă ce povești ascundea viața ei. Fragilă și prăpădită, pisicuța părea totuși împăcată, plutind departe de agitația pieței, ca și cum ar fi fost un mic spirit al locului, nevăzut și uitat de ceilalți. M-am întrebat dacă tocmai vulnerabilitatea ei o făcea atât de liberă.

După piață, Bob ne-a dus să vedem lanurile de orez. Mașinile au oprit la marginea unor terase verzi care se întindeau până în zare. Fără să stau pe gânduri, mi-am scos sandalele și am pășit desculță pe pământul umed. Roua dimineții îmi mângâia tălpile, iar fiecare pas era ca o invitație de a mă conecta mai profund cu natura.

Pentru o clipă, am alergat pe potecile înguste, ca un fluture zburând din floare în floare. Pământul reavăn, aerul răcoros și lumina caldă a soarelui m-au făcut să mă simt mai vie decât oricând.

„*Trăiește momentul, Yda!*” mi-am șoptit în gând, în timp ce priveam, vrăjită, această minunăție a naturii.

Drumul spre casa lui Bob a fost presărat de râsete și glume, dar nimic nu ne-ar fi putut pregăti pentru ceea ce urma să vedem. Când mașina a tras pe dreapta, am privit curtea ca pe o poartă către altă lume. Am pășit timid, admirând detaliile arhitecturale care vorbeau despre o tradiție veche, dar încă vie. La intrare, ne întâmpină un altar – o sculptură din piatră acoperită cu o țesătură alb-negru,

specifică culturii balineze. Bețișoare parfumate ardeau pe margini, iar o ofrandă proaspătă, decorată cu flori de frangipani, părea să ne binecuvânteze trecerea.

Bob, cu vocea lui calmă și autoritară în același timp, ne explică:

„– Acesta este templul familiei noastre. Fiecare familie balineză are unul, iar în el păstrăm vie memoria strămoșilor noștri. Ofrandele sunt modul nostru de a mulțumi pentru toate binecuvântările vieții.”

Trecem mai departe și privirea îmi este furată de curtea plină de viață. Casa lui Bob nu este doar o casă – este un complex de clădiri, fiecare cu propria ei poveste.

Soarele dimineții se reflecta în pereții din piatră sculptată, iar între clădiri, un verde crud își făcea loc printre mici poteci din piatră. O curte interioară plină de plante tropicale dădea locului un aer de sanctuar.

Pe treptele primei case, Reka, soția lui Bob, ne întâmpină cu o sticlă ce părea să capteze razele soarelui.

„– O băutură de bun venit,” ne spune zâmbind.

Băutura galbenă, cu un parfum subtil de citrice, îmi stârnește curiozitatea. Prima înghițitură, amăruie și înțepătoare, îmi dezvăluie gustul pământului proaspăt și al rădăcinilor sălbatice. Căldura ei îmi inundă simțurile, iar într-un gest hotărât, beau tot paharul.

Senzația e aproape hipnotică, ca o căldură ce-mi trece prin vene și îmi deschide simțurile. Stomacul meu, amintindu-și de foamea uitată, protestează ușor, dar băutura pare să-l liniștească pentru moment.

Apoi, Reka ne invită să creăm ofrande.

Învârtind frunze de bananier, așezând flori delicate și combinând culori simbolice, descopăr un ritual care nu este doar o tradiție – e un mic secret balinez.

Ea și fiica lor, Ara, veneau să ne arate fiecare pas, cu răbdare și blândețe. Ara era o adolescentă tăcută, dar chipul ei radia o liniște care mă liniștea și pe mine.

Mâinile mele sunt stângace, dar sub privirea lor blândă, îmi dau seama că intenția e mai importantă decât perfecțiunea.

Când privesc ofranda finală, mică și simplă, simt o bucurie profundă, ca și cum aceste gesturi au deschis o ușă către ceva mai mare decât mine.

Ofranda mea e acum mai mult decât un simplu obiect – e o conversație tăcută cu Universul, una pe care nu știam că îmi doream să o port.

Pentru prima dată, am simțit că un gest simplu poate purta o semnificație profundă. Fără cuvinte, doar prin culori, forme și intenție, am descoperit o modalitate de a mă conecta într-un mod sincer cu Universul.

De la agitația pieței, cu explozia ei de mirosuri și culori, ajunseseam la liniștea ritualului ofrandei.

Bali părea să fie un loc al contrastelor perfecte, un loc unde viața pulsa în toate formele ei – sălbatică, dar și sacralizată.

După ce am terminat, Bob ne-a dus în partea din spate a casei, printre căsuțele care aparțineau membrilor familiei.

Fiecare casă avea propria verandă și totul era ordonat, curat și în armonie cu natura.

Pe prispa uneia dintre clădiri, câteva femei stăteau adunate în jurul unor coșuri pline cu fructe. Am fost invitați să gustăm din ceea ce pregăteau.

Am ales o felie de papaya, succulentă și dulce, care mi-a inundat papilele gustative cu un gust atât de natural, încât aproape mi-a smuls un oftat de încântare.

În timp ce mâncam, o bătrână s-a apropiat și mi-a întins un fruct pe care îl mai gustasem cândva, în Manila. Era o sferă mică, maronie, cu coajă groasă, și avea un miez alb, moale – o combinație perfectă între dulce și acrișor.

Am aflat că se numea *mangustan*, „regina fructelor” în Bali.

În spatele curții, ne aștepta bucătăria deschisă. Un spațiu larg, inundat de lumină naturală, cu mese lungi din lemn, pline de ingrediente.

Oale, tigăi, farfurii, tacâmuri – pregătite pentru spectacolul care urma.

Reka ne-a întâmpinat cu un zâmbet cald, iar Bob, ca un actor care își încheie rolul principal, a dispărut discret, lăsându-ne în grija ei și a fiicei lor.

Ni s-au prezentat ingredientele, iar fiecare era o poveste în sine: pastă de turmeric proaspăt pisat, frunze de lemongrass cu un parfum atât de intens încât părea să îți umple plămânii, chili roșii care promiteau să adauge foc preparatelor și bucăți de cocos albe ca spuma laptelui, care urma să fie baza multor rețete.

Reka ne-a arătat cum să măcinăm condimentele în mojarul din piatră, în mișcări circulare, încurajându-ne să simțim textura și aroma ingredientelor.

Aici, gătitul nu era o simplă sarcină – era un ritual, o celebrare a vieții prin aromele și texturile care păreau să-ți vorbească.

Pe parcursul următoarelor ore, am pregătit împreună mai multe feluri de mâncare.

Fiecare dintre noi avea propriul post de lucru, iar Ara venea tăcută să ne corecteze micile greșeli sau să ne arate cum să facem mai bine.

Am gătit *sate ayam base manis* – frigărui din pui și sos dulce, împletite cu ghimbir și coriandru; *sup jagung ayam* – o salată balineză cu porumb și pui; *sayur arab* – mix de legume; *tempe base manis* – o brânză din soia fermentată; *tum tuna* – un fel de chifteluțe aromate, și *dadar gulung* – un desert balinez cu cocos proaspăt și vanilie, arome care păreau să îți învăluie sufletul.

Din când în când, gustam câte o bucățică din ceea ce pregăteam, zâmbind complice, ca și cum aș fi comis un mic păcat, o încălcare a regulilor.

Fiecare aromă părea să-mi vorbească, să-mi spună propria poveste, iar eu mă lăsam sedusă de gusturile noi, necunoscute.

Nu am primit cafeaua pe care o așteptam, dar nici nu mai conta – eram complet captivată de moment, prinsă în mrejele gătitului.

M-am lăsat purtată de amintiri: de serile în care găteam pentru familia mea în România, pierzându-mă în fiecare gest, fiecare aromă.

Dar aici, în Bali, totul era mai viu – mai intens, mai profund.

Mâncarea nu era doar hrană, ci o artă, un ritual care îmi vorbea despre rădăcini și despre legătura cu natura. Simțeam că trecusem la un alt nivel al gătitului, că toate cunoștințele mele se contopiseră cu acest nou spectru de arome și texturi.

Am râs, am gustat și ne-am lăsat purtați de energia grupului. Reka povestea despre tradiții, iar noi, pierduți între râsetele copiilor și parfumul condimentelor, simțeam că suntem parte din ceva mai mare.

O atmosferă de camaraderie s-a așternut peste noi, ca o pătură caldă. Mă simțeam parte din această familie improvizată, de parcă ne fusese destinat să ne întâlnim aici, în bucătăria lui Bob.

Copiii, cu energia lor debordantă, au fost uimitori, implicându-se în fiecare provocare culinară cu entuziasm. Îmi amintesc râsetele lor, privirile de mândrie atunci când își terminau o sarcină și felul în care întregul grup părea să se învâluie într-o energie colectivă, aproape tangibilă.

După patru ore și jumătate, când totul a fost gata, ne-am așezat în jurul meselor lungi, iar farfuriile s-au umplut cu rodul muncii noastre. Fiecare îmbucătură era o explozie de arome, o poveste despre Bali pusă nu prin cuvinte, ci prin gust.

Am mâncat până când nu mai puteam, dar tentația de a gusta „doar încă puțin” era imposibil de ignorat.

Totul s-a încheiat brusc, când Bob a reapărut, cu acel zâmbet de gazdă satisfăcută pe chip. Ne-a mulțumit pentru participare și ne-a rugat să îi lăsăm un review, dacă ne-a plăcut experiența.

Eram toți cu zâmbete largi pe fețe, plini de mâncare și de fericire. Îmi dau seama că atât bogăție mi-a adus această zi, cât de mult m-a îmbogățit pe plan interior.

Ne-am luat rămas-bun de la soția și fiica lui, urcând în cele două mașini care ne așteptau în fața porții.

La 14:30, am ajuns la Argasoka, sătulă, dar nu... nu era vorba doar de mâncare.

Era acel sentiment de „preaplin”, acea încântare care te invadează atunci când trăiești ceva cu toată ființa ta.

M-am trântit în patul mare și am adormit fără să-mi pese de căldura soarelui care îmi mângâia fața sau de cele două muște obraznice care îmi dădeau târcoale. Am căzut într-un somn adânc, ca și cum ziua își ceruse tributul.

Zgomotele vecinilor m-au trezit după vreo două ore bune. Am zâmbit în timp ce mi-am dat seama că mă întinsesem goală în patul uriaș, amintindu-mi de ziua trăită. A fost o zi plină, vie, care mi-a adus mai mult decât m-aș fi așteptat vreodată.

Telefonul îmi era plin de mesaje, și, în timp ce le priveam, un zâmbet angelic îmi lumina chipul. Uneori, mă simțeam ca și cum lumea de acasă ar fi fost un vis uitat, o altă viață.

Dar aceste mesaje – pline de glume și afecțiune – mă readuceau la realitate, amintindu-mi că, undeva, cineva mă aștepta și își amintea de mine.

„– Mai trăiești?” mă întreabă Mone, glumind, iar Sawa mi-a scris, parcă într-o conspirație tăcută cu el:

„– Ce faci, ai fost răpită de indonezieni sau te-ai mutat acolo definitiv?”

Zâmbesc și le răspund:

„– Trăiesc, daaaa! Mai mult ca oricând. Am fost la un cooking class și am gătit șapte feluri de mâncare. M-am întrecut pe mine!”

Ralu, prietena mea, îmi trimite și ea un mesaj:

„– Parcă te-a înghițit pământul, nimic nu mai zici...” Îi răspund, glumind pe seama „disparației” mele:

„– Da, m-a înghițit Bali, dar promit să reapar în curând, dacă mă mai lasă.”

Conversațiile acestea îmi aduc aminte că fac parte dintr-o lume mai mare, călătoria mea nu m-a rupt de tot de ceilalți.

Cu gândurile la ei, mă îndrept către duș, lăsând apa să-mi spele oboseala zilei. Fiecare picătură parcă îmi alină fiecare fibră tensionată și mintea mi se limpezește.

„Oare pot trăi așa, fără nicio grijă, tot restul existenței mele?” mă întreb, privindu-mi trupul lung reflectat în oglindă.

Gândul e tentant, aproape la fel de seducător precum ideea de a rămâne pentru totdeauna într-un vis frumos.

Ies în terasă și mă așez la laptop, simțind o nevoie puternică de a scrie, de a prinde pe hârtie toate momentele trăite în casa lui Bob. Cuvintele curg, dar oricât aș încerca, nu par să reușească să cuprindă pe deplin bucuria, râsetele și micile revelații ale zilei.

Mi se face foame, iar pofta de ceva sărat mă duce direct către o porție uriașă de cartofi prăjiți. După atâta mâncare sănătoasă la masa lui Bob, cartofii prăjiți devin un mic moft, o plăcere vinovată, care se potrivește perfect cu torentul de gânduri care îmi ocupă mintea.

Dar știi ce e curios? Fix când mă întorceam către camera mea, l-am văzut. Un panou mare, care parcă apăruse de nicăieri, chiar în apropierea complexului Argasoka. Cum de nu l-am observat până acum?

Era o reclamă pentru un tur cu ATV-uri, iar imaginile cu o baltă uriașă, de un maro intens, îmi atrag atenția. Fețele oamenilor de pe panou radiau încredere și entuziasm, iar ceva în mine face „clic”.

Mi-am notat numărul de telefon, aproape fără să gândesc, și m-am îndreptat fredonând înapoi spre camera mea.

Am revenit și m-am așezat din nou la scris, uitând complet de numărul de telefon. Scrisul avea o forță magnetică, simțeam că trebuie să transpun în cuvinte ceea ce tocmai trăisem, să păstrez vie amintirea acestei zile. Abia după un timp mi-am amintit de număr.

„Ah, da!” îmi spun, ridicând telefonul și tastând rapid.

Spre surprinderea mea, cineva îmi răspunde imediat și îmi spune că au locuri disponibile pentru mâine. Singurul impediment e că nu au pick-up de la locație și va trebui să ajung pe cont propriu.

Primesc adresa și prețul de 350.000 IDR (105 lei). Nu-mi venea să cred. Coincidență? Noroc? Sau poate Universul îmi pregătește încă un cadou?

Fericită, i-am scris lui Mone, iar răspunsul lui n-a întârziat:

„– Vezi? Așa e când ești în armonie cu Universul! Te așteaptă doar surprize!”

Închid telefonul și zâmbesc. Nu știu dacă Universul îmi trasează calea sau dacă doar mă las purtată, dar simt că toate acestea au un sens. Poate magia constă tocmai în faptul că nu încerc să înțeleg, ci doar accept.

Simt că pașii mei sunt ghidați de o forță invizibilă. Totul pare să se alinieze perfect. Un gând neașteptat îmi străbate mintea, ca o șoaptă:

„*Primim oare doar ceea ce merităm sau ceea ce avem nevoie?*”

Mi-am amintit de ochii blânzi ai Rekei, de mâinile stângace ale copiilor, de râsetele lor sincere. Poate că magia Baliului nu-ți dă răspunsuri, ci te învață să asculți întrebările.

Cu zâmbetul pe buze și inima pulsând de nerăbdare, mă cufund în somn. Gândul la aventură îmi șoptește, ca un prieten nerăbdător:

„*Mâine merg cu ATV-ul...*”

„Nu călătoria este cea care contează, ci ceea ce descoperi despre tine în timpul ei.” – Paulo Coelho

16

Așteaptă-te la neașteptat

Vineri, 4 august 2023

Dimineața a venit ca un duș rece: brutală și trezindu-mă cu un singur gând fix: ATV-ul!

Sub stropii puternici ai dușului, fiecare picătură părea să mă trezească la realitate, curățând fărâmele de frică ascunse în ungherele minții mele. Ziua aceasta avea să fie un test – nu doar pentru curajul meu, ci pentru tot ce încercasem să las în urmă.

La 9:30, cu o doză de curaj improvizat, am ieșit din cameră și am comandat un taxi din aplicația GoJek. O motocicletă zgomotoasă m-a purtat prin străzile înguste ale Ubudului până la Fun ATV Ubud, locul unde aventura avea să înceapă.

Pe drum, vântul mi-a șuierat pe la urechi, dezgropând amintiri: căzăturile cu motocicleta, mai ales cea care mi-a marcat mâna și piciorul. Cicatricile acelea îmi șopteau încă:

„Nu ai ce căuta aici. Locul tău nu e pe două roți.”

La început, mă descurcam surprinzător de bine. Instructorul meu, Alex, cu brațele tatuate și o voce calmă, mă ghida cu răbdare, iar eu treceam cu ușurință printre jaloane, desenam opturi perfecte și chiar mă aventuram să merg cu o mână în aer.

Eram pregătită să dau proba finală pentru a ieși în oraș. Și totuși, chiar în mijlocul acelei încrederi câștigate cu greu, ceva s-a rupt.

Îmi amintesc clar discuția de la firmă – o conversație care, în loc să mă înalțe, m-a prăbușit.

„– Să pleci de la sediu. Azi. Oricum nu ai făcut nimic în astea două luni,” mi-a spus Marius.

Vorbele lui mi-au secționat mândria ca o lamă rece.

În acel moment, am simțit cum întreaga mea valoare era redusă la zero, ca și cum fiecare efort făcut până atunci fusese inutil.

Era ca o palmă peste față, una care îți fură aerul și te lasă fără replică.

Și totuși, am refuzat să plâng. Nu acolo, nu în fața lui.

Mi-am strâns lucrurile fără un cuvânt, iar câteva zile mai târziu mi-am dat demisia.

De ce aceste amintiri mă urmăreau acum, pe drumul spre ATV? Poate pentru că, într-un fel ciudat, căzătura gravă de pe motocicletă fusese, la fel ca acel moment, un punct de cotitură – o fractură între ce eram și ce urma să devin.

„De ce lăsăm rănille trecutului să ne modeleze viitorul?”

Încă nu știam răspunsul. Poate nici nu voiam să-l aflu. Dar în acel moment, mă urcam pe ATV nu doar pentru o aventură. Era mai mult. Era despre acele răni – și poate despre ceva ce încă nu știam că am pierdut.

Gândul la ATV îmi trimitea fiori reci pe spate, ironic într-o dimineață balineză de 31 de grade. Îmi zgâria mintea, ca un animal prins într-o capcană, neștiind dacă să fugă sau să se zbată. Atunci mi-am făcut o promisiune:

„Nu voi mai lăsa nimic să mă țină pe loc.”

Șoapta aceasta, deși abia auzită, era ancora mea în mijlocul haosului emoțional.

Când am ajuns la Fun ATV Ubud, zgomotul motoarelor turate și mirosul de cauciuc ars păreau să mă scoată din propriile gânduri.

Parcarea largă vibra de nerăbdare – o energie care aproape mă obliga să inspir adânc. Bali avea să fie locul unde aveam să-mi înfrunt temerile – pas cu pas, provocare după provocare. Inspirând adânc, am ridicat privirea spre cer, lăsând soarele cald să-mi atingă fața.

„Azi voi fi puternică,” mi-am șoptit, încercând să-mi dau curaj.

Totul a decurs neașteptat de repede.

O fată zâmbitoare mi-a întins echipamentul: o cască grea, o pereche de cizme din cauciuc ușor umede și un pliant cu instrucțiuni.

Părea să nu fie deranjată de nicio grijă a lumii.

Am plătit taxa – 350.000 IDR, o sumă rezonabilă pentru o experiență care îmi promitea să-mi testeze limitele – iar fata mi-a explicat rapid ce urmează. Tonul ei era relaxat, dar când a menționat că asigurarea acoperă inclusiv accidentele fatale, m-a străbătut un fior – mic, dar destul cât să îmi facă inima să bată mai repede.

„– Nu te stresa prea tare,” mi-a spus ea, zâmbind ca și cum nimic rău nu s-ar putea întâmpla. „Băieții sunt obișnuiți să ajute începătorii. O să fie mai simplu decât crezi.” Am zâmbit înapoi, dar cuvintele ei, deși bine intenționate, abia dacă reușeau să spargă bariera de neliniște care creștea în mine.

În curtea din spate, un grup de băieți relaxați stăteau sub o umbrelă mare, glumind fără griji. Unul dintre ei, cu un tricou alb pătat de noroi și un zâmbet ștrengăresc, s-a ridicat cu o nonșalanță aproape contagioasă și s-a apropiat.

„– Ești singură?” m-a întrebat, iar eu am dat din cap. „Mai este o fată care va veni cu noi,” a adăugat el, iar cuvintele acestea mi-au adus o liniște neașteptată. Faptul că nu eram complet singură îmi dădea un curaj firav, dar suficient cât să fac următorul pas.

Instructajul a fost scurt – poate prea scurt pentru cineva aflat la prima experiență. Băiatul ne-a explicat comenzile de bază și câteva semne cu o voce mecanică, obișnuită să repete același discurs zi după zi. Totul părea simplu în teorie, dar eu simțeam că mă pregăteam să sar într-un gol imens.

M-am urcat, tremurând. Privirea lui mă ardea, dar n-aveam timp de ezitări. Am tras aer. Nu intra. Eram acolo, călare pe acel motor – părea viu, ca un animal pe care nu știam cum să-l controlez.

Gândurile mi se învârtteau în cap ca într-un carusel amețitor.

„Cum o să supraviețuiesc? Dacă pic? Dacă dau peste cineva? Dacă...”

Valuri de panică se ridicau din mine.

„– Ai o problemă cu încrederea în tine?” a întrebat băiatul, de parcă ar fi ghicit tot ce simțeam. „E prima dată când faci asta, nu?”

„– Da, dar... o să fie bine,” am bâiguit, deși mâinile îmi tremurau pe ghidon.

„– Ai grijă să nu te sperie noroiul... Când îl accepți, începe să te ajute să mergi mai departe. E ca frica, știi?” mi-a spus cu un zâmbet complice.

Am decis să nu mă dau bătută. Mâinile mi se încleștaseră pe frâne, strângându-le ca pe o ancoră de care depindea viața mea.

Când am ieșit pe stradă, traficul din Ubud m-a izbit ca o furtună haotică de motociclete și mașini. În mijlocul acestui haos, pe un ATV care părea nemulțumit de mine, mi-am simțit pieptul strâns precum într-o menghină.

Condusesem motorul doar în poligon, departe de lumea dezlănțuită a unui drum real, iar acum mă simțeam expusă, vulnerabilă.

Clar, traficul din Ubud nu era cel mai potrivit loc pentru a-ți începe „cariera” pe un vehicul motorizat. Mâinile îmi tremurau, iar sângele îmi pulsa în tâmpile, inundându-mi fiecare simț. Șoseaua mi se părea un dușman care mă înconjoară, gata să mă doboare la prima greșală.

Și totuși, am reușit să mențin controlul. Nu știu cum. Fiecare curbă, fiecare viraj era un test aproape imposibil, dar cumva le-am trecut pe toate. Pe măsură ce mă deplasam, peisajele din jur au început să-mi capteze atenția. Verdele vibrant al lanurilor de orez, care se întindeau până la orizont, își deschidea brațele sub cerul senin.

Încet, dar sigur, frica mea începea să se dizolve. Gândurile panicate s-au topit treptat, ca aburii unei dimineți ploioase și în locul lor s-a așezat ceva diferit. Era un răgaz, o pauză rară, în care tot ce fusese agitat în mine se retrăgea tăcut, lăsând loc pentru ceva nou.

Acum, privind înapoi la acele momente, mă întreb sincer cum am reușit să supraviețuiesc.

„Cât de puternică poate fi dorința de a-ți învinge propriile frici?” mă întreb. Uneori, frica pare atât de mare încât te înghite, dar poate că voința, acel impuls interior pe care nici nu știi că-l ai, e mai mare decât orice teamă.

Am oprit la prima tură de poze. Mâinile mi se dezmoreau, iar tensiunea adâncă din mine părea să se dizolve, ca și cum respiram, pentru prima dată, aer curat. Băiatul s-a apropiat și, cu o privire atentă, m-a întrebat simplu:

„– Ești bine?”

Nodul din gât mi s-a strâns, și tot ce-am putut îngăima a fost un simplu:

„– Da.”

A fost un răspuns abia auzit, mai mult o încercare de a mă convinge pe mine decât pe el. Dar era un „da” încărcat de speranță, o promisiune tăcută că voi merge mai departe.

Traseul s-a schimbat brusc. În față – mlaștină nesfârșită. ATV-ul vibra, torcând greu. Fiecare hop era un șoc. Fiecare mișcare – un efort. Degetele îmi strângeau ghidonul cu disperare. Totul părea să se destrame – dar continuam să merg.

Fiecare metru era o luptă. Fiecare mișcare, o victorie împotriva mea însăși.

„Incredibil,” mi-am șoptit. Atât.

Peisajul, lupta, noul „eu” – totul părea să încapă în acel cuvânt. Încet, mâinile mele au început să găsească un ritm, iar ATV-ul, care fusese un inamic, devenea acum un partener pe care îl puteam controla. Era propria mea luptă pentru control.

ATV-ul a alunecat ușor, trăgându-mă într-o direcție pe care nu o controlam. Mi-am ținut respirația și, cu o mișcare instinctivă, am redresat direcția în ultimul moment. Ca și cum o forță invizibilă m-ar fi împins înapoi pe traseu, salvându-mă de o posibilă greșeală.

Mă întrebam dacă camera putea surprinde tot ceea ce trăiam: nesiguranța, adrenalina, dar și micile victorii care mă țineau pe linia de plutire.

În timp ce mă luptam cu traseul, o altă luptă se derula în mine.

Trecutul mă urmărea ca un ecou care se lovește obsesiv de pereții memoriei.

Toate eșecurile, toate deciziile greșite, toate momentele în care m-am simțit incapabilă sau pierdută – toate erau acolo, împreună, de parcă ar fi fost chemate să fie martorii acestei zile.

Nu mai eram complet paralizată. Eram tot eu și fricile mele, dar mă aflam în mișcare – și asta era o victorie în sine.

În acel moment, am știut că acesta era testul meu. Nu era doar despre ATV, noroi sau traseu. Era despre mine.

„Dacă trec de asta, dacă reușesc să mă țin pe picioare acum, atunci voi putea trece peste orice altceva.” Cu acest gând, am apăsat mai tare pe accelerație.

Tipul din față părea că dansează cu ATV-ul lui, glumind cu noi, ca și cum traseul acesta era o simplă plimbare de duminică. În timp ce pentru el totul părea o joacă, eu luptam cu fiecare particulă de noroi, cu fiecare colț ascuns al fricii care încă încerca să mă înghită.

Gânduri și emoții curgeau în mine ca o avalanșă. Eram un amalgam sublim, o explozie de senzații care mă ținea complet trează. Fiecare fibră a corpului meu țipa să fiu atentă, să rămân prezentă, să nu cedeze. Noroiul mi se lipea de cizme, adăugând greutate fiecărui pas, iar stropii reci îmi izbeau fața, desenând pe piele traseul mlaștinii. Motorul torcea sub mine ca o inimă sălbatică, în perfectă sincronizare cu pulsul meu accelerat.

Totul – sunetele, mirosurile, mișcările – se amesteca într-o experiență intensă, viscerală, aproape primitivă.

În mijlocul noroiului, pe acel ATV, am simțit pentru prima dată că fac pace cu sufletul meu. Eram acolo, complet, fără întrebări sau îndoieli.

Pur și simplu trăiam, iar acel „a fi” era o libertate pe care nu o mai experimentasem vreodată.

Nu știu când s-a întâmplat, dar am realizat că reușisem. Acum EU conduceam ATV-ul!

Nu mai era despre întrebări sau îndoieli. Mergeam înainte, iar acel „înainte” îmi aparținea. Un capitol întreg al vieții mele pe care acum, cumva, îl lăsam în urmă. Era despre a înțelege că, uneori, singurul mod de a merge înainte e să lași totul în urmă.

„Tipul chiar conduce cu spatele.”

Era ca o scenă desprinsă dintr-un film. Aproape că-mi venea să râd, în timp ce încercam, stângace, să țin ritmul cu el. Îmi trecea prin minte să-i strig: *„Ești incredibil! Cum reușești să faci asta?”* dar m-am abținut. Nu era momentul să mă las distrasă. Aveam propria mea cursă de dus, propriile bătălii de câștigat.

Mlaștina părea vie, un monstru care îmi trăgea roțile în noroi lipicios. Vibrațiile motorului păreau sufocate, iar fiecare strop care îmi sărea pe față era rece, ca o palmă care mă trezea.

Dar deodată, ceva s-a schimbat. Nu mai era despre frică. Totul, absolut totul, părea să se transforme într-un „simbol”.

În fața mea, noroiul nu mai era un dușman, ci o pânză pe care o cuceream pas cu pas. Fiecare mișcare greoaie, fiecare strop rece pe piele îmi spunea că pot să merg mai departe. Mlaștina încetase să mă tragă în jos. Acum mă împingea înainte. Și poate că la fel era și cu trecutul meu – ceva ce odată m-a paralizat, dar care acum mă forța să merg înainte, să mă reîntrepez, pas cu pas.

Când am ajuns la finalul traseului, după o oră care mi-a părut o eternitate – dar și o clipă, în același timp – eram de nerecunoscut. Respirația mea era întreruptă, ca și cum tocmai aș fi alergat un maraton.

Tremuram!

Era un tremur al victoriei, al eliberării. Adrenalina încă îmi pulsa în vene, transformând oboseala într-o energie ciudată, care îmi

cuprinsese fiecare fibră a corpului. În acel moment, am simțit ceva ce nu mai simțisem de mult: *un sentiment profund de mândrie*.

Am primit un prosop curat și m-am îndreptat către duș. Mi-am schimbat hainele murdare cu unele noi, simțindu-mă mai ușoară, mai liberă, mai pregătită. Ca și cum m-aș fi îmbrățișat pe mine însămi, pe noua versiune a mea.

La final, m-am așezat la masă cu un bol aburind de noodles și un ceai fierbinte în fața mea. Era ca o scenă perfect orchestrată – liniștea de după furtună. În timp ce sorbeam încet din ceai, am simțit că îmi depășisem un alt baraj mental.

Eram altcineva.

Sigură pe mine!

Am primit pozele, acele mici bucăți de amintire care îmi vor servi ca memento al acestui moment de victorie personală și am pornit pe jos spre *Argasoka*.

Zâmbeam larg, cu inima ușoară, ca și cum aș fi descărcat un bagaj pe care nici măcar nu știam că îl căram.

Înainte să plec, am deschis aplicația să chem un taxi, dar ceva m-a oprit. Degetul meu s-a blocat pe ecran, de parcă o voce interioară îmi șoptea că nu era cazul. Aveam nevoie de timp. Timp să procesez tot ce tocmai trăisem. Nu voiam să mă urc din nou pe o motocicletă, fie ea și condusă de altcineva. Ideea însăși mă făcea să ezit.

Ciudat cum, după ce depășisem o frică, o alta părea să-și arate colții.

Trei kilometri și jumătate. Drumul până la cazare avea să fie un timp de gândire – un moment de liniște în care să-mi las emoțiile să se așeze.

Pașeam încet, pierdută în propria tăcere. Totul forfotea înăuntrul meu – senzațiile, amintirile, emoțiile.

Dar cu fiecare pas, gândurile își găseau locul, iar povara devenea mai ușoară.

Emoția legată de condus... o simt vie, în fiecare celulă, invizibilă, dar mereu prezentă.

Uneori uit de ea, dar reapare brusc, ca o furtună care mă prinde nepregătită.

„Cum să mă eliberez?”

Dar cum altfel aş putea crește, dacă nu prin această confruntare continuă cu mine însămi, cu demonii mei interiori?

Greșelile mele?

Da, am făcut destule.

Și ce dacă?

Fără ele, nu aş fi învățat să privesc înainte – și să-mi înfrunt fricile pas cu pas.

Ele sunt doar umbre acum, lăsând loc pentru o versiune nouă a mea.

Rătăcită printre gânduri, privirea mi-a fost furată de un panou publicitar uriaș, așezat parcă strategic pentru a-mi întrerupe șirul introspecțiilor:

„EXPECT THE UNEXPECTED!”

„Așteaptă-te la neașteptat!”

Asta scria pe el, cu litere îndrăznețe, iar mesajul părea să răsună direct în mintea mea.

Realitatea m-a lovit ca o revelație care te scutură din adâncuri: fiecare zi, fiecare moment este neașteptat. Ce altceva poate fi mai fascinant decât necunoscutul care mă învăluie acum, aici, în viața mea? Fiecare pas pe care îl fac este o enigmă, fiecare decizie – un salt în gol, iar asta... asta face ca totul să fie viu.

La câțiva metri mai încolo, un afiș prăfuit mi-a atras atenția. Reclama unui shuttle bus către Amed. Prețul? Doar 145.000 IDR – aproximativ 44 de lei. Am clipit uimită.

Cu doar câteva zile în urmă, verificasem prețurile pentru un taxi până la Amed și găsisem sume care depășeau cu mult 600.000 IDR.

Cum de apăruse afișul acesta fix acum? Coincidență? Sau poate un semn?

Zâmbetul lui Esther mi-a răsărit brusc în minte, ca o amintire caldă. „Poate ne vedem acolo...”

Fără să mă mai gândesc prea mult, m-am lăsat purtată de impuls și am urmat adresa indicată.

Am ajuns la un mic birou și doi băieți zâmbitori m-au întâmpinat. Erau relaxați, binevoitori, iar vocea unuia dintre ei mi-a explicat pe scurt detaliile. Mi-au spus că shuttle-ul pleacă mâine dimineață, la ora 8:00.

Am plătit biletul pe loc, fără ezitări. Nu știu exact de ce, dar simțeam că aceasta era direcția în care trebuia să merg. Nu fusese în planurile mele inițiale, dar ceva din interiorul meu știa că drumul spre Amed era deja scris pentru mine.

Întoarsă la cazare, m-am strecurat sub duș, lăsând apa să-mi biciuie pielea. Fiecare picătură părea să ducă cu ea tensiunile zilei. Simțeam încă adrenalina pulsându-mi prin vene, frânturi din experiența cu ATV-ul revenind obsesiv în minte: curbele strânse, stropii de noroi care săreau peste mine, vibrația motorului între picioare și sprânceana ridicată a instructorului, care parcă spusese: „Tu chiar ai curajul să faci asta?” Dar o făcusem.

Trecutul îmi apărea ca o fereastră murdară, prin care încercam să privesc spre viitor. Și, totuși, ceva în mine se schimbuse. Teama nu dispăruse complet, dar acum era mai mică, mai îndepărtată.

Știam că mă va aștepta din nou, dar astăzi nu câștigase. Lupta continua, dar astăzi făcusem un pas înainte. Și mi-am dat seama că tocmai această confruntare constantă este cea care mă schimbă, care mă ajută să cresc.

Mai târziu, m-am așezat la laptop. Tastele mi-au devenit confident, iar cuvintele – refugiu.

„Oare chiar mă ajută să scriu?”

Da, cred că da. Scrisul este locul unde mă regăsesc, unde gândurile împrăștiate devin șiruri ordonate, unde mă înțeleg pe mine

însămi mai bine. Scrisul e ca o oglindă – îți arată nu doar ceea ce vrei să vezi, ci și ceea ce încerci să ascunzi.

Seara, am ieșit la masă.

Am ales *Cafe Dautiga*, un restaurant cochet unde muzica live se auzea în fiecare seară. În fața mea, o clădire părăsită părea să spună o poveste uitată. Am realizat că, așa cum această clădire își păstra umbrele, fiecare loc pe care îl lăsăm în urmă rămâne marcat de prezența noastră. Poate că, la fel, Ubud își va păstra o urmă din mine – așa cum și eu plecam cu poveștile lui.

În jur, râsete și conversații, voci necunoscute care deveneau parte din peisaj. O ultimă seară în Ubud – o îmbrățișare tăcută a unui loc pe care știam că îl voi lăsa în urmă.

Dar... fiecare loc are timpul său.

Drumul înapoi spre cameră l-am făcut mai încet decât de obicei.

În acea ultimă seară, fiecare pas părea o încercare de a opri timpul, de a prelungi clipa. Luminile calde ale felinarelor, mirosul delicat de flori și sunetele orașului îmi umpleau simțurile, transformând momentul într-o revelație simplă: *timpul e doar un construct*.

Viața reală e în clipa trăită – iar acel moment, în Ubud, îl simțeam nesfârșit.

Mai târziu, l-am sunat pe Mone. Vocea lui veselă, mereu gata să mă ridice, m-a făcut să zâmbesc instantaneu. I-am povestit despre aventura cu ATV-ul, despre mlaștinile care păreau fără sfârșit și despre cum frica aproape că mă înghițise, dar el, cum îi stă în fire, a început să râdă.

„– E doar o emoție scăpată de sub control, Yda. Frica aia nu există, doar tu o amplifici în capul tău.”

Și avea dreptate. Ca de fiecare dată.

Frica nu era un monstru real, ci doar un simplu gând, o creație a propriei mele minți. Și totuși, cât de ușor e să te lași pradă gândurilor care îți fură controlul...

Mone știa să simplifice totul, să mă readucă cu picioarele pe pământ, chiar dacă vocea lui era la mii de kilometri depărtare.

După ce am închis, m-am uitat în jur. Camera mea devenise un spațiu de tranziție – un loc care nu îmi mai aparținea complet, dar nici nu mă putea elibera încă.

Mi-am pregătit bagajele în liniștea nopții, încercând să-mi păstrez calmul. Amed mă aștepta, un loc pe care nu-l cunoșteam. Un loc despre care nu știam nimic, dar care îmi părea deja un alt capitol, o nouă pagină albă.

Într-un fel, nu conta unde mergeam. Simțeam doar o nevoie profundă de mișcare, de a lăsa în urmă tot ce îmi devenise familiar în Ubud – toate frumusețile și lecțiile lui.

Poate, într-o zi, mă voi întoarce aici. Dar azi, azi trebuia să plec.

Viața pulsa în mine ca un elixir pe care îl primești fără să-l ceri, un dar menit să te împingă înainte.

A fost nevoie de curaj să urc pe ATV, dar și mai mult curaj să mă urc pe mine însămi – să trec peste fricile și limitele pe care le-am trasat singură.

Viața m-a învățat ceva simplu: *nu poți traversa marea doar stând pe margine și contemplând valurile.*

Trecutul nu dispăruse. Era încă acolo, ca o umbră la distanță. Dar azi, pentru prima dată, mi s-a părut mai mic, mai puțin înfricoșător. Făcusem un pas înainte. Și am înțeles că fiecare pas lăsa în urmă o parte din greutatea mea.

Ora 1:00 a venit ca o umbră tăcută.

Afară, greierii cântau, iar luna atârna pe cer ca un felinar tăcut. În liniștea nopții balineze, necunoscutul nu mai era un dușman. Era o fereastră deschisă.

Am închis ochii și, în sufletul meu, am simțit că sunt gata să pășesc în necunoscut. Ziua de mâine, cu toate misterele și promisiunile ei, părea deja scrisă în stele.

„Singurul lucru de care trebuie să ne temem este însăși frica.” – Franklin D. Roosevelt

Respiră adânc și fă următorul pas

Sâmbătă, 5 august 2023

Santa Fe Bungalow, Amed – Bali

În Bali, fiecare dimineată îți aduce ceva nou – o întrebare, o chemare sau un test al curajului. Soarele care sparge cerul umed, un scuter grăbit pe stradă, mirosul de frangipani amestecat cu fum de bețișoare parfumate.

Bali mi-a trasat mereu drumul cu semne invizibile – iar ieri, necunoscutul mi-a șoptit să plec din Ubud. De unde venea? Nu știu. Dar uneori răspunsurile nu vin din planuri; ele apar din necunoscut – exact acolo unde te temi cel mai mult să privești.

Nu aveam nicio idee unde să merg. Asta mă înspăimânta și mă elibera în același timp. Încotro? Aveam varianta sigură: să mai prelungesc cazarea la Argasoka, să rămân în siguranța orașului. Dar simțeam că zilele Ubudului se sfârșiseră pentru mine.

În lista de destinații a lui Sawa, am găsit Amed – locul iubitorilor de aventuri subacvatice. Nu era genul meu. Gândul la apă mă paraliza. Apoi, ca un semn, Esther îmi trimisese acel mesaj, unul la care nu răspunsesem. Am lăsat totul în aer. Dar ceva, mai presus de mine, mi-a spus: „*Amed.*”

Astăzi sunt în picioare la ora 6:30. Nu știu ce mă așteaptă, dar necunoscutul mi-a devenit un prieten pe care am început să-l ascult.

M-am ridicat din pat, conștientă că aceasta va fi ultima oară când voi vedea această cameră. Însă plecarea nu mă mai emoționează.

Camerele trec, dar lecțiile rămân. Și fiecare dimineață în Bali îmi pare o nouă șansă – o lecție, o cale neașteptată. E ca un flux constant de resetări care mă obligă să mă redescopăr.

Îmi dau seama acum că zilele mele din Bali nu seamănă una cu alta.

Fiecare zi a fost unică, fiecare m-a surprins cu ceva inedit.

E ca și cum Bali mi-ar fi fost profesor, unul care te ține într-o continuă repetiție a lecțiilor, până când chiar le înțelegi.

Și recunosc – aveam nevoie.

Poate de aceea, în dimineața aceasta, nu m-a mai surprins că necunoscutul îmi cerea să plec, să-mi urmez Calea.

Ritualul meu de dimineață este simplu, dar necesar. Împachetez, strâng bagajele și ies pe ușă la 7:30. La recepție, totul pare pustiu, dar după câteva minute de așteptare apare recepționista, grăbită, pe un scuter. Îi mulțumesc pentru tot, schimbăm câteva politețuri, iar în câteva clipe sunt din nou pe drum.

Cu rucsacul în spate, pornesc spre stația de autobuz, convinsă că următoarea lecție mă așteaptă acolo. Las în urmă străzile vibrante din Ubud – apusuri perfecte, dansuri tradiționale, terase pline de viață. Amintirile sunt încă vii – le iau cu mine, oriunde plec.

Chiar și acum, îmi revine în minte acel panou care mi-a apărut ieri, ca din senin. „Așteaptă-te la neașteptat,” spunea, iar cuvintele astea parcă mi-au intrat direct în suflet. Un ecou. O chemare.

Universul îmi trimitea un nou mesaj clar: *să las necunoscutul să-mi arate drumul*. Așa că am făcut-o. Azi, știam că Amed mă așteaptă.

Ajung prea devreme la stație, unde conversațiile zgomotoase ale călătorilor îmi bombardează mintea încă adormită.

Două minivane ne așteaptă, una spre Amed și cealaltă spre Lovina. La 8:30, suntem toți înghesuiți în mașini, fiecare cu bagajele și poveștile lui.

Suntem zece oameni, fiecare din alt colț al lumii – o chinezoaică, o mexicană, doi francezi, doi nemți, un spaniol, o americană și eu, Yda, româncă.

Într-un moment de curiozitate, cineva întreabă de unde suntem, iar șoferul ne amuză spunându-ne, gesticulând cu mâna într-un fel teatral:

„– Eu sunt din Indonezia, dar dacă mă întrebi, Bali e o țară diferită!” De parcă nu era evident... Și, fără să ne lase timp de replică, continuă: „Știți care sunt cei mai gălăgioși turiști? Francezii! Mereu vorbesc, mereu mănâncă! Dar îmi place... sunt distractivi.”

Râdem toți, iar pentru o clipă, acel mic spațiu înghesuit devine o lume în miniatură. Fiecare limbă, fiecare accent, fiecare poveste – toate se amestecă într-un haos plăcut. Și așa începe călătoria noastră spre orașul neexplorat încă: Amed.

Pe drum, mă izolez în lumea mea. Îmi pun căștile și mă las pierdută în muzică. Vocile din jur – chineza, franceza, spaniola, germana – se împletesc haotic, ca niște zgârieturi într-un vinil vechi. Nu le înțeleg, nu mă preocupă. Playlistul meu devine singurul fir care mă leagă de ceva cunoscut.

Nu mă documentasem prea mult despre Amed. Știam doar că merg către mare și că am rezervat o cameră simplă într-un homestay ieftin. Mi-am spus că, poate, necunoscutul avea să-mi deschidă o ușă spre ceva ce nici măcar nu știam că îmi doresc. Cât de ciudat e să te lași ghidată de un impuls, fără să-ți faci prea multe planuri?

Muzica devine un fundal perfect pentru gânduri. Realizez că sunt deja de peste două săptămâni aici, iar totul a fost aproape perfect – ca într-o poveste.

Bali, ca un mic paradis, mi-a servit pe tavă peisaje care îți taie răsuflarea, ghizi amabili și aventuri palpitate. Fiecare zi a fost un capitol frumos scris, iar eu, de multe ori, m-am simțit prinsă într-o buclă magică, unde totul era „roz”.

Dar nimic nu ține la infinit, nu-i așa?

Știam că testele nu s-au terminat.

Îmi simțeam cel de-al șaptelea simț, acea intuiție subtilă, șoptindu-mi că vor veni și altfel de zile. Lecții noi. Provocări.

Dincolo de geamul murdar al minivanului, palmierii păreau să mă privească neclintiți, ca niște martori tăcuți ai noii mele lupte.

Și totuși, în loc să mă las copleșită, am hotărât să las gândurile să curgă.

De ce să mă stresez pentru ceva ce nici măcar nu s-a întâmplat încă?

Drumul m-a învățat ceva simplu: *respiră adânc, acceptă ce vine și mergi mai departe. La final, totul va fi „perfect”*.

Am ajuns în Amed pe la prânz, istovită de drum.

Aerul fierbinte și sufocant m-a izbit imediat, iar liniștea apăsătoare a locului părea să mă urmărească peste tot. În doar câteva minute, transpirația îmi curgea șiroaie sub tricoul negru, lăsându-mi pielea lipicioasă.

Răcoarea blândă din Ubud, cu serile liniștite care mă inspirau să scriu, era un contrast izbitor cu atmosfera copleșitoare din Amed. Aici, totul părea suspendat în timp, iar tăcerea apăsătoare era spartă doar de lătratul câinilor vagabonzi.

Mi-am ajustat rucsacul pe spate și, pentru prima dată, am privit cu adevărat în jur. Străzi prăfuite, gropi adânci. Asfaltul? Uitase timpul. Mă simțeam de parcă aterizasem la bunica la țară. Casele, mici și simple, aveau acoperișuri din tablă ruginită, iar atmosfera generală îmi dădea impresia unui sătuc pescăresc, nu a unui orașel turistic.

Un grup de bărbați stătea la umbră, adunați pe scutere, așteptând turiștii care coborau din shuttle. Mă priveau curioși, iar unul dintre ei s-a grăbit să mă întrebe unde merg. Taximetriști locali, fără îndoială, gata să câștige un ban cinstit în mica lor așezare rurală.

I-am zâmbit și i-am mulțumit politicos, dar am refuzat oferta, spunându-i că destinația mea era aproape.

„– Hai, miss, că vin eu cu tine! Scuterul meu e mai rapid decât pașii tăi!” îmi spune el, râzând și pocnind din degete, ca și cum deja ajunsesem. Mustața lui subțire tresărea la fiecare zâmbet larg, iar ochii mă studiau ca pe un client pe jumătate convins.

Îi zâmbesc și plec mai departe, gândind că am scăpat.

Omul își pornește scuterul și merge în paralel cu mine. În cele din urmă, mă lasă în pace, dar nu înainte de a-mi ura drum bun cu un gest amuzant.

I-am făcut cu mâna, admirându-i insistența.

Cu un oftat ușor, m-am lăsat învăluită de naturalețea locului și mi-am continuat drumul spre Santa Fe.

Una dintre femeile din shuttle bus mă ajunge din urmă. Era tipa din Mexic – o figură care parcă îmi fusese scoasă dintr-un serial al copilăriei. Părul lung, gri platinat, contrasta cu pielea ei bronzată, iar ochii albaștri, de o strălucire neobișnuită, completau aerul enigmatic al femeii. Fragilitatea trupului ei trăda o viață plină de intensitate.

„– Hei! Unde mergi? Ai cazare?” mă întreabă ea, de parcă eram vechi prietene.

„– Da, *Santa Fe Bungalow*,” i-am spus, întrebându-mă dacă o voi regreta.

Am pornit împreună, schimbând câteva cuvinte pe drum. Așa am aflat că fusese aici acum câțiva ani, iar locul se schimbase mult. Apoi, brusc, s-a oprit.

„– Cred că m-am răzgândit. Vreau să stau la hotel,” a spus, cu un zâmbet vag. Apoi și-a scos un evantai din geantă – unul colorat, cu un model abstract, pe care a început să-l fluture absentă, ca și cum decizia ei era deja luată. Și-a luat rămas bun, întorcându-se pe drumul de unde venise.

Am rămas privind în urma ei, convinsă că Eva era genul de personaj care lasă poveștile neterminate – mai degrabă o umbră, decât o prezență constantă.

Mi-a trecut brusc prin minte Esther. De fapt, felul în care intrase în viața mea avea aceeași naturalețe debordantă, același aer al unei conexiuni instantanee. „*Ce coincidență! Oare pe unde o mai fi acum?*” Mi-am promis să-i scriu mai târziu, să-i spun că sunt în Amed.

Nici nu ajunseseam bine, iar întâmplările inedite începuseră deja să se țină lanț: întâi șoferul insistent, apoi această femeie fascinantă, care părea să plutească prin viață, fără nicio grijă pe pământ.

Ultima ei replică, rostită cu o dezinvoltură dezarmantă, m-a lăsat fără cuvinte:

„– Poate ne mai vedem pe aici!”

Tăcerea care i-a urmat a fost grea.

Pentru o clipă, m-am întrebat ce caut eu aici, într-un sătuc prăfuit, la marginea insulei. Însă Amedul, cu străzile sale pustii și atmosfera rurală, părea că vrea să-mi ascundă adevăratul motiv pentru care mă aflam aici.

Mi-am verificat aplicația GPS și am pornit mai departe cu un singur gând: *Amed avea să fie... interesant.*

Dar stai... m-am oprit în mijlocul drumului, privind telefonul ca pe un oracol defect. „*Reconfigurare traseu!*” îmi arăta aplicația, dar nici măcar ea nu știa unde mă aflam. Mă simțeam ca și cum shuttle bus-ul m-ar fi aruncat direct în Zona Crepusculară.

Semnalul apărea și dispărea, iar mesajele GPS-ului nu făceau decât să mă irite. „*Ai ajuns la destinație.*” Serios? Unde?

Privind în jur, eram în mijlocul unei străzi pustii, flancată de câteva case mici și o terasă improvizată care părea pe jumătate părăsită. Simțeam nevoia de o pauză...

În stânga mea, observ o femeie întinsă pe o canapea de lemn, plină de perne colorate, într-o poziție relaxată care contrasta total cu agitația mea interioară. Femeia ținea un bebeluș la piept. Părea sculptată din liniște, fiecare mișcare a ei – de la felul în care își sprijinea capul până la mângâierile bebelușului – vibra cu un calm care mă făcea să respir mai rar.

Mi-am oprit privirea pentru o clipă pe ea, zâmbind instinctiv. Era ceva profund în acel tablou simplu. „*Maternitatea e așa de frumoasă,*” mi-am spus, amintindu-mi nostalgic de propriile momente de demult.

Am surprins-o zâmbindu-mi, iar acel gest m-a scos din reverie. Un instinct mai presus de orice m-a făcut să mă îndrept spre ea.

„– Cauți ceva?” m-a întrebat, privindu-mă fără grabă, de parcă ghicea deja răspunsul.

Ochii ei aveau o strălucire aparte, care m-a prins pe loc.

Am simțit că mă uit la o zeiță dintr-o altă lume, cu pielea ei albă, perfectă și chipul plin de calm.

Când copilul din brațele ei a început să scâncească, și-a mutat privirea spre el și i-a șoptit ceva, mângâindu-l ușor înainte să-l readucă la sân.

Eram captivă în acel moment, ca și cum era prima dată când vedeam o mamă alăptând.

„– Ăăăă... Bună! Da, caut un bungalow, se numește *Santa Fe*. Oare știi unde este?” am întrebat-o într-un final, strângându-mi rucsacul mai aproape, ca și cum asta m-ar fi făcut mai sigură de mine.

Am văzut o sclipire de curiozitate în ochii ei înainte să răspundă.

„– Hm... nu știu, dar stai să verific.”

Cu mâna liberă, și-a deschis telefonul și a intrat rapid într-o aplicație. *Warung Santa Fe*, arăta locația, la 700 de metri mai încolo.

Am oftat. Serios? Încă 700 de metri? Părea imposibil să ajung acolo.

Mi-a zâmbit ușor, parcă înțelegând mai mult decât spunea:

„– Amed nu e ca Ubud. Aici nimic nu-i simplu de găsit, dar asta-i frumusețea – te pierzi și, cumva, găsești ce ai nevoie.”

Fără să mă gândesc prea mult, i-am răspuns cu o glumă:

„– Da... Amed, față de Ubud, pare cu câțiva ani în urmă.”

Am început să râdem amândouă, iar râsul nostru a tulburat liniștea copilului, care a început să plângă brusc. Am schițat un gest scurt, de scuză, dar ea și-a concentrat toată atenția asupra lui, liniștindu-l cu câteva șoapte.

Nevoia mea de a merge la toaletă devenise iminentă și o întreb de o baie. Mi-a făcut semn cu mâna către o ușă din lemn, albastră.

Când am ieșit, am putut gândi.

Am setat locația nouă pe GPS, i-am mulțumit de ajutor și am plecat.

Am ajuns, în sfârșit, la *Warung Santa Fe*, dar nu simțeam niciun triumf al destinației atinse. Eram obosită, transpirată și aproape fără

vlagă. Aș fi vrut să mă întind pe un pat, dar locul părea mai degrabă un decor dintr-un film uitat în timp.

Nicio recepție vizibilă. Doar o mică terasă, cu patru mese din lemn, pe care praful părea să fi poposit de ceva vreme.

Atmosfera era stranie – un amestec de liniște apăsătoare și miros de pește prăjit. În jur, vegetația încerca să salveze decorul: flori și plante exotice care înconjurau terasa și câțiva cocotieri care își legănau frunzele leneș în bătaia vântului.

M-am așezat la una dintre mese, lăsând rucsacul să alunece de pe umări.

„*Prea devreme pentru check-in,*” mi-am spus. M-am ridicat de câteva ori, învârtindu-mă fără scop printre mese, privind în jurul meu și încercând să mă adaptez.

Din spatele aleii a apărut o femeie. Era zdravănă, cu pielea ușor bronzată, trăsături pur indoneziene și ochi mari, negri, care mă studiau atent. Purta o rochie simplă, dintr-un material gros și spălăcit, care îi cădea lejer pe trup.

„– Făceam curat în camere și nu te-am auzit,” mi-a spus, scuzându-se ușor.

Vocea ei avea un ton cald, care m-a liniștit imediat. Mi-a explicat că încă nu terminase curățenia și m-a rugat să mai aștept puțin.

A dispărut pentru câteva momente și s-a întors cu o cafea neagră, o banană micuță și un biscuit cu jeleu, frumos învelit într-o frunză verde.

„– Asta e din grădina noastră. Vei simți soarele din Bali în fiecare îmbucătură,” a adăugat ea cu un zâmbet mândru, arătând către banana perfect coaptă.

M-am așezat la masă, mulțumindu-i pentru gest.

Mirosul cafelei m-a readus cumva la viață, iar dulceața bananei mi-a făcut stomacul să uite pentru câteva clipe de efortul drumului.

Am deschis laptopul și m-am apucat să scriu, lăsându-mi gândurile să se așeze.

La ora 13:30, femeia s-a întors.

„– Poți să-ți alegi camera,” mi-a spus veselă. „Dacă tot ai așteptat.”

„Ce gest frumos,” m-am gândit.

Însă, uitându-mă la cele două camere disponibile, mi-am dorit pentru o clipă ca ea să fi ales în locul meu.

Camerele 1 și 2 erau una lângă alta, iar alegerea între ele s-a transformat într-un spectacol absurd. M-am mutat de câteva ori, căutând perfecțiunea. În final, am râs de mine însămi: *fițe de divă*. Am ales camera 1.

După ce am făcut un duș rapid, am decis să explorez împrejurimile. Fără un plan concret, doar cu un singur scop: să-mi potolesc foamea.

Străzile erau pustii, ca și cum timpul ar fi înghețat în micul sătuc. Era o liniște care mă izbea, doar câțiva câini răătăciți traversau nepăsători drumurile, ca niște umbre mute.

Am ajuns, în cele din urmă, la mare. O străduță îngustă m-a condus direct spre plajă, iar mirosul de sare din aer mi-a pătruns adânc în piept. Am inspirat briza proaspătă, lăsându-mi pielea să se răcorească și mintea să se liniștească.

„Respiră adânc,” mi-am spus. „E primul pas.”

Plaja se întindea în fața mea într-o aparentă infinitate. Dar nu era nisipul fin cu care eram obișnuită. Sub picioarele mele, pietrișul aspru îmi zgâria tălpile. Era ca și cum acest loc cerea un tribut mărunț – să simt fiecare pas, să fiu atentă la fiecare detaliu.

Amed nu era un paradis confortabil. Era mai degrabă un decor brut, care te făcea să simți mai mult decât ți-ai fi dorit.

Iar valurile se izbeau de mal cu o forță care parcă sfida liniștea din jur. Sunetul lor, puternic și zbuciumat, domina întreg peisajul. Păreau să-mi șoptească ceva – o chemare, o provocare. Le priveam, hipnotizată, dar și cu un gol în stomac. Era o atracție bizară, ca și cum ceva mai adânc decât teama îmi cerea să intru. Dar, în același timp, fiecare fibră din corpul meu îmi striga să rămân pe uscat.

Am făcut câteva poze. Voiam să surprind marea, să îi capturez neîmblânzirea, dar niciun cadru nu părea să redea ceea ce simțeam

în acel moment: acea forță brută, sălbatică, care îmi provoca fiori și mă fascina în același timp.

Am continuat să merg de-a lungul plajei, până am dat peste câteva terase. Majoritatea goale, ca niște decoruri abandonate. M-am oprit, în cele din urmă, la una dintre ele. Un mic warung – modest, dar primitiv.

Am comandat un pește cu sos de cocos, legume sote și orez. Totul însoțit de un ceai rece cu lămâie și gheață. Nota de plată? Doar 85.000 IDR, adică vreo 25 de lei. În Ubud aş fi plătit dublu pentru aceeași masă.

Cât timp aşteptam să-mi fie adusă mâncarea, femeia care se ocupa de warung s-a apropiat de mine.

„– De unde ești?” m-a întrebat, zâmbind.

„– Din România,” i-am răspuns.

„– România... E prima oară când aud. Dar cred că oamenii de acolo trebuie să fie prietenoși, ca tine!”

Se vedea cum încerca să localizeze țara undeva în mintea ei, dar nu reușea. În cele din urmă, și-a înclinat capul într-un gest de bunățate și a plecat.

Când mi-a adus mâncarea, aromele îmbietoare ale sosului de cocos și legumelor proaspăt sotate mi-au inundat simțurile. Fiecare îmbucătură era un mic festin. Mă gândeam că, în toată simplitatea lui, locul ăsta avea un farmec aparte.

În timp ce savuram ultimele îmbucături din peștele delicios, mi-a venit brusc ideea să revizuiesc lista cu „must see” de la Sawa. Am deschis telefonul, cu o oarecare curiozitate:

„Oare ce mă aşteaptă în Amed?”

Am scos un oftat când am văzut prima recomandare îngroșată: o școală de diving. Serios? Am chicotit nervos.

„Eu, să fac diving?”

Și totuși, ceva din mine s-a trezit. O curiozitate sau, poate, o dorință de a sfida temerile care mă urmăreau de-o viață.

„De ce nu?” mi-am zis. Dacă sunt aici, dacă deja am luat decizii nebunești până acum, ce mai contează una? Am salvat adresa școlii și mi-am fixat un scop.

Mâine, sau poate chiar azi, urma să testez această nouă nebunie.

Frica de apă mă urmărea – ca și cum cineva ar apăsa pe un buton greșit, iar tot sistemul meu nervos ar intra în alertă.

Știam că e nevoie doar de un pas pentru a opri acel bulgăre care se tot rostogolea. Un pas mic, dar plin de curaj. Așa că am decis brusc să nu mai aștept.

„Trebuie să fac diving. Acum! Până nu mă răzgândesc,” mi-am spus, ridicându-mă de la masă, hotărâtă să merg înainte.

Cu o doză neobișnuită de curaj, parcă apărută de nicăieri, am pornit către școala de diving. Mintea, desigur, încerca să mă saboteze:

„Yda, tu și diving? Cu frica ta de apă? Cine te crezi?”

Dar de data aceasta, vocea critică a fost acoperită de o altă forță, una pe care o simțeam crescândă: *un curaj neașteptat*.

Știam că totul se petrece doar în mintea mea. În realitate, tot ce aveam de făcut era să găsesc drumul spre locația selectată.

Amed îmi părea un loc al coincidențelor bizare. De data aceasta, harta m-a dus fix... unde crezi? La școala de diving.

Dar și mai ciudat era că, în fața mea, pe terasă, stătea acea femeie frumoasă, cu pielea de alabastru și bebelușul ei mic.

Terasa aceea era, de fapt, un sediu de diving, una dintre școlile din Amed. Ochii noștri s-au întâlnit... din nou.

„– Hey, ți-ai găsit cazarea?” mă întreabă, zâmbindu-mi, de parcă mă aștepta. Eram șocată de coincidență, dar am reușit să-i răspund veselă:

„– Da, da. M-am cazat. Totul e perfect.”

M-a invitat să mă așez lângă ea.

O secundă, m-am gândit să renunț...

Încă nu era prea târziu și ea nu știa de ce sunt acolo. Dar, privindu-i ochii albaștri, am înțeles. Universul mi-o scosese în cale

cu un singur scop. Știam că trebuie doar să „cred” în primul meu instinct.

Așa că, în următoarele minute deja pusesem la punct planurile pentru ziua de mâine.

Prima mea sesiune de „begin diving” era programată la ora 8:00 dimineața.

Soțul ei, un indonezian cu trăsături blânde, a apărut între timp, purtând un tricou albastru pe care scria mare „Bali Dive Cove”. Era instructor și, după felul în care vorbea despre mare, puteai simți că era un om care își iubea meseria.

În timp ce discutam, întrebările lor curgeau firesc. Nu mă simțeam investigată, ci mai degrabă luată sub aripa lor protectoare. Le-am povestit de unde vin, cum am ajuns în Bali și, mai ales, despre frica mea de a intra în apă. Când le-am spus că nu știu să înot, au început să râdă.

„– Stai liniștită, ești pe mâini bune,” îmi spune ea, încercând să-mi insufle curaj. „Nu trebuie să știi să înoți. O să ai o vestă specială și un instructor cu tine tot timpul.”

Soțul ei a completat imediat:

„– Nu contează dacă știi să înoți. Sub apă, totul e despre respirație. Doar respiră și lasă-te purtată.” Se uita la ea ca și cum fiecare cuvânt spus era o confirmare a motivului pentru care s-a îndrăgostit de ea. Ea i-a întors privirea, zâmbind cald, dar fără să spună nimic. Uneori, tăcerea spune mai multe decât cuvintele.

Apoi, ca să-mi ușureze mintea, mi-au arătat o filmare cu un bărbat care venise recent să încerce diving pentru prima dată. Îl vedeam plutind, aproape ca într-un vis, în apele limpezi, iar expresia lui relaxată părea să-mi șoptească:

„Dacă el poate, poți și tu.”

Simțeam cum undeva, într-un colț îndepărtat al minții, curajul începea să-și desfacă aripile. Ea m-a privit amuzată:

„– Ai să vezi. O să te îndrăgostești de apă.”

Mă privea cu un amestec de curiozitate și certitudine, ca și cum știa ceva ce eu încă nu eram pregătită să înțeleg.

„Cum să mă îndrăgostesc mai mult de apă, când ea mă ținea captivă la marginea ei, incapabilă să o pătrund?”

Instinctul îmi spunea că lecția asta de diving nu era doar despre a intra în apă. Era despre evoluție. Despre „a da reset” unei limite care mă ținea pe loc.

Când am scos portofelul să plătesc, ea mi-a făcut semn cu mâna:

„– Lasă, plătești mâine, după ce termini.”

Am zâmbit, întrebându-mă dacă nu cumva Universul îmi mai oferea un „test” de răzgândire. O mică porțiță... Dar nu aveam de gând să renunț. Nu acum. Divingul era următorul pas, ca să pot trece mai departe.

Cu planurile stabilite pentru ziua de mâine, am rămas câteva minute în compania Georgiei, care mi-a povestit cu naturalețea unui om desprins de convențiile lumii. Era din Londra, dar Amedul o cucerise iremediabil în urmă cu câțiva ani. Venise atunci cu niște prieteni, însă locul avea să-i schimbe viața.

Nici nu știu de ce, dar mi-a fost ușor să o cred...

„– M-am îndrăgostit de un tip și am rămas aici. O simplă poveste de iubire,” mi-a spus, zâmbind vag, ca și cum istoria era atât de firească, încât nu mai avea nevoie de detalii.

Am schimbat alte câteva povești, sărind de la un subiect la altul, cum fac oamenii care nu se cunosc de mult timp, dar par să aibă ceva în comun.

Când am plecat de acolo, am simțit cum Amedul respiră odată cu mine – mai iute, mai viu ca niciodată.

Abia acum îmi dădeam seama: totul părea interesant la început – raftingul, ATV-urile, toate păreau aventuri. Dar în spatele entuziasmului era frica, mereu frica.

Cu frică m-am urcat pe ATV, cu frică am urcat pe barca aceea când am făcut rafting. Și totuși, nimic din toate astea nu însemna siguranță.

Totuși... Ubud fusese acel refugiu, un loc care mă învăluisese într-o senzație caldă de protecție. Dar acum înțelegeam că siguranța poate fi și un miraj – un spațiu confortabil în care te ascunzi de lecțiile care chiar contează.

Amed, cu liniștea lui aspră și decorul rural, nu-mi mai oferea un colț în care să mă retrag. Era sincer până la os. Un loc care nu cerea nimic – doar prezență. Să fiu acolo, cu tot ce sunt, să simt fără filtre, fără scuze.

Drumul înapoi spre cazare a fost invadat de aceeași luptă interioară.

Gândurile curgeau haotic, învăluindu-mă ca niște tentacule invizibile:

„Yda, vei face diving? Tu? Panicată de orice strop de apă?” vocea aceea critică îmi țiuia în urechi.

Dar dincolo de ea, o altă voce, mai calmă, mai înțeleaptă, i-a tăiat avântul:

„N-o băga în seamă. Știi ce ai de făcut. Trebuie să o faci.”

M-am oprit pentru o clipă în mijlocul drumului, lăsând acest gând să-mi pătrundă în minte.

Divingul părea un test simplu, dar știam că în mine se va da o luptă complicată.

Era acel test pe care „trebuia” să-l trec.

Atunci mi-am promis să nu spun nimănui despre asta, decât după ce totul va fi consumat. Era un pact secret, pe care îl făcusem cu mine însămi. Se spune că nebunia nu are leac, așa că... de ce nu? Dacă mor acolo, înecată în propriile temeri, măcar mor împăcată, știind că am avut curajul de a-mi înfrunta o teamă care nu are nicio justificare logică. Nici nu mai contează cât de mult mă tem.

„Curajul nu înseamnă absența fricii. Înseamnă să mergi înainte, în ciuda ei.”

Ajunsa în cameră, m-am întins pe patul mare și am pornit aerul condiționat. Căldura era sufocantă, dar nici măcar aerul rece care începea să circule nu reușea să calmeze agitația din mintea mea.

În timp ce mă uitam în gol la tavanul alb, gândurile au început să curgă din nou, iar o imagine din trecut mi-a apărut brusc, neinvitată. Filipine. Da, acolo începuse totul. Acolo îndrăznisem să intru pentru prima dată în apă. Era ca și cum amintirile ar fi știut momentul perfect să mă lovească.

Și, odată cu imaginea aceea, a apărut și el... Essra.

De ce? De ce tocmai acum?

Ce parte din mine îl aducea la suprafață, ca o fantomă care nu-și găsește pacea?

Essra îmi spusese cândva, râzând, că ar trebui să mă învețe să înot.

Nu crezusem că frica mea de apă însemna ceva pentru el.

Dar acum, în liniștea camerei din Amed, vocea lui îmi răsună în minte. Era ca și cum îmi spusese mai mult decât puteam înțelege atunci.

Am lăsat gândul să curgă, fără să-l resping. Alte amintiri au venit, ca un val care mătura totul în cale.

Mi-am amintit de Esther și am ieșit pe terasă. M-am trântit pe un scaun și, cu un gest reflex, i-am scris un mesaj. Mi-a răspuns rapid că încă e în Amed și că mă invită să vedem apusul împreună la Resto-Barul din resortul ei. I-am confirmat imediat:

„– La 16:30 voi fi acolo.”

Încă stând pe terasa mea, cu telefonul în mână, încercam să-mi strunesc gândurile.

Din camera numărul 2, un bărbat iese brusc pe terasă. Mi-a captat atenția instant. Era înalt, slab, cu părul complet alb și ars de soare pe alocuri. Trăsăturile lui păreau să ascundă o poveste lungă, dar ținuta... o combinație de maiou larg și pantaloni scurți roz intens – era prea mult pentru orice poveste demnă de luat în serios.

M-a privit cu un zâmbet prietenos, iar înainte să apuc să spun ceva, deja inițiasse o conversație.

„– De unde ești?” m-a întrebat, așezându-se fără invitație pe scaunul liber de lângă mine.

„– Din România,” i-am răspuns, încercând să mențin o politețe rece.

Ochii lui s-au luminat brusc, de parcă i-am oferit cheia către un subiect infinit de interesant.

„– Oh, România! N-am fost niciodată, dar am auzit că aveți femeii frumoase și munți spectaculoși!” a exclamat, în timp ce-și aranja pantalonii de baie roz, complet nepăsător la faptul că mă uitam cam descumpănită la el.

Era evident că voia să socializeze. Sau, poate, doar era plictisit de singurătate. Dar eu nu aveam dispoziția necesară pentru politețuri.

„– Știi... Îmi pare rău, dar am ceva treabă,” i-am spus, ridicându-mă de pe scaun.

Nu părea deloc ofensat. De fapt, mi-a zâmbit larg și a spus, pe un ton teatral:

„– Mi-ai frânt inima!”

M-am oprit pentru o secundă, am ridicat din sprâncene și i-am răspuns scurt:

„– Îmi pare rău,” apoi am intrat în cameră, trântind ușa din interior. Doar aici mi-am permis să chicotesc. Cine mai poartă pantaloni roz la un bungalow prăfuit din Amed? Și totuși, era ceva în energia lui – o lejeritate pe care aproape o invidiam.

M-am aruncat pe pat. Am intrat rapid într-o conversație cu Andreea. Reușisem în sfârșit să ne sincronizăm online, după câteva zile de tatonări. Discutam despre planurile noastre pentru un canal de YouTube, iar ea îmi oferea sfaturi despre cum să creez videoclipuri atractive și cum să structurez conținutul.

M-am pierdut în detaliile tehnice ale conversației noastre, iar imaginea australianului cu „inima frântă” s-a evaporat rapid din mintea mea.

Mai târziu, când soarele începea să coboare, am ieșit din cameră, îndreptându-mă către resortul lui Esther. Aveam un kilometru și jumătate de mers, dar nu mă grăbeam.

Pe drum, m-am oprit la o altă școală de diving, mai mult din curiozitate, să văd dacă tarifele erau diferite. Dar nu, erau identice cu cele de la *Bali Dive Cove*.

Am zâmbit, gândindu-mă că Universul mă ghidează exact unde trebuie să fiu.

Priveam sătucul prin care treceam și mă minunam încă o dată, întrebându-mă când anume m-am teleportat din Bali. Nu era nimic aici care să semene cu imaginea clasică a insulei paradisiace, dar tocmai contrastul acesta mă fascina.

Când am ajuns la *Barracuda Resto-Bar*, am găsit-o pe Esther întinsă pe un șezlong pe plajă. Vorbea la telefon, iar când m-a văzut, mi-a zâmbit și mi-a făcut semn să mă așez lângă ea.

Am așteptat aproape o oră, timp în care nu am avut altceva de făcut decât să admir plaja și să mă pierd în sunetul valurilor.

Cerul era presărat cu nori mici, gri, iar soarele care apunea colora totul într-un amestec spectaculos de portocaliu și roz.

Am făcut câteva poze și am încercat să capturez magia momentului. Când în sfârșit Esther a terminat convorbirea, s-a întors către mine și mi-a zâmbit, oftând adânc.

„– Iubitul meu din Ghana...” spune ea, râzând scurt. „Relațiile la distanță sunt grele.” Am ridicat o sprânceană, intrigată, iar ea a continuat: „Și fostul meu soț era din Peru. Cred că mă pricep la complicații,” adaugă cu un zâmbet care îmi spune mai multe decât cuvintele ei.

O ascultam zâmbind, dar în mintea mea mă întrebam: „Cum poate Esther să accepte o viață atât de complicată cu atâta seninătate?”

Eu îmi construise o existență bazată pe control, pe planuri. Poate de aceea mă aflam aici acum, într-o continuă resetare. Poate că îmi căutam propria complicație.

„– Probabil te regăsești pe tine în aceste complicații,” i-am răspuns, convinsă că răspunsul e valabil și pentru mine și am râs amândouă. Râsul nostru a fost acompaniat de foșnetul blând al valurilor.

Când soarele s-a stins complet în mare, ne-am ridicat de pe șezlonguri și am mers împreună la o altă terasă. Am comandat ceva de mâncare și ne-am pierdut în povești – despre bărbați, despre viață, despre iubire, copii și tot ce leagă sau desparte oamenii.

Lângă Esther, cuvintele curgeau fără efort. Era genul de om care transforma orice poveste într-o confesiune.

Pe la 21:30, m-am întors în cameră.

Pe drum, m-am oprit la un mic market să cumpăr apă, o bere cu ghimbir și o ciocolată. Erau poftetele mele de Amed.

Când, în sfârșit, am stins lumina, simțeam că ziua fusese mai lungă decât o săptămână.

Habar nu am cum am adormit, dar un lucru era sigur: mintea mea încerca din răputeri să nu se gândească la ziua de mâine.

„Doar fă-o!” devenise mantra mea.

Fiecare pas era însoțit de această frază – simplă, dar puternică.

Divingul meu nu va fi doar despre diving, ci despre a privi acel demon în ochi. Și, pentru prima dată, mă voi scufunda direct în *frica* care m-a ținut captivă prea mult timp.

Apa este doar un simbol. Mai adânc decât teama de a mă îneca, este teama de a pluti.

Mâine... frica și curajul meu se vor înfrunta, într-o luptă pe viață și pe moarte.

Nu știu cine va câștiga, dar nici nu contează cu adevărat. La urma urmei, ce e mai greu – să te scufunzi într-un ocean, sau să te privești în oglindă și să accepți cine ești cu adevărat? Și, cu acest gând, am lăsat somnul să mă cuprindă.

„În fața fricii, tot ce ai nevoie este un singur pas – și curajul de a respira până la capăt.” – Autor anonim

Acolo unde frica devine o simplă ușă

Duminică, 6 august 2023

Diving. Primul gând al dimineții.

Ora 6:30. Alarma mă trezește, dar o tresărire adâncă mă ține în viață.

„Pot să fac asta? Sau o să mă pierd în apă?”

Aprind lumina, sperând să alung umbrele din mintea mea.

Fac câteva exerciții ca să-mi trezesc trupul amorțit și, în oglindă, îmi spun:

„Azi nu trebuie să gândești. Azi trebuie să trăiești!”

E ora 7:40 când ies din cameră. Satul e învăluit în tăcere, la fel ca restaurantul mic al bungalow-ului. Nimic nu s-a trezit încă și tot ce se mișcă în jurul meu e o neliniște surdă, care se agită prin mine ca un vânt rece. Mic dejun? Uitasem să o anunț pe proprietară de aventura mea matinală, așa că voi pleca fără el. Oricum, stomacul meu e prea strâns ca să pot mânca ceva. Mă învârt prin curte, încercând să găsesc pe cineva care să-mi facă o cafea, dar în loc de asta, un minivan oprește în fața terasei.

Un tip coboară. Poartă un tricou negru pe care scrie simplu: „Respiră. Totul e posibil.” Se uită fix la mine, iar în privirea lui se citea ceva ce nu înțelegeam. Curaj? Sau poate doar obișnuință. Îmi răspunde cu un zâmbet scurt, aproape enervant de calm.

„– Yda?”

„– Da,” răspund, surprinsă.

„– Georgia m-a trimis după tine.”

Am zâmbit. Uitarea mea era bine acoperită de grija Georgiei. Mă gândisem să merg pe jos până la școala de diving – doar câteva sute de metri, nimic complicat. Dar mă urc în minivan fără proteste.

Ajung la *Bali Dive Cove*.

Soarele scaldă terasa într-o lumină aurie care îți taie răsuflarea. Albastrul vibrant al clădirii pare că vibrează în aerul fierbinte al dimineții. Georgia? Nu e de găsit. Probabil încă doarme, împreună cu bebelușul. În locul ei, apar câțiva băieți care se mișcă dezinvolt printre echipamentele de scufundare.

Unul dintre ei vine la mine și își întinde mâna:

„– Gede. Voi fi instructorul tău azi.”

Îi zâmbesc și-i strâng mâna. Căldura palmei lui mă ia prin surprindere. Emană calm, siguranță. Și, brusc, mă simt puțin mai bine. Nu știu cum, dar prezența lui are efectul ăsta. Figura îi radiază încredere, iar vocea – când mă întreabă dacă sunt pregătită – are o tonalitate liniștitoare, ca și cum n-ar exista niciun motiv de îngrijorare.

Dar eu sunt îngrijorată. Încerc să mă concentrez asupra trupului lui athletic, plin de tatuaje, dar nici asta nu pare să ajute.

Gede îmi aduce costumul de neopren și începe să mi-l ajusteze. Îmi dă o vestă, etichete de scufundare – cea mai mică mărime posibilă – și îmi explică cum funcționează totul. Când termină, îmi face un video.

„– Sper doar să nu mor azi,” spun glumind, dar vocea mi se aude tremurată.

El râde cu poftă.

„– Stai liniștită. Sunt aici. Și am primit ordine să nu te pierd din ochi!”

În glumele lui simt ceva din determinarea de care am eu nevoie.

Dar o senzație de apăsare îmi arde fiecare fibră. Stau pe margine, urmărindu-l cum aranjează butelii de oxigen și tot felul de alte cabluri. Se mișcă repede, eficient, de parcă face asta de o viață. Îl

văd glumind cu ceilalți băieți în indoneziană, dar eu mă simt complet ruptă de lumea lor.

„Doar fă-o. Nu mai gânde!”

Mintea mea repeta asta ca o poezie învățată pe de rost, dar nimic din mine nu părea convins.

Afară erau deja 30 de grade, se anunța o zi caniculară, iar eu tremuram ca un câine surprins în mijlocul furtunii. Era ca și cum toate celulele refuzau să cedeze. Mă simțeam prinsă între două lumi – lumea calmului lui Gede și lumea haosului din mine.

Băieții au încărcat toate cheștiile pregătite într-o camionetă apărută între timp. Mă învârteam pe lângă ei precum leul în propria cușcă, incapabilă să mă așez sau să mă relaxez.

Am respirat. Am inspirat. Încercam să-mi amintesc toate tehnicile de relaxare posibile care să îmi decongestioneze mintea din tumult. Nu știu după cât timp, unul dintre băieți îmi spune că pot urca în mașină.

Mă urc în camionetă, iar Gede se așază lângă mine. Îmi pierd privirea pe geam, dar mintea e un haos.

„Ce caut eu aici? Și de ce nu abandonez acum?”

Mă gândesc să-i spun că renunț, dar atenția mi-e distrasă de ceva banal: trei pahare de Starbucks pe podea.

„Serios? Starbucks, aici?”

Zâmbesc involuntar. Pentru câteva clipe, frica e înlocuită de un gând amuzant. Dar asta nu durează. Glasul lui Gede mă aduce înapoi la realitate. Nu înțeleg ce-mi spune – cu siguranță, azi totul e complicat.

Ajungem într-o parcare plină de oameni, mașini, camionete și câini vagabonzi. Gede mă întreabă dacă vreau la baie. Bineînțeles că vreau. Întotdeauna vreau la baie când mă ia panica.

Când ies, îl găsesc așteptând lângă un stâlp. Privirea lui mă scanează rapid, ca și cum ar verifica dacă mai sunt întreagă.

„– Ești bine?” întreabă zâmbind.

Mă conduce spre plajă, unde mă lovește agitația locului. Zeci de oameni, tarabe improvizate, un mic restaurant și grupuri întregi de scafandri se mișcă în toate direcțiile. Gede mă așază la o masă.

„– Așteaptă aici. Revin imediat.”

Nu știu cât a durat „immediatul” lui, dar mie mi s-a părut o eternitate. Îmi venea să fug, dar picioarele parcă mi se lipiseră de scaun.

„Oare e vreun test? Se pregătește să mă alerge în momentul în care decid brusc să o iau la fugă?”

Pulsul meu o luase deja razna.

Ca să treacă timpul, arunc o privire la un grup gălăgios de francezi, cu butelii și tuburi de oxigen, de parcă se pregătesc să plece pe Lună. Mă întorc rapid la tumultul din pieptul meu. Mă scoate din reverie Gede. S-a întors calm, zâmbitor și mi-a spus:

„– Trebuie să începem cu partea teoretică.”

S-a așezat lângă mine și a început să vorbească. Eu? Nu auzeam decât zgomot de fundal. Buzele lui se mișcau, dar creierul meu era blocat. Încercam să mă concentrez, să prind sensul vorbelor lui Gede, dar îndoiala îmi ocupa fiecare colț al minții. Îmi simțeam pulsul în urechi, iar cuvintele lui ajungeau la mine ca printr-un filtru gros, de parcă mă aflam sub apă deja.

Tot ce reușeam să fac era să dau din cap și să sper că par mai stăpânită decât mă simțeam. Îmi tot puneă întrebări, iar eu mă străduiam să intuiesc răspunsurile corecte. Strângeam cu putere ceașca de cafea între degete, de parcă era o ancoră într-o lume care nu mai părea a mea.

După a treia încercare eșuată de a mă face să înțeleg ceva, a oftat și a spus:

„– Ok, e suficient. Nu trebuie să știi chiar totul. Vom face treaba pas cu pas. Hai.”

M-a echipat complet – costum, vestă, butelii, centuri. Eram ca un astronaut pregătit de o misiune imposibilă.

„– Gata?” m-a întrebat, ajustând ultimele detalii. Am vrut să spun „nu”, dar doar am dat din cap și am pornit împreună către apă.

Respirația mea sacadată trăda furtuna din mine. Mă chinuiam să-mi pun etichete, dar nu am reușit fără ajutorul lui. Gede mi-a prins mâna și mi-a spus, calm:

„– Coborâm încet. Respiră. Atât.”

„Nu pooot! Ce caut aici?!” urlă mintea mea, dar nu am timp să răspund.

Apa rece îmi învăluie pielea, dar nu doar trupul meu tremură – întreaga mea ființă vibrează de frică.

Gede îmi face semn să mă las pe spate, iar vesta mă poartă, plutind deasupra apei. Dar mintea mea? Ea se scufundă. Gândurile se zbat, ca niște valuri furioase, lovind una de alta.

„De ce mă împotrivesc? De ce e atât de greu doar să respir?”

Trag aer adânc prin tubul de oxigen. Zgomotul respirației mele îmi răsună ca un ecou într-un tunel îngust. E un sunet mecanic, străin, dar devine singura mea constantă.

Gede mă ține strâns de mână și îmi face semn că e timpul să coborâm.

Apa mă învăluie ca o mantie rece, grea. Presiunea mă prinde între lumi – pe piept, pe urechi, în fiecare fibră. Închid ochii – greșesc. Întunericul nu iartă. Îi deschid din nou și... panica mă izbește, ca un val neașteptat.

O senzație ascuțită îmi străpunge urechile. Încerc să suflu prin nas, așa cum mi-a arătat Gede, dar ceva nu merge. Presiunea crește, iar respirația mea devine rapidă, haotică. Apa îmi atinge obraji prin masca aburită. Simt sarea cum îmi fulgeră ochii.

Într-un gest reflex, îmi smulg tubul de respirat. Aerul fals pe care mă bazam dispare, iar panica se transformă în teroare pură. Fac semne disperate către Gede:

„Scoate-mă afară! Scoate-mă acum!”

Într-o secundă, mă ridică la suprafață. Intru cu nărilor în aerul cald, dar respirația mea e un haos total. Tremur din cap până-n picioare. Nu mai contează că apa e liniștită. Eu sunt furtuna.

„– Gata. Nu mai pot! Gede, nu e pentru mine!” spun printre sughituri de respirație.

Lacrimile mi se amestecă cu apa sărată.

Dar el nu-mi dă drumul.

Mă privește fix.

Ochii lui sunt calmi, hotărâți.

„– Yda, ascultă-mă. Nu frica te oprește. Creierul tău te oprește. Tu poți. Ai ajuns până aici. Crezi că oamenii care nu pot ajung până aici?”

„– Dar nu pot să cobor... Simt că mă sufoc!”

„– Și totuși respiri. Te-ai speriat, dar e normal. Dacă nu te-ar fi speriat, ar fi fost greșit. Frica asta e o parte din tine. Îți spun un secret: nu va dispărea niciodată. Dar, dacă te concentrezi doar pe respirație... doar pe asta, Yda... o vei lăsa să treacă.”

Tace. Îmi oferă câteva secunde să-i diger cuvintele, dar eu nu spun nimic. Îmi dau seama că țin încă strâns de mână un om pe care abia îl cunosc, dar care, cumva, pare să mă cunoască mai bine decât mă cunosc eu.

„– Mai încercăm o dată,” spune el și tonul nu acceptă proteste. „Respiră. Hai... o respirație. Apoi încă una. Și încă una.”

Coborâm din nou.

Presiunea pe urechi revine. Îmi prind nasul și suflu, încet, așa cum mi-a arătat. Ceva nu funcționează și durerea se amplifică. Brusc. Creierul meu nu mai răspunde la nimic. Simt că nu mai am aer. Mișcările mele devin haotice și-mi scot tubul din gură, din nou. Gede mă prinde rapid de vestă și mă trage aproape de el, semnalizând să urcăm.

Revenim la suprafață, tușesc zgomotos, iar aerul îmi invadează plămânii.

„– Nu... Nu mai pot. E prea mult.”

El se apropie și mă privește fix, aproape de parcă ar vrea să mă hipnotizeze.

„– Îmbrățișează-mă,” spune el dintr-o dată.

„– Ce?” Îl privesc confuză.

„– Doar fă-o.”

Mă apropii de el ezitant. Brațele lui mă înconjoară, iar senzația de siguranță e atât de stranie, încât îmi opresc tremurul pentru o clipă.

„– Uneori, să depășești frica înseamnă să faci ceva ce nu te-ai fi gândit. Sărută-mă. Dacă poți să faci asta, vei putea coborî din nou.”

Serios? El crede că un sărut va face toată frica să dispară? Ce absurditate! Și totuși... ochii lui. O parte din mine simte că poate funcționa. O parte din mine vrea să creadă.

„– Ce?!” protestez, dar el mă privește, serios.

„– Ai încredere.”

E ca și cum timpul se oprește. Îi prind fața între palme și îl sărut, aproape mecanic. Dar buzele lui sunt calde și moi, iar într-o secundă, frica din mine se topește.

„– Vezi? Ai făcut-o,” spune el, zâmbind. „Acum hai să încercăm din nou.”

„– Oh!” e singurul sunet ce-mi iese din gât... Îl privesc și simt că îl urăsc și că îl iubesc în același timp...

„– Ai decis să faci asta, deși știai cât de tare te temi de apă. Spune-mi... ești genul de persoană care renunță ușor?” a continuat el.

„– Nu. Dar...”

„– Niciun dar...” Îmi duce degetul la buze, ca să mă oprească din explicații...

„– Bine... O singură dată. Dar dacă simt că nu pot... Gede, dacă simt că nu pot...”

„– Atunci ieșim. Promit. Îți dau cuvântul meu. Dar am un sentiment că, de data asta, totul va fi diferit.”

„– Nu știu ce să zic...”

„– Nu trebuie să spui nimic. Doar vino. Încă o dată.” Glasul lui e calm, fără urmă de îndoială.

Închid ochii pentru o clipă să-mi adun toată puterea. Nu am vrut să accept, dar el are dreptate: *am ajuns până aici. Dacă mai dau un pas înapoi, nu mă voi ierta niciodată.*

Și am intrat din nou în apă, pentru a treia încercare.

De data asta, mă ține de mână cu mai multă fermitate. Apa mă îmbrățișează la fel de rece, dar brațul lui mă trage încet înainte.

Coborâm, iar presiunea pe urechi revine imediat. Îmi face semn să-mi prind nasul și să suflu prin el. O fac. Presiunea scade ușor, dar rămâne acolo, ca un avertisment tăcut.

Respirația mea e sacadată, dar constantă.

Șșșșt... *inspir.* Șșșșt... *expir.*

Sunetul e hipnotic, ca un motor turat în relanti. Mi se pare că zgomotul ăsta e o reflexie a zbuciumului din mine.

Pe măsură ce coborâm, mă lovește din nou panica. Gândurile îmi urlă în minte:

„Ai coborât prea mult! Aerul nu e real, e doar o iluzie! Ieși acum! Nu ești în siguranță!”

Încerc să mă opresc, dar Gede îmi strânge mâna și-mi face semn să mă uit în ochii lui. Ochii aceia. Sunt fermi, liniștitori, ca două faruri în mijlocul furtunii. Încetinesc, dar nu mă mai opresc, nu mă mai zbat.

Când mă uit în jur, peștișorii colorați plutesc leneș pe lângă mine. Mă privesc curioși, nepăsători la haosul din interiorul meu. Sunt liberi, în elementul lor. Încep să mă întreb:

„De ce nu pot fi și eu ca ei?”

Dar presiunea revine și urechile încep să mă doară. Creierul îmi dă semnal de avarie. Fără să mă mai gândesc, îi fac semn lui Gede că vreau să urc. Nu ezită. În câteva secunde, suntem din nou la suprafață.

Trag aer adânc în piept. De data asta, aerul cald și sărat al dimineții mă liniștește mai mult decât mă agită.

„– Vom face o pauză,” spune el simplu și mă trage de mână către mal.

Gede mă ajută să scap de vestă și mă ghidează spre terasă. Tremuram, dar nu doar din cauza apei. În palme, încă simțeam pulsația fricii.

„– Vrei ciocolată?” mă întreabă, întinzându-mi o napolitană. Accept fără să comentez. Mușc încet, iar dulceața ei îmi ancorează gândurile, chiar și doar pentru o clipă. E ridicol cum ceva atât de simplu poate să-ți aducă un gram de pace.

„– Cum te simți?” mă întreabă după câteva minute.

„– Terminată. Frântă.”

„– Perfect. Asta înseamnă că ești pe drumul cel bun.”

Râde ușor și se sprijină de masă.

Îi arunc o privire lungă.

„– De ce faci asta? De ce insiști?”

Se apleacă ușor spre mine, iar în ochii lui se citește ceva aproape familiar: încredere.

„– Pentru că știu că poți. Ai nevoie doar de încă o încercare. Una în care să simți că ești acolo.”

Tac. Vreau să protestez, dar nu pot. În adâncul sufletului, știu că are dreptate. Am nevoie de încă o încercare.

Revenim în apă.

Gede mă prinde de mână, iar senzația familiară a străngerii lui îmi dă curaj. Coborâm încet, dar de data asta, ceva s-a schimbat. Nu mai lupt: *nici împotriva apei și nici împotriva fricii*.

Presiunea îmi apasă din nou pe urechi, dar suflu prin nas și totul devine suportabil. Zgomotul respirației mele îmi ocupă mintea, iar frica, deși e încă prezentă, începe să scadă în intensitate, devine doar o umbră ce mă însoțește.

Pe măsură ce ne afundăm, lumea din jurul meu devine un spectacol. Corali colorați, peștișori vibranți, o broască țestoasă uriașă care plutește grațios pe lângă noi. Totul e atât de... viu.

Pentru prima oară, sunt complet prezentă. Mă uit la Gede. Îmi face semn că îmi va da drumul la mână. Scoate camera și începe să

filmeze. Îmi arată cu degetul broasca țestoasă, iar eu zâmbesc, deși știu că nu-mi vede zâmbetul din cauza măștii.

Plutesc. Respir. Fac diving!

Nu mai există limite. Apa nu mai este un pericol, ci o lume întreagă care mă acceptă așa cum sunt. Sunt, pur și simplu, aici... și trăiesc momentul.

Respirația a fost „cheia”.

În adâncul apei, cu lumea apăsându-mi pe urechi și pe piept, respirația mea a fost singurul lucru care m-a ținut vie.

Când revenim la suprafață, soarele e mai sus pe cer. Îmi dau masca jos și trag aer în piept. Îl privesc pe Gede.

„– Am reușit.” Vocea mea e doar o șoaptă, dar el înțelege. Zâmbește.

„– 12 metri,” spune el, triumfător. „Ai reușit să cobori 12 metri. Să-ți fie clar, Yda: ești mai puternică decât crezi.”

Ceasul arăta 11:55. Zâmbetul lui Gede se schimbase. Mă privea diferit acum... nu doar ca pe o începătoare speriată, ci ca pe cineva care trecuse un prag, cineva care nu mai era la fel.

Stăteam împreună în parcare, la umbră, așteptând să vină mașina.

Mi-a cerut adresa de Instagram. Am schimbat-o fără să comentez, dar gestul lui avea ceva care mă făcea să mă întreb dacă e doar o simplă amabilitate sau ceva mai mult. Simțeam că îmi face avansuri, dar n-aveam nici cea mai mică idee cum să interpretez privirile lui.

„– Dacă vrei, pot să te duc cu motocicleta să vezi împrejurimile Amedului,” mi-a spus, sprijinindu-se nonșalant de peretele clădirii.

L-am privit în tăcere, căutând cuvintele potrivite, dar nu le-am găsit. Era doar drăguț? Sau zâmbetul acela avea intenții ascunse? Nu i-am răspuns. Ce aș fi putut să-i spun?

Pe la ora 13:00, eram din nou la sediu.

Toate: drumurile, pauzele, lecțiile, emoțiile – toate comprimate în cinci ore. Cinci ore care mă transformaseră într-o femeie mai încrezătoare decât mă știam eu însămi.

Georgia mă aștepta pe terasă. Era singură, iar privirea ei era caldă și încurajatoare.

„– Ai făcut-o!” mi-a spus, zâmbind larg. „Știam eu că vei reuși. Felicitări pentru prima ta lecție de diving.”

Am mulțumit, dar nu am spus prea multe. Emoțiile încă mă copleșeau, iar oboseala începea să mă prindă din urmă.

„– Masa ta e pregătită pe terasa de sus,” mi-a spus, făcându-mi semn să urc.

Am mâncat singură, privind circulația străzii. Un bol cu orez, legume, ou și câteva felii de pepene succulent. Paharul de suc rece era ca o binecuvântare în căldura de prânz.

Când am terminat, Gede a apărut lângă masa mea, ținând în mână o diplomă. Era decorată cu un logo al școlii de diving și cu numele meu scris mare, aproape strident, cu un marker negru.

A întins diploma spre mine, dar când am întins mâna să o iau, și-a retras-o cu un zâmbet șugubăț.

„– Ți-o dau... dacă-mi dai un sărut.”

Am izbucnit în râs.

Serios?

Nu știam dacă glumește sau vorbește serios, dar nici nu conta. Râsul meu s-a stins treptat, iar el continua să mă privească, fără să dea înapoi.

„– Chiar nu glumești...” am spus încet, aproape șoptit.

„– Nici nu glumesc.”

Și de ce să nu o fac? El fusese acolo când m-am luptat cu frica mea, când am vrut să renunț, când m-am pierdut și m-am regăsit. El nu cedase, indiferent de câte obstacole i-am pus în cale.

M-am ridicat ușor și i-am prins fața între palme. L-am sărutat. Buzele lui erau la fel de moi cum mi le aminteam, iar senzația era surprinzător de liniștitoare, de ușoară. Aveau un gust dulce acum. Când m-am retras, el zâmbea larg, iar diploma era deja în mâna mea.

„– Miracolele există,” i-am spus în treacăt, luându-mi geanta.

După-amiaza m-a găsit întinsă în camera mea, cu trupul epuizat și urechile zvâcnind ușor de durere. Dar nu-mi păsa. Era o durere bună – o amprentă a zilei, un semn că supraviețuisem.

Am lăsat apa fierbinte a dușului să-mi îmbrățișeze pielea până trupul meu a devenit moale, relaxat. Când m-am întins pe pat, somnul m-a prins imediat, ca o manta protectoare.

M-am trezit după câteva ore, diferită. Nu perfectă, dar altfel. Respirația mea era calmă, iar durerea din urechi părea un ecou îndepărtat, unul care mă făcea să zâmbesc.

„Așa trebuie să se simtă victoriile,” mi-am spus.

Seara m-a dus din nou la *Bali Dive Cove*, unde mă așteptau filmulețele lui Gede. Pe drum, m-am oprit la o terasă. Nu-mi amintesc ce am comandat sau ce am mâncat – eram pierdută în gândurile mele, încă fascinată de mine însămi. Era aproape ireal.

„Chiar am făcut asta,” mi-am spus în sinea mea.

Și, logic, acum aveam să mă laud. Cum să nu? Nimeni nu aflase ce aveam de gând să fac. Fusesse provocarea mea – una personală, una care putea rămâne ascunsă pentru totdeauna dacă aș fi clacat. Dar nu clacasem. Acum aveam o dovadă: un video.

La 12 metri sub apă, am înțeles un adevăr simplu:

„Frica nu e un zid care mă împinge înapoi. Frica e o ușă – iar cheia e să respiri și să pășești prin ea.”

Niciodată nu am înțeles puterea respirației până azi. În apă, sub presiunea lumii, respirația fusese singurul meu aliat. Învățasem să respir. Să accept. Să mă las purtată.

Acum, pe uscat, cu marea undeva în spatele meu, gândul care mă obseda era altul:

„Și, dacă pot să mă scufund în frica mea – dacă pot respira printre corali, broaște țestoase și epave, la 12 metri sub apă – ce altceva mai e posibil în lumea de deasupra?”

M-am gândit să postez ceva pe social media. Să împărtășesc cu lumea mea micul meu triumf. Dar internetul din cameră era un dezastru, așa că am lăsat gândul pentru altă zi.

„Mâine,” mi-am spus. *„Mâine va fi o zi nouă.”*

Zgomotul australianului din camera vecină, vorbind relaxat la telefon, mi-a pătruns în minte ca o melodie de fundal. Tonul vocii lui era calm, liniștitor, de parcă ar fi făcut parte din acea nouă liniște din mine.

Am adormit fără să-mi dau seama, plutind între vise și realitate.

În vis, apa mă cheamă. Adâncul e tăcut, răcoros, perfect. Nu mai tremur. Nu mai lupt. Plutesc. Și respir.

„Curajul începe cu o respirație. Și, uneori, cu un sărut.” – Autor anonim

19

Un apus între două lumi

Luni, 7 august 2023

E luni. O dimineată leneșă în care se aude doar foșnetul liniștit al frunzelor de palmier. Corpul meu simte fiecare secundă din ziua de ieri ca o amprentă adâncă. Îmi întind brațele încet, ca și cum ar fi făcute din plumb și fac câteva mișcări ușoare în aer.

Fiecare mușchi protestează, de parcă ar fi făcut un maraton prin apă și nu doar un diving timid de câteva minute. Am febră musculară și mă simt precum un roboțel ruginit care abia își găsește mobilitatea.

„Dar, hei, ieri am făcut diving!”

Cumva, durerea asta o port cu mândrie.

„Trebuie să mă relaxez azi, nimic nu voi face,” îmi spun hotărâtă, ca o promisiune solemnă făcută mie însămi.

De parcă m-ar fi pus cineva să fac ceva, oricum. Dar simpla idee de a nu face nimic schimbă complet tonul zilei. Funcționează – mood-ul mi se schimbă. Îmi adun suficient curaj să mă ridic din pat și să mă târăsc până la baie.

Oglinda crăpată din baie îmi reflectă chipul. Încă se mai văd urmele de ieri ale măștii de scufundat, presată prea tare pe față de mâinile grijulii ale lui Gede. Zâmbesc amintindu-mi momentul: cum a tras de curelușă cu o atenție aproape copilărească, de parcă îmi construia o armură pentru luptă.

Privirea îmi alunecă spre codițele mele, care acum sunt o variantă șifonată a frezei africane de acum două săptămâni. Arată mai degrabă ca niște antene parabolice care îmi dau un aer ștrengăresc. Mă

gândesc să le desfac, dar ceva îmi spune „nu încă”. Nu e momentul lor.

Mesajul lui Esther de ieri îmi vine în minte.

Mi-a scris să vadă cum m-am descurcat la diving și să mă invite la cafea la Resto Barul de pe plajă, *Barracuda*, la ora 11:00.

Mă mir de mine însămi: sunt punctuală. Câteodată chiar mă uimesc.

Când ajung, Esther mă întâmpină cu un zâmbet larg și o avalanșă de întrebări.

„– Cum ți-a mers cu divingul?” mă întreabă, cu o curiozitate reală. Mă întrebase și ieri asta, dar probabil voia să se uite în ochii mei când aude răspunsul.

„– Am supraviețuit,” îi răspund râzând, dar imediat îmi dau seama cât adevăr e în cuvintele mele.

„– Asta e tot ce contează! Asta înseamnă că ești mai puternică decât crezi,” îmi spune, ca și cum ar fi cel mai simplu lucru din lume. Dar erau exact aceleași vorbe pe care le folosise și Gede ieri... Ce coincidență!

Ne așezăm pe șezlonguri, la marginea mării. A comandat deja două cafele simple. Nu au cappuccino, din păcate, dar acum, sincer, nici nu-mi pasă. Totul e liniște. Razele soarelui mă mângâie blând, iar briza îmi adie ușor peste păr.

Relaxare. Da, asta scrie pe mine.

E una dintre acele zile pe care nici nu le visezi și totuși, când le trăiești, îți dai seama cât de mult înseamnă să fii prezent, pur și simplu.

În timp ce povestim, Esther îmi face cunoștință cu o tipă nouă. E vecina ei de cameră și a ajuns în Amed ieri. Numele ei este Fury și e din Ungaria. Pare dezinvoltă și carismatică, iar prezența ei mă intrigă.

După ce îi povestesc entuziasmată despre primul meu diving de ieri, află că Fury a venit aici pentru a-și lua licența de freediving.

„– Ce-i ăla freediving?” o întreb curioasă. Râde și-mi explică simplu:

„– Diving fără tub de oxigen. Cobori doar tu și respirația ta.”

Fury vorbește despre apă ca despre un sanctuar, iar eu nu-mi pot scoate din minte imaginea panicii mele de ieri. Mă gândesc:

„Oare oamenii ca ea simt vreodată frică?”

Ezit. Nu... nu o s-o întreb asta. Ce rost ar avea?

Ea povestește cu pasiune despre cât de mult îi place să-și depășească propriile limite și să stea cât mai mult sub apă. Ochii ei albaștri strălucesc sub razele soarelui, iar eu o ascult, hipnotizată.

După o vreme, foamea începe să-și spună cuvântul. Le propun fetelor să mâncăm ceva simplu. Cartofi prăjiți. Fury refuză politicos și se concentrează pe telefon, așa că rămân doar eu și Esther. Plimbarea noastră pe plajă ne poartă către un warung cochet. Câțiva copii gălăgioși se joacă printre valurile înspumate, iar noi ne uităm la ei ca la un spectacol.

Marea este spectaculoasă azi. Valurile par orchestrate, un concert dedicat nouă, iar eu mă simt ca o privilegiată.

Comandăm mult prea multă mâncare: cartofi pai, rondele de ceapă prăjite, rulouri cu legume, supe și, desigur, două fresh-uri de fructe. Cartofii sunt sărați de parcă ar fi fost prăjiți direct în apa mării, dar sunt incredibil de buni.

Între îmbucături și râsete, primesc un mesaj de la Sawa. Mi-a trimis câteva sugestii despre ce să nu ratez în Amed, iar una dintre locații îmi atrage imediat atenția: un punct de belvedere numit Sunset Point.

„– Ce zici, vedem apusul de aici?” o întreb pe Esther, entuziasmată.

„– Woow, da! Hai să mergem!”

După ce plătim și ne luăm la revedere de la doamna amabilă de la warung, ne îndreptăm către Sunset Point. Drumul până acolo e o mică aventură. Blocaje, poteci, scări închise, dar într-un final găsim calea către locație.

Sunset Point Amed Bali este mai mult decât m-aș fi așteptat.

Piscina infinity se întinde ca o oglindă albastră, iar de la marginea ei, oceanul pare că se îmbină cu cerul. Taxa de intrare include consumația, așa că îmi comand un cappuccino.

Dacă aș fi știut de locul acesta mai devreme, aș fi dormit aici. Poate le propuneam chiar să le fac curățenie, doar ca să mă lase să stau. Glumesc, firește...

Dar cea mai mare surpriză a zilei vine ca un fulger când o văd pe Eva, mexicanca cu care am venit din Ubud. E tolănită

pe un șezlong, cu un cocktail în mână, întruchiparea relaxării supreme, ca și cum locul acesta ar fi fost creat pentru ea.

Coincidența e atât de bizară încât mă opresc pentru o clipă, încercând să mă conving că nu e doar o halucinație de la soarele amiezii.

„Universul are un simț al umorului incredibil,” îmi spun, în timp ce mă apropii de ea.

„– Eva?” o întreb, de parcă mi-e imposibil să înțeleg cum de e aici, fix în fața mea.

Ea își ridică privirea și zâmbește larg.

„– Yda! Ce surpriză! Ce mică e lumea, nu?”

Râde cu poftă, iar eu mă apropii de ea. Fără să mai spunem nimic, mă îmbrățișează ca o veche prietenă. Fără explicații, fără formalități. E o naturalețe în gesturile ei care mă dezarmează complet.

„– Wow, tu chiar știi să te relaxezi,” zic, arătând spre cocktailul din mâna ei.

„– Ce să fac? Viața e mai frumoasă cu un pahar în mână,” glumește, dar privirea ei îmi spune că e mai mult decât atât.

Nu e singură, e împreună cu o tipă din Jakarta – indoneziană get-beget. S-au cunoscut la hotelul ei, azi dimineață. De ce nu mă mai miră oare? Ele au fost inspirate și erau aici de la deschidere, de dimineață.

Distracția începe instant. Înotăm, râdem, povestim, facem poze și video-uri, cunoaștem alți oameni.

Ne mutăm la marginea piscinei, unde razele soarelui transformă apa într-o oglindă.

Eva îmi povestește cu naturalitatea cuiva care a trecut printr-o furtună și a ieșit teafăr pe partea cealaltă: *și-a vândut tot ce avea în Mexic pentru a călători.*

„– Tot,” spune ea, accentuând cuvântul. Simt cum cuvintele ei răsună ca un ecou al propriilor mele decizii.

Cumva, mă regăsesc în povestea ei, dar intensitatea cu care o povestește mă lovește direct în piept.

Nu doar că am făcut același lucru, dar gândurile și deciziile ei seamănă atât de mult cu ale mele, încât simt un fior ciudat. Lovitură de grație! Cum să fie atâtea coincidențe, una după alta?

„– Și cum a fost? Ți-a fost greu să lași totul în urmă?” o întreb, simțind cum întâlnirea noastră capătă o semnificație specială.

„– Nicidecum. A fost mai simplu decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Plus că îmi place singurătatea și zilele impredictibile.” Zâmbea într-un fel pe care chiar îl înțelegeam.

„– Și mie...”

„– Nu am nevoie de un iubit, ar fi doar un obstacol în calea mea,” mi-a zis ea, cu o certitudine care m-a lovit, din nou, în plin. Gândea „exact” ca mine.

„– Woow!” a fost tot ce am putut să-i spun.

Pe măsură ce îmi vorbește, simt cum cuvintele ei se izbesc de mine ca niște valuri necruțătoare. Întâi mă surprind, apoi mă răvășesc. Îmi dau seama că poveștile noastre nu sunt doar similare – sunt ca două fețe ale aceleiași monede.

„– Dar ce-i cu tine? Ce te-a adus pe tine aici?” mă întreabă, ca o oglindă a propriilor mele gânduri.

Mă simt ciudat să-i spun cu voce tare că și eu am făcut exact același lucru.

„Dacă crede că e doar un clișeu și vreau să o impresionez?”

Dar mă decid: îi spun cum mi-am vândut tot în 6 luni după excursia din Filipine; cum am vrut să las în urmă rutina sufocantă și

să-mi schimb complet stilul de viață. Că în prezent nu am nicio sursă de venit...

Eva mă ascultă fără să mă întrerupă, iar la final, mă privește lung:

„– Fată... Ești mai ne bună decât mine. Și asta e un compliment.”

Apoi a continuat, de parcă atât nu era suficient: „Știi... Te-am remarcat încă din stația de shuttle bus din Ubud și mi-am dorit să fim prietene,” mi-a spus zâmbind.

Tot ce am putut gândi în acel moment a fost:

„Universul nu întreabă dacă ești pregătit pentru oamenii pe care îi aduce în viața ta.”

Nu știu dacă eram pregătită încă pentru Eva, dar ceea ce știu cu siguranță este că... am acceptat-o cu sufletul deschis.

Tipa din Jakarta ne-a părăsit pe la 20:30, iar noi am plecat doar când s-a închis piscina. Drumul spre cazare, după o zi plină de râsete și apă, e animat de noile mele prietene. Povestea lor despre iubire devine o confruntare deschisă, un schimb de idei atât de intens, încât mă simt ca un spectator la un meci cu ușile închise. Eva e în elementul ei, iar Esther îi povestește despre iubitul ei din Ghana, cu care are o relație la distanță.

„– Și cum merge chestia asta? Chiar crezi că un bărbat la mii de kilometri distanță poate fi fidel?” întreabă Eva, ridicând sprâncenele.

Esther ezită un moment, dar răspunde ferm:

„– Eu am încredere în el. Îl cunosc.”

Eva râde scurt, aproape sarcastic.

„– Oh, draga mea, încrederea e frumoasă în teorie. Dar realitatea e că bărbații sunt... ei bine, bărbați. Dacă i-ai da o șansă, te-ar înșela la primul colț.”

Esther o privește ușor ofensată, dar încearcă să rămână calmă.

„– Nu toți sunt așa. Iubirea nu e despre a suspecta mereu pe cineva. E despre conexiune, despre... să știi că te poți baza pe celălalt.”

Eva face un gest larg cu mâinile, ca și cum ar vrea să arunce cuvintele în aer.

„– Știi ce cred eu? Cred că iubirea e o capcană. Îți dă impresia că ai totul, doar ca să te dărâme când te aștepți mai puțin. Bărbații nu sunt soluția, Esther. Nu ai nevoie de ei.”

„– Ușor de spus,” replică Esther, iritată. „Dar nimeni nu vrea să fie singur. Poate tu nu ai nevoie de nimeni, dar eu... eu nu vreau să trăiesc toată viața fără să simt brațele unui bărbat în jurul meu. Vreau să iubesc și să fiu iubită.”

Replica ei mă lovește și pe mine. Fără să vreau, mă regăsesc în cuvintele ei. Vreau iubire? Sau am decis de la bun început că nu mai vreau să risc?

Eva nu cedează.

„– Iubirea e frumoasă în povești, Esther. Dar în realitate? Ești doar un șoarece care acceptă felia de brânză, fără să vadă capcana. Știi că brânza o să dispară, nu? Și atunci ce faci?”

Esther tace pentru o clipă, iar eu încerc să-mi dau seama dacă e convinsă sau doar copleșită. Apoi răspunde, mai calm:

„– Poate capcana există. Dar asta nu înseamnă că nu merită să încerci. Ce rost are să trăiești, dacă nu simți nimic?”

Dialogul lor devine un ping-pong al opiniilor, iar eu mă trezesc captivă între două filosofii care mă atrag și mă resping deopotrivă.

Eva, cu energia ei de furtună, își susține părerea ca un gladiator în arenă: „*Iubirea e o capcană.*”

Pe de altă parte, Esther răspunde cu o forță liniștită, dar fermă: „*Fără iubire, ce rost mai are să trăiești?*”

Între replici, mă simt ca un arbitru necalificat, incapabil să decid care dintre ele are dreptate. În adâncul sufletului, simt că amândouă au, într-un fel. Rămân mută.

Ce rost are să intervin, când adevărul lor mă zguduie în tăcere?

Chiar și după ce tăcerea s-a așternut, cuvintele lor îmi răsună în minte ca un ecou. Eva – furtuna care sfidează orice obstacol. Esther – ancora care refuză să renunțe la iubire. Între ele, eu sunt un fir de nisip, purtat înainte și înapoi de valuri.

Am ajuns la Barracuda, dar discuția dintre fete nu a avut o concluzie clară. Poate nici nu putea să aibă. Așa că au lăsat-o baltă – pentru moment, cel puțin.

Esther a dispărut rapid, spunând că merge să-și încarce telefonul, dar probabil era vorba de o conversație importantă cu iubitul.

Cine știe? Nici nu am insistat să aflu.

Rămân doar cu Eva, la masă.

Band-ul cântă, iar atmosfera e plăcută, chiar relaxantă.

Melodiile sunt cunoscute, iar cei patru tineri din formație au freze de parcă erau decupate dintr-un alt film – exotice, dar cumva potrivite locului.

Un tip de la piscină apare la masa noastră. E instructor de diving la o altă școală și vrea să-mi arate un loc special din Amed, ceva cu un view spectaculos, zice el. Îmi lasă cartea de vizită cu un zâmbet larg, dar în mintea mea gândul era doar:

„Pfff, de parcă am confirmat ceva.”

Mă decid să plec și îmi iau rămas bun de la Eva. Ea vrea să mai rămână; habar nu am de unde are atâta energie debordantă.

Pe drumul spre cazare, ideea turului despre care povestisem azi mi se strecoară în minte. Așa că mă opresc la o agenție.

Tipul de acolo, Arin, îmi promite un tur complet pentru 3-4 persoane cu doar 800.000 IDR. Facem schimb de numere de telefon, dar las decizia pe mai târziu. Era prea multă informație pentru o zi atât de „relaxantă”.

În camera mea, mă arunc direct în pat după un duș fierbinte, dar poveștile zilei îmi dau ghes să-l sun pe Mone. Îi povestesc despre Esther, Eva și toate fazele de azi. La un moment dat, Mone râde în hohote:

„– Păi clar că toată lumea crede că ești nebună. Dar doar oamenii nebuni fac lucruri interesante.”

Poate avea dreptate. Eva e nebună, și uite că o admir. Și eu sunt nebună... și mă simt bine așa.

Târziu, în timp ce sting lumina, vorbele fetelor îmi răsună în minte. Esther și Eva sunt atât de diferite, iar eu... eu mă aflu undeva între ele.

Eva vede iubirea ca pe o capcană care te slăbește, un obstacol în calea libertății. Esther o consideră esențială, un scop în sine. Dar eu? Eu ce cred?

Poate că am dreptate să mă feresc de iubire. Poate că greșesc. Nu știu. Însă cuvintele lui Esther îmi rămân întipărite în suflet:

„Prefer să risc. Prefer să iubesc, chiar dacă doare, decât să trăiesc o viață întreagă fără să simt nimic.”

Poate că libertatea și iubirea nu sunt lumi opuse, ci doar căi diferite de a ajunge la același scop: *să te regăsești pe tine însuți.*

Oare e timpul să-mi reconsider poziția? Poate o relație la distanță, fără obligații, ar fi soluția. Dar cine ar accepta așa ceva? Cineva care să corespundă standardelor mele și să fie dispus să joace acest joc imposibil? Un joc al aparențelor?

Poate că iubirea e cea mai mare aventură dintre toate. Mai riscantă decât divingul, mai adâncă decât orice ocean. Și poate, cine știe, singura în care merită cu adevărat să te scufunzi.

Închid ochii cu un zâmbet în colțul buzelor, dar în mine, gândurile încă se rostogolesc precum valurile mării.

Universul mi-a demonstrat că imposibilul e doar o poveste pe care ne-o spunem ca să ne protejăm de necunoscut.

Dar eu?

Sunt gata să pășesc mai departe?

Poate că nu știu ce va fi mâine, dar o parte din mine – acea parte nebună și curajoasă – știe deja că răspunsul e „da”.

„Cere și ți se va da,” îmi șoptesc înainte de a adormi. *„Oare... chiar sunt nebună?”*

„Când vine vorba de iubire, fiecare risc e o fereastră spre tine însuți.” – Autor anonim

20

Eu nu urmăresc! Eu atrag!

Mărți, 8 august 2023

Nu m-am dat jos din pat până la 10:30. Un lux. O binecuvântare. O marți care mă face să-mi doresc ca toate zilele de marți din viața mea să fie exact așa: leneșe, tăcute, perfecte. Pfff... nici nu mai știu de când nu am mai dormit atât de bine.

Oboseala ultimelor zile se așezase peste mine ca niște straturi invizibile de praf: divingul care îmi face mușchii să protesteze, schimbarea aerului de Ubud cu briza sărată a mării, poveștile cu fetele și întrebările despre iubire care încă îmi dau târcoale.

Furtuna din mintea mea s-a domolit.

Câteodată, somnul e singura ancoră. Azi, a fost salvarea mea.

Dar acum, e timpul să mă pun în mișcare. Mi-am propus să scriu. Nu știu exact ce, dar simt că trebuie. Gândurile îmi roiesc prin minte, se împletesc ca niște fire de ață încâlcite. Singura metodă să le descurc e să le aștern pe hârtie virtuală, să le văd în fața mea, să le dau o formă.

Ies pe terasă să caut ceva de mâncare, iar stomacul meu, nemulțumit de lipsa de atenție, mă împinge urgent spre bucătăria micuței pensiuni.

Chiar dacă ora de mic dejun a trecut demult, proprietara – mereu binevoitoare – îmi pregătește rapid un platou care ar face orice chef să se rușineze: o omletă pufoasă, pâine prăjită cu unt și gem, două banane aurii și dulci, culese din grădina ei și o cafea tare, care îmi șterge instant orice urmă de somn rămasă.

Mă uit la farfurie și zâmbesc. Totul e atât de simplu și, totuși, atât de perfect. În astfel de momente îmi dau seama cât de puțin îți trebuie să fii fericit: mâncare bună, un cer senin și un zâmbet sincer care te întâmpină fără să ceară nimic în schimb.

Cu farfuria goală și burtica plină, mă întorc în cameră cu o energie debordantă, de parcă cineva mi-ar fi resetat toate butoanele interne. E momentul să scriu. Simt că azi nu mai e loc de amânări.

Amânarea... acel vechi obicei care mă prinde mereu în plasa lui. În ultimele zile am amânat scrisul de atât de multe ori, încât nici nu mai știu ce-am notat și ce-am lăsat nefinalizat. Dar azi? Azi e despre mine, despre cuvintele mele, despre povestea pe care o construiesc, zi după zi, cu fiecare loc pe care îl văd și fiecare om pe care îl întâlnesc.

Pe la 13:00, telefonul vibrează. Mesaj de la Esther:

„– Hey, Yda! Am găsit un șofer simpatic, cu 600.000 IDR.”

Îmi scapă un râs scurt. Evident că e simpatic, doar știm ce standarde are Esther când vine vorba de bărbați. Îi răspund:

„– Ooo... Perfect! Unde ne va duce? Aceleași locuri, presupun?”

„– Da, i-am arătat locațiile primite de la tine. A fost de acord cu toate.”

„– Super! Dar, te rog, întreabă-l dacă putem pleca devreme mâine dimineață. La *Gate of Heaven* va fi coadă dacă ajungem târziu. Poate la 5:30 sau 6:00? Crezi că e ok?”

„– Cred că e ok. Oricum, omul a zis că plecăm când vrem. Ne organizăm azi.”

După câteva secunde, vine un alt mesaj, împreună cu un link pe Google Maps.

„– În jur de 17:30 mergem aici, pentru cină, apus și... o zi de naștere.” Ridic o sprânceană, curioasă.

„– Zi de naștere? A cui?”

„– A proprietarului restaurantului. Ne-a spus că dacă venim azi, avem 20% reducere la mâncare și băutură. L-am întâlnit mai devreme pe plajă.”

„– Haha! Reducere și zi de naștere? Să înțeleg că e petrecere mare? Hmm, sună tentant. Deci Infinity Pool nu mai e pe listă?”

„– Nope. Fury vrea neapărat să meargă aici, cică ar fi un loc cu rooftop și view superb.”

„– Ok, ok... dar să nu uităm de apus. I-am spus Evei aseară că ne vedem la *Sunset Point* pe la 17:00.”

„– Eva poate rămâne la șezlongul ei confortabil. Noi mergem să mâncăm bine!”

Zâmbesc. Esther e haioasă cu directitatea ei. Îi trimit un mesaj scurt:

„– Apropo, cum arată șoferul?” Răspunsul vine rapid:

„– Zâmbet larg, foarte prietenos. Te vei convinge mâine!”

Râd și îmi întorc privirea spre laptop. „Zâmbet larg, deci,” îmi spun în gând. Măcar știm că vom avea o atmosferă relaxată pe drum.

Am timp berechet până la ora 17:00 să mă rup de realitate și să mă pierd în scris. Așa că exact asta fac. Îmi așez mai bine laptopul, iar degetele încep să danseze pe taste. Minte mea curge ca un râu, șuvoiul de gânduri se revarsă fără oprire. Fiecare propoziție pe care o scriu pare să mă elibereze de câte o greutate invizibilă.

Îmi dau seama cât de mult din tot ce trăiesc se transformă, inevitabil, în povești. Iar poveștile... ele sunt felul meu de a înțelege lumea. O lume pe care parcă o descopăr dintr-un unghi nou în fiecare zi.

La un moment dat, un gând mi se strecoară în minte, parcă șoptit:

„*Eu nu urmăresc! Eu atrag!*”

Mi se pare o idee fascinantă, cu un aer aproape magic.

Îmi vine să scriu imediat despre asta, dar ceva îmi spune că trebuie să o las să crească, să prindă rădăcini. Unele idei sunt ca vinul: au nevoie de timp să se așeze, să devină ceea ce trebuie să fie. O las acolo, încolțită în mintea mea, ca un mugur care așteaptă să înflorească.

Când ridic privirea spre ceas, e deja 16:30. Cum a trecut timpul? Parcă am fost într-o transă, iar acum, brusc, realitatea îmi bate la ușă sub forma unui stomac flămând. Îmi amintesc că mai am puțin până

la petrecere. Îmi iau un pahar cu apă și încerc să-l liniștesc temporar. Va trebui să aștepte până acolo.

Pe la 17:00, ies pe ușă.

Îmi place să fiu punctuală, chiar dacă asta înseamnă să-mi păstrez pașii într-un ritm constant, mecanic, în timp ce mintea mea încă mai zboară printre cuvintele pe care le-am scris. Gândurile îmi sunt atât de departe, încât nici nu-mi dau seama că merg în direcția greșită. De fapt, nu realizez până nu ajung în fața resortului Barracuda și Esther nu răspunde la niciun mesaj. Îmi verific telefonul, deschid linkul trimis de ea și văd... adresa e în partea opusă.

„Perfect, Yda. Bravo.”

Și atunci, în loc să mă enervez, încep să râd. Râd cu poftă, singură în fața resortului, ca o umbră rătăcită. De fapt, mă amuz de cât de pierdută pot fi uneori în gândurile mele, atât de prinsă în lumea mea interioară, încât mă desprind complet de realitate.

„*Mersul pe jos face piciorul frumos,*” îmi spun, ridicând din umeri și pornesc în direcția corectă.

De data asta am de mers doi kilometri și jumătate, dar chiar nu-mi pasă.

Îmi pun muzica preferată în căști, iar pașii mei încep să se sincronizeze cu ritmul melodiilor.

Cu fiecare colț de stradă, redescopăr Amedul. Mirosuri de bețișoare parfumate și mâncare plutesc prin aer, iar zâmbetele localnicilor mă întâmpină de parcă m-ar cunoaște de-o viață. Oamenii sunt atât de simpli și senini, încât te fac să te simți acasă. Casele cu pereți colorați și grădinile cu flori exotice îmi par acum tablouri vii.

Amed nu e doar un orașel – e ca un film în continuă desfășurare, plin de scene care te prind de la prima secundă. Iar eu? Eu mă simt parte din scenariul lui.

O prințesă rătăcită, dar fericită.

Mă uit din nou la ceas. Încă am timp. Și mă gândesc, în timp ce pășesc printre casele mici și peste aleile prăfuite, că poate unele răătăcirii sunt esențiale.

Poate că fiecare pas greșit, fiecare „ocol” te aduce mai aproape de locul în care trebuie să ajungi.

Sau, cel puțin, de ceea ce trebuie să înțelegi despre tine.

Și, sincer, mă simt privilegiată să fiu aici – cu acest peisaj, cu oamenii care-mi zâmbesc, cu mine însămi.

Amed Stop Inn Rooftop Restaurant

Când ajung, îmi dau seama că tot drumul – inclusiv cei doi kilometri și jumătate greșiți – a meritat din plin. Urc scările înguste, care par să nu se mai termine și mă trezesc într-un loc care pare desprins dintr-o poveste.

Totul e construit din bambus, cu un aer rustic și autentic, iar priveliștea... Ah, priveliștea!

Lanurile de orez se întind până departe, ca o mare verde care se unduiește sub briza ușoară. Munții se ivesc în depărtare, pierduți într-un pastel de albastru și gri. Cerul pare pictat de un artist cu chef de joacă.

E liniște. Dar nu o liniște goală – e o liniște care îți umple sufletul, o liniște care te face să vrei să stai pe loc și să respiri fiecare secundă. Mă opresc și pur și simplu admir. Inspir. Expir. Parcă tot Universul a complotat ca să fiu aici, acum.

Scot telefonul și încep să filmez. Îmi place să capturez momentele astea, chiar dacă știu că un video n-o să poată niciodată să surprindă întreaga magie. E doar pentru mine, un reminder al locurilor care mi-au tăiat răsufarea.

Comand un suc de portocale, morcov și ghimbir – combinația mea preferată – alături de o farfurie mare de Mie Goreng.

Mă învârt dintr-un colț în altul al terasei cât timp aștept comanda, încercând să absorb fiecare detaliu: lemnul scârțâind ușor sub pași,

mirosul de iarbă proaspăt tăiată, fetele care zâmbesc larg în timp ce servesc clienții și cerul care începe să-și schimbe nuanțele.

La scurt timp, mesajul lui Esther îmi anunță sosirea fetelor:

„– Ajungem în 5 minute. Venim cu scuterul.”

„– Super! Întrebați la intrare, să vă arate cineva drumul până sus. E complicat de găsit,” îi răspund.

Nu trece mult și le văd urcând scările.

Apar una câte una, iar reacțiile lor mă fac să zâmbesc. Pentru o clipă, rămân pe loc, cu telefoanele în mână, uitându-se de jur împrejur ca niște copii care descoperă un castel secret.

„– Wow! Ce loc!” exclamă aproape în același timp. Un sunet perfect, acompaniat de muzica suavă din boxe.

„– Exact asta a fost și reacția mea,” le spun râzând. „Dar să știți că nicio poză n-o să-i facă vreodată dreptate.”

Ne-am așezat toate patru la masa din colțul terasei. Lanurile de orez se întindeau până la orizont, iar cerul devenea încet portocaliu, ca o pictură uitată în lumina apusului. Fetele își comandă și ele câte ceva, iar în scurt timp, atmosfera terasei ne acaparează cu totul. Ne relaxăm, iar conversația începe să curgă natural, odată cu soarele care coboară încet spre orizont.

Canadianca, prietena lui Fury, se alăturase grupului, cu un zâmbet larg și o atitudine de parcă era gata să dea startul unui show de stand-up comedy.

Fury era deja relaxată, picior peste picior, sorbind dintr-un suc exotic și aranjându-și nonșalant o brățară rebelă de pe gleznă. Eu, ca de obicei, preferam să observ înainte de a mă lansa în vreo discuție.

„– Deci, Yda, ce scrii tu în jurnalul ăla secret al tău toată ziua? Sper că nu ne bagi și pe noi, cu toate bâlbele noastre,” spune Fury, aruncându-mi o privire ștrengărească.

„– Hmm... poate. Doar dacă faceți ceva interesant azi,” i-am răspuns amuzată.

„– Oh, atunci mă las provocată! Hai să vorbim despre bărbați, că doar asta e tema favorită a femeilor, nu?” continuă ea, în timp ce își

aranja părul, de parcă deja se pregătea pentru o potențială întâlnire ipotetică.

Canadianca, pe numele ei Greta, intră în joc fără să clipească, chiar dacă habar nu avea despre ce jurnal vorbea Fury:

„– Bărbații? Ei bine, să fim serioase. Dacă vrei să pierdeți timpul, găsiți un bărbat. Dacă vrei să vă găsiți pacea, fugiți de ei cât vedeți cu ochii.”

Fetele încep să râdă, iar Esther intervine:

„– Greta, tu ești mai categorică decât Eva! Serios? De ce să fugi de bărbați? Bine, dacă sunt genul care nu știe să se poarte cu o femeie, atunci da.”

„– Draga mea, toți sunt *genul* care nu știe cum să se poarte,” răspunde Greta, înclinându-se spre noi și făcând cu ochiul. „Vor să pară interesați, dar nu trece mult până când tot ce-și doresc e să te înșele cu o altă tipă sau, mai rău, să-ți spună ce să faci.”

Avea fata asta un fel de-a vorbi care mă lăsa cumva cu gura căscată. Era directă și spontană totodată...

Îi priveam cârlionții rebeli de pe frunte și nu puteam să nu mă gândesc că e o piesă rară în anturajul nostru.

„– Hmm... poate că tu ai întâlnit doar băieți, nu bărbați,” îi replică Fury, cu un ton ușor provocator. „Nu toți sunt așa. Adică, sincer, depinde cum îi alegi.”

„– Vai, Fury, tu și *criteriile tale!*” o tachină Esther. „Ai un checklist mai lung decât lista de cumpărături pentru un Crăciun în familie. Înălțime? Check. Zâmbet frumos? Check. Mașină drăguță? Check. Și să nu uităm – vârsta. Dar numai dacă e mai mică decât ți-ar ghici cineva.”

Fury râde zgomotos, dar își ridică mâinile într-un gest de apărare.

„– Ce? Dacă vreau să dau bine, trebuie să dau bine! Și nu vă mai luați de mine. Doar pentru că îmi plac bărbații frumoși și că flirtez puțin cu ei, nu înseamnă că sunt superficială.”

„– Dar chiar, Fury, câți ani ai?” o întreb eu, ridicând sprâncenele. Chiar eram curioasă.

Fury se apleacă puțin peste masă și-mi spune, într-o șoaptă conspirativă:

„– În funcție de situație, am între 25 și 35. Depinde cine întreabă.”
Râdem toate, iar Esther izbucnește:

„– Deci, dacă te întreabă unul de 40 de ani?”

„– Oh, atunci am fix 30, pentru că sunt matură, dar totuși tânără,”
răspunde Fury, cu un aer serios care stârnește și mai multe hohote de râs. Eu decid că e momentul să intervin:

„– Dar dacă apare vreun puști de 20, ce faci?”

Fury își aruncă părul peste umăr, făcând pe diva:

„– Draga mea, atunci sunt o femeie experimentată de... hai să zicem, 27. Îi dau lecții de viață. Ce, nu-i bine? Într-un bar pot fi de 27. La o conferință de business, pot fi de 35. E chiar indicat să ai puțină flexibilitate.”

„– Oh, nu pot să cred ce aud, Fury!” spune Esther, râzând atât de tare încât aproape dărmă paharul de pe masă.

Dar Greta ridică mâna, cerând liniște:

„– Serios acum, glumele sunt bune, dar hai să vorbim serios. Chiar credeți că merită să mai investim timp în bărbați? Nu zic că nu sunt drăguți uneori, dar dacă trăiești o viață faină și ești fericită singură, de ce să te complici?”

„– Pentru că,” începe Fury, „viața e mai interesantă în doi. Îți oferă ceva de învățat, te provoacă. Și, dacă ești norocoasă, poate chiar găsești pe cineva care să te sprijine.”

Tăcerea care s-a așternut peste noi a fost scurtă, dar grea. Greta își rotește degetul pe marginea paharului, privindu-ne pe sub gene, de parcă aștepta să vadă cine va vorbi prima. Fury și-a întins spatele, jucându-se absentă cu paiul de la smoothie-ul ei. Esther își mișcă buzele într-un gest involuntar, probabil pregătindu-și răspunsul. Pentru o clipă, păream patru actrițe care improvizau un moment de liniște pe o scenă invizibilă. Cred că fiecare dintre noi încerca să înțeleagă dacă Fury chiar avea dreptate sau doar spunea ce voia să creadă.

„– Și dacă nu?” Greta sparge brusc tăcerea, cu o privire impasibilă.
„Dacă tot ce găsești e cineva care doar te încurcă?”

„– Atunci te bucuri de moment, înveți ce ai de învățat și treci mai departe,” răspunde Fury, ridicând paharul ca și cum ar face un toast.
„Nu e capăt de lume. Dar să zici că renunți complet? Asta mi se pare trist.”

Esther intră în discuție, mai serioasă:

„– Eu cred că iubirea merită riscul. Și dacă doare? Asta e. Înseamnă că ai trăit ceva real. Fără iubire... ce rost are să trăiești? Sincer, orice ați spune, oricare dintre voi, eu nu îmi voi schimba opinia asta.”

Greta pare că vrea să-i spună ceva, dar se oprește.

Eu simt că trebuie să intervin, deși am fost mai tăcută până acum.

„– Poate că iubirea nu e doar despre bărbați,” spun încet. „Poate că e și despre noi – despre cum învățăm să ne iubim așa cum suntem, cu toate răătăcirile și visurile noastre. În cele din urmă, iubirea e un mozaic, iar fiecare piesă trebuie să-și găsească locul. Inclusiv noi.”

Toți ochii sunt îndreptați spre mine.

Un nou moment de tăcere se lasă peste noi, până când Fury spune cu un zâmbet subtil:

„– Ok, Yda, bine spus. Dar tot cred că un bărbat bun și frumos n-ar strica uneori.” Toate râdem din nou, iar atmosfera devine mai relaxată. În felul lor, toate aveau dreptate. Fiecare dintre noi poartă o definiție diferită a iubirii – acel mozaic unic construit din propriile experiențe și temeri. Dar toate acele definiții, împreună, construiesc ceva mai mare. Poate... un adevăr pe care încă nu l-am descoperit.

Plecăm pe la 20:30, fiecare pe drumul său.

Eu aleg liniștea drumului pustiu, iar ele se îndreaptă gălăgioase spre un bar, râzând și planificând încă o bere.

Ne intersectăm o dată pe traseu, iar Fury îmi strigă de pe scuter:

„– Yda, hai și tu! Doar câteva minute!” Râd și dau din cap.

„– Pass. Voi distrați-vă pentru mine!”

Dacă m-aș duce, probabil m-aș lăsa dusă de râsul lor zgomotos și de alte povești ale nopții.

Mă mulțumesc să-mi continui pașii în tăcere.

Simt nevoia de liniște, de timpul meu, doar eu cu gândurile mele.

Trec pe la un market, îmi iau apă, apoi mă retrag în camera mea, unde mă așteaptă lumina slabă a singurului bec și un pat care pare mai primitiv ca niciodată.

Telefonul mă avertizează că memoria e plină. Zâmbesc obosită. O problemă pentru mâine.

Sting lumina, dar somnul întârzie. Gândurile încep să danseze ca niște umbre lungi, neobosite. Mă gândesc la ziua de azi – simplă, dar plină de straturi. Ca un fruct copt care, cu fiecare mușcătură, îți dezvăluie altă aromă.

A fost o zi în care m-am rătăcit pe străzile din Amed, dar m-am regăsit în detalii. O zi în care am scris, am râs și am ascultat povești despre iubire, povești care parcă au rămas suspendate în aer, căutând să își găsească sensul în mintea mea.

Îmi revin în minte cuvintele de azi:

„Eu nu urmăresc! Eu atrag!”

Mă întorc pe toate părțile, încercând să le înțeleg greutatea. Sunt doar niște cuvinte, sau... e un mesaj? O chemare subtilă, un indiciu lăsat de Univers?

Uneori, adevărurile nu vin ca răspunsuri clare, ci ca fragmente de puzzle. Iar eu... eu încă descopăr piesele. Poate că asta e cheia. Eu nu urmăresc. Eu atrag. Și poate că tot ce trăiesc acum nu face decât să aducă mai aproape ceea ce e deja menit să vină.

Încă aud râsul fetelor în liniștea nopții și, printre acele ecouri, mă întreb:

„Oare sunt pregătită pentru ceva mare?”

Ceva din mine șoptește că da. Că toate acestea nu sunt întâmplătoare. Că, în felul lor ciudat, fiecare întâmplare de azi, fiecare râs, rătăcire sau gând a fost ca un fir invizibil țesut de Univers în jurul meu.

Poate că toate aceste fire duc spre ceva.

Sau spre cineva.

Mâine mă așteaptă turul.

Îmi revine în minte imaginea pe care am văzut-o în poze – acel arc înalt, ca o poartă spre cer, reflectată într-o oglindă de apă.

Oare va fi la fel de spectaculoasă în realitate? Poate că da. Poate că nu. Dar știu că mă voi bucura de fiecare moment.

Acum, las ziua să se stingă încet, ca un apus care îmbrățișează lumea.

Universul știe ce face. Eu, poate, încă nu. Dar sunt pregătită să aflu.

Viața mi-a arătat deja că, uneori, răspunsurile vin doar atunci când încetăm să le mai căutăm.

„Nu atragi ceea ce vrei. Atragi ceea ce ești.” – Wayne Dyer

21

Porți spre cer: Lecții din natură și din noi înșine

Miercuri, 9 august 2023

Ora 6:00.

Corpul meu adormit încă se agață de căldura cearșafurilor, dar trebuie să mă ridic. Fury m-a convins că apusul la *Gate of Heaven* va fi mai spectaculos decât răsăritul. Are un fel de a vedea lucrurile mai bine decât mine, iar gândul ăsta mă face să-mi dau jos picioarele din pat. O zi plină de aventuri mă așteaptă, iar entuziasmul începe să învingă somnul.

Telefonul vibrează pe noptieră. E Esther. Îi văd mesajul pe ecran, iar un colț al gurii mi se ridică într-un zâmbet somnoros.

„– Yda, ești gata?”

„– Nu încă, dar sunt pe aproape.”

„– Nu-i grabă. Ne vedem la 7:00.”

„Mai am timp. Perfect,” mă gândesc, întinzându-mi brațele leneș.

Mă îndrept spre oglindă, unde mă întâmpină o versiune a mea cu codițe rebele, răvășită de somn. După câteva momente de contemplare, decid: rochia roșie, scurtă și vaporosă, perfectă pentru poze. Sandalele negre complimentează ținuta. Rochia asta e perfectă. Îmi zâmbesc în oglindă. Uneori, să te simți bine în pielea ta face toată diferența.

La 7:00 fix, o mașină albă oprește în fața resortului. Geamul din spate coboară ușor, dezvăluind chipurile zâmbitoare ale lui Esther și

Fury. Par odihnite, proaspete, de parcă n-au stat până târziu aseară. Pentru o clipă, le invidiez naturalețea.

Esther îmi face semn să urc în față, lângă șofer. Nu apuc să protestez – deschid ușa și mă așez pe scaunul din stânga. Dek, șoferul nostru balinez, îmi zâmbește larg și își întoarce privirea spre drum. Părul negru, strâns într-o coadă, și cămașa albă îi dau un aer calm, sigur pe el. Iar inelele mari și ceasul masiv? Le privesc amuzată – parcă e un mafiot dintr-un film vechi.

Fury și Esther râd pe bancheta din spate, schimbând impresii despre seara trecută. Eu, pe de altă parte, nu mă pot gândi decât la un singur lucru: cafea. Declar, aproape dramatic:

„– Avem nevoie de cafea. Eu, cel puțin, sigur am.”

Dek prinde aluzia și, în câteva minute, mașina oprește în fața unei cafenele de pe traseu. Intrăm, comandăm rapid cafele „to go” și pornim din nou la drum, cu paharele calde în mâini.

Mirosul cappuccino-ului mă trezește complet, iar primul gât de cafea pare să aibă efect magic. Băiatul mi l-a oferit cu un zâmbet larg și o plecăciune discretă. Poate că era doar politicos – sau poate rochia mea roșie a avut ceva de spus. Mă amuz în gând, sorbind încă o gură.

Cu paharul cald între palme și primul val de cofeină care-mi trece prin vene, sunt gata să înfrunt ziua. Și ce zi!

Agenda noastră e plină: *Gate of Heaven Lempuyang Temple*, *Lahangan Sweet*, *Maha Gangga Valley*, *Tirta Gangga*, *Puri Agung Karangasem* și *Taman Ujung*.

Dek ne sugerează să începem lista de jos în sus, iar propunerea lui sună logic. Îi mulțumesc în gând pentru idee, chiar dacă încă nu sunt sigură ce ne așteaptă acolo. Dintr-o dată, simt că ziua asta chiar are potențial.

Palatul de pe apă: Taman Ujung

Ajungem la *Taman Ujung* pe o șosea străjuită de palmieri și sate liniștite.

Am impresia că pășim într-o altă Bali, una ascunsă de agitația obișnuită a insulei.

Odată intrate, porțile mari, albe, se deschid către o grădină care pare să respire dintr-o altă epocă. Liniștea aproape regală a acestui loc contrastează izbitor cu agitația insulei, ca și cum ar aparține unei alte lumi.

Aleea principală, perfect desenată, îți atrage privirea spre bazinele mari de apă, podurile arcuite și pavilioanele elegante.

Locul pare să te ghideze singur, pas cu pas, prin istoria lui.

Aerul, greu de parfum de flori tropicale, îți intră în piele, ca și cum ai purta o eșarfă invizibilă.

„– Priveliștea asta pare desprinsă dintr-un vis, cu fiecare detaliu atent sculptat în timp,” șoptesc, urcând scările care duc spre foișorul central. Îmi las mâna să ating balustrada din lemn, simțind textura imperfectă a unei povești scrijelite de vreme.

Locul respiră o liniște regală.

Fiecare pod, fiecare reflexie în apă pare o invitație să te oprești și să asculți povești nerostite. Era mai mult decât o simplă construcție – păstra în ea urmele vremurilor apuse.

Legenda locului își croiește drum în mintea mea, dând glas istoriei: cum un simplu iaz a fost transformat, acum mai bine de un secol, într-un simbol al măreției regale, îmbinând stiluri arhitecturale balineze și europene. Fiecare colț pare să poarte amprenta unui trecut plin de rafinament, iar povestea regelui Karangasem prinde viață în fața ochilor mei.

Esther, cu telefonul ei mereu pregătit, își găsește un unghi perfect și îmi face o poză pe treptele foișorului.

„– Yda, nu te mișca, arăți ca o regină,” zice, iar eu râd. În momentul acela, chiar mă simțeam ca o regină, o parte mică dintr-un decor grandios.

Ceva din locul acesta – simetria, liniștea, reflecțiile apei – are un efect calmant. Mă face să vreau să stau mai mult, să absorb nu doar

frumusețea vizuală, ci și povestea acelui rege care a creat această grădină din nimic.

Închid ochii pentru câteva secunde, încercând să absorb toate detaliile – podurile care strălucesc sub razele soarelui, liniștea apei care te îndeamnă să rămâi, poveștile care par să plutească în aer. *Taman Ujung* nu e doar un loc – e un fragment dintr-un alt timp, suspendat în prezent.

Dek ne așteaptă într-un colț umbrat, sprijinit de un copac, zâmbindu-ne cu calmul său obișnuit.

„– A meritat toți banii,” spune Fury, urcând în mașină cu un oftat de satisfacție.

O privesc și zâmbesc.

Da, merită să începi ziua într-un loc care poartă pe umeri ecoul unor povești uitate, spuse în șoaptă de fiecare colț al grădinii.

Dek dă drumul muzicii și o pornește pe drumurile șerpuite către următorul reper. În timp ce mașina se afundă din nou în peisajul verde, simt cum ziua ne dezvăluie, bucată cu bucată, din propria-i magie.

Grandoare în simplitate: Puri Agung Karangasem

Porțile masive ale *Puri Agung Karangasem* sunt ca o graniță între două lumi: agitația exterioară și liniștea solemnă din interior. În timp ce pășim pe aleea principală, simt cum liniștea locului începe să se strecoare în mine.

Copacii bătrâni, cu crengile lor noduroase, par să vegheze tăcuți, martori ai tuturor poveștilor care au umplut acest loc de-a lungul timpului. Ceea ce mă surprinde prima dată e simplitatea elegantă a locului – o frumusețe care nu are nevoie de artificii pentru a impresiona.

„– Uitați-vă la ușa asta!” exclamă Esther, arătând spre o sculptură complicată, cu linii aproape perfecte, îmbinând acel roșu regal cu auriul.

„– Crezi că au făcut-o manual?” întreb, atingând cu vârful degetelor marginile fine ale sculpturii.

„– Fără îndoială,” răspunde Esther, zâmbind. „Arta de atunci era mai mult decât o meserie – era o formă de viață.”

În curtea interioară, mă așez lângă o statuie impresionantă, acoperită de mușchi, care pare să vegheze tăcută asupra locului. Închid ochii și las energia să mă învăluie. Mirosul florilor de frangipani plutește în aer, iar liniștea e întreruptă doar de foșnetul frunzelor.

Fury nu ratează ocazia să immortalizeze momentul de serenitate.

„– Cum crezi că arăta viața aici pe vremuri?” întreabă Esther, cu ochii fixați pe pavilionul decorat minuțios, ca și cum ar încerca să-l aducă la viață.

Imaginea prinde contur în mintea mea: femei cu rochii de mătase și coafuri elaborate, dansând sub umbrele aurii care reflectau lumina caldă a lampioanelor, în timp ce aerul vibra de sunetele unui gamelan îndepărtat.

„– Dantelării, rochii uriașe, dansuri... Genul *Bridgerton*, dar cu influențe balineze?” mă surprind rostindu-mi gândurile cu voce tare... Râdem, dar în capul meu imaginea e atât de vie, încât simt că sunt și eu acolo.

Intrăm și într-o sală mică de expoziții, unde obiecte vechi – țeșături, arme de paradă și un abajur delicat – spun povești despre un trecut rafinat. Esther se apropie de un tablou al familiei regale și zâmbește.

„– Ai observat cum toți regii au acea privire? Parcă pătrunde dincolo de tine, ca și cum ar putea citi fiecare gând ascuns.”

Esther avea acest dar de a te face să vezi frumosul chiar și acolo unde ochii mei treceau nepăsători. Poate tocmai de aceea ne înțelegem atât de bine: suntem contraste care se completează.

Când ieșim, Dek ne face semn să privim o curte modestă de peste drum.

„– Cocoși de luptă,” spune el, ca și cum ar fi cel mai banal lucru din lume.

E greu să nu remarci contrastul dintre grandoarea solemnă a palatului și simplitatea modestă a curții cocoșilor – două lumi care împart același spațiu, dar vorbesc limbi diferite.

„– E cumplit să-i vezi așa,” zice Esther, privind la un cocoș care își scutură penele într-un gest nervos.

„– Da, dar știi ceva?” îi răspund. „E tradiția lor. Nu trebuie să ne placă, dar nici nu suntem noi cei care să-i judecăm.”

Esther oftează, dar nu comentează. Fury e tăcută, dar o surprind uitându-se la unul dintre cocoși, ca și cum ar vrea să-i înțeleagă povestea.

Privesc cuștile de bambus și mă întreb:

„Cât de des trăim cu senzația libertății, dar ne prindem singuri în propriile limite, invizibile, dar la fel de reale?”

Contrastul dintre cele două locuri mă urmărește ca o lecție tăcută despre viață: un palat și o cușcă, două lumi opuse care coexistă pe același pământ.

„– Hai să mergem,” zic brusc, rupând tăcerea și traversăm din nou strada.

Poate că unele lucruri pur și simplu sunt așa cum sunt. Nu le poți schimba, nu le poți explica, doar le privești și încerci să înțelegi – sau măcar să accepți că ele există.

În mașină, Dek conduce cu acel calm liniștitor al lui, iar ritmul lent al drumului îmi lasă timp să privesc peisajul. Case colorate, cuști de bambus, grădini pline de flori – toate curg pe fereastra mea ca niște frânturi de povești pe care nu le voi cunoaște niciodată.

Și totuși, mă gândesc la cocoșii aceia.

La frumusețea lor prinsă între gratii, la contrastul dintre ce sunt și destinul care li se oferă. Încerc să nu judec, dar mă întreb:

„Cât de mult lipsește din povestea pe care o vedem noi, din afară?”

Gândul alunecă spre noi trei. Cum am ajuns aici, împreună, pe străzile înșorite ale Baliului? Ce mâini invizibile ne-au cusut drumurile?

Esther, cu inima ei deschisă și grija pentru toți, chiar și pentru un cocoș capturat.

Fury, pragmatică și directă, mereu gata să pună totul în perspectiva corectă.

Și eu... eu sunt mereu prinsă între visurile mele și realitatea care mă tot trage înapoi.

Încerc să zbor, dar uneori simt că aripile mi se lovesc de o grație invizibilă. Nu sunt prizonieră, nu complet... dar prinsă între cine sunt și cine ar trebui să fiu.

Mă întreb: „Ce înseamnă să fii cu adevărat liber? Să-ți aparții, fără să te conformezi așteptărilor invizibile din jurul tău?”

Privesc spre Esther, care râde la ceva pe telefon și spre Fury, care își analizează harta cu o seriozitate care mă face să zâmbesc.

Sunt atât de sigure pe ele, atât de încrezătoare. Dar și ele au cicatricile lor, ascunse sub straturi de zâmbete și ironii. Știu asta. Fiecare dintre noi le poartă.

Și totuși, în momentul ăsta, aici, în mașina lui Dek, suntem împreună. Suntem unde trebuie să fim. Unele lucruri nu sunt întâmplătoare. Poate că trebuia să fim aici, împărțind aceeași zi, aceleași momente, pe străduțele acestei insule. Poate că destinele noastre chiar trebuiau să se îndeplinească pentru un timp.

Nu le spun asta. Aleg să păstrez tăcerea, dar zâmbesc. Uneori, cele mai valoroase prietenii nu au nevoie de cuvinte.

Dek încetinește, trecând pe lângă o curte ascunsă sub copaci imenși. Muzica balineză curge lin din boxe, iar aerul dintre noi e plin de liniștea aceea confortabilă. Privesc pe geam și mă bucur de moment. De ziua asta. De ele.

Apele sacre: Tirta Ganga

Se spune că apele sacre ale *Tirta Gangga* izvorăsc din munții din apropiere, purtând binecuvântarea zeilor și o poveste veche cât

timpul însuși. Un sanctuar al liniștii și renașterii spirituale, dar și al energiilor ascunse, așteptând să fie descoperite.

Dar magia locului e estompată de agitația locurilor turistice – mulțimea de tarabe și zumzetul continuu par să dilueze farmecul sacru al grădinilor. Odată ajunse la fața locului, trebuie să ne croim drum printre vânzători care ne îmbie cu brățări colorate, mâncare pentru pești și suveniruri stridente.

Zumzetul continuu e departe de liniștea pe care o asociaz cu acest loc.

„– E ca un festival ieftin aici,” comentează Fury, ridicând o sprânceană. „Dacă n-ar fi peștii din bazine, aproape că ai putea uita că locul ăsta e sacru.”

Pavelele rotunde din bazinul principal par să plutească pe luciul apei, creând un traseu magic pe care turiștii pășesc cu grijă, înconju rați de pești colorați care se mișcă grațios printre reflexiile norilor.

În timp ce îmi fac drum pe acele pavele, simt privirile celor din jur – un amestec de nerăbdare și fascinație.

„– Crezi că ei văd locul ăsta așa cum ar trebui să fie văzut?” întreb, privindu-i pe turiști cum își fac poze, în timp ce apa sacră curge nepăsătoare pe lângă ei.

Esther își ridică privirea de la telefon și zâmbește.

„– Poate... Sau poate că fiecare ia doar ceea ce are nevoie.”

Stau lângă fântâna principală și ascult sunetul apei care curge neîncetat, ca o șoaptă veche și blândă, purtând amintirile unui alt timp.

Încerc să-mi imaginez *Tirta Gangga* așa cum era cu un secol în urmă – fără tarabe, fără telefoane, doar liniștea apei, fântânile care dansau sub cerul liber și umbra zeilor care parcă vegheau locul cu răbdare.

Nu sunt aici doar pentru poze. Sunt aici pentru acea liniște subtilă, ascunsă sub valurile agitației, pentru poveștile pe care apa pare să le murmure oricui are răbdare să asculte.

După ce ne luăm rămas-bun de la grădini, Dek ne conduce la un warung local de pe malul mării. Masa e simplă – pește proaspăt și orez – dar sunetul valurilor și zâmbetele gazdelor fac din ea o binecuvântare.

„– Trebuie să recunoaștem,” zice Esther, luând o înghițitură. „Mâncarea e una dintre cele mai bune părți ale călătoriei noastre.”

Suntem toate de acord. Și, în timp ce savurez ultima înghițitură, mă gândesc că poate frumusețea adevărată a locurilor ca *Tirta Gangga* nu e în ce vezi, ci în ce simți. Satisfăcute, ne urcăm din nou în mașină și pornim spre următorul punct de pe lista noastră.

Frumusețea nu se cumpără: Maha Gangga Valley

Maha Gangga Valley, un nume care evocă imaginea râului sacru *Gange* din mitologia hindusă, promite să fie un loc unde natura și sufletul se întâlnesc.

Terasele de orez, așezate ca niște trepte sculptate în dealuri, apar încet-încet printre palmieri și câmpuri verzi. Priveliștea e spectaculoasă – un tablou viu de verde crud, luminat de soarele de după-amiază.

La intrare, însă, un panou cu prețuri ne taie entuziasmul: 165.000 IDR (aproximativ 50 de lei) pentru un tur simplu, iar pachetul VIP ajunge la 400.000 IDR (120 lei).

„– Serios? Să plătim pentru orez? Dacă vreau orez, mă duc direct la supermarket,” spune Fury, gesticulând spre câmpurile care se întind în fața noastră.

Replica ei mă face să râd, dar prețul chiar pare exagerat. Dek, zâmbind în stilul lui calm, pare să aibă o soluție mai bună. Fără să comenteze, pornește mașina și ne conduce la un loc mai retras, unde frumusețea naturii e la fel de spectaculoasă – fără bilet de intrare.

Terasele de orez se întind în fața noastră, perfect sculptate, ca niște trepte care urcă spre cer. Verdele viu al plantelor reflectă razele

soarelui, iar oglindirea apei în terase creează iluzia unui tablou în continuă mișcare.

Dek ne cumpără cafele de la un warung local, iar noi ne așezăm pe niște băncuțe de bambus improvizate, sorbind încet din paharele aburinde.

„– Magia adevărată a Baliului nu stă în locurile promovate în ghiduri, ci în astfel de colțuri ascunse, unde natura îți șoptește ceva doar ție. Unde frumusețea nu trebuie cumpărată, ci doar privită.” Cuvintele îmi ies fără să mă gândesc, dar sunt sincere. Esther dă din cap, zâmbind.

„– Uneori uităm cât de mult ne oferă natura... fără să ceară nimic în schimb.”

Stăm acolo o vreme, în tăcere, fiecare pierdută în propriile gânduri. Frumusețea zilei e chiar aici, în noi.

O înghițitură de cafea mi se duce strâmb și încep să tușesc. Fury îmi întinde o sticlă de apă. Nu spune nimic, dar gestul ei e o amintire a faptului că prietenii adevărați sunt mai mult despre tăcere decât despre cuvinte.

După ce ne terminăm cafelele, ne simțim pregătite pentru următoarea aventură. Dek pornește motorul și ne zâmbește prin oglindă.

„– Next?” întreabă el.

„– Poarta spre Cer,” îi răspunde Esther.

Lempuyang Temple – Gate of Heaven – ne așteaptă. Și, chiar dacă nu știu ce ne va aduce locul acela, simt că ziua de azi își păstrează magia.

Poarta iluziei: Templul Lempuyang

Drumul către *Lempuyang Temple* pare să dureze o eternitate, dar nu în sensul rău.

Pe măsură ce urcăm serpentinele care se strecoară printre dealuri împădurite, simt că ne apropiem de ceva măreț, de acel loc desăvârșit unde natura și spiritualitatea se țin de mână.

Soarele începe să scalde totul într-o lumină aurie, iar aerul, mai răcoros aici, poartă o energie liniștitoare.

În mașină, Esther discută cu Dek despre tradițiile locale, iar râsul ei cald completează perfect atmosfera. Fury, în schimb, e tăcută, pierdută în gânduri.

Ajunse la fața locului, suntem întâmpinate de un amalgam de zgomote – voci de turiști care se grăbesc, râsete, vânzători ambulanți. Atmosfera e departe de tot ceea ce îmi imaginasem.

Poarta Raiului era o contradicție. Sacralitatea templului era înghițită de febra modernității, dar dincolo de camerele de fotografiat și mulțimea agitată, muntele *Agung* continua să vegheze solemn, ca un zeu nepăsător.

Și totuși, simțeam o liniște ciudată – ceva în prezența muntelui mă făcea să cred că locul acesta, chiar și așa, are o poveste de spus.

Privesc în jur și murmur:

„– Și asta e celebra Poartă spre Cer?”

Ironia din glasul meu le face pe fete să zâmbescă.

Nu e genul de liniște pe care o asociezi cu un loc sfânt, dar poate că fiecare își găsește propria magie aici.

Dar surprizele abia încep.

Nu putem merge direct spre templu. Mai întâi, trebuie să traversăm o primă parcare, unde achităm o taxă de 45.000 IDR pentru a urca într-un shuttle care ne duce la următorul nivel. Cât de departe e, nu știm exact, dar shuttle-ul pornește cu un huruit specific, iar șoferul pare să facă drumul acesta de cel puțin o sută de ori pe zi.

Drumul e plin de serpentine înguste, iar roțile par să alunece uneori pe pietrișul prăfuit, dar priveliștea din jur e spectaculoasă. Vegetația densă și dealurile verzi care ne înconjoară creează un peisaj de basm.

În timp ce shuttle-ul înaintează, mă prind că acest drum e ca o metaforă – pentru a ajunge la Poarta spre Cer, trebuie mai întâi să treci prin câteva încercări.

Când ajungem la următoarea parcare, ni se cere să achităm încă o taxă de 55.000 IDR pentru accesul propriu-zis în templu. Îmi vine să râd.

„– Două taxe și două parcări,” comentez eu în glumă. „Dacă mai apare și o a treia, o să simt că plătesc o ipotecă. Ca la *Monopoly*.”

Esther râde și îmi răspunde pe același ton:

„– Magia are întotdeauna un preț, Yda.”

După ce ne legăm eșarfele colorate la talie, așa cum cere tradiția, intrăm în complex. Și, în ciuda glumelor noastre de mai devreme, locul pare să aibă propria lui magie – nu neapărat în liniște, ci în felul în care muntele *Agung* se înalță dincolo de poartă, ca o punte între cer și pământ.

„– Crezi că toți oamenii ăștia sunt aici doar pentru poze?” întreb, uitându-mă la grupul din fața mea.

„– Probabil,” răspunde Esther. „Dar cine suntem noi să-i judecăm?”

Un panou mare ne întâmpină cu o listă de reguli stricte – fără sărutări, fără yoga, fără să-ți desfaci eșarfa, nici măcar pe căldura asta. Fury citește cu voce tare, ridicând din sprâncene:

„– Serios? Chiar și yoga e interzisă?”

Râdem toate trei, dar atmosfera locului ne îndeamnă la respect. Sacralitatea acestui templu e evidentă, chiar dacă agitația din jur o estompează uneori.

Ni se dau bilete cu numere de ordine pentru poze: eu am 547, Esther 548, Fury 549. Ne uităm una la alta când auzim ce număr e acum la rând: 237.

„– Asta înseamnă cel puțin două ore,” oftează Esther.

În timp ce așteptăm, mă plimb prin curte și privesc oamenii din jur. Fiecare pare să caute ceva diferit aici – unii vor doar poza perfectă, alții, poate, o conexiune spirituală. Mă întreb ce caut eu.

Privesc poarta masivă, încadrată de silueta muntelui *Agung* și încerc să-mi imaginez cum ar fi fost locul ăsta acum sute de ani. O liniște sacră, întreruptă doar de foșnetul vântului printre copaci și de cântul preoților. Trecutul și prezentul se ciocnesc aici – o lume veche, plină de spiritualitate, care coexistă acum cu febra modernității și dorința de a immortaliza totul în fotografii.

După o vreme, *Fury* descoperă pe hartă un templu mai mic, la doar câțiva kilometri distanță. Propune să mergem acolo pe jos.

„– Avem timp,” spune ea, iar noi suntem de acord fără să stăm prea mult pe gânduri.

Drumul e abrupt și căldura ne testează răbdarea, dar locul pe care-l găsim e mai mult decât o răsplată. Vegetația sălbatică, liniștea desăvârșită și priveliștea neobstrucționată mă fac să mă opresc și să șoptesc:

„– Știți ceva? Asta e adevărata Poartă spre Cer.”

Coborâm încet, iar când ajungem din nou la *Lempuyang*, numerele noastre sunt aproape de rând. Facem câteva poze, dar totul mi se pare lipsit de magie.

Tot ce simt e oboseala și agitația din jur.

Zeci de turiști, încercând să regizeze momentul perfect. În fața porții, un localnic ne așază pozițiile și folosește oglinda pentru efectul de reflexie, dar rezultatul nu mă impresionează.

Pentru mine, magia nu era aici.

Era mai devreme, în colțurile acelea ascunse unde natura își șoptește poveștile.

După ce ne-am făcut celebrele poze, ne strecurăm prin mulțime și ieșim din curtea templului. Pe drum, dăm de încă o zonă amenajată pentru poze, undeva la marginea parcarii. Un panou mare ne indică prețul: doar 20.000 IDR.

„– Hmm, vreau să încerc și aici,” le spun fetelor, privind cu interes platformele simple din lemn și amuzată de dezamăgirea subtilă pe care mi-au lăsat-o pozele „oficiale”.

Unul dintre băieții de acolo, văzându-mi rochia roșie, îmi zâmbeste larg și spune:

„– Tocmai am terminat programul, dar... pentru tine, facem o excepție.” Nu pot să nu râd. „Păi nu sunt eu prințesă?” îmi spun în gând.

Ne aventurăm pe cele patru decoruri improvizate: o inimă mare din lemn, o barcă suspendată deasupra prăpastiei, o mână uriașă care pare desprinsă dintr-un basm și un alt unghi fabulos care prinde apusul. Vântul îmi ridică volanele rochiei, iar fiecare cadru arată ca dintr-o poveste.

Pozele?

De 100 de ori mai faine decât cele făcute la faimoasa *Gate of Heaven*. Nicio comparație! Simplitatea lor și cadrul natural transmit exact ceea ce am simțit pe tot parcursul zilei: libertate, autenticitate și frumusețe necomercializată.

În timp ce mă uit pe telefon la imagini, Esther chicotește:

„– Cred că n-ar strica să renunțe unii la pozele de la Poartă și să vină direct aici.”

Fury dă din cap aprobator:

„– Da, mai ales că nici nu trebuie să aștepți trei ore.” Râdem toate trei, bucuroase că am găsit locul perfect pentru a încheia momentul.

Când urcăm în mașină, Dek ne privește zâmbind în oglinda retrovizoare.

„– Mai avem un obiectiv pe listă,” spune el calm, dar cu o ușoară ezitare în glas. Se uită la ceas și adaugă: „E deja târziu, dar putem încerca. Oricum, nu e departe.”

E 17:30 și ziua pare să fie pe sfârșite, dar suntem toți de acord să continuăm.

Drumul până acolo devine o adevărată aventură. Serpentine abrupte, un drum plin de gropi și o înclinație atât de mare încât sârmana mașină a lui Dek abia mai înainta în treapta întâi. Ne uităm toate la el, compătindu-l în tăcere, dar el își păstrează calmul și zâmbetul relaxat.

„Oare chiar merită destinația asta?” îmi trece prin minte, mai ales că se lasă deja seara. Oboseala începe să își spună cuvântul, dar ceva din atitudinea lui Dek mă face să cred că merită să mai avem puțină răbdare.

„– Aici e *Lahangan Sweet*,” spune el, oprind motorul și lăsându-ne să descoperim ce urmează.

Cireașa de pe tort: *Lahangan Sweet*

După ce Dek oprește motorul în parcare a prăfuită, vedem câteva gherete improvizate, unde ni se explică regulamentul: până în vârf, la destinație, putem urca doar cu un Jeep, pentru suma de 50.000 IDR (15 lei) de persoană. Băiatul care ne oferă informațiile are un aer blazat, de parcă recită același lucru de zeci de ori pe zi.

Fury, care nu rezistă tentației de a face calcule rapide, ridică imediat sprânceana:

„– Serios? Pentru mai puțin de un kilometru?” Tonul ei sarcastic mă face să zâmbesc, dar îi înțeleg indignarea. Nu ne grăbim să plătim.

„– Hai să urcăm pe jos,” propune Esther, lăsând să se vadă și o urmă de curiozitate. „Cine știe ce mai descoperim pe drum.”

Băiatul dă din umeri, clar neimpresionat, iar noi pornim pe drumul prăfuit, de un roșu intens, care pare să transforme tot ce atinge.

Sandalele mele negre devin portocalii în câteva minute, iar picioarele îmi sunt deja acoperite cu o pulbere fină.

„*Super*,” îmi spun, privind drumul nesfârșit ce se întinde în fața noastră. Copacii uriași și cerul care se deschide treptat deasupra noastră – toate creează un sentiment de anticipație.

„– Nu-i așa că e mai distractiv decât în Jeep?” glumește Fury, aruncându-mi o privire complice. Într-un fel, are dreptate. Efortul face ca totul să pară mai real, mai bine câștigat.

După aproximativ 20 de minute, ajungem în vârf. La intrare, plătim taxa de 30.000 IDR (9 lei). Oboseala dispare în clipa în care privirea mea întâlnește panorama: marea se întinde în depărtare, strălucind

sub ultimele raze ale soarelui, iar munții, cu contururile lor blânde, par să danseze în lumina de apus. Cerul albastru, presărat cu nuanțe de portocaliu și roz, pare o pictură vie.

Mă așez pe o platformă de lemn suspendată, lăsându-mi picioarele să atârne în gol și simt cum vântul îmi răvășește firele rebele de păr. Aerul e curat, liniștea completă.

„– Locul ăsta e pur și simplu magic,” șoptesc, mai mult pentru mine, dar Esther mă aude și îmi aruncă un zâmbet larg.

Ne plimbăm printre platformele amenajate, dar nu ne grăbim. E ceva în aer care te obligă să încetinești, să stai în moment. Fury glumește despre cum locul ar fi perfect pentru camping, iar Esther mă privește cu complicitate.

„– Să ne întoarcem mâine, la răsărit,” sugerează ea. Ideea mi se pare tentantă, dar acum vreau doar să savurez clipa.

Totuși, magia locului avea să fie umbrită de o mică confruntare.

Cu toate că soarele începea să apună, bărbații de la intrare nu au vrut să ne lase să intrăm fără să plătim întreaga sumă. Privirea lor spunea mai mult decât cuvintele.

„– Serios? Chiar și pe întuneric trebuie să plătim?” întreabă Fury, cu o notă de iritare în glas.

„– Nu e problema mea,” răspunde sec unul dintre ei, ridicând din umeri.

Replica lui atrage privirile tuturor, dar bărbatul pare hotărât să nu cedeze. Fury își dă ochii peste cap, iar eu strâng telefonul între degete, încercând să-mi ascund frustrarea. Dar Esther nu se lasă și ia atitudine. În liniștea încărcată, tonul ei tăios sparge liniștea.

„– Așa vorbești cu o doamnă care a străbătut jumătate de lume ca să vadă locul ăsta?” întreabă ea, privindu-l direct în ochi. Tensiunea din aer crește, dar insistențele noastre și tonul hotărât al lui Esther par să dea roade.

„– Cum poți să ceri bani în plus pentru oameni care nici măcar nu văd locul? Oamenii vin aici să simtă magia locului, nu să plătească taxe după taxe,” continuă Esther cu un ton calm, dar neînduplecat.

Bărbatul ezită și îmi dau seama că nu era obișnuit să fie confruntat așa. Replicile lui Esther par să-l dezarmeze. Pentru o clipă, își trece mâna prin păr, evitându-i privirea, înainte să răspundă neconvingător:

„– Regulile nu le fac eu...”

Dar ezitarea din voce îl trădează.

După alte câteva schimburi scurte, ni se permite să intrăm cu aceleași bilete, dacă decidem să revenim mâine.

„– Până la urmă, am obținut ce am vrut,” spune Fury, triumfătoare, în timp ce părăsim zona.

Coborâm pe întuneric, fiecare cu gândurile ei. Lumina telefoanelor ne ghidează drumul, iar în vale, Dek ne așteaptă răbdător, ca un bodyguard devotat.

„– Ați reușit să vedeți ceva?” întreabă el, cu un ton ușor amuzat.

Nu răspund. Nu e ceva ce poți explica. Zâmbesc, mă urc în mașină și las tăcerea să spună totul.

Dek conduce calm, lăsând drumurile întunecate din Bali să curgă pe sub roțile mașinii. După experiența de la *Lahangan Sweet*, suntem toate cufundate în tăcerea aceea confortabilă care vine după o zi lungă și plină de momente intense.

Amed pare să fie la o eternitate distanță, dar oboseala e plăcută.

E acel tip de epuizare care vine cu satisfacția unei zile bine trăite, în care ai văzut, ai simțit și ai învățat mai mult decât ți-ai imaginat că vei face.

Fetele își verifică telefoanele, fiecare pierdută în propriile gânduri. Eu privesc pe geam, iar luminile intermitente ale satelor balineze, presărate printre palmieri, îmi par ca niște stele căzute pe pământ.

Odată ajunse în oraș, facem o ultimă oprire la un restaurant micuț recomandat de Fury.

„– E cunoscut pentru burgerii lui,” ne asigură ea, iar foamea ne face pe toate să-i dăm crezare fără alte întrebări.

Când intrăm, locul ne întâmpină cu o atmosferă caldă, mirosuri îmbietoare și sunetul unor chitări live care acompaniază conversațiile vesele ale turiștilor și localnicilor.

Comandăm burgeri și cartofi prăjiți – ceva simplu, dar exact ce aveam nevoie după toată agitația și explorările de peste zi. Esther ia o înghițitură din băutura ei și oftează satisfăcută:

„– Ce zi superbă am avut.”

Avea așa un fel direct și simplu de a-și exprima recunoștința...

Când terminăm, ieșim din restaurant și simțim cum răcoarea nopții ne îmbrățișează, calmând toată oboseala din oasele noastre.

Ajunsă în camera mea, îmi scot sandalele și zâmbesc când văd urmele de praf roșiatic încă lipite de picioare. Îmi trec degetele peste marginile tălpilor și îmi amintesc cum drumul prăfuit spre *Lahangan Sweet* părea interminabil.

După un duș fierbinte, mă prăbușesc pe pat, cu telefonul în mână. Aerul răcoros al camerei îmi mângâie pielea ca o mângâiere tandră, iar mintea mea începe să deruleze imagini din ziua care tocmai s-a încheiat.

Mă trezesc deschizând aplicația de Instagram. Încep să răsfoiesc câteva notificări, like-uri, mesaje pe care de obicei le ignor fără regrete. Dar azi, ceva mă ține în aplicație. Un impuls vag, o senzație de „ceva urmează”.

La un moment dat, îmi atrage atenția o cerere de urmăritor. E un cont nou pentru mine – un tip brunet, cu un zâmbet strengăresc și ochi întunecați care par să te fixeze. Când i-am văzut poza de profil, ceva în mine a tresărit.

Nu-l cunoșteam, dar parcă era o ecuație care începea să se rezolve. O parte dintr-un vis... vechi.

Poate doar o fantezie cu ochi deșertici.

Profilul lui are un vibe diferit – Maroc, peisaje deșertice, apusuri spectaculoase, frânturi de versuri în franceză și arabă. Nimic ostentativ. Doar poezie, în forma ei brută.

Poate doar o fantezie cu ochi deșertici. Dar una care începe să-mi invadeze gândurile, încet, ca o boare de nisip.

Degetul îmi stă pe butonul de acceptare, ezitând. Nu sunt genul care să adauge străini la întâmplare. Dar în momentul acela, ceva în mine cedează. O amintire vagă îmi răsare în minte – Essra, prietenul meu din Palawan, cu farmecul lui tăcut și ochii care spuneau povești. Acest necunoscut îmi amintește de el, iar un colț al gurii mi se ridică într-un zâmbet.

Poate doar o fantezie cu ochi deșertici. Sau poate... un început scris de mult.

„De ce nu?”

Ating butonul accept, fără să-mi analizez prea mult decizia. Poate că avea ceva din Essra... Sau poate doar am vrut să-i dau o șansă.

Uneori, cele mai mici gesturi te duc în cele mai neașteptate aventuri.

Și astfel, am decis să-l las să intre în povestea mea.

Închid aplicația la scurt timp, fără să-i studiez prea mult profilul. Nu vreau să-mi pierd timpul analizând, dar gândul că am făcut ceva diferit, ceva spontan, mă face să simt o energie plăcută, ca o adiere de schimbare.

Las încă o dată ca imaginea celui tip brunet să-mi treacă din nou prin minte. Maroc. Essra. Și poate ceva ce încă n-am descoperit.

Îl las să curgă...

Și revin încet la ziua asta, care a fost mai mult decât o serie de locuri bifate pe o listă.

A fost despre detalii – râsul nostru, praful de pe drum, apusul văzut de sus, momentele de liniște în mijlocul haosului și lecțiile neașteptate pe care ni le oferă natura.

Poate că frumusețea nu e doar în ce vezi, ci în ce simți. În momentele în care te oprești să respiri, să râzi, să fii. Și poate că adevărata magie a unei zile nu stă în locurile faimoase sau în cadrele perfecte de Instagram, ci în lucrurile mărunte, neplanificate, care îți rămân în suflet.

Închid ochii, iar imaginile zilei încep să-mi curgă prin minte: razele aurii ale soarelui reflectate pe apa din Taman Ujung, liniștea dintre terasele de orez din *Maha Gangga Valley*, culorile apusului de la *Lahangan Sweet*.

N-am urmărit nimic azi, și totuși... totul a venit spre mine. Inclusiv acel cont de Instagram.

„Asta e doar una dintre multele aventuri,” îmi spun în gând, în timp ce somnul începe să mă cuprindă.

Și, în noaptea aceea, Bali m-a învăluit în liniștea și magia ei, umplându-mi sufletul cu o recunoștință tăcută – și promisiunea altor povești care așteaptă să fie descoperite.

„Frumusețea adevărată nu se află în destinații faimoase, ci în momentele mici, neplanificate.” – Autor anonim

22

Ce îmi este menit, mă va găsi!

Joi, 10 august 2023

Se spune că ceea ce îți este menit te va găsi, oricât ai fugi de el.

Dar ce se întâmplă când nu fugi?

Când, în loc să te împotrivești, îți lași pașii ghidați de firul invizibil al destinului?

Azi dimineată m-am trezit ușoară, de parcă Universul îmi șoptise ceva peste noapte. O intuiție vagă, dar puternică, ca un ecou venit dintr-un viitor care abia începea să prindă contur. Am ieșit pe terasă, iar aerul dulceag al dimineții balineze mi-a mângâiat pielea, ca și cum ziua avea un secret doar al ei.

Micul dejun a fost simplu, dar conversația cu proprietara pensiunii m-a readus brusc la realitate. M-a întrebat dacă mi-am hotărât planurile, dacă rămân sau plec mâine. I-am zâmbit doar și i-am promis că îi dau un răspuns până diseară.

În realitate, habar nu aveam ce vreau să fac. Nu aveam niciun plan. Nu știam unde ar trebui să fiu mai departe.

Aveam de gând să scriu toată ziua, să-mi pun în ordine gândurile. Dar viața avea alte planuri pentru mine. Și, ca de obicei, surprizele ei încep atunci când te aștepți cel mai puțin.

Era trecut de 11:00 când m-am așezat în fața laptopului, dar cuvintele refuzau să vină. Simțeam o neliniște ciudată, ca și cum ceva aștepta să se întâmple.

Pe la amiază, am primit un mesaj de la Esther – un nou restaurant, o nouă cină împreună: *Blue Earth*. Ora 17:00.

Am zâmbit, bucuroasă că ziua avea deja o mică aventură programată. Dar adevărata schimbare nu avea să vină de aici.

Într-o pauză, fără să-mi dau seama de ce, am deschis Instagramul.

Atunci l-am văzut.

Un mesaj.

O strofă scurtă, ca o șoaptă:

„Soarele tău se scufundă în ocean. Al meu moare în nisip. Crezi că e același?”

Un nume necunoscut: Youn.

Un străin dintr-un loc îndepărtat: Maroc.

Un bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată. Și totuși... simțeam că povestea asta începuse cu mult timp înainte ca noi să ne scriem primele cuvinte.

„Poate doar o fantezie cu ochi deșertici”, cum mi-a trecut prin gând aseară.

Dar acum... era aici, real, și îmi scria. Era exact tipul căruia îi dădusem accept aseară, într-un moment în care n-am ales cu mintea, ci cu un vis pe care nici măcar nu-l înțelegeam complet.

Lucrurile vin spre mine exact când trebuie. Mereu. Chiar și atunci când nu le înțeleg din prima. Poate că nu le recunosc întotdeauna, poate că uneori mă îndoiesc, dar ceva în mine știe că există un fir invizibil care mă ghidează.

În ultimele zile, intuiția îmi șoptea că urmează ceva. Nu știam ce, dar îl simțeam în aer, ca un parfum familiar pe care nu-l poți identifica exact, dar știi că l-ai mai mirosit cândva.

Și am zâmbit.

Acum, privind în urmă, nu pot să nu mă întreb:

„Cum să te îndrăgostești de cineva doar vizitându-i profilul de social media?”

Știu, e o întrebare grea, care vine la pachet cu multe alte necunoscute.

Dar să începem cu începutul...

În primă fază, citesc mesajul. E simplu, dar pare să spună atât de multe. Deschid pagina lui și verific prima dată...

„O fi prieten cu Essra?” Îl caut la prietenii comuni, dar nu există nicio legătură vizibilă. „Cum o fi dat de mine?”

Și atunci, ca un ecou din trecut, îmi revine în minte un gând pe care îl uitasem de mult. Era în Palawan, în ziua aceea când m-am plimbat cu Essra prin El Nido. Mi-am spus atunci, amuzată:

„Dacă așa sunt toți marocanii, o să-mi caut un iubit marocan...”

Zâmbesc singură în cameră, gândindu-mă la cât de bine m-am simțit pe insula aia.

Într-o lume în care toți par să cunoască pe toți pe internet, e aproape șocant să vezi cât de imprezibile pot fi conexiunile – și cum, de fapt, iau naștere. Dar conversația noastră începea să prindă contur, să capete o profunzime tăcută. Citesc cu voce tare mesajul lui:

„– Soarele tău se scufundă în ocean. Al meu moare în nisip. Crezi că e același?”

Și cu asta... mi-a câștigat, fără efort, toată atenția.

Am uitat complet că eram în mijlocul unui proces creativ și i-am răspuns. Un freamăt din adâncul sufletului mă îndemna să urmez chemarea asta – ca o șoptă venită de dincolo de orizont, dintr-un loc pe care nu-l vizitasem încă, dar pe care îl simțeam deja parte din mine.

„– Hey, Youn!” Pentru o secundă, rămân pe gânduri. Fraza lui simplă are o poezie aparte, o capcană fină, întinsă cu eleganță. Îmi place. Continui, înainte să am timpul necesar să mă răzgândesc: „Poate că nu e același. Dar ne luminează pe rând.”

Câteva secunde de tăcere. Apoi, răspunde rapid:

Youn: „– Aș vrea să văd cum îl vezi tu. Poate îmi trimiți o poză?”

Zâmbesc și deschid galeria telefonului. Aleg o poză superbă, cu apusul reflectat în apă, și i-o trimit fără să stau prea mult pe gânduri.

Youn: „– Woow... e incredibil. Dar cred că în realitate e și mai frumos.”

Yda: „– Apusurile nu se pot prinde în poze. Trebuie să le trăiești.”

Youn: „– Așa cum trebuie să trăiești și oamenii?”

Yda: „– Oamenii nu sunt poze. Nu rămân niciodată la fel.”

Youn: „– Atunci spune-mi... cine ești tu, dincolo de poza asta?”

Yda: „– Încă descopăr.”

Youn: „– Îmi place răspunsul tău.”

Yda: „– Și mie. Pentru că e adevărat.”

Youn: „– Și dacă ți-aș spune că simt că te cunosc de mult?”

Yda: „– Aș spune că sună frumos. Dar mai cred și că oamenii își proiectează dorințele în necunoscut.”

Youn: „– Poate. Dar asta nu înseamnă că necunoscutul nu poate fi real.”

Yda: „– Vom vedea.”

Youn: „– Mi-ar plăcea să te văd într-o zi. În realitate. Nu doar într-un mesaj.”

Yda: „– Realitatea e relativă. Și depinde de unde privești.”

Youn: „– Așa e. Și tu de unde privești?”

Yda: „– Depinde din ce parte a lumii îl privești.”

Youn: „– Deci, dacă l-am privi împreună, ar fi același?”

Privesc ecranul telefonului. Hmmm... Un joc de cuvinte. Un test. Un început.

Yda: „– Poate. Dar ai fi dispus să călătorești până la capătul lumii pentru a afla?”

El citește. O simt. Mă întreb dacă va răspunde pe aceeași frecvență sau dacă va strica ritmul.

Youn: „– Pentru unele răspunsuri, merită să te pierzi pe drum.”

Woow. Îmi îndrept brusc spatele și respir adânc. Strâng tare telefonul în mână. Băiatul ăsta nu e ca restul. Nu vine cu banalități, nu întreabă „Ce faci?”. Se joacă cu ideea de destin. Îmi place răspunsul lui. Poate prea mult.

Îmi trec degetele peste marginea telefonului. Parcă mă provoacă. Ca și cum știe că răspunsurile mă sperie mai mult decât întrebările.

Yda: „– Și dacă, pierzându-te, descoperi că răspunsul nu e cel pe care îl căutai?”

Youn: „– Atunci înseamnă că răspunsul a fost altul, nu că drumul a fost greșit.” O pauză... respir și închid ochii... până aud un nou sunet.

Youn: „– Ești diferită. De unde vii, prințesă?”

Prințesă. O prind. O las. O ignor.

Yda: „– De pe un tărâm îndepărtat. Poate chiar de pe altă planetă.”

Youn: „– Atunci sunt norocos că ai ales să aterizezi pe planeta mea.” Râd. Îmi place ușurința cu care îmi răspunde.

Yda: „– Și tu de unde ai apărut, Youn?”

Youn: „– Din nisip. Din apusuri portocalii. Din locul unde noaptea, stelele îți arată calea.”

Woow. Un povestitor. Un poet. Sau doar un băiat care știe exact ce cuvinte să aleagă?

Yda: „– Ai trăit vreodată o poveste scrisă în stele?”

Youn: „– Nu încă. Dar poate tocmai începe.” Aici mă opresc. Îmi simt inima agitată, o agitație ciudată, care mă face să vreau să respir mai mult, mai adânc... „Ce faci, Yda?”

Youn: „– Simt că ne știm de mult.”

Îmi trec degetele prin păr. Tipic. Dar la el, parcă sună altfel.

Yda: „– Poate ne-am mai întâlnit într-o altă viață.”

Youn: „– Sau poate, în viața asta, ne-am căutat fără să știm.” E prea intens. Prea devreme. Dar poate, doar poate, nu e deloc întâmplător.

Yda: „– Crezi în coincidențe?”

Youn: „– Nu. Cred că unele întâlniri sunt scrise înainte ca noi să știm să citim.” Hmmm... asta nu e o conversație obișnuită.

Brusc, privesc ceasul. E aproape 16:20. Ar trebui să pornesc spre *Barracuda*. Dar nu mă pot opri din citit mesajele lui.

Youn: „– Când mă vei lăsa să îți descifrez povestea?”

Yda: „– Poate într-o zi. Poate niciodată. Sau poate deja ai început.”

Youn: „– Atunci voi continua. Până când vei dori să citești alături de mine.”

Nu-i mai răspund.

Mă pregătesc, îmi iau geanta și ies pe ușă. Fetele mă așteaptă.

Dar, în sufletul meu, știu că povestea asta abia începe... și că, într-un fel, deja face parte din călătoria mea.

La 16:50, punctuală, sunt în parcare de la *Barracuda*. Esther apare imediat. E singură. Fury va veni mai târziu, pe scuter. Pornim pe jos către locație.

Blue Earth Village

Aerul cald al serii poartă cu el miros de lemn ars și sare, ca o promisiune a nopții care urmează. Urcăm scările din bambus ale terasei de la *Blue Earth*. Locul ăsta nu e doar un restaurant – e un sanctuar, o fereastră către ocean, unde timpul pare că încetinește doar ca să-ți ofere șansa să savurezi momentul.

Podeaua din lemn scârțâie ușor sub pașii noștri, acompaniindu-ne ca un ecou blând al serii. În jur, mese joase din lemn nefinisat sunt așezate neglijent pe podele îmbrăcate în covoare colorate.

Oameni desculți, relaxați, așezați în cercuri familiare, râd și sorb lent din pahare, ca și cum ar avea tot timpul din lume. Toate mesele de la margine, cele cu vedere spre ocean, sunt ocupate. Apusul e un eveniment aici, o promisiune care nu trebuie ratată.

Un chelner ne conduce la o masă centrală, în terasa de sus, singura opțiune disponibilă. E bine. Avem loc suficient să ne desfășurăm poveștile.

Priveliștea se deschide spre întinderea de ape în care se oglindește cerul aprins de apus. Undeva, în depărtare, se aud valurile spărgându-se de țârm, acompaniate de un mix subtil de muzică relaxantă și râsete joase ale celorlalți călători.

Ne așezăm și imediat ni se aduc meniurile, scrise de mână, pe carton reciclat. Un detaliu care se potrivește perfect cu vibe-ul locului.

Esther își trece degetele peste lemnul mesei și oftează mulțumită.

„– Serios, Yda, nu știu cum găsim mereu astfel de locuri, dar asta... asta e un vis.”

Mă las pe spate, sprijinindu-mă pe coate, cu privirea rătăcită printre felinarele agățate deasupra noastră. Seara pare că ne îmbrățișează încet.

„– Exact genul de loc unde ai putea să scrii un roman sau să te îndrăgostești... sau ambele.” Esther îmi aruncă o privire șmecheroasă și eu doar ridic din sprâncene. Dacă ar ști ea...

Amed are darul de a face pe oricine să se simtă parte dintr-o poveste. Știu că, la fel ca mine, Esther nu e aici pentru mâncare, ci pentru moment.

„– Altă minune din Bali,” îi spun. E o constatare mai mult pentru mine. În ultimele săptămâni, am spus asta despre atâtea locuri încât ar trebui să nu mă mai surprindă. Și totuși, fiecare loc nou are ceva unic, o energie care mă atinge diferit.

„Poate că nu trebuie să rămân într-un singur loc. Poate că lumea întreagă e casa mea.”

Fury ajunge la scurt timp după noi, cu părul ciufulit de vânt și un zâmbet ștrengăresc pe față. Își aruncă neglijent rucsacul pe jos și se așază turcește.

„– Am ratat ceva?” întreabă, privind spre ocean.

„– Doar începutul unui apus legendar,” îi răspunde Esther, făcând un gest larg cu mâna spre orizont.

Chelnerul apare cu nucile noastre de cocos – mari, verzi, acoperite de mici picături de condens. Le ridicăm instinctiv, ca pentru un toast tăcut. Un ritual mut al celor care știu să aprecieze clipa.

Meniul e simplu, dar delicios. Comandăm un curry cu legume și orez sălbatic, o pizza uriașă cu brânzeturi. Împărțim totul, așa cum facem de obicei. Îmi place senzația asta de comunitate. De apartenență. Dar, în timp ce ascult râsetele fetelor și privesc marea care înghite soarele, nu pot să nu mă întreb unde voi fi mâine. Plec? Sau rămân?

Amed îmi intră pe sub piele. Bali îmi curge prin vene. Dar, cu fiecare loc în care mă simt „acasă”, învăț că acasă nu e un punct fix pe hartă, ci o stare de spirit.

Dacă aș fi să aleg un loc unde să rămân... Dar nu. Nu acum. Nu mai vreau să mă opresc *doar* într-un singur loc.

Îmi dau seama că locurile ca *Blue Earth* sunt peste tot în lume. Pretutindeni. Unice. De ce să mă cramponez de unul singur? De ce să-mi limitez orizontul, când pot avea întreaga lume la picioare?

Îmi mângâi codițele cu şuvițe rebele, dintr-un reflex, și îmi las gândurile să plutească odată cu briza. Fury îmi face cu ochiul, ridicând sprâncenele.

„– Ce e cu tine? Pari pierdută pe altă planetă.” Mă uit la ea și râd.

„– Poate chiar sunt.”

Și, în timp ce mă aplec să iau nuca de cocos de pe masă, telefonul meu bâzâie ușor. Un mesaj de la Youn. Îl ignor. Măcar pentru moment.

Fury își sprijină coatele pe masă, privind spre noi cu un zâmbet ghiduş.

„– Deci... voi chiar vreți să plecați? Și să mă lăsați singură aici?” întreabă ea, jucându-se absentă cu paiul din nuca de cocos.

Esther și cu mine schimbăm o privire. Întrebarea planează deasupra noastră ca un nor leneș într-o zi senină.

„– Eu mâine ar trebui să fac check-out... dar nu m-am decis încă ce fac,” răspund eu, dar tonul meu nu sună convingător.

Fury își ridică sprâncenele, provocatoare.

„– Trebuie? Sau doar ai zis asta ca să sune mai organizat?” Îi zâmbesc... dar n-am un răspuns la întrebarea ei, tocmai m-a încuiat.

Esther însă, salvează situația.

„– Sincer? Amed e magic. Locul ăsta... Bali... totul. De ce să plecăm, dacă ne simțim bine aici?”

Mă uit spre ocean. Apusul a înghițit deja jumătate din cer, îmbrăcând totul într-o lumină roșiatică, ca o promisiune nerostită. Parcă și el ne spune să rămânem. O privesc pe Fury, care așteaptă, răbdătoare.

„– Și ce ai avea în minte, dacă am rămâne?”

Ochii ei sclipesc, de parcă abia aștepta să întreb asta.

„– Vă provoc să explorați Amedul așa cum trebuie! Să mergem în locurile unde nu ajung turiștii de obicei. Îl sunăm acum pe Dek și programăm un nou tur, mâine dimineață... cu restul listei tale. Ce spuneți?” Propunerea ei sună tentant. Mai mult decât tentant.

„– Hmm... și dacă acceptăm provocarea ta, ce câștigăm?” o întreb, zâmbind în colțul gurii.

Fury își pune mâinile pe piept, prefăcându-se ofensată.

„– Păi, pe lângă niște amintiri de neuitat? Nu-i destul?”

Esther ne privește pe amândouă, dă din cap și ridică paharul.

„– Rămânem! Să vedem ce ne mai pregătește Universul.”

Zâmbesc larg și privesc apusul care se pierde în ocean. Nu știu de ce, dar simt că această decizie tocmai a schimbat ceva.

Undeva, acolo, Youn probabil își privește propriul apus. Un apus diferit, dar, poate, în același timp, același... Dar povestea cu el poate să mai aștepte. Acum sunt aici. Și vreau să fiu aici. Fără trecut, fără viitor. Doar acest moment suspendat într-un apus nesfârșit.

Blue Earth a fost o poveste în sine, dar noaptea nu s-a încheiat acolo.

Când mesele s-au golit și apusul s-a transformat într-un cer stropit cu stele, am părăsit terasa plutind încă în starea de visare pe care locul ne-o oferise. Străzile din Amed erau liniștite, luminate doar de felinare palide și licăririle discrete ale scuterelor care treceau din când în când.

Fury, mereu pusă pe aventură, ne-a convins să ne oprim într-un bar cu muzică live, un loc mic, dar vibrant, unde un band local cânta reggae. Am ales o masă retrasă, sub niște lumini agățate de ramurile unui copac și am comandat ceva dulce. Banana split pentru mine, beri reci pentru ele.

Ritmul muzicii, râsetele din jur, atmosfera boemă – totul mă făcea să mă simt parte dintr-un tablou viu, pictat în nuanțe de relaxare pură.

Dar, pe măsură ce noaptea avansa, am simțit nevoia să mă retrag.

„– Eu o iau spre cazare,” le spun fetelor, ridicându-mă și strecurându-mi geanta pe umăr.

„– Singură?” întreabă Esther, cu sprâncenele ridicate.

„– Da, vreau să mă plimb puțin, să-mi pun gândurile în ordine.”
Fury îmi face cu ochiul.

„– Ai grijă să nu te pierzi printre stele, visătoareo.” Zâmbesc.
Poate că deja sunt pierdută printre ele.

Amed e magic și noaptea. Mă las purtată de liniștea drumului, de briza ușoară care îmi mângâie pielea.

După un kilometru și jumătate de mers pe jos, ajung la Santa Fe. Intru în bungalow-ul meu, îmi dau sandalele jos și mă prăbușesc în pat.

Apoi, aproape ca un ritual, îmi iau telefonul. Știam că mă așteaptă un mesaj. Și nu mă înșelam:

„– Prințesa mea, te-ai întors în castelul tău?” Râd în întuneric.
Mda, el chiar știe să creeze povești.

Și, cumva, în noaptea asta, sunt gata să intru în jocul lui...

Îmi las telefonul pe pernă pentru câteva secunde și mă întind leneș în pat. Afară, se aud doar sunetele îndepărtate ale valurilor și un greier încăpățânat care pare să aibă un concert solo lângă fereastra mea. Îmi trec degetele prin păr și-mi răsucesc câteva şuvițe rebele.

„Ar trebui să-mi desfac codițele astea africane,” mă gândesc, în timp ce, într-un gest aproape reflex, iau telefonul, deschid mesajul și-i răspund:

„– Poate că da. Sau poate castelul e acolo unde închid ochii și mă simt acasă.”

Câteva secunde de liniște. Văd că citește. Aștept. Apoi vine răspunsul lui:

„– Atunci sper să fii acasă acum, oriunde ai fi.”

Hm. Răspuns simplu, dar cu greutate. Mă cuibăresc între pernele mari și mă trezesc gândindu-mă la el.

„Cine e Youn, de fapt? Ce vrea? Sau, mai bine zis... ce caut eu în conversația asta?”

Yda: „– Acasă e un loc ciudat pentru mine. Se schimbă mereu.”

Youn: „– Poate pentru că tu ești un suflet de nomadă.” Are dreptate. Dar de unde știe asta?

Yda: „– Poate. Sau poate încă nu am găsit locul unde vreau să mă opresc.”

Youn: „– Sau poate că nu trebuie să te oprești niciodată. Sunt oameni făcuți să aparțină unui loc. Și alții, unei călătorii.”

Woow. Las telefonul pe piept pentru câteva secunde. Tipul ăsta chiar știe să apese pe butoanele potrivite. Îi mai privesc o dată poza de profil, îi văd zâmbetul larg și, pentru o clipă, mă gândesc... aleg să continui.

Yda: „– Și tu? Ești făcut să aparții unui loc sau unei călătorii?”

Youn: „– Nu știu încă. Poate Universul te-a trimis ca să-mi arăți cum e să rătăcești fără teamă.”

E ceva diferit la el. Nu e conversația tipică de social media. Nu vorbește în clișee. Se joacă cu ideea de destin, iar eu mă simt ca într-un roman de *Shakespeare*.

Yda: „– Sau poate Universul te-a pus în drumul meu ca să-mi amintească că unele locuri merită să fie revăzute.” Citește. În sfârșit, mesajul lui apare:

„– Asta înseamnă că mă vei vizita vreodată?”

Simt un fior pe coloană. *Maroc. Deșert. Apusuri portocalii. Stele infinite.* Îmi amintesc de Essra și suspin adânc... și el m-a invitat în Maroc. Oare chiar voi ajunge acolo? Dar Essra nu-i aici și nici nu-și dorește să fie...

Nu-i răspund imediat. Îmi las gândurile să plutească odată cu briza ușoară care intră prin fereastră. Îl las pe Essra în trecut, ca pe o stea căzătoare și închid ochii. Îmi imaginez pentru o clipă cum ar fi să fiu acolo. Să simt nisipul fierbinte sub tălpi. Să aud sunetul vântului care dansează printre dune. Să descopăr un loc nou, prin ochii unui străin care, cumva, nu mai pare atât de străin. Și răspund:

„– Cine știe? Poate stelele au deja un plan.”

Telefonul îmi vibrează din nou în mână.

„– Atunci voi aștepta. Cu ochii spre cer.”

Apoi, tăcere. Inspir adânc.

În seara asta, lumea pare puțin mai mare, iar viitorul... puțin mai imprevizibil.

Și, poate, lumea nu mi-a arătat încă toate surprizele ei. Îmi place ideea asta.

„Întâlnirile noastre nu sunt niciodată întâmplătoare. Oamenii pe care îi întâlnim sunt meniți să ne fie lecții, iubiri sau călăuze.” – Carl Jung

23

Mesaje din două lumi

Vineri, 11 august 2023

Alarma mă smulge dintr-un somn adânc la 6:30. Răsufliu adânc și îmi întind mâinile deasupra capului, încercând să mă dezmořesc. O nouă zi, o nouă aventură.

Duș rapid, creme, câteva exerciții de întindere – rutina mea de dimineață. Încerc să îmi trezesc corpul, dar mintea e deja cu un pas înainte, nerăbdătoare să revadă muntele *Agung*.

La 7:45 suntem deja pe drum. Esther și Fury pe bancheta din spate a mașinii lui Dek, eu pe scaunul din față. El e fix cum l-am lăsat data trecută – plete lungi, bijuterii colorate și zâmbetul ăla de om care pare să nu aibă nicio grijă.

Își pune ochelarii de soare și pornește motorul, fredonând încet un cântec reggae.

Lahangan Sweet

Drumul durează vreo 45 de minute. Șoseaua se îngustează pe măsură ce urcăm, casele dispar una câte una, lăsând loc pădurilor luxuriante și plantațiilor de cafea. Aceleași gropi și serpentine, iar mașina trosnește din nou, ca un protest. Dar Dek e calm și merge înainte.

„– Unde ne bem cafelele azi?” întreabă Fury, anticipându-mi dorințele.

Cum nu găsim nimic pe traseu care să ne capteze atenția, azi ne savurăm cafelele balineze la acel mic warung din parcare de la *Lahangan Sweet*.

O femeie în vârstă ne servește trei cești mici, negre ca noaptea și cu un miros care te trezește instantaneu. Sorbind din licoarea fierbinte, mă uit spre cărarea abruptă ce duce în vârful. Dar azi sunt pregătită, mi-am pus adidașii în picioare.

Urcarea începe.

Soarele e deja puternic, ne simțim transpirația curgând pe spate, dar panta nu ne iartă. Terenul e alunecos, plin de același praf fin, parcă și mai portocaliu decât îmi aminteam.

Câteva scutere trec pe lângă noi gâfâind, iar câțiva localnici își încearcă norocul încercând să urce cu motocicletele, lăsând nori de praf în urma roților lor.

În cele din urmă, ajungem în vârful. Muntele *Agung* se dezvăluie în fața noastră, acoperit pe jumătate de un nor pufos, ca și cum ar purta o coroană. Aerul e mai rece aici, iar liniștea te îmbrățișează ca o mantie invizibilă.

Petrecem aproape două ore într-o contemplare mută.

Ne așezăm pe marginea platformei de bambus, privind către orizont. E ceva hipnotic în imaginea asta – mă simt mică și, în același timp, parte din ceva mai mare. Facem poze și ne lăsăm gândurile să plutească. Un moment suspendat în timp.

Dar, inevitabil, trebuie să coborâm. Mă ridic, mă scutur de praf și privesc spre poteca abruptă.

„– Ok, încă o coborâre epică! Să vedem cine ajunge întreagă jos.”

Dar coborâm la mașină cu bine și pornim înapoi spre oraș. Fury are o misiune – trebuie să scoată bani de la *Western Union*. Ne oprim la prima bancă, dar... nimic.

În timp ce o așteptăm, mă sprijin de mașină și îmi las capul pe spate, privind norii care se mișcă încet pe cer.

O zi lungă ne așteaptă. Și am senzația că nu doar băncile ne vor da bătăi de cap azi.

Tenganan Pegringsingan Village

După ce Fury a încercat fără succes să scoată bani de la două sucursale ale băncii *Western Union*, Dek ne-a dus spre un loc despre care ne tot vorbise de câteva zile. Un sat vechi, unde timpul parcă uitase să mai curgă...

Când intrăm pe poarta sculptată din piatră, simt imediat că am pășit într-un alt Bali.

Nu cel al resorturilor luxoase și al plajelor instagramabile, ci într-un Bali nealterat de timp. *Tenganan Pegringsingan* e un sat din altă epocă – case mici, din piatră și bambus, curți deschise, localnici care ne privesc cu ochi curioși, dar calmi.

Pe marginea drumului de pământ, femeile stau pe rogojini și lucrează la țesături. Ne apropiem de una dintre ele. Cu mâinile ei îmbătrânite, țese cu răbdare un material despre care Dek ne spune că este *Geringsing*, una dintre cele mai rare tehnici de țesut ikat dublu din lume.

„– Se spune că poartă energie protectoare,” ne explică el. „Doar câteva familii mai știu să-l facă.”

Esther ia în mână o bucată de pânză și o privește în lumină. Modelul complicat, simetric, parcă vibrează.

„– Wow... cât timp durează să faci un astfel de material?” întreabă ea.

Femeia ridică trei degete și Dek râde.

„– Trei ani,” ne traduce el.

„– Trei ani? Pentru o singură bucată de pânză?” mă mir eu.

„– Da. Fiecare fir trebuie vopsit separat, fiecare model trebuie calculat dinainte. E o muncă de o viață.”

Telefonul îmi vibrează ușor în geantă. Îl scot și arunc o privire. Un mesaj nou pe Instagram. Râd bine:

„Cine m-a pus să-mi activez notificările pe Instagram?”

Un tip, pe nume Andy.

„– Hey. Te-am văzut pe un grup de cărți, ești scriitoare?”

Mă uit surprinsă la mesaj:

„Un nou necunoscut?” Român, de data asta.

Și totuși, mesajul lui mă face să zâmbesc, fără să știu de ce.

„Poate energia acestui loc vibrează într-un mod diferit,” mă gândesc.

Îmi arunc privirea în jur.

Soarele strălucește blând peste satul acesta uitat de lume, femeia din fața mea își reia ȧesutul cu mișcări sigure, iar în depărtare, un copil râde alergând desculț printre case.

„– Ce grup? Cochetez cu scrisul, da. Hey.” Tastes rapid, apoi închid telefonul și revin la prezent.

Ne plimbăm încet prin sat, explorând aleile înguste și casele tradiționale.

Dek ne povestește despre ritualul *Perang Pandan*, unde băieții satului se duelează cu frunze de *pandanus* pentru a-și demonstra curajul.

„– Și ce câștigă învingătorul?” întreabă Fury, privind curioasă spre o curte unde câțiva bătrâni stau la umbră, sorbind din cești mici.

„– Onoare,” răspunde Dek simplu.

Telefonul vibrează din nou. E tot Andy.

„– Cărți citite, recenzii cărți, book reviews. Și ai reușit să publici ceva sau o faci așa doar pentru sufletul tău? Te întreb deoarece și eu m-am apucat de scris la o carte.”

Zâmbesc la gândul că Universul mi-a trimis un scriitor în cale. Așa că îi răspund, simplu.

„– Am una gata, e la agenție acum. Lucrez la a doua.”

Îmi trec degetele peste o sculptură în lemn, expusă pe marginea unui pridvor. Un dragon cu solzi fin lucrați. Încerc să-mi imaginez povestea din spatele mâinilor care l-au creat.

Dar Andy insistă.

„– Ce costuri mai implică? Așa aproximativ, că piața e schimbătoare în perioada asta.”

„– Nu am prețuri încă. Doar pentru stilizare și copertă am. Dar cred că depinde de ce ai și ce vrei. Îți spun când aflu, eventual.”

„– Te rog, cu ISBN etc.”

Mă trezesc întrebându-mă:

„Oare ce vrea cu adevărat băiatul ăsta?”

Îmi strecoar telefonul în geantă, dar gândul îmi rămâne blocat la conversația cu el și habar nu am de ce.

După alte câteva minute, vine alt mesaj:

„– Cum îți e ziua?” Zâmbesc și privesc în sus, către cer.

„– Fierbinte. În toate sensurile.” Și, într-un impuls, îi trimit o poză cu satul, cu femeia care încă țese, prinsă într-o bucată de timp care nu pare să se mai termine.

Răspunsul lui vine instant:

„– Ce liniște... ești în concediu acolo?”

„– Ceva de genul. Nu am bilet de întoarcere.”

Inspir adânc parfumul lemnului ars și al florilor tropicale și simt că *Tenganan Pegringsingan* e locul unde o lună devine o clipă.

„Dar eu? Mă pot opri undeva?”

Privesc femeia care țese, prinsă într-o rutină fără sfârșit. Poate și eu țes, dar cuvinte. Poate nu am nevoie de un loc, ci doar de o poveste care să mă ducă mai departe. Un loc unde ai putea rămâne o lună și să ți se pară o clipă.

Telefonul vibrează din nou.

„– No stress, no limit...”

Nu-i mai răspund. În schimb, privesc către linia orizontului. Poate chiar așa e. No stress. No limit. Esther mă trage brusc de mână.

„– Yda, hai să mergem mai încolo, cred că se vând și niște brățări lucrate manual.”

Ca un robot ascultător, pornesc în spatele ei. Dar gândul meu e departe. Simt cum soarele îmi arde nemilos pielea. Aerul e greu, încins, lipit de mine ca o a doua haină...

E deja amiază și stomacurile noastre au început să protesteze serios. Pornim spre mare, în căutarea unui loc unde să mâncăm.

Fury a auzit de o locație interesantă cu un *Lingam* – un simbol sacru shivait, dar, când ajungem, descoperim că e închisă și părăsită. Un loc abandonat care, în alte vremuri, poate că fusese plin de viață.

Ne reorientăm rapid și găsim un warung micuț pe marginea drumului, unde localnicii prăjesc pește proaspăt pe un grătar improvizat. Mixtura de arome – lemn ars, condimente și sare – ne atrage instantaneu.

„– Hai să încercăm aici,” spune Esther, aruncând o privire spre mesele simple din plastic.

Ne așezăm și comandăm. Porția e 25.000 IDR (aproximativ 7,5 lei), dar Fury ridică din sprâncene când aude prețul.

„– Păi ai zis 20.000 mai devreme,” îi spune ea bărbatului care ne servește.

El ridică din umeri și zâmbeste larg, nevinovat.

„– Preț pentru prieteni,” spune, arătând spre noi. Râdem și acceptăm. Pentru că... de ce nu? Suntem în Bali, negocierile fac parte din experiență.

După ce ne potolim foamea, ne întoarcem în oraș. Fury trebuie să rezolve cu banii de la *Western Union*, așa că rămânem în mașină, cu aerul condiționat la maxim.

Esther își sprijină capul pe geam și oftează – doar ea știe de ce. N-o întreb. Nu vreau să-i stric momentul, așa că îmi las și eu pleoapele grele pentru o clipă, lăsând liniștea să mă cuprindă încet.

Afară, Dek rămâne rezemat de portieră, supraveghind strada cu o atitudine de paznic neoficial. E amuzant cum, fără să-și dea seama, a devenit un fel de bodyguard al nostru. Când Fury termină, motorul vibrează sub noi, iar orașul începe din nou să curgă pe lângă geamuri.

Drumul până la cascadă e lung – peste o oră și jumătate de serpentine. Pe traseu, vedem o ceremonie balineză. Oprirea e inevitabilă.

Balinezii, îmbrăcați în hainele lor tradiționale albe și aurii, merg în șir ordonat spre templu, purtând ofrande din flori și fructe. Muzica de

gamelan plutește în aer, hipnotică, și pentru câteva minute, rămânem nemișcate, doar privindu-i.

Ne apropiem să facem câteva poze, dar un localnic ne oprește zâmbind:

„– Dacă vrei să intrai, 30.000 IDR fiecare.” Esther și Fury se uită una la alta.

„– Ce zici?” întreabă Fury. Scutur din cap.

„– Mai bine așteptăm ceremonia de mâine, deja am stabilit cu Dek.”

Ne întoarcem spre mașină. Dek dispare pentru câteva secunde și se întoarce cu trei sticle de apă rece, întinzându-ni-le fără un cuvânt.

„– Dek, tu chiar ne citești gândurile,” îi spun, luând sticla și lipind-o de frunte.

El schițează un zâmbet și urcă la volan.

„– Încă puțin și ajungem,” ne anunță.

Trecem prin sate pitorești, fiecare cu propriul lui farmec.

Unul mă impresionează în mod deosebit. E diferit. Casele sunt mai îngrijite, templele mai impunătoare, iar oamenii de pe marginea drumului par prinși într-o scenă regizată impecabil.

„– Pfff... parcă e un decor de film,” murmur.

Dek bate ușor cu degetele pe volan, un gest involuntar, apoi își întoarce capul spre mine pentru o fracțiune de secundă, ca și cum ar vrea să vadă dacă glumesc. Revine rapid la drum.

„– Cine știe? Poate chiar s-a filmat ceva pe aici.”

Gembleng Waterfall

Continuăm să privim pe geam, fascinante. Bali nu încetează să ne surprindă, iar drumul spre *Gembleng Waterfall* e o aventură în sine.

Străduțele înguste, ascunse printre palmieri, par un labirint conceput special ca să ne pună răbdarea la încercare. Dek întreabă localnicii de mai multe ori, întoarce mașina în locuri imposibile, iar noi chicotim la fiecare încercare nereușită de a găsi intrarea.

„– Încă un pic și facem cale întoarsă,” glumește Fury, în timp ce Esther își verifică telefonul.

„– Dacă găsim semnal, poate căutăm pe *Google Maps*,” sugerează ea, dar Dek dă din cap.

„– Nu-i nevoie, suntem aproape.”

În cele din urmă, ajungem. Dek parchează, iar noi ne uităm în sus. Trepte. Multe trepte.

„– Nu mă mai miră nimic,” oftează Esther, lăsând bancnota în cutia cu donații. Lângă noi, sunetul apei devine tot mai puternic, ca un freamăt nerăbdător. Ne pregătim să urcăm, iar fiecare treaptă pare parte dintr-o oază tropicală, ca și cum am păși, încet, spre un colț ascuns de paradis.

Cascada ni se dezvăluie ca o scenă dintr-un vis. Apa curge în trepte naturale de piatră, formând piscine suspendate, sculptate de timp. Apusul își oglindește culorile pe suprafața apei, pictând tablouri efemere care se destramă și se refac cu fiecare clipă. Aerul e umed, saturat de mirosul pădurii, iar sunetul apei, căzând în cascade mărunte, creează o muzică hipnotică, de parcă natura însăși ne-ar șopti o poveste.

„– E un loc desprins din altă lume,” murmur, pierzându-mă în frumusețea momentului.

Cerul e un spectacol incredibil de culori – auriu, portocaliu, roz pal. Aerul vibrează ușor și, pentru o clipă, timpul pare să încetinească. Totul rămâne suspendat într-o frumusețe care nu cere nimic altceva decât să fie trăită.

Un băiat din echipa de pază ne întrerupe visarea.

„– Aveți doar trei minute,” ne spune. „După ora 18:00, toată lumea trebuie să coboare.”

„– What? Come on...” protestez, fără să mă gândesc de două ori. Mâna mi se duce automat spre bagaj, de unde scot costumul de baie. N-am bătut un drum de o oră și jumătate doar ca să privesc apa de la distanță. Nuuu... logic că intru!

Într-o secundă, sunt în apă. Rece, vibrantă, îmi mângâie pielea și îmi trezește fiecare celulă.

„– Nebună ești,” râde Esther, dar în următorul moment face același lucru.

Fury, în schimb, rămâne pe margine, încrucișându-și brațele peste piept.

„– N-am costumul la mine. Dar stați liniștite, măcar cineva trebuie să facă poze.”

Râdem și profităm de fiecare secundă. Pozele sunt spectaculoase, dar realitatea e și mai frumoasă. Apa îmi îmbrățișează pielea, risipind orice urmă de oboseală.

În cele din urmă, suntem nevoite să ieșim.

Ne strângem lucrurile în tăcere și coborâm cu pași lenți, ca și cum locul ăsta încă ne-ar ține captive.

„– E mirific aici,” spune Esther, aruncând o ultimă privire peste umăr.

Da. Și în sinea mea știu că vreau să mă întorc. Poate într-o zi fără grabă, într-o zi în care timpul nu mai are greutate.

Până azi, a rămas cascada mea preferată. Și poate că nimic nu se va compara vreodată cu asta.

Suntem epuizate și moțăm toate în mașină. Întunericul a acoperit deja insula, iar singurele lumini vin de la farurile mașinilor care ne intersectează drumul.

Dek conduce prudent. Atât de prudent, încât schimbă luminile și claxonează la fiecare curbă, de parcă ne-am afla într-o zonă cu pericole ascunse.

Pentru o secundă, îmi vine să-i spun să mă lase pe mine să conduc. Dar tac. Important e să ajungem în siguranță. Și, evident, ni se face foame din nou.

Ne oprim la același restaurant ca aseară. Dar azi nu mai vreau burgeri. Azi vreau ceva ușor. O salată.

„– Sărbătorim supraviețuirea după cascada aia?” mă întreabă Fury, cu un zâmbet ștregăresc pe buze. Zâmbesc și eu, în timp ce ridic paharul cu apă de cocos.

„– Da. Și faptul că suntem exact unde trebuie să fim.”

Telefonul vibrează ușor pe masă. Youn. Deschid ecranul și văd că am mesaje. Îi trimisesem mai devreme două poze de la cascadă.

„– Hey... ce locuri incredibile! Ai un talent să găsești frumusețea oriunde te duci. Aș vrea să fiu acolo cu tine... să văd ce vezi tu.”

„– Hey.”

„– Încă pe drumurile tale?”

„– Nu, la cină. Cu fetele.”

„– Cina la apus. La mine e încă prânz. Ție timpul îți curge altfel.”

Zâmbesc ușor, fără motiv. De ce am impresia că nu vorbește doar despre fusul orar?

„– Uneori, da,” îi răspund.

„– Acum ești doar acolo. Dar mai târziu, vei fi aici, cu mine, în conversația noastră.”

Ridic privirea de la telefon. Esther și Fury sunt prinse într-o discuție animată despre planurile de mâine. Le aud, dar nu le ascult.

Mă întreb dacă Youn își dă seama cât de ușor își strecoară prezența în gândurile mele, chiar și de la distanță.

„– Poate.”

Trimit răspunsul și las telefonul pe masă, încercând să-mi întorc atenția la discuția fetelor. Dar cuvintele lui sunt deja acolo, în mintea mea. Suspendate, persistente.

Brusc, mă ia un val de oboseală. Simt cum pielea mi se zbârlește ușor, ca și cum un curent rece mi-ar fi trecut pe lângă ceafă.

Ce e cu mine? Oboseala? Prea mult soare? Sau poate... altceva?

Îmi trec degetele peste ceafă, încercând să scap de senzația asta stranie.

Închid ochii pentru o secundă. Inspir adânc, încercând să mă readuc în prezent. Sunetul vocii lui Fury ajunge până la mine ca printr-un filtru, ca și cum ar fi la distanță.

„– Hei, ești bine?” mă întreabă Esther, lăsând furculița jos.

Îi întâlnesc privirea și dau din cap încet.

„– Da, cred că da. Doar... cred că oboseala și-a spus cuvântul. Nu mă băgați în seamă, voi fi bine.”

„– Trebuie să pornim dimineață devreme pentru ceremonia de mâine. Dar poate că n-ar trebui să-l luăm pe Dek. Nu cred că e cazul. Mai bine mergem cu scuterul meu. Vă duc eu, pe rând,” ne sugerează Fury și amândouă suntem de acord cu ea.

Terminăm cina și ne ridicăm încet. Aerul nopții e cald și dens, încă purtând urmele unei zile fierbinți. Pornesc pe jos spre cazare.

E deja 22:00. Străzile sunt liniștite, luminate doar de felinare palide și licăririle discrete ale scuterelor care trec din când în când.

Pașii mei sună în surdină pe asfalt, ritmici, dar mintea îmi fuge în altă parte. Mă gândesc la conversația cu Youn. Uneori, timpul chiar curge diferit. Uneori, oamenii îți rămân în minte mai mult decât ar trebui.

Ajung la Santa Fe, intru în bungalow-ul meu și închid ușa în urma mea. E liniște, în sfârșit. Doar zumzetul îndepărtat al greierilor și foșnetul frunzelor de palmier mișcate de briză umplu spațiul.

Mă pregătesc de noapte, dar nici nu apuc bine să îmi termin ritualul obișnuit, că telefonul bâzâie. Privesc ceasul: e trecut de miezul nopții. Cine mai e treaz la ora asta?

Youn: „– Hey, my angel... încă aștept să-mi scrii. Ești tot afară?”

Yda: „– Nu, tocmai am ajuns în cameră și mi-am terminat programul de seară.”

Youn: „– Ți-ai făcut toate ritualurile, dar ți-a rămas timp să visezi?”

Yda: „– Cred că da. Poate visăm chiar și când suntem treji.”

Youn: „– Și la ce visezi tu acum?”

Yda: „– La locurile în care încă nu am ajuns.”

Youn: „– Atunci trebuie să vii în Maroc.”

Yda: „– Maroc? Mă ispitești cu ideea asta...”

Youn: „– Nu e doar o idee. E un tărâm de poveste. Ai văzut vreodată *Game of Thrones*?”

Yda: „– Da, de ce?”

Youn: „– O parte din el s-a filmat aici, în Aït Benhaddou. Un sat fortăreață din lut, vechi de secole, unde soarele îmbracă zidurile în aur. E ca și cum ai păși într-o altă epocă.”

Yda: „– Sună ca un loc unde timpul a obosit să mai alerge.”

Youn: „– Exact. Dar Marocul nu e doar despre trecut, e și despre senzații. Ai simțit vreodată nisipul deșertului sub tălpile goale, noaptea?”

Yda: „– Nu. Cum e?”

Youn: „– Cald. Moale. Ca o mângâiere venită din altă viață.”

Yda: „– Și tu ai umblat pe dune, noaptea?”

Youn: „– De multe ori. Sub un cer atât de plin de stele, încât simți că poți întinde mâna să le atingi. Deșertul te învață tăcerea.”

Yda: „– Poate într-o zi, voi vedea și eu toate astea.”

Youn: „– Uite cum facem: eu îți arăt Marocul. Tu îmi arăți lumea.”

Yda: „– Și dacă ziua aia vine mai repede decât crezi?”

Youn: „– Atunci îți voi fi ghid. Voi fi cel care îți va explica misterele piețelor din Marrakech, care îți va spune poveștile caselor albastre din Chefchaouen și care va ghici ceaiul tău preferat înainte să apuci să-l comanzi.”

Yda: „– Sună tentant. Nu știu dacă sunt gata să fiu dorită... sau dacă știu ce înseamnă să fii dorită cu adevărat. Poate de asta mă caut – ca să aflu.”

Youn: „– Sunt aici.”

Privesc mesajul lui și, pentru prima dată, simt un fior de incertitudine. Cine este, de fapt, acest băiat dintr-un alt colț al lumii, care pare că mă cunoaște mai bine decât aș vrea?

Rotesc telefonul în mână, ca și cum gestul ăsta ar putea clarifica ceva. Gândurile îmi fug în toate direcțiile, dar niciunele nu se așază suficient de bine încât să le prind. O parte din mine vrea să dea

un răspuns clar, să pună o etichetă peste tot ce a fost. Alta... doar obosește încercând să înțeleagă.

Andy vorbește despre costuri, ISBN și detalii tehnice. Youn mă întreabă cum e să calci noaptea în nisip. O lume care planifică. Alta care visează.

Sting lumina și mă cuibăresc între așternuturi. Întunericul camerei mă ține captivă între dorința de a înțelege ce caută „ei” în viața mea și oboseala care îmi apasă pleoapele.

Mâine nu am nevoie de ceremonii. Doar de odihnă. E trecut bine de ora 2:00 dimineața când le scriu fetelor pe grup.

„– Hello, fete. Nu vă supărați pe mine, dar eu mâine nu voi merge cu voi la ceremonie. Corpul meu are nevoie de odihnă. Să faceți poze și să vă simțiți bine. Ne auzim mai târziu. Pupici.”

Apăs *send* și las telefonul pe noptieră.

Adorm instant. O ușă s-a deschis. Nu știu unde duce.

„Călătoria ta începe acolo unde drumurile obișnuite se termină.” – Rumi

Întâmplări care nu trebuiau să existe

Sâmbătă, 12 august 2023

„Băi... viața... e pentru ăia care pun virgulă și merg mai departe.”

Am văzut asta scris aseară într-o postare și mi-a rămas în minte. Poate pentru că exact asta fac și eu acum. Uneori pun virgule și continui. Alteori, un punct și o iau de la zero.

Dar nici măcar nu contează care-i varianta corectă. Poate nici nu există una. Virgule sau puncte, toate sunt deja trasate pe hartă. Fiecare drum e diferit și nicio zi nu seamănă cu alta.

Așa că, da, azi m-am trezit târziu. 10:30. Boierie.

Am coborât la restaurant, unde proprietara mă aștepta, curioasă să afle ce pofte am. I-am zis:

„– Azi doar fructe.”

Mi-a zâmbit și, lângă platoul cu banane, mango și fructul dragonului – toate tăiate cu migală – mi-a pus și celebra ei cafea, neagră și fierbinte.

Ciudat. Nu-mi era foame. Am ciugulit puțin, apoi m-am retras în cameră și m-am cufundat în scris. Telefonul, pe silențios. Hotărâtă să nu las pe nimeni și nimic să-mi disturbe ziua.

Pe la 15:00, într-o pauză, le-am scris fetelor. Esther mi-a răspuns imediat: tocmai se întorseseră, erau obosite și voiau să se odihnească puțin. Dar, diseară, voiau să meargă la un dans tradițional în satul vecin. M-au invitat și pe mine.

Azi au cunoscut o localnică, care le-a spus de ceremonie. Plecarea urma să fie pe la 18:00.

Logic că vreau să merg. Doar nu o să stau toată ziua în cameră. Totuși, după atâtea ore, stomacul începe să protesteze. Ies să caut ceva de mâncare.

Găsesc un restaurant cu o grădină liniștită, plină de flori. Mă așez la umbră, îmi deschid laptopul și continui să scriu.

Mai târziu, mă întorc la Santa Fe. Inspirată, mă apuc din nou de scris.

Pe la 17:00, Esther mă bâzâie să mă grăbesc.

Stabilisem deja cu ele că merg, dar cum în zonă nu sunt taxiuri, Fury urma să ne ducă pe rând cu scuterul ei. A dus-o pe Esther prima, apoi s-a întors după mine. Eram deja pe drum spre punctul nostru de întâlnire.

Banjar Kangkaang Village

Ajungem în sat și Fury parchează motocicleta. O luăm la pas pe o străduță îngustă, plină de oameni îmbrăcați de sărbătoare. Pe jos sunt întinse folii negre din rafie, iar localnicii stau așezați direct pe ele.

Atmosfera are ceva sacru și familiar în același timp.

Bărbații poartă cămăși albe și sarunguri prinse la brâu, iar pe cap și-au înfășurat eșarfe albe, legate cu precizie. Femeile poartă bluze delicate din dantelă, fie albe, fie în culori vii, toate cu sarunguri lungi și eșarfe colorate la brâu. Se mișcă grațios, cu acea eleganță calmă, specifică Asiei.

Lumina apusului se strecoară printre acoperișurile joase, scaldând scena într-o strălucire aurie. Un miros amestecat de iasomie, bețișoare parfumate și fum de cocos plutește în aer.

Trecem printre oameni și cotim pe o străduță și mai îngustă, până ajungem la o casă tradițională.

În curte, o femeie ne zâmbește larg. Pe prispa joasă, doi bărbați fumează și ne aruncă priviri curioase. E micuță de statură, abia îmi

ajunge la piept, dar privirea ei e vie. O cheamă Wayan – exact ca pe proprietara mea. Probabil e un nume comun în zonă. Esther și Fury o cunosc deja.

Mai târziu aflu că fetele greșiseră strada și, în drum spre sat, se opriseră la o cafenea locală. Acolo au cunoscut-o pe Wayan, care știe câteva cuvinte în engleză – un detaliu rar aici, unde majoritatea vorbesc doar balineză.

Esther, entuziasmată cum o știu, a început imediat să pună întrebări, iar Wayan le-a povestit de festivalul care are loc chiar în seara asta. Se ține doar de două ori pe an, cu dansuri, ritualuri și obiceiuri locale. Așa că le-a invitat. Iar ele m-au invitat pe mine.

Dacă stai să te gândești, ce șanse erau să ajung aici? Fetele greșesc drumul. Apoi decid să se oprească la o cafea. Acolo e o localnică ce știe engleză. Se leagă o conversație. Apare o invitație. Mai târziu, Fury vine după mine cu scuterul. Și iată-mă, în mijlocul unui sat balinez, pe prisma unei case necunoscute.

Destin? Coincidență? Sau poate doar viața, care își scrie propriile povești?

Wayan ne spune că nu putem merge la ceremonie în hainele noastre. E necesar să purtăm sarunguri și eșarfe la brâu. Dar nu-i problemă, are ea destule.

Ne aduce câteva din casă. Aleg unul galben, cu fluturi brodați și o eșarfă viu colorată. În timp ce ne pregătim, alte două femei și câțiva copii se adună în curte.

Ne privesc de parcă am fi niște nave extraterestre. Obişnuită deja cu astfel de priviri, zâmbesc și îmi ajustez sarungul. Fury, care călătorește prin Asia de șapte ani, e și mai relaxată decât mine.

Ne așezăm pe niște rogojini, iar Wayan ne aduce câte un pahar de ceai fierbinte. Aroma e dulce și florală, cu o urmă subtilă de ghimbir. În mijlocul curții, într-un coș mare din bambus, sunt dulciuri tradiționale și snacksuri din orez expandat. Luăm câteva și le savurăm în liniște.

Bărbatul care fumează ne roagă să facem poze cu familia. Încercăm să ne înțelegem printre gesturi și zâmbete, iar un băiat, rușinat, se ascunde în spatele tatălui său. Într-un final, vine lângă mine și facem o poză împreună.

Curtea se umple treptat de vecini curioși. Până la ora 20:00, suntem gata să plecăm.

Ieșim în stradă și pășim în mijlocul mulțimii. E mult mai aglomerat decât la sosirea noastră.

Majoritatea oamenilor stau pe jos, pe covoarele din rafie.

Copiii se joacă pe margine, iar adolescenții își aruncă priviri complice. Deși festivalul e un eveniment sacru, atmosfera e caldă și relaxată.

Noi suntem singurele turiste. Șușotelile sunt inevitabile. Se uită la sarungurile noastre, la eșarfele colorate, la florile roșii prinse la urechi. Ne zâmbesc. Ne privesc.

Se aud tobele, semn că festivalul începe.

În fața altarului improvizat, împodobit cu ofrande de flori și fructe, bătrânii satului se adună, sprijiniți în toiege din bambus. Încep să incanteze, iar vocile lor joase plutesc în aer ca o vrajă.

Dansatorii își fac apariția. Mișcările lor sunt lente, controlate, fiecare pas având un sens ascuns. Privirile sunt fixe, intense.

Apoi, pe un semn invizibil, toată lumea se așază pe jos, în liniște. Se roagă, cu palmele împreunate. Simt vibrația momentului. O energie colectivă care se strânge în jurul nostru, ca un râu nevăzut.

Un ritual cu apă sfințită începe. Un bărbat stropește mulțimea, iar oamenii își pleacă frunțile. Într-un coș de bambus, cineva împarte orez sfințit. Femeile își lipesc câteva boabe pe frunte.

O parte din mine încearcă să înțeleagă, alta doar simte.

Pe la 22:30, festivalul se apropie de sfârșit. Ne întoarcem la casa lui Wayan să lăsăm sarungurile și, în schimb, primim fructe și dulciuri din ofrandele de la ceremonie.

Fury mă ia prima cu scuterul, apoi se întoarce după Esther. Ajung la Santa Fe și intru în camera mea.

Cu o zi înainte, nimic din toate astea nu exista în orizontul meu. Și totuși, iată-mă. Viața nu întreabă, nu explică – doar îți întinde mâna și te aruncă în necunoscut. Noi doar trebuie să avem curajul să o urmăm.

Simt că energia serii încă mă învăluie, dar lumea online bate timid la ușă.

Din vârful patului, am alte discuții. De când m-a descoperit, Andy îmi dă inimioare la toate postările. La unele mai și comentează. Dar nimic mai mult. Până azi. Azi pare că vrea să scrie mai mult.

„– Te umplu de adoruri...” Zâmbesc și îi răspund, după o vreme.

„– Observ. Și-ți mulțumesc.”

„– Pentru că te admir, te apreciez, te respect muuult și meriți tot ce e mai bun din lumeee.”

„– Ooo, mulțumesc frumos.”

„– Cu mare drag! Oricând.”

Îmi dau ochii peste cap, amuzată. Uneori, oamenii online sunt un spectacol în sine.

Apoi mă sună Mone și ne pierdem în povești. Vorbim despre carte, despre ritmul ciudat în care se mișcă lucrurile.

Alin și Andreea au stilul lor, aparte – ca și cum proiectul ăsta își cere singur timpul de care are nevoie ca să se nască. Simt că se apropie finalul. Simt că există un sens în toate întârzierile, iar acel „de ce” se va dezvălui de la sine, exact când trebuie.

În camera mea, e noapte, târziu și liniște. Doar telefonul vibrează. Youn. Îl deschid.

„– Hello, my love. Mi-ai lipsit.”

Zâmbesc.

„– Hey, Youn. Am fost la un festival azi. Îți trimit câteva poze.” Îi trimit. Câteva secunde de pauză, apoi...

Youn: „– Wow... Mai ai și altele?”

Yda: „– De la festival?”

Youn: „– De oriunde. Cu tine.” Nu mă pot abține să nu râd.

Yda: „– Am vreo 14.000 de poze în telefon. Crezi că e suficient?”

Youn: „– Niciodată. Nu mă satur să te privesc.” Îmi trimite un screenshot. O poză cu mine, acum fundalul telefonului lui.

Yda: „– Cam mult, nu crezi?”

Youn: „– Nu-mi pasă. Vreau să te văd în fiecare zi.”

Îl simt atât de prezent, atât de aproape, încât uit pentru o clipă că suntem la mii de kilometri distanță. Îmi vine să întind mâna, ca și cum l-aș putea atinge, de parcă între noi n-ar mai fi decât aer cald și o iluzie care tremură în lumină.

Apoi, surpriză. Îmi trimite câteva poze cu el. Nu i-am cerut. Doar le-a trimis. Îl privesc pentru prima dată altfel.

Youn: „– Eu sunt urât. Dar tu... tu ești frumoasă.”

Mi se face brusc dor de ceva ce n-am avut de mult timp.

„– Știi de ce sunt fericit?” continuă el nestingherit.

Yda: „– De ce?”

Youn: „– Pentru că știu că ne vom întâlni.”

Yda: „– Nu chiar așa de curând...”

Youn: „– De ce? Crezi că te vei răzgândi? Nu îți dorești să ajungi în Maroc?”

Yda: „– Nu știu ce va fi mâine, Youn. Eu nu fac planuri.”

Youn: „– Atunci lasă-mă să cred că Universul va fi de partea mea.”

Tac. Nu-i mai spun nimic.

Îmi las telefonul lângă pernă și închid ochii. Noaptea îmi îmbrățișează gândurile. Poate că Universul știe mai multe decât mine. Poate că deja a ales încotro să mă poarte. Poate că mâine va arăta altfel decât îmi imaginez acum.

Dar până atunci, mă las dusă de val. Fără întrebări. Fără planuri.

Doar momentul ăsta – și necunoscutul care mă așteaptă dincolo de el.

„Când crezi că tu îți scrii povestea, Universul râde și îți întinde un alt scenariu.” – Autor anonim

Chemarea Marocului

Duminică, 13 august 2023

E deja 9:00 când deschid ochii.

Corpul mi-e greu, mintea încă în ceață, parcă prinsă între vise și realitate. Noaptea trecută m-a găsit pierdută în gânduri și nici măcar nu-mi amintesc când am adormit. Așa e când te prinde somnul în timp ce-ți rescree viața de zece ori în minte, când ideile se rostogolesc una peste alta și realitatea devine un fir subțire, aproape insesizabil.

Mirosul de cafea mă trage din pat. Mă las ghidată de el, aproape instinctiv.

Wayan îmi pune în față clătite subțiri, aurii și cafeaua ei neagră, cu iz de mirodenii și povești neterminate. O sorb încet, cu ochii încă grei de somn, lăsând gustul puternic să mă trezească pe dinăuntru. Da, exact cât trebuie. Dimineața asta e a mea și lumea poate să aștepte.

Înapoi în cameră, laptopul mă așteaptă deschis, cursorul clipind nerăbdător. Scriu. Pentru că trebuie. Pentru că altfel toate lucrurile astea, toate momentele și senzațiile care îmi umplu zilele se vor estompa, se vor dilua în haosul din mintea mea.

Azi e ultima zi în Amed. Aseară, la sugestia lui Esther, am decis să plecăm împreună spre Lovina. Nu aveam niciun plan concret, iar insulele sunt departe, mult prea departe. Am luat-o ca pe un semn. „Follow life...” Ah, vorbele astea mă urmăresc pretutindeni.

Fury, în schimb, n-a vrut să ni se alăture. A spus că e mai bine să rămânem doar noi două. Poate că are dreptate. Poate că uneori trebuie să pleci singur, ca să știi că ești pe drumul tău.

Și totuși...

Azi dimineată, când m-am trezit, aveam senzația vagă că am uitat ceva important. Un gând pierdut pe undeva, suspendat între somn și realitate.

Dar acum, în clipa asta, mă lovește din plin. Atât de clar, încât parcă îl aud:

„Du-te.”

Youn. 30 de zile.

30 de zile. Atât îmi trebuie pentru a scrie o carte. Atât îmi trebuie ca un vis să prindă formă, ca o poveste să capete glas. Am învățat că acesta este ritmul meu, că e ciclul natural al creației, că în 30 de zile un gând poate deveni realitate.

În 30 de zile, poți explora un întreg Univers de senzații. În 30 de zile, realitatea se destramă și renaște, conturându-se în pagini care respiră. 30 de zile de trăire pură, de haos și revelații, de întrebări și răspunsuri ascunse între rânduri.

Poate că nu e întâmplător. Poate că 3, acest număr sacru, își lasă amprenta și asupra mea. 3 e începutul, mijlocul și sfârșitul. Este ciclul complet, energia creatoare, firul invizibil care leagă trecutul de viitor, inspirația de cuvântul scris.

Și poate că de asta simt că trebuie să-i ofer și lui Youn 30 de zile. Nu pentru el. Ci pentru poveste.

Dar știi că uneori povestea nu se termină în 30 de zile. Uneori, ea doar își schimbă ritmul, se dilată, se metamorfozează și continuă, în alt loc, în altă formă, sub un alt cer. Pentru că fiecare întâmplare duce la alta.

Sunt povești diferite, dar toate se leagă, ca într-un Matrix Universal, țesut din coincidențe care nu sunt coincidențe, din drumuri care se întâlnesc exact când trebuie, din alegeri care par aleatorii, dar care sunt deja scrise undeva, dincolo de ceea ce vedem.

Pentru că niciodată nu e un sfârșit adevărat. Doar o continuare.

Gândul era atât de perfect și de clar, încât îl puteam vizualiza... O lună în care să-l văd, să-i simt energia, să-mi dau seama dacă tot ce mi-a spus cu atâta convingere e real.

Aseară, după ce am închis telefonul, am rămas cu privirea pierdută undeva departe.

De două zile mă gândeam la vorbele lui, la felul în care îmi spunea cu atâta siguranță:

„Atunci îți voi fi ghid. Voi fi cel care îți va explica misterele piețelor din Marrakech, care îți va spune poveștile caselor albastre din Chefchaouen și care va ghici ceaiul tău preferat înainte să apuci să-l comanzi.”

Nu era prima dată când cineva îmi vorbea despre Maroc. Essra. Prima oară am auzit despre locul ăsta de la el, într-o după-amiază fierbinte, în El Nido. Atunci am simțit freacăta orașelor marocane prin ochii lui, m-am lăsat purtată de poveștile lui despre culorile din Medina, despre deșert și mirosul de mentă din ceainăriile ascunse.

Dar acum, brusc, toate bucățile se leagă.

Nu e doar despre Youn. Nu e doar despre aventura asta de 30 de zile. E despre un drum care a început demult, fără ca eu să-mi dau seama. E despre Maroc.

Mă duc.

Vreau să văd totul cu ochii mei, să mă pierd printre dunele Saharei și să simt nisipul sub tălpi, să gust ceaiul dulceag servit în pahare mici, să aud chemarea la rugăciune răsunând peste orașele vechi.

Acum a apărut Youn. Ca și cum Universul ar fi vrut să-mi reamintească ce am uitat. De fiecare dată când vorbesc cu el, Marocul prinde contur: văd bazarurile colorate, aud chemarea muezinului plutind peste Medina, simt mirosul de scorțișoară și mentă în aer.

E mai aproape decât a fost vreodată.

Youn e doar catalizatorul.

Poate că îl voi cunoaște și pe el, poate că voi descoperi că nu-i așa cum îl arată cuvintele lui, poate că realitatea va fi complet diferită de

fantezia pe care și-a construit-o despre mine. Dar Marocul... Marocul e acolo, real și fascinant, așteptându-mă.

Închid ochii. Îl aud pe Youn în minte, repetând obsesiv aceleași lucruri:

„Nu-mi pot lua ochii de la tine.”

„Dacă ai fi lângă mine, nu te-aș mai lăsa să pleci.”

„Ești femeia vieții mele.”

Zâmbesc ușor. Cât de ușor se spun cuvintele astea. Dar realitatea... realitatea e altă poveste.

„Ce-o să faci,” mă întreb, „când o să înțeleagă că eu nu sunt doar o imagine frumoasă pe care și-a proiectat-o în minte, ci un om viu, cu haosul și libertatea mea, cu felul meu de a lua lumea în piept?” O să fie fascinant să aflu.

Mă ridic din pat și mă uit în oglindă: „Da. Mă duc. O lună. Maroc. O experiență. De ce nu?”

N-am lăsat niciodată un bărbat să se apropie prea mult de mine, dar acum așa simt. Dacă nu mă simt bine, plec. Simplu. Nimic nu e definitiv. Dar până atunci, las povestea să se scrie.

Îl văd deja, reacționând la veste: ochii mari, mirare copilărească, entuziasm exploziv. O să repete de o mie de ori că nu-i vine să creadă. O să-mi spună că viața lui abia acum începe. Că mă va răsfăța, că nu mă va lăsa nicio secundă singură, că va avea grijă de mine așa cum n-a avut grijă de nimeni.

Îmi vine să râd și chiar râd, iar râsul meu răsună ciudat între pereții camerei goale.

Își imaginează că iubirea înseamnă asta, să ai pe cineva lângă tine și să nu-l lași să plece. Dar ce o să faci atunci când o să înțeleagă că eu vin și plec după propriile reguli?

O să fie interesant de văzut. Foarte interesant!

Mi se strecoară în minte o dorință ciudată: să văd atâtea locuri încântătoare, încât să nu mai fiu uluită de frumusețe. Să ajung să o primesc cu liniște, nu cu uimire. Oare e posibil?

Clar... Marocul e parte din poveste. Imaginea lui e vie în mintea mea. Poveștile lui Essra, acum poveștile lui Youn. Da. Trebuie să merg să vizitez Marocul. Când îmi expiră viza de Indonezia.

Restul zilei mă pierd printre pagini, vorbesc la telefon și mă chinui să rezolv chestii tehnice pe laptop. Când ridic ochii, e deja ora cinei.

Fury ne-a decalat programul cu o oră, așa că ajungem la *Warung Gayatri* pe la 19:00.

Locul e mic, doar cinci mese, dar are ceva magic.

Lumina aceea galbenă, caldă, care transformă oamenii în povești. Miros de condimente, lime și cocos, un amestec de arome care îți intră în suflet.

Wayan, femeia pe care am cunoscut-o la ceremonie, lucrează aici. Se oprește de două ori la masa noastră, zâmbind larg, de parcă prezența noastră face locul mai frumos.

Îmi comand un suc verde, cu de toate. Un amestec ciudat, dar bun. Îmi iau și o porție de orez cu legume și... surpriză! Bame! Nu știu cum, dar de fiecare dată când găsesc bame în farfurie, simt că viața îmi face cu ochiul.

Desert? Da, evident. Orez cu cocos și mango, celebrul „sticky rice”.

Privim oamenii, vorbim, râdem. Apoi, mă opresc și las privirea să cuprindă locul. O să-mi lipsească Amed – energia lui, diminețile leneșe, marea mereu spumoasă și prezentă, cinele în fiecare seară într-un alt colț de paradis. Dar știu: *e timpul să plec*.

Pe la 21:00, Fury ne propune să mergem într-un bar cu muzică live. Sună bine. Sună ca un mod potrivit de a încheia ultima noastră seară în Amed.

Când intrăm, ne lovește un val de sunet. Tobe care vibrează în piept, chitări electrice care sfâșie aerul, voci răgușite care urlă în microfon. O masă de oameni care râd, beau, dansează, se mișcă haotic pe ritmurile unui rock aspru. Miros de bere, fum subtil de țigară, parfumuri amestecate cu transpirație.

Ne strecurăm printre mese, căutând un loc liber. Sunt doar vreo trei mese goale, dar ceva nu se simte bine. Încerc să spun ceva, dar

cuvintele mi se pierd în zgomot. Mă uit la Esther și Fury. Ele simt la fel. Ne înțelegem din priviri. Ne întoarcem și ieșim în stradă, unde aerul nopții e mai răcoros și mai blând.

„– Mai bine ne facem noi party-ul nostru în cameră,” zic râzând, încercând să detensioneze momentul.

Esther ridică din sprâncene, zâmbind.

„– Sau poate doar ne retragem și dormim.”

Și așa facem.

N-avem nevoie de haosul din bar ca să simțim că trăim.

Azi e despre altceva.

Despre liniște, despre drumuri care se aștern în fața noastră, despre decizii luate între două înghițituri de cafea și o privire aruncată pe fereastră.

Mâine plecăm devreme. 9:30. Eu și Esther către Lovina. Fury rămâne. O mai întreb o dată dacă vrea să vină cu noi. Sau măcar să ni se alăture mai târziu. Își aranjează părul și îmi zâmbeste ușor.

„– Nu știu ce va fi,” e răspunsul ei. La fel de simplu, pe cât de complex. Dar o înțeleg, așa gândesc și eu.

O îmbrățișez, strângând-o mai tare decât de obicei. Poate pentru că nu sunt sigură dacă o s-o mai revăd.

În cameră, îmi fac bagajul în ritmul meu leneș, punând fiecare lucru în geantă fără grabă, ca și cum aş putea opri timpul doar întârziind puțin momentul plecării.

Fac un duș lung, îmi masez pielea cu ultimele picături de ulei din sticlă și mă las să respir. Mă simt... diferit.

Telefonul vibrează pe noptieră. Youn. Îl ridic, citesc:

„– Mi-e dor de tine. Și de locul care ne așteaptă.”

Dar nu răspund.

Nu încă.

Simt că unele răspunsuri merită tăcerea.

Îmi las capul pe pernă și închid ochii. Îmi văd pașii, mai întâi pe plajele din Lovina, apoi pe străzile unui oraș necunoscut, unde

mirosul de condimente plutește în aer, iar Youn mă privește ca pe ceva ce a visat prea mult timp.

Mâine dimineață plec. Lovina. Apoi... cine știe? O poveste se termină. Alta începe. Și undeva, în Maroc, un vis pe care l-am uitat mă așteaptă să-l trăiesc.

„Călătoriile nu încep atunci când plecăm, ci atunci când începem să visăm la ele.” – Autor anonim

26

Universul mută piesele. Ce fac eu?

Luni, 14 august 2023

Pfff... Ceasul sună la 7:30, dar mintea mea refuză să accepte dimineața.

Corpul îmi e greu, obosit, prins între visele difuze ale nopții și realitatea pe jumătate percepută a camerei. Aseară am adormit târziu, cu gândurile rostogolindu-se unele peste altele, construind scenarii care n-au apucat să se finalizeze. Poate că nici nu era nevoie.

Aerul dimineții e încă răcoros, dar umezeala începe deja să se insinueze, anunțând căldura ce va urma. Ies din cameră, inspir adânc și simt cum lumea începe să se așeze la locul ei. Wayan mă vede și pare surprinsă că sunt trează atât de devreme.

„– Vrei cafea?” mă întreabă, ridicând din sprâncene.

Logic că vreau cafea. Și ouă. Azi am drum lung și trebuie să încep ziua cu ceva consistent.

Mă așez la masa din lemn, iar Wayan îmi pune în față omleta aburindă și o ceașcă de cafea neagră, tare, cu același iz de mirodenii și povești nerostite.

Se așază lângă mine cu propria ei porție și, pentru câteva minute, mâncăm în tăcere, ca două prietene vechi care nu au nevoie de cuvinte.

Apoi începe să-mi vorbească despre planurile ei. Îmi spune că vrea să renunțe la restaurant și să rămână doar cu căsuțele pentru turiști, pentru că totul a devenit prea complicat.

Își plimbă absentă palma peste cești, ca și cum ar face o incantație doar de ea știută. Trage ușor de marginea mesei ca și cum s-ar sprijini de ea. Oftează lung și mă privește direct în ochi, de parcă ar putea găsi răspunsuri noi la întrebări vechi. E obosită. Se vede în mișcările ei, în felul în care clipește mai des decât ar trebui.

„– E greu. Prea mult. Și sunt singură.”

Soțul ei o ajută seara, dar și el vine obosit de la muncă. Își trece mâna prin păr și îmi arată câteva fire albe, dar nu asta îmi spune totul, ci felul în care privește în gol, ca și cum ar încerca să-și regăsească forța. Ochii? Ochii ei ascund o oboseală adâncă, una pe care o înțeleg mai bine decât mi-aș dori.

Viața are un mod ironic de a ne pune la încercare exact când credem că ne-am găsit drumul. Alegem, construim, ne imaginăm un viitor, doar ca să descoperim, la un moment dat, că suntem copleșiți de propriile alegeri. Și atunci? Ce facem atunci? Ne oprim? Ne schimbăm drumul? Sau continuăm, sperând că, la un moment dat, greutatea se va diminua de la sine?

O privesc pe Wayan și îmi dau seama că nu are răspunsuri. Poate că nici eu nu le am. Încă mai simt greutatea cuvintelor ei în timp ce-mi termin cafeaua. Universul pare să ne împingă pe toți înainte, dar nu ne dă și un manual despre cum să facem față oboselii.

Îmi privesc ceașca, golită aproape de tot. Mâinile mele sunt ușoare. Ale ei, grele. Viața e ciudată așa.

Claxonul scurt al mașinii lui Dek mă readuce în prezent. E timpul să plec.

Mă așez pe bancheta din spate, lângă Esther. Locul de lângă Dek e gol și, cumva, simt că prezența lui Fury lipsește. Nu știu exact de ce. La început, ceva la ea m-a făcut să fiu precaută, nu i-am înțeles energia, felul de a fi, bariera invizibilă pe care o ridicase între noi. Dar apoi am trecut dincolo de scutul ei. Am văzut-o. Și mi-am dat seama că nu era ceea ce părea.

Poate că toți suntem așa, într-un fel sau altul. O carcasă de aparențe, ascunzând înăuntru ceva ce nu vrem să lăsăm să fie văzut.

Nu avem cazare pentru azi. Am vrut să rezervăm ceva aseară, dar până la urmă am renunțat. Sigur găsim acolo ceva, doar e mare Lovina.

Adevărul e că începe să-mi placă senzația asta – să nu știu exact unde voi dormi în noaptea următoare, să las lucrurile să se aranjeze de la sine, fără să le mai controlez.

Ca un test al Universului, o mică dovadă că atunci când te abandonezi momentului, soluțiile apar singure.

Pe drum, opresc la un warung de pe marginea șoselei să bem o cafea balineză. Doar 2.000 IDR. Aproape nimic.

În timp ce sorb din lichidul negru și tare, mă uit în jur – un bătrân fumează liniștit pe o bancă de lemn, câțiva localnici schimbă vorbe la o masă lungă, iar un câine doarme tolănit la umbră.

O dimineață obișnuită în Bali, dar pentru mine, fiecare astfel de moment are ceva hipnotizant.

Esther mă privește atent și, dintr-un impuls, spune:

„– Arăți diferit azi.”

În reflexia din fereastră, văd o altă versiune a mea. Ieri, părul era strâns în codițe dezordonate, ținând captive toate zilele trecute. Azi, e liber, ca și cum și-ar fi uitat drumul în trecut. Poate că nu insula s-a schimbat, ci felul în care mă las eu descoperită în ea.

Bali m-a învăluit, iar Lovina pare că-mi șoptește:

„E timpul să mergi mai departe.”

O etapă s-a încheiat.

Dar încotro mă duce următoarea? Și, ca o extensie a propriilor gânduri, răspund:

„– Da, cred că Universul mi-a trasat noi repere.” Îi zâmbesc lui Esther. „Fiecare etapă are propria ei față, iar acum am look-ul de Lovina.”

Esther râde și dă din cap. Poate i se pare o idee absurdă, dar eu simt că lucrurile nu se întâmplă la întâmplare. Când te schimbi în exterior, ceva în tine se reconfigurează. Poate că fiecare loc în care

ajung îmi schimbă puțin chipul. Sau poate că sunt eu cea care simte nevoia să se schimbe, de fiecare dată.

Și totuși, simt că ceva e... nelalocul lui. Îmi verific telefonul. Îi scrisesem lui Youn azi noapte, târziu, dar nu mi-a mai răspuns. Ciudat.

Înainte, îmi răspundea aproape instant. Îl simțeam prezent, insistent, aproape... copleșitor. Dar acum, liniștea lui pare încărcată. Ca o notă falsă într-o melodie familiară.

Hotel Dupa, Lovina - Bali

După vreo două ore în care mă pierd în gânduri, lăsând peisajele să curgă pe lângă mine ca într-un vis nedeslușit, ajungem în Singaraja.

Esther trebuie să-și extindă viza și va depune personal dosarul la biroul de Imigrări. Spre ghinionul ei, nu poate face asta online – are viză on arrival.

Cât ea își rezolvă treburile, traversez strada spre o benzinărie unde găsesc un ATM *Mandiri*.

Scot 4.000.000 IDR (1.200 lei), o sumă care sună imens în rupii, dar care, în realitate, se va evapora rapid între cazări, mese și drumuri.

Îmi plac momentele astea, când mă plimb singură prin locuri necunoscute, simțind cum ziua se desface încet, fără grabă, ca un pergament pe care se scrie povestea mea.

Dek mă invită la un warung să mâncăm împreună. Locul e departe de restaurantele turistice: doar două mese de plastic, pereți scorojiți și un miros amestecat de orez prăjit, fum de țigară și condimente necunoscute.

Probabil un loc de muncitori, un colț de lume unde nimeni nu se grăbește și unde nimeni nu-și face griji că nu există meniu în engleză.

Mirosul ciudat din acel spațiu minuscul mă face să ezit o secundă. Dar foamea e mai puternică. Îmi aleg o porție de orez cu ceva dulce, probabil tempe – soia fermentată, un preparat balinez pe care încă nu l-am descifrat complet. Lângă, câteva frunze de salată și un ceai

cu gheață. Când iau prima înghițitură, gustul dulceag și condimentat al tempe-ului mă surprinde. Nici nu-mi dau seama când termin tot.

Încă o lecție: când nu te mai întrebi cum a fost preparată mâncarea și doar te lași prins de moment, totul devine perfect. Viața se așează cum trebuie, gândurile încetează să mai alerge, iar stomacul e fericit.

Încerc să plătesc, dar Dek îmi face un semn scurt cu mâna.

„– E din partea mea.”

Îl privesc surprinsă. Un om pe care îl cunosc doar de câteva zile insistă să îmi facă cinste. Îmi amintesc din nou cât de diferit funcționează lumea aici. Nu e despre bani, nu e despre cine datorează ce. E despre generozitatea simplă, despre bucuria de a împărți.

Așteptăm împreună să iasă Esther. Îmi povestește că trebuie să revină miercuri pentru a-și ridica pașaportul. Tot de aici. A plătit 500.000 IDR (150 lei) pentru prelungire.

De reținut: nu doar în Denpasar se extinde viza, cum credeam inițial. Încă un detaliu pe care nimeni nu s-a grăbit să-l menționeze. Sau poate nici nu trebuia să se știe.

Apoi pornim către Lovina.

Când ajungem la hotelul pe care l-a găsit Esther, mi-e clar că ziua de azi e despre lucruri care se așează frumos. Mai erau fix două camere libere. 420.000 IDR pentru două nopți (126 lei). Ce bine că am scos bani – aici nu putem plăti cu cardul.

Ne lăsăm bagajele și vorbim cu Dek să ne ducă înapoi în Singaraja. Nu aveam nimic planificat pentru azi, dar tocmai de aceea explorarea va fi și mai interesantă.

Îi achităm cursa – 450.000 IDR (135 lei) – și ne lăsăm purtate de oraș, de oameni, de întâmplările care ne aleg pe noi, exact atunci când trebuie.

Singaraja nu are farmecul turistic al altor orașe din Bali. E brut, autentic, un loc unde timpul pare să curgă diferit. Străzile sunt mai largi, magazinele mai vechi, iar forfota e altfel – mai puțin grăbită, dar mai densă.

Aerul e plin de mirosuri de mâncare și haine întinse la soare. Copiii aleargă desculți sau chicotesc de după garduri. Oamenii ne observă, dar privirile lor se fixează mai mult asupra lui Esther. Pe mine, în schimb, mă ignoră, ca și cum nici n-aș fi acolo. Oare de ce?

Dăm peste o piață plină de corturi și întrebăm ce se întâmplă. Festival? Târg? Ceva special? Ni se spune că sunt doar pregătiri, iar evenimentul principal va fi abia joi.

Un bărbat ni se alătură din senin, intrând direct în vorbă cu Esther. Eu devin fundal, o prezență neglijabilă. Conversația curge, până când el o întreabă, fără nicio ezitare:

„– Ea e fiica ta?”

Tensiunea se instalează instantaneu. Simt cum corpul lui Esther se încordează. Îl privește câteva secunde, analizând dacă a înțeles bine.

„– Nu. Nu sunt mama ei.”

Răspunsul cade greu între noi. Omul zâmbește stingher, dar nu înțelege de ce tonul ei s-a schimbat.

În timp ce ne îndepărtăm, observ cum își trece mâna prin păr, gest automat, dar ușor tensionat.

„– Asta e a doua oară...” Face o pauză, apoi continuă, fără să mă privească măcar. „Nu știu dacă eu arăt atât de bătrână sau tu prea tânără, dar ceva nu se potrivește aici.”

Din tonul ei, înțeleg că o deranjează mai mult decât vrea să recunoască. Nu e doar despre vârstă. E despre cum o văd ceilalți. Despre cine credea că este și despre ce-i spune lumea că pare.

Privind-o, mi-am dat seama că acum patru ani nici nu mi-ar fi trecut prin minte că voi ajunge aici, alături de ea. Și totuși, iată-ne.

Intrăm într-un McDonald's, nu neapărat pentru mâncare, ci pentru aerul condiționat care ne lovește ca o undă de răcoare salvatoare.

Afară, căldura e sufocantă, orașul pare să absoarbă soarele în betoanele lui, iar absența brizei face ca fiecare pas să fie un efort.

Ne așezăm la o masă lângă geam și ne luăm câte o înghețată – matcha cu biscuiți, rece și cremoasă, un contrast perfect cu aerul încins de afară.

Ne întindem picioarele și ne lăsăm în scaune, fără să ne grăbim nicăieri. Nu avem niciun plan concret pentru restul zilei, iar asta îmi place. E senzația aceea de libertate totală, când nu ai nicio destinație anume, dar ai certitudinea că vei ajunge exact acolo unde ești așteptat.

Îmi amintesc de lista de la Sawa și o deschidem, căutând o idee. Un parc, undeva prin apropiere. Sună bine.

Ieșim din nou în stradă și ne îndreptăm spre el, dar după doar câteva minute, ne trezim în fața unei bariere improvizate.

Strada e blocată, iar o trupă de cercetași defilează în pas ritmat. În aer plutește un amestec de entuziasm și disciplină.

Încercăm să ne dăm seama dacă are legătură cu festivitățile pe care le-am văzut mai devreme, dar dintr-o conversație rapidă cu un localnic aflăm că e un eveniment singular: *one time thing*.

Cu cât înaintăm, cu atât vedem mai multă lume. Zeci de tineri, aliniați în uniforme, se pregătesc pentru ceva ce pare important. Pe margini, părinți și prieteni privesc cu telefoanele ridicate, gata să surprindă momentul. O voce gravă, amplificată printr-un microfon, anunță ceva neinteligibil, dar tonul solemn face ca toată scena să pară o repetiție pentru un spectacol grandios.

Un băiat de vreo 10-11 ani ni se alătură brusc. Se vede că e încântat să își exerseze engleza și începe să ne povestească cu o naturalețe surprinzătoare.

Ne spune că mama lui îl învață să vorbească bine, că mai exersează și în grupurile de jocuri online și că, în general, îi place să cunoască oameni noi.

În timp ce vorbește, își răsucesc marginea tricoului între degete, ca și cum ar avea nevoie de ceva solid de care să se agațe. Pare un gest involuntar, dar îi dă un farmec și un stil propriu.

„– Cel mai bun prieten al meu va defila,” ne spune cu mândrie. „E în echipa 86.”

Îl ascult zâmbind, iar între timp, simt cum privirile oamenilor se îndreaptă spre noi. E acel moment subtil în care realizezi că ești *altfel*, că prezența ta rupe tiparul locului. Suntem singurele turiste aici, într-un oraș care nu apare pe itinerariile obișnuite. Și, sincer, îmi place asta. Îmi place sentimentul că mă aflu într-un loc în care nimeni nu s-a grăbit să pună indicatoare pentru turiști, unde fiecare interacțiune e autentică și neprevăzută.

Ne pierdem printre oameni, observăm detalii, facem poze și video-uri, ne lăsăm prinse de energia locului.

Două ore trec fără să ne dăm seama.

Apoi, aproape simultan, ni se face foame. Arunc o privire către Esther și știu că gândim același lucru.

„– Hai spre mare. Să vedem ce găsim de mâncare.”

Ne întoarcem pe străzile deja familiare, dar care, cumva, arată mereu diferit. Găsim o masă liberă la restaurantul de pe ponton. Privim marea cu valurile ei spumoase și cerul în mii de nuanțe. Așteptăm apusul.

Telefonul vibrează pe masă. Ridic privirea de la mare și mă uit la ecran. Youn.

„– Te invidiez, ești mereu așa de fericită...”

Mesajul lui apare ca o notă disonantă peste liniștea apusului. Îl las necitit pentru câteva secunde, apoi, fără să vreau, degetul meu derulează conversația. Urmează un al doilea mesaj, venit la câteva minute distanță.

„– Dar spune-mi ceva, dacă am o idee de un proiect, ai vrea să-mi fii parteneră? Îți voi explica totul când ne vom întâlni. Desigur, este despre turism. Ce spui?”

Îmi sprijin cotul pe masă și privesc dincolo de ponton, unde valurile se lovesc leneș de lemnul îmbătrânit. Nu-i răspund. Nu acum. Nu știu exact de ce, dar ceva în mesajele lui îmi lasă un gust ciudat. Acum câteva zile, Youn își revărsa sufletul. Azi, îmi

propune parteneriate. Prea brusc. Prea calculat. Pare o schimbare prea abruptă.

Încă nu i-am spus că mă duc în Maroc. Am amânat momentul, așteptând clipa potrivită, dar încep să mă întreb dacă există o astfel de clipă. Poate că, de fapt, nici nu ar trebui să îi spun. Nu încă.

Îmi ridic privirea spre Esther. Stă cu bărbia sprijinită în palmă, privind marea de parcă ar citi un adevăr ascuns. Apusul scaldă totul într-o lumină portocalie, iar pentru câteva momente, lăsăm tăcerea să ne umple. O liniște bună, confortabilă.

Mâncarea sosește, iar când vine nota, ne uităm una la alta, ușor surprinse: 18 lei pentru o masă întreagă de două persoane. Râd încet, amintindu-mi cât plăteam în Ubud pentru ceva similar.

Uneori, viața știe să echilibreze lucrurile în felul ei.

S-a lăsat noaptea când ne hotărâm să ne întoarcem.

Plimbarea prin oraș e o combinație între explorare și mici cumpărături impulsive – creme, fructe, suveniruri neimportante, dar drăguțe. Îmi place să văd cum Esther analizează fiecare produs cu atenția cuiva care caută ceva anume, deși nu știe exact ce.

Ne comandăm două scootere GoJack, iar eu ajung prima la hotel. Spun eu, pentru că Esther întârzie. O neliniște vagă îmi încolțește în stomac. 11 kilometri nu sunt chiar atât de mulți, dar noaptea aduce cu sine tot felul de scenarii. O sun. Niciun răspuns.

Mă așez pe pat, încercând să ignor senzația că ceva nu e în regulă. Apoi, într-un final, telefonul vibrează.

„– Șoferul meu a greșit adresa. Acum se întoarce spre hotel.” Expir lung. Bine că e ok.

Când ajunge, o întâmpin în hol, dar nu prea are chef de povești. Ne salutăm scurt și ne retragem fiecare în camera ei.

Intru la duș, lăsând apa să curgă peste mine, simțind cum îmi spală praful și oboseala zilei. Apa e neagră, ca și cum am strâns pe mine tot orașul. În oglindă, mă uit câteva secunde la reflexia mea. Da, arăt tânără. Îmi amintesc faza de azi, când bărbatul acela a întrebat-o pe Esther dacă sunt fiica ei.

Telefonul vibrează din nou. Îl ridic. Andy.

„– Ce privire ai... Te puuup.”

Zâmbesc. Andy e... interesant. Nu știu exact ce intenții are, dar e acolo. Ca o umbră. Ca un ecou al ceva ce nici el nu pare să definească încă.

Lumea mea e un haos de întrebări fără răspuns, de oameni care intră și ies, de mesaje care par să ascundă mai mult decât spun. Dar asta nu mă deranjează. Adevărul e un joc al percepției. Ceea ce vezi nu e întotdeauna ceea ce este.

Scriu o vreme, până când telefonul sparge liniștea. Youn, din nou. Privesc mesajul, ezitând – nici eu nu știu dacă vreau să-i răspund.

„– Hey, scuze... nu am vorbit cu tine azi. Mi-am amintit de tatăl meu și nu am fost în stare să mai fac altceva.”

Trec câteva minute și apare un alt mesaj:

„– Ți-am povestit că mi-am pierdut tatăl acum patru săptămâni? Era totul în viața mea și acum sunt singur...”

Hmm... Nu mi-a spus asta. Dacă era atât de important, de ce n-a menționat nimic până acum? Îi răspund simplu:

„– Îmi pare rău să aud asta...”

„– Încă nu-mi vine să cred că a plecat. Că nu mai e...”

Câteva secunde în care mă gândesc cum să formulez un răspuns... când el continuă:

„– Și, apropo, ți-am scris despre proiectul în turism... Voiam să-ți specific că tu nu trebuie să faci nimic, voi face eu totul.”

Sentimentul ăla că ceva nu este în regulă e acut acum. Sunt doar cuvinte. Empatie calculată. Dar ce încearcă, de fapt, să-mi spună?

Îi răspund scurt:

„– Mă voi gândi.”

Apoi las telefonul jos și mă afund în gânduri.

Mâine dimineată plecăm să vedem delfinii, apoi cascadele. Noaptea e liniștită, dar mintea mea nu e. Ceva în conversația asta îmi amintește de o ușă întredeschisă, prin care se vede doar o umbră. O umbră care nu știi dacă e reală... sau doar proiecția ta.

Încerc să-mi opresc gândurile, dar senzația e clară: undeva, în tot ce mi s-a spus azi... e o fisură. O fisură invizibilă, dar clară. Ca și cum piesele s-ar fi potrivit forțat, iar acum își pierd echilibrul. Un adevăr neterminat.

Ceva nu se leagă. Dar poate nici nu trebuie. Nu încă. Tăcerea spune multe. Până când nu mai spune nimic. Atunci ce mai rămâne? Un adevăr pe jumătate rostit? O iluzie care se destramă? Sau doar un joc de umbre? Una dintre ele e reală. Dar care?

Universul a mutat piesele. Eu? Eu încă stau cu mâna deasupra tablei, fără să știu dacă urmează să atac... sau să-mi protejez regina.

„Într-o lume de măști, cine îndrăznește să fie real?” – Autor anonim

Lovina: frumusețe și deziluzie

Măști, 15 august 2023

Telefonul sună la 5:00.

Aș vrea să-l opresc și să mai dorm. Dar gândurile nopții s-au înmulțit, iar corpul meu e în alertă, fără un motiv clar. Mă mai zvârcolesc puțin, dar la 5:20 mă ridic. Trebuie.

La 5:30 bate cineva la ușă. Credeam că e Esther, matinală. Nu, e băiatul de la recepție, zâmbitor. Nu știam că ne va da trezirea, așa că m-am amuzat.

La 6:00 sunt jos, în hol. Esther e deja acolo. După cinci minute de așteptare, timp în care bem rapid câte o cafea de pe tăvița recepției, apare un tip. Îl urmăresc pe jos, către plajă, vreo 200 de metri. Aerul dimineții e umed și rece, iar străzile sunt încă adormite.

Se aude doar zgomotul îndepărtat al valurilor, un foșnet ritmic, ca o respirație grea a mării. Un câine somnoros ne privește cu ochi blânzi din spatele unui șezlong de lemn.

Ne îmbarcă pe amândouă într-o bărcuță, alături de alți doi turiști. Sunt somnoroși, tăcuți. Habar nu am ce națiune sunt – nici măcar între ei nu schimbă vreun cuvânt. Par scoși dintr-un tablou monoton: un cuplu plictisit de viață. Sau poate doar prea adormiți ca să mai simtă ceva.

Vâslașul nostru nu știe engleză. De ce mă mai mir? Motorul bărcii face un zgomot infernal și, bonus, scoate un fum negru, înecăcios. Cine s-ar fi gândit că va polua aerul acestei dimineți superbe?

Marea e senzațională, iar momentul dinaintea răsăritului face toți banii. Cerul are mii de nuanțe, de zici că cineva apasă, secundă de secundă, o telecomandă invizibilă pentru a le schimba.

Încet, faimosul Soare își face apariția de undeva din spatele mării, ca un rege care își cucerește, bucată cu bucată, locul pe cerul zilei.

Navigăm vreo 20-25 de minute, cu acea senzație electrizantă pe piele. Curenții mă învăluie, iar stropii sărați îmi înțepă ușor fața. Simt că buzele mele sunt lipicioase și încărcate de sare. Îmi amintesc de experiența din Amed și îmi vine să mă arunc în apă. Dar azi nu, nu am costumul de baie pe mine.

Din bărcile vecine, câțiva turiști se țin de margini și privesc în adâncuri. Ce-or fi văzând acolo? Nimeni nu spune nimic, doar sunetul motorului ne acompaniază.

Ajungem aproape de celelalte bărci. Sunt zeci. Poate chiar sute. O adevărată industrie construită pe fascinația oamenilor pentru delfini.

În jurul nostru, bărcile accelerează și schimbă brusc direcția de fiecare dată când cineva zărește o aripioară. Delfinii sunt hăituiți dintr-o parte în alta, ca într-un rodeo acvatic. Cum apar într-un loc, toate bărcile ambaleză motoarele și se năpustesc spre ei. Logic că îi sperie.

La un moment dat, unul dintre ei iese din apă, aproape de barca noastră. Doar o secundă. Destul cât să-i văd privirea – un clipit rapid, instinctiv. E panică? E oboseală? Nu știu. Dar știu că în momentul următor dispare din nou în adâncuri, iar bărcile ambaleză motoarele spre altă direcție. Spectacolul trebuie să continue.

Cumva, mă așteptam la asta. Și totuși, văzându-l cu ochii mei, realitatea mă lovește altfel. E absurd.

Mă uit în jur. Unii turiști sunt încântați – râd, își fac selfie-uri, strigă. Alții, ca mine, privesc tăcuți, cu o senzație ciudată în stomac.

Barcagiul nostru rămâne impasibil. O fi obișnuință? Sau doar banii câștigați ușor amortesc orice urmă de empatie? Asta nu e o întâlnire cu delfinii. E o vânătoare cu spectatori.

500.000 IDR pentru snorkeling cu delfinii. Și pentru ce? Să fugărim niște suflete prin apă? Pentru câteva minute de distracție? Ridicol.

Pe la 7:30 pornim înapoi spre țarm.

Tot drumul am stat cu ochii închiși, savurând briza, soarele care îmi mângâia pielea și gândurile care mi se perindau prin cap.

O zi minunată începea.

Era doar 8:00 când am revenit pe țarm.

Unii erau deja acolo, pregătiți să ne vândă ceva... delfini din lemn. Ca și cum ar putea compensa pentru ce s-a întâmplat pe apă. Imaginația omului nu are limite.

Ajungem la hotel în cinci minute, ne servim cu un ceai fierbinte, dar nici nu apucăm să bem din el că apare deja șoferul nostru. Un nume întortocheat, pe care nu l-am reținut.

Are pielea arsă de soare, dinții stricați și o mustață mare, care îi accentuează zâmbetul permanent. Vorbește mult, râde și glumește non-stop cu femeia de la bucătărie.

Ne întinde o plăsuță cu banane, câteva mandarine și niște snackuri, exact ca cele pe care le-am văzut în ofrandele din temple.

„– Aveți nevoie de energie, că azi avem cale lungă”, ne spune zâmbind.

Aling Aling Waterfall

Pornim pe la 8:20 de la hotel. Drumul durează cam 45 de minute, dar ne rătăcim de câteva ori. Șoferul nu știe exact traseul, tot oprește să întrebe, dă cu spatele, își cere scuze. Într-un final, ajungem.

Oprim într-o parcare mare, de unde trebuie să cumpărăm bilete. Sunt trei pachete: primul, 125.000 IDR (aproximativ 38 de lei), include asigurare, ghid local, intrare la două cascade și activități (sărituri și tobogane). Celelalte, de 200.000 și 250.000 IDR, oferă acces și la celelalte cascade, inclusiv *Blue Lagoon*. Mi-ar fi plăcut să mergem și

acolo, dar de comun acord cu Esther, am decis să renunțăm. Poate altă dată.

Ghidul nostru către cascade se numește Ketut. Majoritatea localnicilor poartă nume comune, ca Ketut sau Gede – probabil ca să fie mai ușor de reținut.

Ketut e un puști simpatic, pasionat de fotografie. Știe exact cum să ne surprindă și ne face niște poze de stă mîța-n coadă – parcă am fi vedete.

Drumul prin junglă e pur și simplu de nedescris.

Nicio poză nu te poate pregăti pentru ce vezi cu ochii tăi.

Într-un loc unde lumina pătrunde perfect printre copaci, o mini cascadă curge pe un perete stîncos acoperit de vegetație. O improvizație a naturii. În bătaia soarelui, un curcubeu prinde viață, atât de clar încât pare pictat. Woow!

Poate că frumusețea lumii nu e menită să fie înțeleasă, ci doar trăită. Ca un miracol care nu cere explicații. La fel ca oamenii. Uneori, trebuie doar să-i privești și să accepți că nu-i vei înțelege niciodată cu adevărat. Și poate că în asta stă adevărata libertate.

Nu ratez ocazia, logic. Arunc rochița albastră și mă bag sub cascadă. Apa curge cu forță, mă lovește în față, mă orbește. Simt că mă contopesc cu ea, ca și cum nimic altceva nu mai există. O explozie de energie pură. Esther și Ketut, fiecare cu câte un telefon, trag poze în rafală. Râd. E ireal! Dar trebuie să mă desprind de ea...

Mă înfășor în prosopul verde praz primit de la hotel și coborâm spre cascada *Aling Aling*, o minune naturală ce se revarsă de la 35 de metri înălțime. Uimitoare. Mai așteptăm câțiva turiști să plece, apoi – logic – încă o serie de poze.

„– Aici nu aveți voie să înotați”, ne spune Ketut. „Cascada este considerată sacră.”

Ne privește un moment și, probabil văzându-ne dezamăgirea din priviri, adaugă zâmbind:

„– Curentul e prea puternic, iar pietrele sunt alunecoase. Dar la celelalte cascade puteți sări, acolo e permis.”

Privim în sus, fascinante de forța cu care apa se prăbușește.

Nu putem intra, dar nici nu contează.

Stăm acolo, în liniște, savurând momentul. E musai să o vizitezi dacă vreodată ajungi în Bali, clar. Senzațiile astea sunt neprețuite. Și poate tocmai de aceea, le simt și mai profund.

Kroya Waterfall

Pornim către cascada Kroya, unde ne așteaptă mai multă adrenalină.

Spre deosebire de *Aling Aling*, aici sunt amenajate locuri speciale pentru sărituri, iar toboganul natural face din Kroya una dintre cele mai spectaculoase cascade din Bali.

Apa are o nuanță incredibilă de turcoaz, contrastând puternic cu stâncile negre vulcanice, iar curgerea lină peste peretele de piatră creează un „slide” perfect, parcă sculptat de natură special pentru aventurieri.

Locul e plin de turiști. Ketut ne spune că ieri au fost 175 de persoane aici. Mă întreb dacă e mult sau puțin. Din câte văd, toți au venit pentru senzații tari – locul oferă sărituri de 5, 10 și 15 metri, iar râsetele și țipetele de fericire pură se aud în tot canionul.

„– Toată lumea trebuie să poarte vestă de salvare”, ne spune Ketut, arătând spre echipamentul de pe margine. „Regulă obligatorie. Dar cu vesta, puteți încerca orice, e sigur.”

Știam deja despre sărituri din videoclipurile trimise de Sawa. El a sărit. Eu... nu prea cred, haha...

Încep cu slide-ul mic și înghit apă la greu. Dacă nu mă încuraja Ketut, probabil nici nu intram. Pfff. Dar rezist un pic, prind curaj... poate din entuziasmul lui Ketut, care se molipsește și de mine. Fac o săritură de la 2 metri. Daaa... voiam și să-i fac curaj lui Esther.

Mergem mai departe spre slide-ul mare, un tobogan natural de 12 metri, iar în timp ce urc, nu mă pot opri din a mă întreba cât de nebună sunt să fac asta. Totuși, cu vesta pe mine, mă simt în siguranță

și, se pare, asta îmi dă un avânt neașteptat de curaj. Uneori, e nevoie doar de un impuls ca să te arunci în necunoscut.

„Oare în viață funcționează la fel? Dacă ai siguranța că vei fi prins, e mai ușor să riști?”

Ajung sus, mă opresc o clipă – inima îmi bate nebunește, iar picioarele îmi atârnă peste marginea stâncii. Ketut râde și îmi face cu ochiul.

„– Respiră adânc și du-te! După asta, sigur sari și de la 10 metri!”

Inima aproape că-mi sparge pieptul, iar un țiuit puternic îmi amortțește simțurile, estompând vuietul cascadei.

Dar nu dau înapoi. Nu acum.

Trag aer în piept, îmi țin respirația, mă prind de nas și mă las purtată de apă. O fracțiune de secundă – plutesc, suspendată între cer și apă. O libertate absolută. Apoi impactul – brutal, revigorant. Apa mă înghite și, pentru un moment, totul e liniște. Apoi ies la suprafață și respir. Încă tremur, dar nu de frică. Ci de bucurie.

Ketut filmează tot, iar când mă uit la video, nici mie nu-mi vine să cred că am făcut-o și pe asta. Intens și extrem.

Rămânem acolo o vreme, uitându-ne la ceilalți. Unii sunt mai curajoși, alții mai reținuți. Așa e viața. Acum ceva timp, nici măcar nu mi-aș fi imaginat că voi sta pe marginea unui tobogan natural de 12 metri, dar să mă și dau efectiv!

„Schimbarea perspectivei, Yda!”

Plecăm de la *Aling Aling* cu greu, dar mai avem o cascadă pe listă azi. Parcă n-am mai vrea să plecăm din oaza asta de vis, unde energia locului te ține captiv, ca un magnet invizibil.

E deja amiază, iar mie începe să mi se facă foame.

Sekumpul Waterfall

Pe drumul către *Sekumpul Waterfall* nu găsim nimic de mâncare, așa că ne oprim în satul *Sekumpul*, unde dăm peste un restaurant local.

Avem parte de o surpriză plăcută: pe lângă mâncare, aici au și cafea și ceaiuri locale la degustare. Îmi atrage atenția cafeaua cu avocado. Cum o mai fi și asta?

Omul ne aduce să testăm din toate sortimentele, cu o generozitate incredibilă. Unele ne plac, altele nu prea. Până la urmă, comandăm și mâncare și o împărțim – o porție de ton cu sos și una de curry, fiecare cu orez lângă. Delicios.

Mâncăm pe îndelete, fără grabă, bucurându-ne de moment.

Cu burțile pline, mergem la casa de bilete.

Aici, ca la *Aling Aling*, sunt două pachete turistice. Noi alegem primul, cel de 150.000 IDR (45 lei), care include vizitarea a două cascade.

Celălalt pachet includea și *Fiji Waterfall*, dar se pare că azi o vom vedea doar în poze.

Avem un nou ghid aici, pe Gede, care are un aer relaxat și o energie ușor suspectă. Oare ce-o fi fumat? Mă rog, nu e treaba mea. Îl ascultăm în timp ce ne povestește despre loc, dar prefer să stau puțin mai la distanță.

Drumul până la cascade e o aventură în sine. Coborâm mult, foarte mult, și mă gândesc cu groază că pe aici va trebui să urcăm la întoarcere. Dar traseul este superb – o junglă deasă, plină de copaci exotici și flori pe care nu le-am mai văzut niciodată în viața mea. Bananieri, cocotieri, mango, mandarine, papaya, jackfruit – un adevărat paradis tropical.

Fac poze, fac video, până primesc iar notificarea că telefonul e plin și trebuie să șterg ceva.

„*Musai un telefon cu memorie maximă data viitoare!*” gândesc, resemnată.

Gede ne arată și un copac de cuișoare. La început nu înțeleg exact ce vrea să ne arate, dar apoi, când recunosc forma fructelor și mirosul lor intens, îmi dau seama. Sunt recoltate manual, apoi întinse pe jos și sortate cu grijă. Încă o lecție nouă azi.

Coborâm. Trepte. Alte trepte. Vedem în zare cascadele și pădurea de bambus. O junglă luxuriantă, verde, plină de liane care se agață de stânci. Zgomotul apei se aude din ce în ce mai tare.

Când ajungem aproape, ne taie respirația: un perete imens de apă se prăbușește de la aproximativ 80 de metri, formând nori de ceață fină care plutesc în aer.

Sekumpul Waterfall e incredibilă.

Dar prima oprire este *Hidden Waterfall*, o cascadă mai mică, ascunsă printre stânci, care nu poate fi văzută de sus, ca *Sekumpul* și Fiji.

Coborâm cu grijă printre pietre umede și intrăm în apă. Eu doar puțin. Curenții puternici mă sperie și nu îndrăznesc să mă aventurez mai mult, spre deosebire de Esther, care plonjează fără ezitare.

Facem poze, multe poze.

Încerc să mă bucur de moment, dar încep să simt frigul. Tremur. Pielea de găină nu mă mai părăsește. Ai impresia că plouă aici, chiar dacă sus, în sat, e o căldură sufocantă. Umezeala din aer și forța apei creează un microclimat propriu, care te copleșește. Magnetică energia asta!

Ne apropiem de *Sekumpul Waterfall*. Aici, forța apei e pur și simplu brutală. Nu am nicio șansă să intru – curentul este mult prea puternic. Încerc să fac poze, dar nu-mi mai iese nicio expresie decentă. Nu mai am *mood* de prințesă, când tremur toată și-mi clănțane dinții de frig. Plecăm.

Urcăm. Greu. Dar urcăm. La fiecare pas simt cum aerul devine mai cald, iar umezeala se risipește. Când ajungem sus, nici nu-mi vine să cred cât de frig mi-a fost acolo jos. Parcă am schimbat anotimpurile în doar câteva minute.

Ne întoarcem la restaurantul unde am mâncat mai devreme și ne încălzim cu un ceai. În timp ce bem, transferăm poze, eu mai șterg câteva, încercând să fac loc pentru următoarele zile.

La 16:30, pornim spre cazare, iar după o oră de drum, ajungem. Plătim șoferului 500.000 IDR (150 de lei) și, în sfârșit, ne retragem în camere. O zi lungă, dar plină de senzații.

Și totuși, parcă nu avem stare. Ne schimbăm hainele și, fără să ne gândim prea mult, ieșim din nou. Plaja ne cheamă, iar stomacul – și el.

Excursia de azi ne-a epuizat, dar ne-a și deschis apetitul. Pfff... ce peisaje! Ce minunății ascunde pădurea! De neratat, clar.

Ratăm apusul de data asta, dar cerul încă freamătă de culori, întinzând nuanțe roșiatice și aurii peste mare. Aici, apusurile și răsăriturile sunt întotdeauna speciale, imposibil de comparat între ele. Fiecare are farmecul lui, unic și de neegalat.

Ne plimbăm încet, în ritmul valurilor care ating țărmul cu o liniște blândă, de parcă marea respiră odată cu noi. Plaja asta are ceva aparte, o atmosferă care mă prinde fără să-mi dau seama.

Poate că e aerul cald, poate nisipul fin sub tălpi sau doar senzația că timpul se dilată aici.

Găsim un restaurant pe nisip și ne oprim.

Luminile difuze, oamenii relaxați și acordurile muzicii live creează exact starea de care avem nevoie.

Cântărețul are o voce surprinzător de plăcută, profundă, ca și cum ar spune o poveste cu fiecare vers. Îl ascult și îmi dau seama că îmi place Lovina, chiar dacă n-am văzut mare lucru din ea. Poate nu despre ce vezi e vorba, ci despre ce simți.

Comand o salată și un suc de fructul pasiunii, iar Esther își ia o supă și o nucă de cocos. Stăm acolo, savurând momentul, fără să vorbim prea mult. Nu e nevoie. Lăsăm muzica să umple spațiile goale dintre gânduri.

Pe la 21:30, ne întoarcem în camere. Măine e „relax day”, dar azi... azi mai am povești de spus. Cu Youn, desigur.

Un mesaj. Un video. Un cuplu dansând superb pe o plajă, la apus. Doar două cuvinte în descriere: „Noi doi...”

Privesc mesajul câteva secunde. Nu știu ce să simt. Dimineată îmi spusese că „nu poate acum”. Ieri, nu mi-a răspuns la mesaje. Acum îmi trimite clipuri romantice, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum n-aș avea motive să-mi pun întrebări.

Îmi trec degetele peste ecran, nehotărâtă. Ori are ceva pe suflet, ori încearcă să mă țină aproape fără să-mi spună tot adevărul.

„– Știi să dansezi?” îl întreb.

Youn: „– Puțin. Dar cred că tu ești deja profesionistă. Mă vei învăța și pe mine?”

Yda: „– Sper să știi suficient. Bărbații conduc fetele... haha.”

Youn: „– Te voi învăța tot ce știu eu.”

Yda: „– Nu sunt o profesionistă.”

Youn: „– Haha, nu te cred.”

Pfff... Cum reușește mereu să mă tragă în jocul lui? Câteva replici bine plasate și deja mă trezesc zâmbind. Dar nu o să las conversația asta să-mi îngroape intuiția. Nu de data asta.

Înainte să mă adâncesc prea mult în gânduri, telefonul vibrează din nou. Andy. Ei, uite-l și pe celălalt visător...

„– Mă gândeam că e cazul să-ți fac ziua mai frumoasă,” îmi scrie, fără să mai piardă vremea.

„– Ambițios plan,” îi răspund, zâmbind.

Andy: „– Eu nu mă joc. Deja ai primit o doză de admirație azi?”

Yda: „– Hmm... nu suficientă, cred.”

Andy: „– Păi atunci, fii atentă: ești un om incredibil, ai o energie care schimbă tot în jurul tău și cred că ești genul de persoană pe care Universul o ține minte.”

Nici nu știu ce să fac, dacă să mă amuz sau să iau în serios fiecare cuvânt.

„– Wow. Asta da declarație,” îi răspund, încercând să par nepăsătoare, dar un zâmbet îmi joacă în colțul buzelor.

Andy: „– Ce să fac dacă așa simt?!”

Râd privind ecranul telefonului. Andy cu energia lui debordantă și entuziastă, Youn cu subtilitățile lui. Yin și Yang. Contrast perfect.

Închid ochii. Valurile se aud în depărtare, adormindu-mă încet. Dar adevărul e că valurile nu mint. Ele doar vin și pleacă, fără să joace jocuri.

Oare oamenii ar putea învăța ceva din asta?

„Lovina, ce vrei să-mi spui?”

Gândul mi se strecoară în minte ca un val tăcut.

„Să mă las purtată, dar fără să mă pierd?”

În vis, valurile devin pași de dans. Pași care par ai mei, dar pe care nu știu dacă sunt pregătită să-i urmez.

„Nu vedem lucrurile așa cum sunt. Le vedem așa cum suntem noi.”

– Anaïs Nin

Jocurile tăcerii

Miercuri, 16 august 2023

Am ajuns la zi cu scrisul, în sfârșit. Mă uit la ceas: deja 16:00. Esther nu răspunde la mesaje și habar nu am ce face – o fi terminat cu viza sau nu?

Îmi e foame și încă nu am băut nici măcar o cafea azi. M-am ridicat din pat pe la amiază, am mers la baie, apoi am deschis laptopul și... s-a făcut brusc ora 16:00. Timpul face ce vrea el, ca de obicei.

Da, te-ai prins: azi nu am ieșit din cameră. Și ar cam fi cazul, nu? Sunt în Lovina, n-ar strica să văd măcar soarele azi. Așa că ies, fără un scop precis.

Mă plimb pe străzi și, din întâmplare, găsesc un *Central Grocery*. Îmi iau încă 50 GB de internet – cei 70 GB cumpărați în Seminyak s-au dus rapid. 193.000 IDR – aproximativ 58 de lei – cam scump.

Apoi mă întorc pe plajă. Marea mă cheamă, la fel ca în fiecare loc unde ajung. Merg fără grabă, doar admirând întinderea nesfârșită a apei, până departe și înapoi. Telefonul vibrează. Youn.

Abia s-a trezit. Îi scriu să mă sune, să-i arăt marea. Încă mai sper că toate neliniștile mele sunt doar în capul meu.

„– Fac un duș și revin, că sunt prea răvășit de somn și nu vreau să-mi vezi fața de dimineață.” Am râs. L-am înțeles. Probabil la fel aș fi făcut și eu.

Dar au trecut cinci ore.

Ori face cel mai lung duș din istoria omenirii, ori... nu știu.

Suspin și-mi spun doar: asta e. Sau, cine știe... poate că Youn e de fapt un șeic din Zagora, cu trei neveste și șapte copii, burtos, chel și plin de inele de aur pe degete.

Poate își face timp pentru mine doar între două cine fastuoase în deșert.

Sau poate și-a descărcat pozele dintr-un colț uitat al internetului și nici nu există cu adevărat.

Uneori, singura soluție e să fac haz de necaz, vorba românului.

N-am găsit nimic care să-mi atragă atenția pe traseu, așa că decid să merg la restaurantul ăla drăguț de pe plajă, unde am rămas aseară cu Esther.

Când ajung aproape, ghici ce? Esther e acolo. Stă la vreo 20 de metri de restaurant, pe o băncuță, butonând telefonul cu atâta concentrare de parcă tocmai ar negocia pacea mondială.

Surprize, surprize...

Ridică privirea și, când mă vede, se uită la mine de parcă tocmai a văzut un strigoi. Pfff... Are exact expresia aia de „se pare că nu scap de tine” și mă amuză maxim.

Așa că am companie. Mergem împreună la restaurant. Apusul e magnific, coborând lent în apa mării, fix în fața noastră. Atmosfera e la fel de incredibilă ca și seara trecută, chiar dacă acum nu mai e trupa pe scenă, ci doar o melodie suavă în boxele amplasate strategic în jurul meselor.

Comand spaghetti cu ton și o cafea cu lapte, iar Esther își ia doar un suc de ananas. A mâncat mai devreme, îmi spune.

Stăm la povești, dar e ceva... diferit. O simt mai absentă, mai departe. Și atunci, brusc, îmi spune că și-a schimbat planurile.

„– Nu mai vreau să fiu pe fugă.” Își trece mâna prin păr, privindu-și sandalele. „Tu fă-ți planurile mai departe. Eu... vreau să fiu mai statică.”

Mă blochez pentru o secundă, incapabilă să înțeleg ce se întâmplă. La început, totul pare confuz, dar apoi devine evident că ceva s-a

schimbat la ea – și nu înțeleg ce anume, ce s-a întâmplat de ieri până azi.

Nu spun nimic; ce aş putea spune? Sunt alegerile ei, și trebuie să le respect.

Totuși, pe drumul spre hotel, gândul că poate am greșit eu cu ceva nu-mi dă pace, mă urmărește, ca o umbră care nu se lasă alungată.

Ar fi trebuit să facem check-out mâine dimineață, dar ieri, când eram la cascade, hotărâsem să extindem cazarea, ca să avem mai mult timp pentru a explora zona. Doar că, odată cu schimbarea planurilor ei, totul se răstoarnă.

Când ajungem la recepție, ni se spune că mai putem rămâne doar o noapte – după aceea, hotelul e complet ocupat. Of... achit încă o noapte și îmi spun că vom vedea mâine ce va fi.

Ne luăm rămas bun și intru în cameră. Închid ușa și rămân sprijinită de ea, cu spatele lipit de lemnul rece. Nici nu știu cât timp stau așa, blocată într-un ghem de gânduri. Ce s-a întâmplat cu Esther? Ce s-a schimbat peste noapte?

Mă forțez să-mi pun ordine în minte, dar totul e confuz.

Prima noastră întâlnire a fost pe 28 iulie, la PC Lounge, în Ubud – dans, ritm, oameni noi. Esther râdea mult atunci, cu o energie care te făcea să vrei s-o cunoști mai bine.

Apoi, ca din întâmplare, ne-am regăsit pe stradă și am mers la masă împreună. Nu părea o alegere, era pur și simplu... natural. Am vorbit ore în șir, fără pauze, fără goluri stânjenitoare.

După câteva zile, ne-am revăzut în Amed. Coincidențele începuseră să pară intenționate. Ne căutam și ne găseam. De atunci, zi de zi, am fost una alteia companie: am râs, am explorat, am împărțit clipe.

Când am decis să plecăm împreună spre Lovina, părea pasul logic. La început chiar am vorbit să împărțim o cameră, dar, ajunse la cazare, Esther a cerut una separată.

Poate că atunci ar fi trebuit să înțeleg. Avea nevoie de spațiu. Poate, pentru ea, totul n-a fost la fel de simplu cum mi s-a părut mie. Iar acum? Nici același resort nu mai vrea să-l împărțim.

Oare ce s-a rupt între noi? Am greșit eu cu ceva? Sau... poate că, pur și simplu, atât a fost să fie.

Simt cum ușa rece îmi susține greutatea, dar în mintea mea totul se clatină. Țin telefonul în mână și privesc numărul pe care mi l-a dat Esther mai devreme – *Sunrise Lounge*, un resort pe plajă.

Ieri vorbeam că poate ne mutăm acolo împreună. Spusese că pare drăguț, aproape de mare. Dar azi s-a dus singură să-l vadă, iar când s-a întors, mi-a spus simplu:

„– Nu vreau acolo, dar du-te tu.” Atât.

Rămân cu ecranul aprins în palmă, ezitând. Dacă rezerv, parcă accept că s-a terminat. Că s-a tras linia. Dar, în sinea mea, știu că linia a fost deja trasă.

Inspir adânc și tastez. O tipă răspunde imediat, iar în mai puțin de un minut rezerv trei nopți. Apăs „send” și simt că tocmai am apăsas, simbolic, pe un „reset” în relația noastră.

Esther fusese clară: „Altceva.” Nu doar alt loc – altceva care nu mă include. Practic, mi-a spus că nu mai vrea să stăm împreună. Nici măcar în aceeași cazare.

Serios... nu știu dacă am greșit cu ceva. Poate i-a fost prea mult. Poate n-a vrut niciodată să fim prietene așa cum am crezut eu. Sau poate pur și simplu s-a săturat ca lumea să o întrebe dacă sunt fiica ei.

Sentimentele sunt ciudate. Ne schimbă direcțiile fără să înțelegem de ce, ne fac să luăm decizii neașteptate. Dar fiecare e liber să aleagă. Nu putem cere nimănui să simtă ce vrem noi. Poate că, de fapt, Universul mă ghidează spre altceva.

Măcar mâine pare că rămâne așa cum am stabilit: vom merge împreună în Singaraja. Cică vine și Fury. Reunirea găștii. Apoi... vom vedea. Va fi bine.

Intru la duș și las apa să curgă peste mine. Nici nu știu cât stau acolo, dar nici nu contează. Simt doar că trebuie să-mi curăț toată încălcătura serii.

Târziu mi-am dat seama că Youn nu mai dăduse niciun semn azi. Nici să mă sune, nici măcar un rând scris. Nimic. Prinsă cu toată povestea cu Esther, uitasem complet de el. Și totuși... ceva în mine se încordează acum, când realizez absența lui.

Telefonul vibrează. Tresar. Îl iau repede, aproape sigură că e el. Dar nu e Youn.

Essra.

Ha? Îmi simt stomacul strângându-se.

Mă uit la ecran, clipesc de două ori, de parcă n-aș înțelege ce văd. După atâta vreme, dădea semne de viață. Pfff... De ce azi? De ce fix acum, când mă întrebam unde naiba a dispărut Youn? Zici că Universul face glume cu mine.

„– Hey, ce faci? Cum e viața în Bali? Pe unde ești acum?”

Rămân cu degetele deasupra tastaturii. Simt un nod în stomac. Îi răspund, deși, ca de fiecare dată, habar n-am de ce o fac:

Yda: „– Hey. E bine în Bali. Sunt tot aici, da.”

Essra: „– Ai primit viză două luni?”

Yda: „– Nu, doar una, dar am extins eu cu încă 30 de zile. De ce?”

Essra: „– Voiam să știu doar, de curiozitate.”

„Serios? După atâta timp, mă întrebi asta?”

Yda: „– Tu?”

Essra: „– Eu ce?”

Yda: „– Pe unde mai ești?”

Essra: „– Tot Filipine. Sunt în Manila, la o familie de prieteni.”

Conversația curge o vreme, simplă, fără subînțeleșuri evidente. Dar cunosc ritmul ăsta. Nu era doar un banal „salut, ce mai faci?” – era clar că tatona terenul, că voia să ne vedem.

Doar că eu n-aveam de gând să întreb nimic concret. Îmi promisesem să nu mai fac niciun pas înainte.

Nici nu i-am spus de Youn. Ce sens ar avea? Că m-am lăsat vrăjită de un alt marocan? Că, în loc să învăț din trecut, am călcat cu încredere în aceeași capcană?

„Pfff... Bună mișcare, Yda. Foarte inteligentă.”

Dar Youn n-a dat semne. Telefonul e mut. *La fel ca și el.*

Închid ecranul și mă las pe spate, privind tavanul alb al camerei.

Essra a apărut exact când Youn a dispărut. Universul pare că mi-a pus pe masă două variante și mă privește amuzat, așteptând să vadă ce aleg.

Doar că nu vreau să aleg nimic. Și totuși...

Deblochez telefonul, activez modul silențios și îl așez pe noptieră.

Măcar azi, vreau să-l ignor la fel de bine cum mă ignoră și el. Dar știu că mâine o să mă uit din nou.

Nu știu ce mă enervează mai tare: că n-a scris, sau că eu încă sper să o facă.

Și asta mă înfurie cel mai tare.

„Poate că Universul nu ne pune în fața unor alegeri, ci doar ne testează răbdarea.” – Autor anonim

29

Ultima iluzie

Joi, 17 august 2023

Vocea lui Esther răsună ca dintr-un canal, înfundată și de neînțeles. „Cu cine o fi vorbind la ora asta?” Pfff... Am tras pătura peste cap, încercând să ignor, dar ecoul vocii ei se infiltra prin pereți. Nu înțelegeam niciun cuvânt. Și asta mă irita mai mult.

La 9:30, am pornit spre Singaraja, fiecare pe câte un scuter GoJek. Destinația? McDonald's. Da, știu, nu e tocmai autentic balinez, dar uneori ai nevoie de un mic dejun previzibil. Clătite și cafea cu lapte. Fix ce-mi trebuia.

Esther nu a pomenit nimic despre decizia ei. Nicio referire la discuția de aseară. Mergem una lângă alta, conversăm normal, dar ceva s-a schimbat. Nu se vede, nu se spune, dar e acolo. Un spațiu invizibil între noi.

Și totuși, se schimbăse totul.

Mâine ne vom separa. Faptul ăsta îmi suna ciudat în minte, de parcă încercam să-l asimilez, dar încă nu-l înțelegeam complet.

E doar obișnuința care mă face să simt așa? Sau poate că Universul încearcă să-mi spună ceva? Să nu mă mai atașez? Să învăț să las oamenii să plece?

Sau poate e o lecție mai profundă decât pot vedea acum. Ciudată experiență, dar voi face față.

De la McDonald's, ne îndreptăm direct spre piața unde, acum două zile, descoperisem festivalul în pregătire. Astăzi, în sfârșit, e ziua cea mare.

Fury ne-a scris că nu mai ajunge, ceva legat de o problemă de sănătate apărută peste noapte. Nu știu cât de grav e sau dacă e doar un pretext, dar cert e că azi vom fi doar noi două.

Ne așteptam să găsim forfotă, muzică și agitație, dar festivalul va începe abia pe la 18:00. Până atunci, doar standurile sunt deschise, iar zona e mai degrabă liniștită.

Așa că ne plimbăm fără grabă, intrăm în fiecare colț, facem poze cu localnici îmbrăcați în costume tradiționale și studiem tarabele cu suveniruri.

Când ajungem în fața scenei mari, observăm câțiva băieți care montează ultimele decoruri. Unul dintre ei mă invită pe scenă, probabil în glumă, dar o iau în serios și chiar urc. Dacă tot mi-a dat ocazia, de ce nu?

Esther râde și îmi face câteva poze, iar eu, în loc să stau timidă într-un colț, încep să defilez ca o prințesă, spre amuzamentul tuturor. Băieții mă întreabă de unde sunt, schimbăm câteva glume și, într-un impuls, le spun că mă întorc diseară să-i ajut pe scenă. Râd și ei. Totul e spontan, haotic și incredibil de distractiv.

Ne apucă foamea, dar tarabele de mâncare nu servesc nimic serios la ora asta, doar chipsuri și gustări ambalate. Hotărâm să mergem din nou pe ponton, la restaurantul unde am mâncat ultima dată. Atmosferă liniștită, mâncare bună, prețuri decente și, cel mai important, vedere spre mare.

Orașul pare sufocat de căldură. Aerul e atât de fierbinte încât avem senzația că ne topim. Pielea îmi este deja lipicioasă, iar hainele mi se lipesc de spate. Parcă suntem într-o saună în aer liber.

Pe drum, câțiva copii încep să alerge după noi, strigând ceva în limba lor, râzând zgomotos. Nu înțelegem ce spun, dar râdem și noi, prinse în energia lor.

Și, dintr-o dată, mă lovește amintirea. Cum alergam și noi după tirurile care traversau satul, strigând cât ne țineau plămânii: „Gum! Gum!”

Pe vremea aia, guma era o raritate. Un lux aproape imposibil de găsit. Regimul comunist nu era ca acum, când găsești orice, oriunde. Ce vremuri...

Am ajuns la mare. Soarele, spectaculos, îmbrăca totul într-o lumină caldă, iar marea scliffea, plină de „diamante” strălucitoare. Fiecare val părea că dansează sub razele aurii, într-un joc nesfârșit de lumini și umbre. Era sublim.

După o masă copioasă și la fel de ieftină ca data trecută, am pornit din nou la pas, de-a lungul malului.

Briza ușoară ne răcorea pielea, iar sunetul valurilor se amesteca cu râsetele oamenilor.

La un moment dat, am dat peste un concurs local – un grup mare de oameni, muzică veselă și o funie uriașă întinsă între două echipe. Tragerea frânghiei. Două echipe a câte șapte oameni fiecare, trăgând cu toate forțele, încercând să-i doboare pe ceilalți. Simplu, dar captivant.

Am rămas acolo, privindu-i, lăsându-ne prinse de energia lor. Strigătele de încurajare, râsetele și muzica se amestecau într-o forfotă continuă. La un moment dat, o femeie ne-a abordat. Vorbea engleză, nu perfect, dar suficient cât să ne împărtășească entuziasmul competiției.

Când jocul s-a terminat și mulțimea s-a risipit, ne-am continuat drumul, rătăcind pe străzile orașului. În fața unui salon, ne-am oprit instinctiv. Coafură, manichiură, masaj.

Ne-am privit una pe cealaltă și, fără să stăm prea mult pe gânduri, am intrat. Eu – la un masaj, Esther – la manichiură și pedichiură.

Două ore mai târziu, mai relaxate și gata de seară, am pornit din nou pe străzi, trăgând de timp până la festival. Așteptarea devenise parte din experiență.

Când ne-am întors în piață, totul era schimbat. Forfotă, lumină, haos organizat. Lume peste tot, agitație ca într-un furnicar, mirosuri care îți stârneau fie pofta de mâncare, fie îți întorceau stomacul pe dos.

Aerul vibra de muzică, iar vocile oamenilor se ridicau într-un amestec frenetic de energie și bucurie.

Cu greu ne-am strecurat spre scenă.

Totul era în indoneziană, dar nici măcar asta nu conta. Oamenii, în mare parte tineri, stăteau întinși pe iarbă, așezați pe salteluțe sau direct pe pământ, cu mâncare lângă ei, cu copiii jucându-se în jur.

Era ca un picnic uriaș combinat cu un concert gratuit. Atmosfera părea ireală, iar luminile colorate, răspândite peste mulțime, făceau totul spectaculos.

Ne găsim și noi un loc undeva la mijloc și ne așezăm. Esther pare agitată. O simt mișcându-se lângă mine, învârtindu-și șuvițe de păr între degete, uitându-se constant spre telefon. Câteva minute mai târziu, se ridică brusc:

„– Mă duc undeva unde pot vorbi.”

Nu știu de ce, dar cuvintele ei îmi sună straniu. O urmăresc cu privirea cum dispare printre oameni și, brusc, îmi amintesc de discuția ei de dimineață. „*Cu cine vorbea la ora aia? Oare era aceeași persoană?*” Îmi vine să o întreb, dar nu o fac. Nu-i treaba mea.

Ridic telefonul să verific notificările și, exact în acel moment, ecranul se aprinde. Un mesaj nou. Youn.

Îmi rămân ochii fixați pe numele lui. După o zi întreagă în care a dispărut complet, brusc își amintește de existența mea? Îl deschid și, spre surprinderea mea, e în franceză.

Serios? Mă uit la mesaj și mă întreb ce joc mai e și ăsta acum. Încerc să par indiferentă, să mă prefac că nu m-a afectat absența lui, că nu m-a enervat faptul că mi-a spus ieri că mă sună și apoi s-a evaporat complet.

Așa că, în timp ce privesc scena și dansurile tradiționale, mă trezesc prinsă într-o conversație pe care nu sunt sigură că vreau să o am.

„– Știi și franceză?” îi scriu, prefăcându-mă amuzată.

Youn: „– Puțină conversație, da.”

Yda: „– Poate știi și română... cine știe?”

Youn: „– Ești o descendentă a romanilor?”

Yda: „– Sunt doar româncă.”

„De ce fac asta? De ce continui să vorbesc cu el? Hmmm...”

Youn: „– Unde ești acum?”

Yda: „– La un festival.”

Youn: „– Ce fel de festival? Mi-ar fi plăcut să dansez cu tine...”

„Serios? Ieri nici măcar nu ai fost în stare să-mi trimiți un mesaj, dar azi vrei să dansezi cu mine?”

„– Hai, vino!” îi scriu, provocator.

Youn: „– Știi că aș vrea, dar e dificil acum.”

„Acum. Mereu ‘acum’. Mereu o scuză.”

Yda: „– Ești cumva căsătorit și ai și trei copii? Haha...”

Youn: „– Nooo. De ce? Nu vin pentru că nu mi-am făcut planurile. Nu am banii necesari.”

Îmi simt inima bătând mai tare, nu de emoție, ci de nervi. E ceva în felul în care jonglează cu răspunsurile care mă face să mă îndoiesc de fiecare cuvânt al lui. Și, pentru prima dată, decid să spun exact ce simt.

Yda: „– Uneori am impresia că ascunzi ceva.”

Youn: „– Nu, îți jur. Nu ascund nimic. Dacă era ceva, ți-aș fi spus.”

Yda: „– Bine. Tu știi.”

„Dar nu-l cred. Nu-l mai cred.”

Youn: „– Nu-ți face griji, Yda. Sunt sincer cu tine. Imaginează-ți că vom fi împreună.”

„Să-mi imaginez? Asta vrea de la mine?”

Yda: „– Îmi pare rău, dar eu simt că ceva nu e în regulă. Poate că ar trebui să încetăm să mai vorbim.” Tăcere.

Youn: „– De ce spui asta?”

Yda: „– Am un sentiment ciudat vizavi de tine. Uneori am impresia că vorbesc cu două persoane diferite.”

Youn: „– Nu e adevărat! Sunt doar eu, un singur Youn.”

„Ce drăguț. Dar care dintre ei?”

Îmi simt respirația accelerându-se, iar degetele îmi alunecă repede pe ecran.

Yda: „– Las-o așa...”

„Las-o să plutească în aer, ca un adevăr pe care n-am să-l aflui niciodată.”

Youn: „– Vreau să te sun, prințesa mea... Spune-mi: ai băut ceva acolo?”

„Serios? Asta e problema ta acum? După o zi întreagă în care ai dispărut, după ce m-ai lăsat să mă îndoiesc de mine?”

Simt cum se rupe ceva în mine. Un fir subțire, întins prea mult. Și, în clipa aia, știu că s-a terminat.

Yda: „– Nu mai contează. Nu mă suna.”

Youn: „– De ce?”

Yda: „– Nu îmi plac oamenii care nu se țin de cuvânt. Îmi pare rău.”

Youn: „– Hmmm... Dacă e despre ieri... Am fost cu fratele meu... Îmi pare rău. Voiam să fiu singur...”

„Voiam să fiu singur. Ce banal. Ce tras de păr. Ce enervant de lipsit de orice scuză reală.” Citesc și recitesc cuvintele lui.

Yda: „– Un mesaj de cinci secunde. Atât trebuia.”

Youn: „– Ai dreptate...”

Yda: „– Dacă eu ți-aș spune că vin în Maroc și apoi n-aș mai veni? Dar nici nu ți-aș spune nimic. Doar te-aș lăsa să aștepți... Ce ai crede?”

Youn: „– Nu vreau să te pierd...”

„Dar m-ai pierdut deja.”

Blochez contactul.

Îmi las telefonul în poală și privesc în gol. Muzica vibrează în jurul meu, luminile scenei dansează peste mulțime, râsetele oamenilor se împletesc cu sunetul valurilor. Totul e la fel. Dar eu... eu sunt diferită acum.

Simt cum mi se pune un nod în gât, dar înghit în sec. De ce mă afectează atât de tare? Nu pentru că l-aș fi vrut pe Youn. Nu pentru că m-ar durea plecarea lui. Ci pentru că, în adâncul sufletului, știam. Întotdeauna am știut.

Când am plecat la drum, îmi promisesem că voi sta departe de bărbați. Că nu mă voi lăsa prinsă iar în jocurile lor, în vorbele dulci, în promisiuni care nu duc nicăieri. Credeam că învățasem lecția. Că evoluasem.

Și totuși, l-am lăsat pe Youn să intre în gândurile mele. Poate pentru că părea diferit. Poate pentru că am vrut să cred că oamenii chiar pot fi altfel.

Poate pentru că discuțiile cu fetele, cu Esther, cu Fury, m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva evit ceea ce Universul îmi trimite. Sau... poate pentru că îmi amintea de Essra? Poate că de aceea m-am lăsat prinsă în jocul lui.

Dar nu. Universul nu mă pedepsise. Mă testase. Mă întrebuse: „Ai învățat lecția?”

Și eu am răspuns... ca înainte. Ca întotdeauna. Și asta mă doare cel mai tare. Nu pierderea lui. Ci faptul că nu am ascultat ce știam deja. Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei și trag aer în piept.

„Nu, Yda. De azi, vei fi puternică. De azi, niciun bărbat nu te va mai face să te îndoiești de tine. Niciodată.”

Ridic telefonul. Îl deblochez. Deblochez contactul.

Nu pentru că îl vreau înapoi. Ci pentru că, în sfârșit, nu-mi mai pasă. Nu mai sunt prinsă în jocul ăsta. Nu mai sunt o jucărie în mâinile cuiva. Am câștigat. Nu dragostea. Nu răzbunarea. Ci liniștea mea.

Târziu, ne-am întors la cazare. În fața camerei, o îmbrățișez pe Esther. Poate că nu ne vom mai vedea, poate că da. Dar, sincer? Nu mai contează nici asta. Azi... nu mai simt nimic. Nici că Esther vrea „spațiu”, nici că Youn îmi îndulcea realitatea cu vorbe frumoase. De azi, sunt doar eu. Fără emoții care să mă tragă înapoi. Fără umbre care să-mi atârne de spate.

Dar în tot acest gol pe care îl simt acum, un gând răzbate clar, ca un ecou uitat de mult: *Maroc*. Știu că trebuie să ajung acolo. Nu pentru Youn, nu pentru Essra, nu pentru nimeni altcineva. Pentru mine.

Poate că n-am fost pregătită să merg atunci. Poate nici acum. Dar într-o zi... într-o zi voi fi. Nu acum. Nu azi. Dar într-o zi... într-o zi

voi merge. Nu spre cineva. Nu pentru cineva. Ci spre cine sunt cu adevărat.

„Uneori, lecțiile cele mai grele nu vin din ceea ce pierdem, ci din ceea ce ne dăm seama că nu am avut niciodată.” – Autor anonim

Diamantul numit Viață

Vineri, 18 august 2023

Mi-am luat rămas bun de la Esther pe la 13:00.

Dimineată am mers împreună în oraș, fără prea multe cuvinte. La terasa de pe plajă, ne-am savurat cafelele în tăcere, lăsând marea să umple spațiile dintre noi.

Ceașca de cafea era fierbinte în mâna mea, dar aerul dimineții deja avea greutatea unei zile fierbinți.

Dincolo de masă, marea își repeta ritualul fără sfârșit: valuri leneșe, spumă albă topindu-se pe nisip. Copiii alergau desculți, țipând vesel, iar briza le răvășea părul de parcă le ștergea toate grijile. Un moment suspendat în timp.

Apoi am pornit spre oraș. Fiecare cu ale ei. Esther trebuia să-și încarce telefonul, iar eu aveam de rezolvat o problemă mai practică: bateria portabilă. Cea veche își făcuse de cap – arăta 100% încărcată, dar refuza să dea măcar 1% din energie.

Am intrat și într-un market. Și acolo, surpriza: pâine cu semințe. Așa cum mâncam în România. Mi-a făcut cu ochiul instant. Am întins mâna spre ea și, pentru o clipă, mirosul bucătăriei de acasă a devenit aproape real. Gustul dimineților liniștite, unt întins pe pâine, radioul pe fundal. Aici, la mii de kilometri distanță, mirosul era altul, dar sentimentul... sentimentul era același.

Lângă, am pus în coș o conservă de pește, un cașcaval micuț, măslina, un avocado și câteva roșii. Banane și portocale, pentru un

desert sănătos. Mâncare simplă, dar hrănitoare. Totalul? 130.000 IDR. Aproape cât o masă în oraș. Dar o masă din asta îmi era poftă.

Când am ajuns în fața hotelului, am îmbrățișat-o pe Esther. N-am zis mare lucru. Poate nici nu era nevoie. Apoi, m-am urcat pe scuterul comandat. Fără să privesc înapoi.

Sunrise Lounge & Lodge Lovina, Bali

Credeam că resortul e lângă mare, dar m-am înșelat. Totuși, locația avea farmec. Un decor rustic, mult lemn și obiecte vintage.

În restaurant, mesele erau din lemn masiv, sculptate cu migală. Într-un colț, trona un televizor antic, dintr-o altă epocă, poate chiar de pe vremea bunicilor mei.

Achit cei 510.000 IDR pentru trei nopți de cazare și primesc o cameră spațioasă, cu două paturi și o baie uriașă. Nu e modernă, dar îmi place aerul ei primitor. În doar câteva minute, bagajele mele creează un haos de nedescris. N-am chef să le aranjez. Las totul așa cum e și ies la recepție.

Wulan, tipa drăguță cu care vorbisem pe WhatsApp, îmi întinde o farfurie și un cuțit. Îi mulțumesc și mă așez pe terasa din fața camerei, unde îmi pregătesc cina: pâine cu semințe, măsline, cașcaval, avocado și roșii. După atâtea zile de orez, gustul ăsta e un adevărat răsfăț.

Mă ridic. Nu am stare să rămân în cameră. Așa că ies să mă plimb, fără o destinație anume.

Ajung pe ponton. Continui să merg, tot mai departe, până când nu mai pot înainta. Mă opresc. Privesc marea. În liniștea amiezei, bărcile localnicilor se întorc din larg. Le aud vocile, dar nu înțeleg ce spun. Totul se simte ca un flux continuu – gânduri, senzații, conversații... ca un carusel care refuză să se oprească.

Încerc să înțeleg ce urmează.

Se spune că, dacă nu-ți examinezi lecțiile, nu le înțelegi. Și dacă nu le înțelegi, ele revin, din nou și din nou, până când înveți.

Știu deja că lecția cu Youn a fost doar o „scăpare”. Sau poate nu. Poate trebuia să văd dincolo de lecție. Dar ce anume îmi scapă?

De cele mai multe ori, realitatea nu e ceea ce vedem. Dacă te-aș întreba azi: ce vezi tu în viața mea? Crezi că ceea ce citești este realitatea? Sau doar o poveste pe care ți-o spun, ambalată frumos în cuvintele potrivite?

Dar știi care e partea frumoasă? Nu vei ști niciodată care e realitatea. Pentru că realitatea nu e niciodată un adevăr absolut. E doar ceea ce *alegem* să vedem.

Acum câteva zile, Esther m-a întrebat:

„– De ce scrii despre viața ta? Despre intimitatea ta? Despre emoțiile tale? Eu nu aș putea să-mi pun sufletul pe tavă așa.”

Crezi că poți ghici ce i-am răspuns?

„– *Viața mea nu e doar a mea. E a tuturor celor care o citesc. A celor care dau pagină după pagină, care vor să vadă cum am mers mai departe, în ciuda tuturor obstacolelor.*

De ce aș ascunde-o?

Viața mea e doar un diamant neșlefuit, la care lucrez zilnic. Îl privesc. Îl ating. Îi șterg colțurile. Îl admir. Îl schimb, dacă mă plictisește să fie la fel. Uneori îi modific intensitatea luminii. Alteori îl fac transparent. Și apoi îl admir din nou.

În fiecare dimineață, diamantul numit VIAȚĂ trebuie mângâiat, șlefuit, înțeles.”

Mă opresc asupra acestui gând. La fiecare zi pe care o iau de la capăt, cu determinare. La cum scriu... Uneori nici nu știu ce scriu. Ideile îmi trec prin cap, dar când încep să le pun pe hârtie, se evaporă. Ca și cum cineva mi-ar fi apăsat din greșeală butonul de reset.

Apoi apar altele. Ca niște mici luminițe care vin de departe, ostenite de atâta umblat. Cuvinte care prind viață. Și atunci... doar scriu.

Pare complicat?

Poate că este.

Dar nu-mi pot imagina viața altfel.

M-am ridicat de pe ponton. Ca un soldat, am mers spre cameră, cu pași mășurați. Minteă îmi tot învârtea gândurile, ca o avalanșă pe care n-o mai poți opri.

Azi... azi doar scriu. Fără distrageri. Fără așteptări. Jurnalul vieții. De ce să nu scriu despre asta?

Și, în tăcerea care m-a înconjurat, am scris. Despre ea. Despre viață.

Până când telefonul a vibrat. Mone. În ultima vreme, vorbiserăm puțin. Probabil conștient că lecțiile mele trebuie asimilate în liniște.

Mi-a zis doar atât:

„– Stai acolo. Ești bine. Atât timp cât ești pe nivel patru, e perfect.”

Am zâmbit. Da, unele zile sunt mai tăcute, dar pline de însemnătate.

Și poate că asta înseamnă, de fapt, să fii pe nivel patru: *să fii bine exact acolo unde ești.*

Nu într-un viitor ipotetic, nu în trecut. Ci aici. Acum. Acolo unde, în tăcere, viața îți șlefuește diamantul.

"Viața nu îți oferă mereu răspunsurile, dar îți dă întotdeauna ocazia să le cauți." – Autor anonim

Răscrucea Destinului

Lovina, Bali, 19 august 2023, 5:00 dimineața

Noaptea era tăcută, ca o întindere fără sfârșit de întrebări fără răspuns.

Somnul părea o iluzie îndepărtată, ceva ce refuza să se apropie de mine.

Mă rostogoleam în pat, încercând să găsesc o liniște care se ascundea de fiecare dată când credeam că o ating. De când stinsesem lumina, orele trecuseră ca umbre pe pereți, fără să aducă odihnă.

Am deschis încet ușa camerei și am ieșit pe terasă, căutând răspunsuri sub cerul înstelat. Desculță, îmbrăcată în pantaloni scurți și un maiou subțire, m-am lăsat învăluită de căldura blândă a nopții. Gresia rece a podelei mi-a ancorat picioarele în prezent. Priveam cerul, simțind în piept un gol ca un capitol neterminat.

Luna se ascundea timid după un nor pufos, dezvăluindu-și doar conturul palid – ca o promisiune nerostită.

Îmi simțeam inima grea, cu acea senzație de gol, de incertitudine...

„Oare despărțirea de Esther era cauza acestei neliniști?

Sau era ceva mai adânc?

Câți oameni mai trebuie să pierd ca să mă găsesc cu adevărat?”

Gânduri care răsunau ciudat în noaptea înstelată, răscolind un trecut pe care nu-l voiam răscolit.

Dar știam că nu era doar despre Esther.

Era ceva mai profund, ceva ce revenea mereu, ca un val care nu se retrage niciodată complet.

Călătoria prin Asia nu însemnase doar locuri noi, ci și întâlniri cu părți din mine pe care nu le cunoscusem până atunci.

Și totuși, mă simțeam suspendată într-un punct incert, ca și cum aș fi mers înainte fără să mai știu încotro.

Nu era teamă. Era altceva... o neliniște surdă care mă făcea să tresar, ca un fior rece pe șira spinării. Sawa, ghidul meu prin Vietnam și Indonezia, își încheiase partea din povestea mea. Acum, eram pe cont propriu.

„Oare asta era adevărata sursă a neliniștii mele?”

M-am întrebat dacă, undeva adânc în mine, nu mă simțeam capabilă să merg mai departe fără susținere. Poate că îndoiala era doar o umbră a nesiguranțelor vechi care încă încercau să-mi șoptească. Noaptea părea să aibă propriul limbaj, o șoptă neîntreruptă care îmi agita gândurile.

„Să fie doar despre faptul că sunt pe cont propriu acum?”

Până azi, fiecare pas al călătoriei mele fusese ghidat, iar fiecare întâlnire părea o piesă de puzzle care completa imaginea de ansamblu. Dar acum, în fața acestei noi etape, nu mai exista nicio hartă. Nu știam dacă să întâmpin această necunoscută cu teamă sau curiozitatea unui nou început.

„Poate că asta e adevărata lecție,” mi-am spus, privind infinitul. *„Poate că acum e timpul să-mi las intuiția să mă ghideze, să am încredere că Universul va continua să îmi arate semne.”*

Semnele au fost mereu acolo – în detalii mărunte, în coincidențe, în întâlniri neașteptate. În deciziile luate pe moment. Universul îmi vorbea de multe ori – prin Sawa, prin Esther, prin fiecare persoană care mi-a fost alături pentru o bucată de drum.

Acum, era rândul meu să merg mai departe, fără să mă bazez pe cineva. Era rândul meu să deschid ochii și să văd clar drumul care se contura în fața mea.

„Nu trebuie să forțez răspunsurile. Ele vin oricum, în momentele în care sunt pregătită să le văd.”

Am intrat în cameră și am luat telefonul. Poate că Mone va ști ce să-mi spună. Ceva. Orice.

„– Hey, ce faci?” am tastat, fără ezitare.

Telefonul a vibrat, iar răspunsul lui Mone a venit rapid:

„– În căutare de răspunsuri în mijlocul nopții, Yda?”

„– Ahh... Dacă ai ști... Nu știu ce urmează și parcă ceva mă agită de dincolo de puterea mea de înțelegere. Simt că sunt suspendată între două lumi: cea de dinainte și cea care mă așteaptă, fără să știu cum să fac primul pas.”

Mone a răspuns calm:

„– Călătoria ta a fost întotdeauna despre evoluția ta... nu despre o destinație anume. Credeam că știi asta... De ce crezi că simți ceea ce simți acum?”

Fracțiuni de secundă, am privit mesajul lui. Am ezitat. Dar apoi am scris:

„– Cred că despărțirea de Esther m-a făcut să mă simt așa.”

Privindu-mi cuvintele scrise, m-am întrebat, pentru a nu știu câta oară: *este asta motiv de neliniște? Sau doar îmi caut scuze?*

Mone a răspuns după o scurtă pauză:

„– Crezi că e despre Esther? Sau despre tine?”

Cuvintele lui, chiar dacă păreau simple întrebări, aveau greutate. Dar știam că răspunsul stă tocmai în tâlcul acestor întrebări.

„– Nu știu... Poate e despre amândouă.”

„– Yda, călătoria ta nu a fost niciodată despre ceilalți. Nu despre oamenii pe care îi întâlnești. Nu despre Esther sau oricine altcineva care ți-a traversat calea. Ci despre cum te regăsești pe tine în fiecare experiență. Ce ai descoperit până acum?”

„– Am descoperit că sunt mai puternică decât credeam. Că pot trăi fără toate răspunsurile. Că pot îmbrățișa necunoscutul, chiar dacă mă sperie uneori.”

Am simțit blândețe în cuvintele cu care mi-a răspuns:

„– Exact. Călătoria nu este despre control, ci despre acceptare. Despre a trăi momentul fără să-l forțezi să fie altceva. Ce ai simți dacă ai accepta că necunoscutul poate fi prietenul tău?”

Am zâmbit ușor, lăsându-mă purtată de gândul acesta.

„– Poate... poate m-aș simți cu adevărat liberă. Ca și cum greutatea ar dispărea.”

„– Necunoscutul este ca marea pe care o privești în fiecare zi. Dacă încerci să controlezi valurile, vei obosi. Dar dacă te lași purtată de ele, vei descoperi libertatea.”

Am închis ochii și mi-am imaginat marea, valurile care se rostogolesc fără efort, indiferent de țărmul pe care-l ating. Gândul acesta mi-a adus o liniște neașteptată.

Viața nu este despre a controla drumul pe care merg, ci despre a-l accepta cu inima deschisă, indiferent de direcția pe care o urmez. Exact ca valurile...

Și, chiar dacă întrebările mele nu aveau răspunsuri clare acum, asta nu însemna că drumul nu era acolo, așteptând să fie descoperit.

„– Și dacă mă pierd pe traseu?” am scris, cu o ultimă umbră de îndoială.

„– Uneori, ca să te regăsești cu adevărat, trebuie să te pierzi. Nu poți controla viața, Yda. Însă poți alege să ai încredere că fiecare pas te duce acolo unde trebuie să fii.”

Mi-am simțit inima mai ușoară, ca și cum Mone îmi ștersese o parte din povara gândurilor cu acele cuvinte.

„– Spune-mi, Yda... știi ce ai lăsat în urma ta prin locurile pe care le-ai traversat deja?”

Mi-am amintit de chipurile oamenilor, de momentele în care o vorbă, un gest sau doar prezența mea le-a schimbat ziua.

„– Poate că le-am oferit ceva din ceea ce simt eu... dorința de a trăi momentul, de a privi viața altfel.”

„– Asta faci, Yda. Îi faci pe ceilalți să vadă viața cu alți ochi. Poate că e suficient să mergi mai departe cu această intenție. Nu ca un

mesager, nu ca un ghid... ci pur și simplu ca cineva care inspiră prin felul în care trăiește.”

Un fior mi-a trecut prin piept, o senzație fierbinte care sfredelea totul în calea ei, ca un fulger ce împarte cerul în două.

„– Mulțumesc, Mone. Poate că adevărata magie e în efemeritatea fiecărei clipe.”

„– Exact. Viața nu se întâmplă în viitorul pe care încerci să-l anticipezi, ci aici, acum. Alege să fii prezentă și să accepți tot ce vine, fără frică. Ai încredere în tine. Tu ești răscrucea și tu alegi direcția.”

Am închis ochii și am lăsat cuvintele să se așeze în mine. Da. Nu era despre control. Era despre încredere.

„– Aș vrea să-mi fii mereu alături.”

„– Sunt aici, dar nu ai nevoie de mine pentru a găsi răspunsurile. Tu le ai deja în tine. Eu doar ți le amintesc. Acum, du-te și dormi. Mâine este o nouă zi. Fiecare răsărit aduce o nouă promisiune.”

„– Mulțumesc, Mone. Nu voi uita niciodată.”

„– Mergi cu încredere, Yda. Ești pregătită, chiar dacă încă nu o știi.”

Tăcerea care a urmat părea mai adâncă decât întunericul însuși.

Bali nu fusese doar o destinație, ci un test al răbdării mele, al capacității de a accepta necunoscutul. Aici învățasem să mă las purtată de val, să îmbrățișez schimbarea și să am încredere că fiecare pas mă duce undeva, chiar dacă drumul rămânea încă neclar.

Și, poate mai mult decât orice, învățasem să trăiesc fără să am toate răspunsurile. Să-mi îmbrățișez imperfecțiunile și să dansez cu umbrele mele.

Mi-am amintit de sfaturile aproape părintești ale lui Sawa... dar știam. Ceva trebuia să se termine ca altceva să își înceapă drumul.

Priveam luna, ca atrasă de o forță magnetică. Sunetele nopții mă înconjurau și, în acel moment, am simțit un fior de recunoștință.

„Mulțumesc, Bali... pentru lecțiile amare și dulci, pentru fiecare moment în care m-am simțit pierdută doar ca să mă pot regăsi.”

Știam că drumul nu se termină aici.

Un viitor neclar, dar plin de promisiuni, se deschidea în fața mea.

Eram gata să-mi croiesc propriul destin, să pășesc cu încredere în necunoscut.

Am intrat înapoi în cameră, m-am așezat în pat și am închis ochii, lăsând tăcerea să-mi fie aliat. În urma mea, noaptea își continua dansul, iar luna veghea tăcută din spatele norilor.

„Fiecare sfârșit este doar începutul unei noi povești. Iar eu sunt gata să trăiesc următorul capitol, indiferent unde mă va purta.”

Și astfel, lăsându-mi gândurile să se topească în întuneric, am simțit că adevărata aventură abia începe.

„Mâine totul va fi diferit.”

Simțeam asta cu toată ființa mea – o promisiune a necunoscutului, o chemare spre viață.

„Drumul nu are un final. Doar o continuare nescrisă.” – Mida Malena

Notă de final

Aceasta nu e o încheiere.

E doar o respirație între două lumi.

Bali m-a ars încet, dar frumos – mi-a înmuiat rezistențele, mi-a șoptit adevăruri, mi-a pus în față oglinzi și oameni care m-au atins fără să rămână. Am pășit desculță printre frici, apusuri, cascade și promisiuni neterminate. Am râs. Am tăcut. Am fost vie.

Dar drumul nu s-a oprit aici.

O nouă insulă mă cheamă – mai densă, mai haotică, mai reală.

JAVA.

Acolo unde nu mai e timp de povești romantice cu filtre tropicale. Acolo unde fiecare zi te forțează să te alegi din nou, chiar și în necunoscut. Cu un rucsac, un laptop și o poftă de viață fără plan.

Volumul II al seriei „**Pași prin Indonezia**” te așteaptă cu alte zeci de întrebări și zâmbete trecătoare. Alți pași – pe mâini de străini, prin locuri care nu-ți promit nimic, dar îți oferă totul.

Dacă ai terminat cartea asta cu inima puțin altfel... ești pregătit/ă.

Java te așteaptă. Și nu, nu seamănă deloc cu ce-ai trăit până acum.

Pune-ți centura. Sau nu.

Mida Malena